

CHRISTIAAN
BARNARD
ONE LIFE

ခရစ်(စ)တိယန်ဘားနဒ်၏
ဘဝတစ်ခု

ဒေါက်တာကျော်မြင့်(ဓာတ်မှန်)

မြန်မာပြန်ဆိုသည်

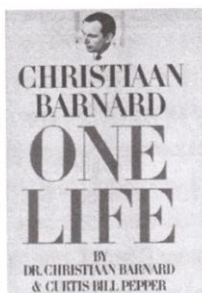
241
7011

ခရစ်စ်တီယန်ဘားနဒ်၏ ဘဝတစ်ခု

Christiaan Barnard : One Life

by

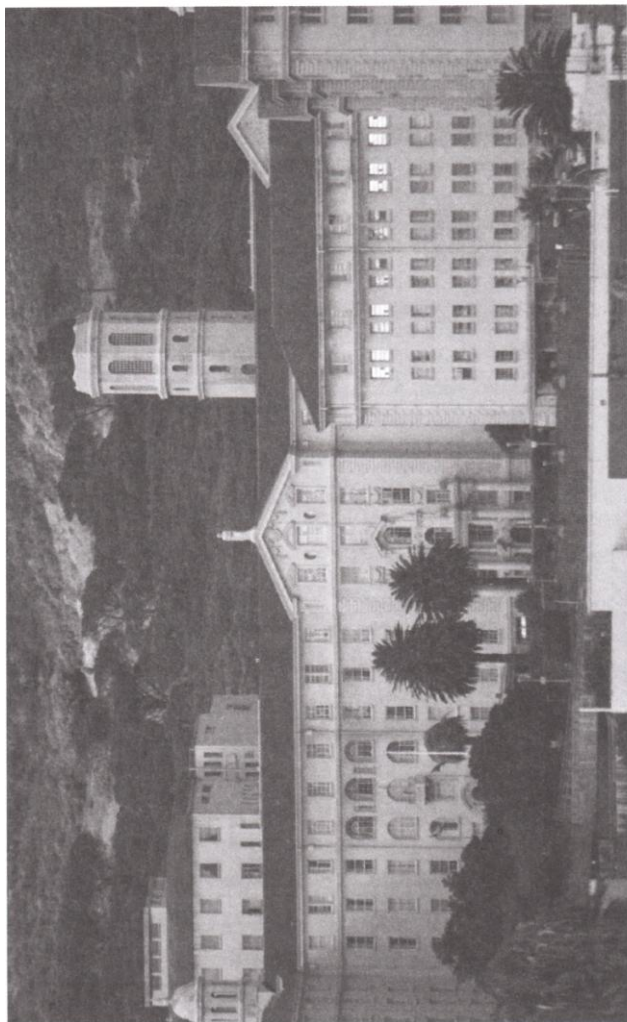
Christiaan Barnard, Curtis Bill Pepper

ဒေါက်တာကျော်မြင့်(ခါတ်မှန်)
မြန်မာပြန်ဆိုသည်။

ဒေါက်တာခရစ္စတီယန်ဘားနပ်စ်

ဒေါက်တာရေစိုက်ယန်ဘားနပ် ပထမဆုံးနှလုံးအစားထိုးခွဲစိတ်မှုပြုလုပ်ခဲ့သော ဂရုဂ်းဆေးရုံ

ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း။ ၂၀၁၂ ဇူလိုင်လ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၁၂၈၄၀၉၁၁
 မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၁၄၆၇၁၂၁၁

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း
 ဇော်မောင်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်
 ဦးဇော်မြင့်ဝင်း
 ကာလာနို ပုံနှိပ်တိုက်
 ၃၁လမ်း။ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ
 ဒေါ်တင်တင်ဝင်း။ ဂျူးစာပေ
 ၈၅၊ အထက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း။ ရန်ကုန်မြို့။

အုပ်စု
 ၅၀၀

တန်ဖိုး
 ၂၅၀၀

ဒေါက်တာကျော်မြင့်(ခါတ်မှန်) ၉၂၀
 ခရစ္စတီယန်ဘာသာနဒ်၏ ဘဝတစ်ခု
 ဂျူးစာပေ ၂၀၁၂
 ၂၃၂ စာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ၊
 (၁) ခရစ္စတီယန်ဘာသာနဒ်၏ ဘဝတစ်ခု

နှလုံးနှင့် သွေးကြောရောဂါ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကြီး ပါမောက္ခ ဒေါက်တာခင်မောင်အေး၏ အမှာစာ

ဆရာကြီးဦးကျော်မြင့် ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်လာပါတယ်။ သူက ‘စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တည်းဖြတ်အမှာစာ ရေးပေးပါ’ တဲ့။ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ ဓါတ်မှန်နဲ့ပတ်သက်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဂျာနယ်တွေမှာ ကျွန်တော် မကြာခဏရေးတဲ့ လူမှုရေးနဲ့ပတ်သက်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးတာပေါ့ ဆရာရယ်လို့ပဲ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့ကျွန်တော်ရဲ့ မေစု နှလုံးအထူးကုဆေးခန်းကို ရောက်လာပြီး ပြောပြတော့မှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ သူဘာသာပြန်ထားတဲ့ ဘာသာရပ်က ပထမဆုံးအကြိမ် နှလုံးကိုအစားထိုးခဲ့တဲ့ ခရစ္စတီယန်ဘားနဒ်အကြောင်းဖြစ်နေတာ ကျွန်တော် သိခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အသင့်တော်ဆုံး လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အမှာစာ ရေးခိုင်းတာပါ။ မှန်ပါတယ် ကျွန်တော် ယူကေ နှလုံးဌာနမှာ စတင်လုပ်ခဲ့တာ အခုဆိုရင် ပင်စင်ယူတဲ့အထိဆိုရင် နှစ် ၃၀ နီးနီးခန့်ရှိနေပါပြီ။ ဒါ့အပြင် ကျွန်တော်ဟာ ဒေါက်တာဘားနဒ်နဲ့ ၂၀၀၀ ခုနှစ် ဧပြီလအတွင်း ဂျပန်နိုင်ငံ အိုဆာကာမြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ့နှလုံးအစားထိုးအစည်းအဝေးမှာ ကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံခဲ့ရပါတယ်။ ၎င်းရဲ့ နှလုံးအစားထိုးမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဆွေးနွေးပွဲ၊ ဟောပြောပွဲ တွေကိုလည်း နားထောင်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်၌ကလည်း ဒီ International Heart and Lung Transplantation Society ရဲ့ အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဒီအမှာစာကို စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ရေးပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသခြင်းဟာ ယခုအခါမှာ ခွဲစိတ် ကုသတဲ့ နည်းတစ်ခုအဖြစ် လက်ခံထားပြီး ကုသပေးလျက်ရှိပါတယ်။ နှလုံး အစားထိုး ပြီးနောက် နှစ် ၂၀ကျော် နေနေသူများလည်း ရှိပါတယ်။ နှလုံး ကြွက်သားတွေ ပျက်စီးသွားတဲ့ Cardiomyopathy နှလုံးသွေးကြောကျဉ်း ရောဂါ၊ ရှုပ်ထွေးတဲ့ မွေးရာပါနှလုံးရောဂါတွေမှာ နှလုံးအစားထိုးကုသခြင်းဟာ အသက်ကို ဆက်ပေးနိုင်တဲ့ နည်းတစ်နည်းအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ ကုန်ကျစရိတ် ကြီးမားလွန်းခြင်း၊ ခွဲစိတ်ပြီးနောက် ဆေးများကို သောက်နေရခြင်း၊ နှလုံးရရန် ခက်ခဲ

ခြင်းကြောင့် စံချိန်မီ ခွဲစိပ်ကုသနည်း ဖြစ်သော်လည်း ထင်သလောက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မလုပ်နိုင်သေးပါ။ စာရင်းပေးထားရင်းနဲ့ပဲ နှလုံး မရလို့ အသက်ဆုံးရှုံးသူတွေ အများအပြားရှိပါတယ်။

တစ်ချိန်က နှလုံးအစားထိုးခြင်းဟာ နှလုံးခွဲစိတ်ဆရာများ အတွက် အိပ်မက်သာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သုတေသနတွေ စမ်းသပ်မှုတွေကို အမျိုးမျိုး လုပ်သော်လည်း စပြီးလုပ်ရန် အခက်အခဲတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ စတင်ပြီး အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ဖို့ဆိုတာမလွယ်လှပါ။ အများရဲ့ဝေဖန်မှုတွေ စိန်ခေါ်မှုတွေ အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ပြီး၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ခွဲစိတ်ကုသမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့သော သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ များစွာဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါတယ်။

ယခုအချိန်မှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နဲ့ နှလုံးရောဂါခွဲစိတ် ကုသမှုများ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် ဒေါက်တာခရစ္စတီယန်ဘားနစ်ရဲ့ ပဏာမ ခွဲစိတ် ကုသမှုဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိနေတဲ့ ခွဲစိတ်ကုသ ဆရာဝန်များကို ခွန်အား ပေးခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ဆရာကြီးဦးကျော်မြင့်ဟာ နှလုံးခွဲစိတ်ဆရာဝန်တော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ခါတ်မှန်ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော် သူ ယခု ဘာသာပြန်တဲ့ ယခုစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဘာသာပြန်လိုတဲ့စိတ်တွေ ပေါ်လာပြီး သူ့ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သိသလောက် ကတော့ ဒေါက်တာကျော်မြင့်ဟာ သူ့ရဲ့ဘာသာရပ်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိတဲ့အပြင် အခြား စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ လူမှုရေး၊ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် စာများကိုလည်း ရေးတတ်သူဖြစ်ပါတယ်။

ဤစာအုပ်ကိုဖတ်ရှုသူတိုင်း ဒေါက်တာခရစ္စတီယန် ဘားနစ်၏ ကြိုးစားမှု၊ အားထုတ်မှု၊ ဇွဲ လုံ့လ ဝီရိယတို့ကို လေ့လာနိုင်မည် ဖြစ်သည့်အပြင် ဆေးလောက၏သမိုင်းမှတ်တိုင်ကိုလည်း လေ့လာနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာခင်မောင်အေး
နှလုံးနှင့်သွေးကြောရောဂါခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး

မြန်မာပြန်ဆိုသူ၏အမှာစာ

ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ ရင်ခေါင်းပိုင်းဆိုင်ရာ ခွဲစိတ်ပါရဂူပါမောက္ခ ဒေါက်တာဦးခင်မောင်အေးသည် စာဝါသနာကြီးသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ စာအုပ်ကောင်းများ ရှာဖွေစုဆောင်းလေ့ရှိပြီး သူ့နှစ်သက်သောစာအုပ်တွေ့လျှင် အကြိုက်ချင်းတူသော အပေါင်းအသင်းအတွက်ပါ မမေ့မလျော့ အပို့ဝယ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးတတ်သည်။ ယခု ကျွန်တော်မြန်မာပြန်သည့် Christian Barnard : One Life မှာ ဆရာအေး၏ လက်ဆောင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ စာအုပ်ပေးစဉ်က ‘ဆရာဖတ်ပြီး သဘောကျလျှင် ဘာသာပြန်ပေါ့’ ဟု ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

ဒေါက်တာခရစ္စတီယန်ဘားနစ်က ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပထမဆုံး နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြုလုပ်ခဲ့သော ၁၉၆၇နှစ်၌ ကျွန်တော်က တတိယနှစ်ဆေးကျောင်းသားပဲ ရှိသေးသည်။ နှလုံးအစားထိုးရရှိသူ လူနာမှာ (၁၈)ရက်သာ ခံသော်လည်း ဒေါက်တာခရစ္စတီယန်ဘားနစ်ကား တမဟုတ်ချင်း ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ ဆေးပညာသမိုင်းတွင် ပထမဆုံး အကြိမ် နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုကို ပြုလုပ်သောနေရာမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ အင်္ဂလန်အစရှိသည့် ဆေးသိပ္ပံပညာကို ဦးဆောင်နေသော ကမ္ဘာထိပ်သီးနိုင်ငံမျိုးတွင် မဟုတ်ဘဲ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု မရှိလှသည့် အာဖရိကတိုက်မှ နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်နေရုံသာမက ခွဲစိတ်သူ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း ဆေးပညာလောက၌ လူသိများထင်ရှားခြင်းမရှိသေးသူ တောင်ဖရိက နိုင်ငံ သားတစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်း တို့ကြောင့် ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံး အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်ရလောက်အောင် အထူးတလည် ကျော်ကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဖွယ်ရှိပါသည်။

ဆရာအေး၏ လက်ဆောင်စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုကြည့်ရာ လက်မှမချနိုင်အောင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပေသည်။ ငယ်စဉ်ဘဝတစ်လျှောက် ချို့တဲ့နွမ်းပါးစွာ ပညာသင်ကြားခဲ့ရသော ဒေါက်တာဘားနစ်၏ ကြီးမားသော ရည်မှန်းချက်၊ ခိုင်မာသောသန္နိဋ္ဌာန်၊ မဆုတ်မနစ်သော ဇွဲလုံ့လနှင့် ထက်သန်

သော သုတေသန စိတ်ဓါတ်များမှာ လေးစားဖွယ်၊ ချီးကျူးဖွယ်၊ အတုယူဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ဘဝဇာတ်လမ်းကို လူငယ် လူရွယ်များ အထူးသဖြင့် ဆေးကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့် ဆရာဝန်လူငယ် များ ဖတ်ရှုမှတ်သားသင့်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆသောကြောင့် ဆရာအေး တိုက် တွန်းသည့်အတိုင်း အစမှအဆုံးတိုင် လုံးစေ့ပတ်စေ ကြိုးစား ဘာသာပြန်ဆို ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မိမိ၏ စာမူအားဖတ်ရှုပြီး အဖိုးတန်အကြံဉာဏ်များပေးသည့်အပြင် အမှာစာ ရေးသား ချီးမြှင့်ပေးသော နှလုံးနှင့် သွေးကြောရောဂါ ခွဲစိတ်ကု ဆရာ ဝန်ကြီး ပါမောက္ခဒေါက်တာဦးခင်မောင်အေးကို လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

မိမိ၏စာမူအား အစမှ အဆုံးတိုင် အတတ်နိုင်ဆုံး အမှားကင်းစင် အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကြိုးစားပမ်းစား ကွန်ပျူတာစာစီစာရိုက်ပေးသော တူမ နန္ဒာအောင် (လမ်း၃၀ ဆေးခန်း)ကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ဤစာအုပ်၌ ပါရှိကောင်းပါရှိနိုင်သော အသံဖလှယ်မှု အလွဲအမှား များနှင့် အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူမှု အတိမ်းအစောင်းများ တွေ့ရှိပါမူ ဘာသာပြန် သူ၏ အားနည်းချက်သာဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ။
ဒေါက်တာကျော်မြင့် (ခါတ်မှန်)

၁၉၆၇ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ (၆)ရက်နေ့တွင် ဒေါက်တာခရစ္စတီယန်
 ဘားနဒ်သည် အားအင်ကုန်ခန်းနေပြီဖြစ်သော လူဝစ္စဝါရှန်စကီ၏နှလုံးအား
 ခွဲစိတ်ဖယ်ရှားကာ ယာဉ်တိုက်မှုဖြင့် အသက်ဆုံးပါးသွားသည့် မိန်းကလေးငယ်
 တစ်ဦး၏နှလုံးကို အစားထိုး တပ်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ ကမ္ဘာပေါ်၌ ပထမဆုံးအကြိမ်
 ပြုလုပ်သော လူသားတွင် နှလုံးအစားထိုးခွဲစိတ်ကုသမှု ဖြစ်သည့်အလျောက်
 ဒေါက်တာဘားနဒ်သည် ဆေးပညာလောကတွင် တမဟုတ်ချင်း ကျော်ကြား
 ထင်ရှားသူ ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

ဒေါက်တာဘားနဒ်၏ ဘဝဇာတ်လမ်းသည်ကား ဆေးပညာသမိုင်း
 တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မော်ကွန်းထိုးခံရသော သူ၏ခွဲစိတ်မှုကြီးကဲ့သို့ပင်
 ရှုပ်ထွေးသိမ်မွေ့လှပေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ သာသနာ့ဝန်ထမ်း၏ ဆုံးမသွန်သင်မှု
 နှင့် ဘာပဲလုပ်လုပ် ပထမနေရာရအောင် လုပ်ဖို့ အမြဲတမ်း တင်းတင်းကြပ်ကြပ်
 စည်းစနစ်ချကာ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးသူ မိခင်ကျောင်းဆရာမတို့မှ ပေါက်ဖွား
 ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အသက်(၄၅)နှစ်အရွယ်တွင် ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကြောင့်
 ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ဝေးလံခေါင်သီသော တောင်အာဖရိက မြို့ငယ်လေးတစ်ခုမှ
 အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် အကြီးဆုံးဆေးရုံတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားကာ
 ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ရှိသော သူ၏ ခွဲစိတ်မှုလက်ရာများကို ကောင်းသထက်
 ကောင်းအောင် ကိုယ်စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲခံလျက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးပမ်း
 လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။

သူကိုယ်တိုင်သာမက သူ၏ ခွဲစိတ်အဖွဲ့ဝင်အားလုံး နှလုံးအစားထိုး
 ခွဲစိတ်ကုသမှုအတွက် ဇောက်ချ၍ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် လေ့ကျင့်ပြီးမှသာ သေအံ့
 ဆဲဆဲ လူနာတစ်ယောက်၏အသက်ကို ကယ်တင်ရန်အတွက် ယုံကြည်ချက်
 အပြည့်အဝဖြင့် ရဲဝံ့စွာ စွန့်စား ခွဲစိတ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၁)

‘ဘုရားသခင်က လူသားတွေကြုံတွေ့ ခံစားနေကြတဲ့ ဒုက္ခ သုက္ခ မှန်သမျှ ချယ်လှယ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်’ ဆိုတာကို စပြီး သံသယဝင်တော့ ကျုပ်က ၁၂နှစ်သားလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ရဲ့ဇာတိ တောင် အာဖရိကနိုင်ငံ၊ ဘိုးဖို့အနောက်ပိုင်းက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုမှာ နှစ်သစ် အကြို ဆုတောင်းပွဲ တက်ရောက်နေချိန်၊ ကျုပ်အမေက အဲဒီဘုရားကျောင်းမှာ အော်ဂင်တီးတယ်။ စတင်တီးမှုတ်ရမည့် အချိန်ရောက်လျှင် နားပင်းနေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့အမေကို ကျုပ်က တံတောင်နဲ့တွက်ပြီး အချက်ပေးရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်က အမေရဲ့ အော်ဂင်မှာပါတဲ့ ဖါးဖို့ထဲ လေထိုးပေးရတာပါ။

အဲဒီညက သင်းအုပ်ဆရာတော် ရာဘီရဲ့ ဒေသနာအဖွင့်စကား ကလည်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထလောက်ပါရဲ့။

‘ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဟောင်းက ဒုစရိုက် ပြစ်မှုအားလုံး သင်တို့ရှေ့မှာ စုပုံကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါ။ ဟောဒီပရိသတ်ထဲက ဘယ်လိုလူမျိုး၊ ကျွန်ုပ် နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောလိုက်ပါဦးမယ်။ သင်တို့ထဲက ဘယ် သူကောင့်သားကများ ကြောက်မက်ဘွယ်ရာ သူရဲ့ အကုသိုလ် အထုပ်ကြီးကို ကောက်ယူချိမနိုင်မှာလဲ။ ကျုပ်တို့ထဲက ဘယ်သူများ ကိုယ့်ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို ခါးမကိုင်မညွတ်ဘဲ ထမ်းပိုးပြီး ဒီနေရာက ထွက်သွားနိုင်မှာလဲ’

ကျုပ်လည်း ကျုပ်ရဲ့ မကောင်းမှုဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဘယ်လောက်တောင် ကြီးလေမလဲ၊ ကိုယ့်ဝန်ထုပ် ကိုယ် နိုင်ကောနိုင်ပါမလားလို့ ချင့်ချိန်စဉ်းစား နေမိတယ်။ သကြားလုံးခိုးစားတာ၊ ကြောင်သတ်တာ၊ သူများရဲ့ သစ်သီးခြံထဲ

အနုကြမ်းစီးသလို ဝင်ပြီး ခိုးဆွတ်တာ၊ ခြံပုတ်ထဲမှာ ဂျက်စီဂရင်း(မ်)ဘက်(က်)ရဲ့ သလုံးသားလေးကို ပွတ်သတ်ခဲ့တာ... စုံလင်များပြားလှတဲ့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေကို စုပုံလိုက်လျှင် အထုပ်တစ်ထုပ်စာလည်း မကလောက်ပေဘူး၊ ကောင်မလေးရဲ့ သလုံးသားကို ပွတ်သတ်တာကတော့ သူ့ရောကျုပ်ပါ တမင် အကွက်ဆင်လုပ်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းမှာ ဆော့ကစားရင်း ကျုပ်က တိတ်တိတ်လေး ချုံပုတ်ထဲ ဝင်ပုန်းနေတုန်း ကောင်မလေးက ကျုပ် နောက်ကို ဖြုတ်ခနဲ ရောက်လာတာ၊ သူက တဖြည်းဖြည်း တိုးလာရင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ သလုံးသားက ကျုပ်လက်နဲ့လာထိတာဗျ၊ ကျုပ်က ဘာမှ လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ သလုံးသားလေးနဲ့ ထိနေတာကိုမဖယ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး မှိန်းနေလိုက်မိတာ ပဲ ရှိပါတယ်၊ သင်းအုပ်ဆရာတော်က ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို ချီးမွမ်း စကားဆိုပြီး အခမ်းအနားရုတ်သိမ်းတဲ့အချိန်ထိ ကျုပ်ကတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ တွေးနေမိတုန်းပဲ။

ဘုရားဝတ်ပြုလာတဲ့ ပရိသတ်တွေတန်းစီပြီး ထွက်ခွာနေကြပြီမို့ ဓမ္မတေးတီးမှုတ်ဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်၊ ကျုပ် အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ အမေက 'ချီပါလေ ခရစ်ယာန်စစ်သည်များ' ဆိုတဲ့တီးလုံးကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ တီးမှုတ် တော့တာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ အော်ဂင်ရဲ့လေအိပ်ထဲ လေထိုးပေးရင်း ဂျက်စီ တစ်ယောက်များ ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ရှိနေမလားလို့ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာကြည့်နေမိတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ရှေ့ဆုံးခုံတန်းမှာ လူတွေ ဝိုင်းအုံနေကြ တာကို တွေ့ရတယ်၊ ခွေကျသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လူတွေက ပွေ့ချီပြီး ခုံတန်းပေါ် လှဲချလိုက်တော့ အသက်မရှိတော့သလိုပဲ၊ မလှုပ်မယှက်နဲ့၊ အမျိုး သမီးကြီး တစ်ယောက်က ခုံတန်းပေါ်ကမိန်းမရဲ့ ဘိနပ်ကိုချွတ်ပေးပြီး ခြေဖဝါး ကို ဆုပ်နယ်ပေးနေတယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က အဲဒီမိန်းမရဲ့ ခေါင်းအောက် မှာ ကျမ်းစာအုပ်လေး ခုပေးလိုက်တော့ သူ့ဆောင်းထားတဲ့ အဝါရောင် ဦးထုပ် လေး အောက်ကို လွင့်စင်ကျသွားတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီအချိန်၊ ဒီနေရာမျိုးမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အခုလို အမင်္ဂလာအဖြစ်ဆိုး ဖြစ်ရပါလိမ့်လို့ အံ့အားသင့်နေမိ တာ၊ 'ဘုရားကျောင်းကန်ဆိုတာ တကယ်လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ နေရာမဟုတ်လား၊ အချိန်အခါကလည်း ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းတဲ့ ဓမ္မတေးတွေ သီကြွေးနေကြတဲ့ အချိန်မို့ ကျက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းတဲ့ အချိန်ပါ။ ဒီမိန်းမရဲ့ မကောင်းမှု၊ အကုသိုလ်ကံတွေက များလွန်းလို့ သူ့ဝန်ထုပ်သူ မနိုင် တော့တာလား၊ ဒီလိုဆိုလျှင်လည်း မကောင်းမှုဒုစရိုက် ကျူးလွန်ခဲ့မိတဲ့သူတွေ

အတွက် ဘုရားကျောင်းကန်ဆိုတာ အလွန်အန္တရာယ်များတဲ့ နေရာဌာန ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့။ ဒီလိုလည်း မဖြစ်တန်ရာဘူး။ အဖေ့ကို ဒီအကြောင်း မေးကြည့်ရဦးမယ်။ ကျုပ် အတွေးလွန်နေတဲ့အချိန်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်က 'ဟေ့... သူငယ်... ဘုရားဝတ်တက်လာတဲ့ လူတွေအားလုံး ပြန်ကုန်ကြပြီ မင်း အမေကိုလည်း တီးတာမူတ်တာ အတော်ခိုင်းလိုက်ပါတော့' လို့ အော်ပြီး သတိပေးရတယ်။

ကျုပ်တို့သားအမိ ဘုရားကျောင်းကအထွက် ဒရောသောပါးဝင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကြောင့် လှုပ်ရမ်းသွားတဲ့ တံခါးရွက်နဲ့ ရိုက်မိသေးတယ်။ အဲဒီလူဟာ ဟောဟဲဆိုက်အောင် မောနေတဲ့အပြင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေပုံလည်း ရတယ်။ အလယ်စကြိန်လမ်းအတိုင်း ပြေးသွားတဲ့သူနောက်ကို ကျုပ်က လိုက်တောင်ကြည့်ချင်သေးတာ။ စောစောက ခွေလဲကျနေတဲ့ မိန်းမလည်း အသက် မရှိလောက်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ကျုပ်အမေကတော့ အိမ်ပြန်ဖို့ အရင်လိုနေပြီ။ အချိန်ကလည်း သန်းခေါင်ကျော်ပြီ။ ကျုပ်တို့မိသားစု မနက်(၄)နာရီလောက် ထပြီး 'တောရိုင်းမြေ' ဆိုတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာလေးဆီကို အပန်းဖြေခရီး သွားကြမလို့ ကျုပ်တို့သားအမိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလမ်းကို ဖြတ်ပြီး မြို့တော်ခန်းမအလွန်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အငယ်လေးတစ်ခုရဲ့ ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒါ ကျုပ်အဖေရဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပဲ။ ဘုရားကျောင်း (၂)ခုလုံးအတွက် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းက တစ်လုံးပဲရှိတာမို့ ဘုရားဝတ်တက်ချိန်၊ ဆင်းချိန်၊ တစ်ကျောင်းနဲ့တစ်ကျောင်း မကွာဘူး။ အတူတူ လောက်ပဲ။ အခုညတော့ ကျုပ်တို့ ရောက်တဲ့အချိန်မှာ အဖေရဲ့ တရားဟောသံ ကြားနေရသေးတယ်။

'တရားဆုံးလျှင် ခရီးထွက်ဖို့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးပါဦးလို့ မင်းအဖေကို ဝင်ပြောချေ'

ကျုပ်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်သွားလိုက်တယ်။ ကျုပ်အဖို့ ဒီဘုရားကျောင်းက ကိုယ့်အဖို့ ကိုယ့်အိမ်လို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့ နေရာပါ။ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကိုယ့်အဖေရဲ့ဘုရားကျောင်းဖြစ်တာက အကြောင်းအရင်းတစ်ရပ်။ နောက်အကြောင်းရင်း တစ်ရပ်ကိုတော့ အတော်လေး အသက်ရလာမှ သဘောပေါက် ရိပ်စားမိတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားကျောင်း (၂) ခုလုံး Dutch Reformed ဂိုဏ်းဝင်တွေမို့ ပကတိ ရိုးစင်းအပြစ်ကင်း ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်းအုပ်ဆရာတော် ရာဘီရဲ့ ဘုရားကျောင်းက ကြီးကျယ်ခမ်းနား

ထယ်ဝါလှပါတယ်။ သူ့ ဘုရားကျောင်းရဲ့ အဖြူရောင် စုလစ်မွန်းချွန်ကြီးက ကျုပ်တို့မြို့လေးရဲ့ မိုးကောင်းကင်ထဲ ထိုးထွက်နေလိုက်ပုံကဖြင့် နျဲဝဲလ် တောင်တန်းတွေထက်တောင် မြင့်သလားလို့ ထင်မှားရတယ်။ အဖေရဲ့ ဘုရားကျောင်းလေးမှာတော့ အဲဒီလိုမိုးထိုးတဲ့ စုလစ်မွန်းချွန်မျိုး မရှိဘူး။ ရွာထဲက စပါးကျီတစ်ခုလို အနီရောင်အုတ်ကြွပ်မိုးနဲ့ ရိုးရိုးလေးပဲ။ သူတို့ ဘုရားကျောင်းရဲ့ အတွင်းပိုင်းဟာ တော်တော်ကျယ်ဝန်းပြီး ကျွန်းသစ်နဲ့ စီမံဆောက်လုပ်ထားတဲ့ နံရံကြီးက ဓမ္မတေးသီဆိုတဲ့ သံစဉ်တွေအတိုင်း နိမ့်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက် သွားလိုက်တာ မျက်နှာကျက်ခုံးခုံးကြီးနဲ့ဆုံတဲ့အခါ ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ တစ်ထောင့် တစ်နေရာနဲ့များ ထိနေသလားအောက်မေ့ရတယ်။ အဖေရဲ့ ဘုရားကျောင်းလေးမှာကျတော့ ပျဉ်ပြားယက်မကြီးတွေနဲ့ ဆောက်လုပ်ထားတာမို့ ဒီမြေကမ္ဘာပေါ်က အများသူငါ နားခိုရာ အိမ်တစ်လုံးနဲ့ အလားတူပါတယ်။ မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်း ပြောရလျှင် အဖေရဲ့ဘုရားကျောင်းထဲမှာတော့ နွားစာခွက်ပမာ တကယ့်ကို သက်သောင့်သက်သာနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိတယ်။

ဘုရားကျောင်း (၂)ခုမှာ သိသိသာသာ ကွဲပြားခြားနားနေတာက မတူညီတဲ့ အမိုးအောက်မှာ တစ်ပုဒ်တည်းသောဓမ္မတေးကို တစ်ပြိုင်နက် သီကြွေးနေကြတဲ့ ဘုရားကျောင်းလာ ပရိသတ်တို့ရဲ့ အသားရောင်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားကျောင်းကြီးမှာ ဝတ်တက်တဲ့သူတွေက မျက်နှာဖြူတွေ၊ အဖေရဲ့ ဘုရားကျောင်းကို လာတဲ့သူတွေကတော့ လူမည်းတွေ၊ မျက်နှာဖြူဆိုတာ ဒတ်ချ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်၊ အင်္ဂလိပ်စတဲ့ ဥရောပတိုက်သားတွေ၊ မျက်နှာဖြူမဟုတ်တဲ့ အုတ်ရောရော ကျောက်ရောရော ကျန်လူတွေကို ဥရောပနွယ်ဖွား မဟုတ်သူများ လို့ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ အများစုကတော့ အာဖရိကတိုက်သား လူမည်းတွေပေါ့။

ဒီအုပ်စု (၂)စုဟာ ဘုရားကျောင်း (၂)ကျောင်းမှာ တကွဲတပြား ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေကြပေမဲ့ သူတို့ဆင်းသက်လာခဲ့ကြတဲ့ ဘိုးဘွားဘီဘင် တွေက ကွဲပြားဘို့မရှိပါဘူး။ သူတို့ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး (၂)ပါးကိုလည်း Dutch Reformed ဆရာတော်ကြီးက သာသနာ့ဘောင် သွတ်သွင်းပေးခဲ့တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘာသာအယူဝါဒ တူမျှတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာရာဘီကို ဘိုးဖို့ အနောက်ပိုင်းက လူဦးရေ ၃၄၀၀ လောက်သာရှိတဲ့ ဥရောပတိုက်သားတွေ ကိုးကွယ်ဖို့ သိက္ခာတော်ရဆရာတော်အဖြစ် ထားရှိတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ် အဖေကိုတော့ တောကြိုအုံကြား၊ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းပါးလှတဲ့ ဒေသက လူမည်းဆင်းရဲသား ၇၀၀၀ လောက်ကို သာသနာပြု

ဖို့ သင်းအုပ်ဆရာတော်အဖြစ် စေလွှတ်ထားရှိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဖေရဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းက ပိုပြီး ကြီးမားခက်ခဲတာမှန်ပေမဲ့ လစဉ်ထောက်ပံ့ကြေး ငွေ ပေါင်(၂၀) သို့မဟုတ် ဒေါ်လာ(၅၀) လောက်သာရရှိတာမို့ ဆရာတော် ရာဘီ ရရှိတဲ့ ထောက်ပံ့ကြေးငွေရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ရှိတယ်။

မိသားစု နွမ်းပါးချို့တဲ့တဲ့အတွက် အထိုက်အလျောက် သက်သာ ရအောင် ကျုပ်အမေက သူတို့ ဘုရားကျောင်းမှာ အော်ဂင်တီးမည့်သူ မရှိတဲ့ အခါ သွားရောက်တီးခတ်ပေးပြီး အပိုင်ငွေရှာရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော် ရာဘီက သာသနာနွယ်ဝင် ညီနောင်အချင်းချင်းဖြစ်သော်လည်း အဖေ့ကို အကျွမ်းတဝင် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းတာမျိုး မရှိဘူး။ မြို့နေလူထုကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တဲ့အခါ 'မင်္ဂလာပါ'လို့ ဝတ်ကြေတန်းကြေ နှုတ်ခွန်းဆက် ကြသော်လည်း လူမည်းတွေနဲ့ လုံးလားထွေးလား နေလေ့ရှိတဲ့ အဖေ့ကို ခပ်တန်းတန်း နေကြတဲ့သူတွေက ပိုများပါတယ်။

ကလေးအရွယ်သာရှိသေးတဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ဒီအကြောင်းကိစ္စတွေကို ခရေစေ့တွင်းကျ မသိခဲ့ပေမဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလို့ ခွဲခြား ဆက်ဆံ ခံခဲ့ရတာမျိုးတွေကတော့ ဖုံးမနိုင်ဖိမရ သိသာလှပါတယ်။ ခရစ်စမတ် မနက်ခင်းတွေမှာ ဘာလက်ဆောင်မှ ရတယ်လို့မရှိပါဘူး။ နှစ်စဉ် အားကစား ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ကျုပ်က ဘီနပ်မပါ ခြေဗလာနဲ့ အပြေးဝင်ပြိုင်ရတာ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ သက်တူရွယ်တူ ကလေးအားလုံးနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆော့ကစားရတဲ့အပြင် သူတို့ အိမ်တွေကလည်း ကျုပ်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံကြပါတယ်။ ဥပမာ ကျုပ်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မိုက်ကယ်ရှူးဆိုးနေတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်က လူချမ်းသာအိမ်ကြီးကိုလည်း အဖေ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ရံဖန်ရံခါ သွားအိပ်ဖူးတယ်။ သူတို့အိမ်မှာ မကြာခဏဆိုသလို စားဖူး သောက်ဖူးတယ်။ သူတို့ မိသားစုအားလုံး တကယ် ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ သူတို့အိမ်မှာတော့ အားလပ်ရက် အပန်းဖြေတဲ့အတိုင်း အပူအပင် အကြောင့် အကြမရှိ စိတ်အေးလက်အေး နေလို့ရတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ပြန်ရောက်မှ ပျော်ရွှင် ရယ်မောသမ္မ နိနုံးချုပ်တော့တာပဲ။ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စ ဗာဟိရ တွေ လုပ်ရကိုင်ရတာက တစ်မျိုး၊ ကျောင်းစာလုပ်ရတာက တစ်ဖုံ၊ နားအေးပါး အေး နေရတယ်လို့ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က မိဘမောင်နှမတွေနဲ့ အတူ ရှိတဲ့အချိန်မှာ စိတ်ညစ်ညူးသလို ဖြစ်တတ်တာကလည်း နားလည်ရခက်

လှပါတယ်။ ဒါတောင် ကျုပ်အဖေဆိုတာ ဘယ်သူနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်လို့မရအောင် ကျုပ်ရဲ့ အချစ်ဆုံး၊ အလေးစား အကြည်ညိုဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။

‘ရှုမြင်ကြပါကုန်လော့၊ ငါဘုရားသည် သင်တို့အား မြွေဆိုးနှင့်ကင်းများ ပေါ်သို့ ကျော်နင်းသွားနိုင်သော စွမ်းအားကိုလည်းကောင်း၊ ရန်သူအပေါင်း၏ ဩဇာအာဏာထက် ပိုမိုကြီးမားသော ခွန်အားကိုလည်းကောင်း ပေးလတ္တံ့၊ အသင်တို့အား မည်သည့်အရာကမျှ အန္တရာယ် ပြုနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ’

အဖေက ကျုပ်ကို အဲဒီလိုမျိုး ဆုံးမသွန်သင်ပေးခဲ့တာ၊ အဖေက ကျောက်ဆောင်အောက်မှာရှိတဲ့ ကင်းမြီးကောက်တွေကိုလည်း ပြခဲ့ဖူးတယ်။ သစ်ပင်တွေ၊ တောပန်းတွေနဲ့ အရည်ရွှမ်း ဆီးသီးပင်တွေရဲ့ အမျိုးအမည်တွေကို သင်ပြပေးတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက်အနေနဲ့ ကရူးကန္တာရတစ်ပိုင်း လွင်ပြင်ကြီးမှာ အမဲလိုက်ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံရှိဖို့နဲ့ ကိုယ်နေထိုင်ရာ ဒီမြေ ဒီဒေသကို ချစ်မြတ်နိုးဖို့ ဆုံးမလေ့ရှိတယ်။

တနင်္ဂနွေ နေ့လည်ခင်းတွေဆို ကျုပ်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် တောင်ထိပ်အထိ လမ်းလျှောက်၊ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုခုပေါ် ထိုင်ပြီး တောင်ကြားရဲ့တဖက်ကမ်း ဟိုအဝေးဆီက နျဲတောင်တန်းကို ငေးမော ကြည့်ရှုလေ့ ရှိတယ်။ ရံဖန်ရံခါ ကျုပ်ရဲ့ တခြားညီအကိုတွေထဲက တစ်ယောက် တလေ လိုက်ပါတတ်ပေမဲ့ အဖေနဲ့ကျုပ်ကတော့ အမြဲတမ်းလိုလိုပဲ၊ အဲဒီအချိန် မျိုးမှာ ကျုပ်ရဲ့အခက်အခဲ ပြဿနာတွေကို အဖေ ပြောပြနိုင်သလို အဖေက လည်း သူ့ရဲ့ ကိစ္စတွေအကြောင်း ကျုပ်ကို ပြောပြလေ့ရှိတယ်။

အခုတော့ တရားဟောစင်မြင့်မှာ အဖေရဲ့ တရားဒေသနာ နိဂုံးချုပ် ကို ကြားနေရပါပြီ။ ‘ကျုပ်အား အဖဘုရားသခင်က အရာအားလုံးကို စွန့်ကြဲ တော်မူခဲ့တယ်။ သားက ဘယ်သူဆိုတာ အဖဘုရားသခင်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ မသိနိုင်။ အဖဘုရားသခင်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို . . .’

ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းစကား ဆိုပြီးတာနဲ့ ဝတ်ပြု ဆရာတွေနဲ့ ရပ်ရွာလူကြီးမိဘတွေ အဖေ့နားကို သူ့ထက်ငါ တိုးဝှေ့ဝိုင်းအုံ လာကြပြီး ‘မင်္ဂလာနှစ်သစ်ပါ’ လို့ နှုတ်ခွန်းဆက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ဘုရားကျောင်းကို ဖျက်သိမ်းဖို့လုပ်နေတယ်။ လူမည်းတွေကိုးကွယ်ဖို့ ဘုရား ကျောင်းကို မြို့လယ်ခေါင်နဲ့ အလှမ်းဝေးတဲ့နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းရမယ်. . . အစရှိတဲ့ ကောလဟာလ သတင်းအကြောင်း အဖေကို ဝိုင်းပြီး မေးနေကြတာ

ဖြစ်ပါတယ်။ အဖေ အပန်းဖြေခရီးသွားနေတုန်း ဒီအစီအစဉ်တွေ အကောင်အထည် ပေါ်လာတော့မှာလားလို့ စိုးရိမ်ပူပန်နေကြတယ်။

‘ကျုပ်ရဲ့ အသက်နဲ့ခန္ဓာ အိုးစားမကွဲသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒီအဖြစ်မျိုး အဖြစ်မခံပါဘူး ဗျာ’ အဖေက အဲဒီလို ယတိပြတ် ဖြေလိုက်တော့မှ ‘ဘုရားသခင်က ကိုယ်တော်ကို ချမ်းသာပေးပါစေ’လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်ဟစ်ကြွေးကြော် လိုက်ပါတယ်။

ကျုပ်လည်း အမေမှာတဲ့အတိုင်း ခပ်မြန်မြန်ပြန်လာဖို့ တီးတိုးမှာကြားပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဘုရားကျောင်းရဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးဝတ်ရုံနဲ့ အခမ်းအနားဆိုင်ရာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ သိမ်းဆည်းတဲ့အခန်းဟာ ကျုပ်တို့အိမ်နဲ့တွဲလျက် ဖြစ်ပါတယ်။ အဖေရုံးခန်းကို ဖြတ်သွားတဲ့အခါ မီးလင်းနေတာတွေ့ရလို့ အထဲဝင်ပြီး သူ့စားပွဲဘီဒိုကြီးရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိပါတယ်။ ဒီဘီဒိုကြီးရဲ့ ဘယ်အံ့ဆွဲထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာ ကျုပ်ကသိပြီးသား၊ ဘယ်ဘက်အပေါ်ဆုံး အံ့ဆွဲထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်ထည့်တဲ့ သံဖြူဘူးလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ သံဖြူဘူးထဲမှာ အနီရောင် ဖဲကြိုးနဲ့ စည်းထားတဲ့ စာအိတ်လေးတစ်အိတ် တွေ့ရမယ်။ စာအိတ်ထဲမှာ အဖေ တမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားတဲ့ အရာ(၂)ခုကတော့ ကိုက်ထားတဲ့ သွားရာလေးတွေ ပါတဲ့ အညိုရောင် မာရီဘီစကစ် တစ်ချပ်ရယ်၊ ချွန်ထားတဲ့မီးခြစ်ဆံ တစ်ချောင်းရယ်၊ ဒါတွေက ကျုပ်ရဲ့ညီ ဧဘရာဟင်ရဲ့ အမှတ်တရ အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းလေးတွေပေါ့။ ဧဘရာဟင်ဟာ ခုနှစ်သားအရွယ်မှာ အဖေလက်ပေါ်တင် သေဆုံးခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ်လည်း အဲဒီ ပစ္စည်းလေးတွေကို ဖွဖွလေးကိုင်ကြည့်ရင်း သူ့သာ သက်ရှိထင်ရှားရှိသေးလျှင် မိုက်ကယ်လိုမျိုး ကျုပ်အတွက် အဖော်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မလားလို့ တွေးတောအံ့ဩနေမိတယ်။ လက်ရှိ ညီအကိုတွေ ကျတော့ အကြီး(၂)ယောက်က ကြီးလွန်းသလို အငယ်ကလည်း ငယ်လွန်းနေပြန်တယ်။ ‘ဗာနေ’က ကျုပ်ထက် (၁၀) နှစ် ကြီးပြီး၊ ‘ဒေါ့စလေ’က (၅)နှစ် ကြီးတယ်။ ‘မာရီယပ်’ ကတော့ ကျုပ်ထက် (၄)နှစ် ငယ်တယ်။

ဧဘရာဟင်ဟာ မွေးရာပါနှလုံးရောဂါကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရတယ် ဆိုတာ နှစ်ကာလအတော်ကြာမှ သိခွင့်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီခေတ်မှာတော့ ခွဲစိတ်ပြုပြင်ကုသလို့ရနိုင်တဲ့ မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါမျိုးပေါ့။ ကျုပ်အနေနဲ့ ကလေးဘာသာဘာဝ ရောဂါအကြောင်း ဘာမှ သိနားလည်တာ မဟုတ်ပေမဲ့ ညီလေး

မသေရအောင် တားဆီးနိုင်တဲ့နည်းလမ်း မရှိရကောင်းလားလို့ မကျေမချမ်း ဖြစ်ခဲ့မိပါတယ်။ အိပ်ရာထဲက အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို အချိန် မတန်သေးဘဲ ကောက်ယူသွားသလို၊ ဘုရားကျောင်းမှာ ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေ တဲ့ အဘွားအိုကိုလည်း ရုတ်တရက် ဆွဲခေါ်ရက်တဲ့ သေမင်းရဲ့ အညှာတာ ကင်းမဲ့ပုံ၊ ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်ပုံတွေကို ကျုပ်အနေနဲ့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ ကတည်းက မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီညက အိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ မူးမေ့လဲကျသွားတဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့ အကြောင်း အမေက အဖေ့ကို ပြောပြနေတယ်။ ‘အဖေ... ဘုရားကျောင်းမှာ လူတွေ ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းနေတုန်းအချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို မင်္ဂလာ မရှိတဲ့အဖြစ်မျိုး ဖြစ်ရတာလဲ’ လို့ ကျုပ်ကအဖေ့ကို မေးကြည့်လိုက်မိတယ်။

‘သား... ဘုရားကျောင်းထဲ ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေတုန်းအချိန်မှာ မသေ နိုင်ဘူးလို့သာ ဒီကမ္ဘာပေါ်ကလူတွေ တထစ်ချ ယုံကြည်နေကြမယ် ဆိုလျှင် ငါတို့ ဘုရားကျောင်းတွေ ဘယ်တော့မှတောင် တံခါးပိတ်ချိန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုလျှင် တို့လူသားတွေဟာ သေမင်းခေါ်လျှင် အချိန်မရွေး လိုက်ပါသွားနိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြရမှာ။ ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းနေချိန်လည်း အကြီးဝင်တာပေါ့ကွာ။ တကယ်တော့ ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းနေတဲ့ အချိန်ဆိုတာ အင်မတန် လှပ တင့်တယ်တဲ့ အချိန်မဟုတ်လား’

ကျုပ်ကတော့ ဘုရားဝတ်ပြုဆုတောင်းတဲ့ အချိန်ကို လှပတင့်တယ်တဲ့ အချိန်လို့ မထင်မှတ်ပါဘူး။ အခုတောင် ဝတ်ကျောတန်းကျေ ခပ်သုတ်သုတ် ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းရဦးမယ်လို့ စဉ်းစားနေတုန်း အဖေက ကျုပ်စိတ်ကို သိတဲ့အတိုင်း ‘(၁)နာရီတောင် ထိုးနေပြီ၊ အိပ်တော့လူလေး၊ အိပ်တော့ဟေ့’ လို့ ပြောပါတယ်။

အဖေက သူ့ အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ ဖြုတ်နေတဲ့အချိန်မှာ အမေက ခေါင်းဖြိုးနေတယ်။ အမေရဲ့ဆံပင်တွေက နက်မှောင်နေတဲ့ ရေတံခွန်လိုပဲ သိပ် လှတယ်။ ကျုပ်အမေက တကယ် လှပကြော့ရှင်းတဲ့သူပါ။

အမေ့ကို အဖေဘယ်လို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ကလေး တွေအားလုံး သိနေကြပြီးသား။ သလဲသီးကြီးတစ်လုံးကို အပင်ကနေ ဆွတ်ယူ လာပြီး ထက်ခြမ်းခွဲလိုက်ပြီးတော့ အဖေက ‘မာရီယာ... ငါ့ နှလုံးသားကို

ဟောဒီ သလဲသီးလိုပဲ မင်းအတွက် အရန်သင့် ဖွင့်ထားပါတယ်ကွာ’ လို့ပြောသတဲ့။

ကျောင်းဆရာမလေး မာရီယာအယ်လီဇဘက် ဒီဆွတ်က ကျုပ်တို့ရဲ့ ဖခင်လောင်း အဒမ်ဟင်းဒရစ်ဘားနစ်ကို ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုမျိုး ချစ်စကား တုံ့ပြန်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်တို့တတွေ သိခွင့်မရခဲ့ကြပါဘူး။

အဖေ အမေတို့ရဲ့ ၂ယောက်အိပ် ကုတင်ကြီးက သံကုတင်ကြီး၊ အမဲရောင်သံနဲ့ ကြေးဝါ ပေါင်းစပ် ပြုလုပ်ထားတာ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ ညီအကို အားလုံး ဒီကုတင်ပေါ်မှာ မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဖေနဲ့အမေ တို့ဟာ ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်ရာမဝင်ခင် ဒီကုတင်ဘေးမှာ ဒူးထောက်ပြီး ဘုရား ဝတ်ပြု ဆုတောင်းကြမြဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီညကလည်း အမေ့ရဲ့ ဆုတောင်းသံကို ကြားရပါတယ်။ ‘အဖ ဘုရားသခင် နက်ဖြန်မနက် ကျွန်ုပ်တို့သွားမည့် ခရီးလမ်း ချောမောအောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါဘုရား။ ဘေးမသီ ရန်မခအောင် ကြည့်ရှုစောင့်မတော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ရင်သွေးငယ် များကို ကိုယ်တော်၏ ကြီးမားသော ကရုဏာအောက်ဝယ် ထားရှိတော်မူပါ ဘုရား’

ကျုပ်ကတော့ ဘုရားသခင်က လူတွေကို ခလုပ်မထိ ဆူးမငြိရအောင် အမြဲထာဝစဉ် ကာကွယ်ပေးနိုင်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ အဖေ့စကားအတိုင်း ပြောရလျှင် ကျုပ်တို့ဟာ ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းချိန် အပါအဝင် ကွေးသော လက် မဆန့်ခင် ဆန့်သောလက် မကွေးခင် အချိန်မရွေး ဆွဲခေါ်တတ်တဲ့ မရုဏမင်းကို ရင်ဆိုင်ဘို့ အမြဲတမ်း အသင့် ဖြစ်နေရမှာ မဟုတ်လား။ ကျုပ် လည်း ခပ်သုတ်သုတ် ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းပြီး အိပ်ရာထဲ ထိုးဝင်လိုက် တဲ့အခါ ညီတော်မောင်မာရီယပ်တစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျ နေပြီ။

‘ခရစ်၊ မာရီးယပ်၊ ထကြတော့ ဟေ့၊ ထကြတော့’

အကိုကြီး ‘ဟနေ’ က ကျုပ်တို့စောင့်တွေကို ဆွဲခွါရင်း နှိုးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အရုဏ်တက်ချိန် ရောက်နေပြီပဲ။ မီးဖိုခန်းထဲက လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ကော်ဖီနဲ့ သင်းယုံနေတယ်။ ကမူးရှူးထိုးနဲ့ အဝတ်အစားလဲရတယ်။ ကားပေါ်ကို ခပ်စောစောရောက်မှ မာရီးယပ်နဲ့ ဒေါ့စလေတို့နှစ်ယောက်ကြား ညှပ်ပြီး မထိုင်ရဘဲ အပြင်ထိုင်ခုံမှာ နေရာရမှာမဟုတ်လား။

အပေနဲ့အမေက ရှေ့ခန်းမှာထိုင်ပြီး အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်လို့ အကိုကြီးဗာနေ ကားစက်နှိုးနေတဲ့အချိန်ကျမှ အမေက နောက်ဖေးတံခါး မပိတ်ခဲ့ရသေးတာကို သတိရသွားတယ်။ ‘ခရစ် နောက်ဖေးတံခါးသွားပိတ် ချေဦး’!

ကျုပ်လည်း ကားပေါ်ကခုန်ဆင်းပြီး အရုဏ်ဦးအလင်းရောင် အောက် မှာ သစ်သီးခြံထဲပြေးသွားရင်း ခြံအလယ်က ရှောက်သီးပင်ကြီးရှေ့မှာ ဆတ်ခနဲ ရပ်လိုက်မိတယ်။ မှတ်မိတဲ့အရွယ်ကစပြီး ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီ သစ်သီးခြံထဲမှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေခဲ့တာ၊ အခုတော့ ဒီသစ်ပင်တွေကြားမှာ အထီးကျန်ဖြစ်နေသလို ခံစားရတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ဟာ ဒီအပင်တွေကို တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် အခုမှတွေ့ဖူးသလိုမျိုး ငေးကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီလို ငေးမောကြည့်နေရင်း သစ်ပင်တွေက တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် အသက်ဝင်လာသလို ထင်ရတဲ့အပြင် ဒီနေရာမှ ကျုပ်ထွက်ခွါသွားတော့မှာကို သူတို့ သိနေကြလေ သယောင် စိတ်ထဲမှာ ခံစားရပါတယ်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သားပဲ၊ ကျုပ်ဟာ ဒီအပင်တွေကို နောက်ထပ် တွေ့မြင်ခွင့် ရချင်မှရတော့မယ်။ အမေက နောက် ဖေးတံခါး ပိတ်ခိုင်းလိုက်တာကို သတိမရတော့ဘူး။ သစ်ပင်တွေကို နှုတ်ဆက် စကား ပြောချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်လာလို့ ရုတ်တရက်အသံထွက်ပြီး ဟစ်အော် လိုက်ပါတယ်။ ‘ရှောက်ပင်ကြီးရေ...နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ဗျို့၊ ငြုပ်ကောင်းပင် ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ပါတယ်ဗျာ’ အဲဒီလို နှုတ်ဆက်နေချိန်မှာ အကိုကြီးဗာနေ ကျုပ်ကို အော်ပြီးခေါ်နေသံကြားမှ နောက်ဖေးဝင်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး သုတ်ခြေ တင်ပြေးရတယ်။ သစ်ပင်တွေကို ဖြတ်သန်းပြီးပြေးလွှားရင်း နှုတ်ဆက်ရသေးတဲ့ အပင်တွေကို တစ်ပင်ချင်း နာမည်တွေအော်ခေါ်ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်လိုက် သေးတယ်။ ‘သလဲပင်ကြီးရေ...သွားပြီ၊ နှုတ်ဆက်ပါတယ်...သစ်တော်ပင်ကြီးနဲ့၊ ဗာဒံပင်ကြီးတို့ ...တော့ တာ...။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ဗျို့ ...’

အဲဒီလိုမျိုး ဩကာသလောကထဲက ပစ္စည်းတွေကို တွယ်တာသလို ဖြစ်တဲ့ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ရှူးပေါက်တဲ့ခံစားချက်ဟာ မြို့ပြင်ထွက်တဲ့ လမ်း တစ်လျှောက်လုံး ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဆက်လက်ပေါ်ပေါက်နေခဲ့တယ်။ ဒန်ကင် လမ်းမကြီးဘေးတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့ သစ်တော်ပင်တွေ၊ ကျုပ်တို့ ရေထဲဖြတ် လျှောက်နေကျ ရေပေးမြောင်း၊ ရွက်လွင့်ပြီးလှေစီးနေကြ တူးမြောင်း၊ ကျုပ်တို့ သေနတ်ပစ်တမ်း ကစားနေကျနေရာဖြစ်တဲ့ ရေကာတာကြီး၊ အဲဒါတွေအားလုံး

ကို အသံမထွက်ဘဲ တီးတိုးနှုတ်ဆက်ရင်း ရုတ်ချည်းဆိုသလို ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ စိတ် ဖြစ်ခဲ့မိပါတယ်။

‘အဖေ’

‘ဘာလဲ သား’

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီကို ပြန်လာရမှာ မဟုတ်လား၊ ပြန်လာလျှင်လည်း အခုလိုပဲနေရမှာ မဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါတယ်နော် အဖေ’

‘သေချာပေါက် ပြန်လာမှာပေါ့ကွာ၊ ပြန်လာလျှင်လည်း ဒီအတိုင်း ပိုနေမြဲကျားနေမြဲ နေရမှာပေါ့ကွာ၊ သားက ဘာဖြစ်လို့ အခုလိုမေးရတာလဲ’

‘ဘာလို့မှန်းတော့မသိပါဘူး အဖေရာ၊ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်လို့ ပါ’

ဘိုးဖို့အနောက်ပိုင်းနဲ့ တောရိုင်းမြေက မိုင်(၁၂၀)လောက်သာ ကွာ ဝေးတာဖြစ်ပေမဲ့ (၁၂)နာရီလောက် ကားမောင်းရတယ်။ အခက်ခဲဆုံး အစိတ် အပိုင်းကတော့ မြစ်တွေချောင်းတွေကို (၃၂)ကြိမ်လောက် ဖြတ်ကျော်ပြီး တောင်တွေကြား ဖြတ်သန်းရတဲ့ (၁၃)မိုင်ခရီး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနေရာကို ကျော် တာနဲ့ နေခင်းလောက်ဆို အောက်ရှုရွန်းကိုရောက်ပြီ။ ဒီနေရာရောက်တိုင်း အဖေက လွှက်ရည်ဆိုင်သွားပြီး ကျပ်တို့ကို အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ဝယ်ကျွေး နေကျ။ ဒါကြောင့် ဒီခရီးသွားတိုင်း ဒီနေရာမှာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့မုန့်တွေစားရမှာ မို့ မရောက်ခင်ကတည်းက မျှော်နေတတ်ပြီး ရောက်လာတာနဲ့ ပျော်ကြမြဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တောရိုင်းမြေနားချဉ်းကပ်လာတာနဲ့ အမြဲစိတ်လှုပ်ရှားရတယ်။ တောင်တန်းတွေပေါ်ကနေ ရုတ်တရက် မြင်ကွင်းပြောင်းသွားပြီး ပင်လယ်ပြင် ကြီးကို တွေ့ရတာ မဟုတ်လား၊ ဒီအပန်းဖြေစခန်းရွာလေးကို ဖြူဖွေးရှည်လျား တဲ့ သောင်ကမ်းနဲ့ နက်မှောင်နေတဲ့တောအုပ်တို့က တစ်ဖက်တစ်ချက် အနား သတ်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကားပေါ်ကပစ္စည်းတွေချပြီး အမေကတော့ အိမ်ထဲမှာ ပုံတွေ အလိမ်း လိမ်း၊ ခြံထဲမှာ ပေါင်းပင်တွေ ထူထပ်နေတာကို တွေ့ရတော့ ထုံးစံအတိုင်း ညည်းညူပြီး ကျပ်တို့ကို လုပ်အားပေးခိုင်းတော့တာပဲ။ ရောက်တာနဲ့ တံမြက် စည်း ကိုင်တဲ့သူကကိုင်၊ ပေါက်ပြား ကိုင်တဲ့သူကကိုင် အိမ်ခြံသန့်ရှင်းရေး လုပ် ကြရပါတယ်။

သန့်ရှင်းရေးလုပ်အားပေးပြီးလျှင်တော့ ကျုပ်တို့ ယောက်ျားလေးတွေ အဖို့ လောကနိဗ္ဗာန်ရောက်ပြီ ပူဇွန်းတဲ့ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ ရေကူးလိုက်၊ ငါးများလိုက်နဲ့ပေါ့။ အဖေနဲ့ တောအုပ်ထဲလမ်းလျှောက်ရတာကိုတော့ ကျုပ်က သဘောအကျဆုံး၊ ဒီရွာနဲ့ သိပ်မဝေးလှတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းအရှေ့ဖျားက ကျေးရွာမှာမွေးတဲ့ အဖေဟာ တောအုပ်ထဲက သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ၊ မြွေတွေ၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့အကြောင်းကို နောကျေအောင် သိလိုက်တာများ သစ်ခုတ်သမားရဲ့သားကတောင် အရှုံးပေးရလောက်တယ်။ အဖေပြောပြတဲ့ သူ့မိသားစုဝင်တွေအကြောင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်း ပုံပြင်တွေပါပဲ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ အဖေရဲ့ မိဘဘိုးဘွားတွေဟာ တကယ့်ကို ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ လူစွမ်းကောင်းကြီးတွေပါ။

ကျုပ်တို့အိမ် ပြန်ရောက်တော့လည်း ဘာမှထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲ မှုမရှိပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ဘဝမှာတော့ အပြောင်းအလဲတစ်ခုဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်စိတ်ထဲ ခံစားခဲ့မိတယ်။ အဲဒီနှစ်က အလယ်တန်းအဆင့်ရဲ့နောက်ဆုံးနှစ် ပါ။ သားသမီး တွေကို အနိုင်မခံအနှုံးမပေးတဲ့စိတ်ဓါတ်မွေးခိုင်းပြီး အစစအရာရာ စင်းလုံးချော ဖြစ်စေချင်တဲ့အမေ့ကို စိတ်ပျက်သွားအောင် ကျုပ်ကတော့ မလုပ်ရဲဘူး။ စိန် ခေါ်မှုမှန်သမျှ ရင်ဆိုင်အပြိုင်နှံ့ရမယ်ဆိုတဲ့ အမေသွင်းပေးတဲ့စိတ်ဓါတ်ကြောင့် ကျုပ်ဟာ အတန်းထဲမှာအမြဲလိုလို ပထမစွဲခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းတွင်း တင်းနစ် ပြိုင်ပွဲမှာလည်း ချုံပီယံဆုရခဲ့တယ်။ တင်းနစ်ပွဲဝင်ပြိုင်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ပုံစံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ တင်းနစ်ဘိနပ်အဟောင်းကြီးကို ကဒီပြားတွေနဲ့ ခုခံစီးရတယ်။ ပြီးတော့ မိုက်ကယ်ပေးတဲ့ တင်းနစ်ဘက်တံနဲ့ ရိုက်ရတာ။

အထက်တန်းကျောင်းရောက်တဲ့အခါမှာတော့ အားလုံး ကွဲပြား ခြားနားပြီ။ အထက်တန်းကျောင်းမှာ အားကစားကွင်းရှိတယ်။ ပရိသတ်တွေ အော်ဟစ်အားပေးလို့ရတဲ့ အားကစားရုံရှိတယ်။ ကျောင်းသားသစ်တွေက တူညီ ဝတ်စုံဝတ်ကြရတယ်။ စာသင်ခန်းထဲမှာ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး တွဲပြီး ထိုင်ကြတယ်။ ဒီအပြောင်းအလွဲတွေက တကယ် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ဘေးခုံမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ရှေ့က ဆရာသင်ပြတာကို ဘယ်လိုလုပ် အာရုံစိုက်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ လည်း ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အဆင့်(၁)ရအောင် လုပ်နိုင်ပါဦးမလား။ အမျိုးမျိုး တွေးပြီး ပူပင်သောက ဖြစ်နေမိပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံး အထက်တန်းကျောင်းဖွင့်တော့ အဝေးမှာ ကျောင်းသွား တက်တဲ့ မိုက်ကယ်ကလွဲလို့ ကျုပ်တို့အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းတော်တော် များများ အတူပါလာခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်နဲ့ခင် တဲ့ 'ဖန်နီဘက်ကာ' ဆိုတဲ့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လည်း အဲဒီမှာရှိနေတယ်။ ကျုပ်တို့ တတွေဟာ အရေးကြီးလျှင် သွေးစည်းကြမယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ဓါတ်နဲ့ ကျောင်းသစ်ကို ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အုပ်စုကတောင့်လို့ တော်ရုံတန်ရုံ ရန်မူနိုင်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းသားဟောင်းတွေနဲ့ဆိုတဲ့ အခါ မခံချင်အောင် ရန်စတာမျိုး ကြုံတွေ့နိုင်တယ်ဆိုတာ သိထားတဲ့အတွက် ဘယ်လိုဖြစ်လျှင် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ကြမလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ချင်း ကျိတ်ပြီး နှီးနှော တိုင်ပင်ကြရင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပိုမို သွေးစည်းညီညွတ်လာခဲ့ကြ ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့စိတ်ပူခဲ့ကြတာလည်း မလွန်ဘူး။ ကျောင်းသား ဟောင်းတွေဟာ ထင်တာထက်တောင် ပိုပြီးရိုင်းပျက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ တစ်စစနဲ့ ကျုပ်တို့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဆန်ခါနဲ့ စစ်ချလိုက်သလို တစ်ယောက်တခြားကွဲပြားကုန်ကြပါတော့တယ်။ ဟိုတုန်းက တော့ ကျုပ်တို့ထဲမှာ အများစုက ကျောင်းတက်လျှင် ဘိနပ်ပါကြတာမဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ ဘွတ်နဲ့ ရွတ်နဲ့ဖြစ်လာကြပြီ။ တောင်းမှာအကွပ် လူမှာအဝတ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ကြည့်ပြီး လူကို အကဲဖြတ်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။

အရင်က ကိုယ့်အုပ်စုလေးနဲ့ကိုယ် ခပ်ကုပ်ကုပ်နေခဲ့ကြတာ။ အခု တော့ တခြားလူတွေနဲ့ ပဲခုံးချင်းယှဉ်နိုင်အောင်၊ သူများထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပြုထွက်နိုင်အောင်ကြိုးစားဘို့ လိုလာပြီ။ ကိုယ်ထက်ဝါကြီးတဲ့သူတွေက ကိုယ့် အပေါ် လိုလိုလားလား ကြည်ကြည်ဖြူဖြူရှိဖို့လည်း အရေးကြီးတယ်။ မိန်းက လေးတစ်ယောက်နဲ့တွဲနိုင်ဘို့၊ အထူးသဖြင့် တခြားယောက်ျားလေးတွေက စုတ်သပ်ချီးမွမ်းအားကျရမည့် မိန်းကလေးမျိုးနဲ့တွဲနိုင်ဖို့က ပိုပြီး မလွယ်ဘူး။ ဒါတွေအားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတာမှန်ပေမဲ့ ကျုပ်တို့တတွေကတော့ ခပ်နဲ့နဲ့ ခပ်အအတွေ့ပါ။ အဖျင်းတကာအဖျင်းဆုံးက ကျုပ်ပဲ။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လျှင် လုံးလုံးမတို့ရဲ၊ မထိရဲ၊ လက်တည့်မစမ်းရဲပါဘူး။ မိန်းကလေး တချို့က ခါတုပဒလက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်းထဲမှာ မထိတထိ ပဲခုံးချင်း ပွတ်တိုက် တာ ခံရတာမျိုး၊ ရင်ဘီကစားတုန်း မိန်းကလေးပရိသတ် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှု အားပေး ခံရတာမျိုး၊ အိမ်အပြန်လမ်း တစ်ဝက်လောက်အထိ အဖော်လိုက်ပေးတာမျိုး

တွေကိုလည်း ကျုပ်က သိပ်စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းစာနဲ့ အားကစားကိုတော့ အလေးထားပြီး အကြိတ်အနယ် ကြိုးစားယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ရှေးဟောင်းသုတေသန သင်ကြားတဲ့ဆရာ ရောဘတ် ဘရွမ်းက တောတောင်တွေထဲမှာ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းရှာတဲ့အခါ သူ့ကို ဝိုင်းကူပြီး တူးဆွပေး ကောက်ယူပေးမည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက် လိုချင်တယ် ဆိုတော့ အတန်းပိုင်ဆရာက ကျုပ်နဲ့ ဖန်နီဘက်ကာ (၂)ယောက်ကို ရွေးပေးလိုက်တယ်။ ပါမောက္ခဘရွမ်းက ကျုပ်တို့ချာတိတ်တွေ စိတ်ဝင်စားအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူနဲ့ မတွေ့သေးခင်တုန်းက ပါမောက္ခဆိုတာ မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူနဲ့ အဘိုးအိုကြီးဖြစ်မှာပဲလို့ ထင်နေတာ၊ အထင်နဲ့အမြင် ပါစင်အောင်လွဲပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာတွေ့ရပါတယ်။

‘မင်း ပါမောက္ခ ဖြစ်ချင်သလား’ လို့ ဖန်နီက မေးတော့

‘ဖြစ်တော့ ဖြစ်ချင်တယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မြေကြီးထဲကအရိုးတွေ ကောက်ယူပြီးလေ့လာတဲ့အလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ငါက သက်ရှိလူသားတွေနဲ့မှ အလုပ်လုပ်ချင်တာ’

‘မင်းက ဆရာဝန်လုပ်ချင်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါက ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တာ’

ဖန်နီရဲ့အမေးကိုဖြေရင်း ကျုပ်ကတော့ အတိတ်မှဖြစ်ရပ်တွေကို ရုတ်တရက် ပြန်သတိရနေမိတယ်။ အပန်းဖြေခရီးမထွက်ခင် မနက်အစောကြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ သစ်သီးခြံထဲကအပင်တွေကို နှုတ်ဆက်စကားပြောခဲ့တာဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် ကလေးဘဝကိုနှုတ်ဆက်တာလို့ ပြောရမယ်ထင်တယ်။ အခုလည်း ဆရာဝန်လုပ်ချင်တဲ့ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကို ဖွင့်ဟပြောဆိုလိုက်တဲ့ မှတ်မှတ်သားသား ထူးခြားလှတဲ့အခါမှာ ကျုပ်အနေနဲ့ ကလေးကြီးဘဝကို ကျောခိုင်းနှုတ်ဆက်လိုက်တာလား၊ တကယ်တော့လည်း လူ့ဘဝဆိုတာ တစ်ကန့်ပြီးတစ်ကန့် တစ်ကွေ့ပြီးတစ်ကွေ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ခဲ့မှုတွေ တစ်သီတတန်းကြီးရှိတဲ့ သံသရာခရီးပဲ မဟုတ်လား။

သင်းအုပ်ဆရာတော်ရဲ့သား ဒန်ဂျီရာဘီနဲ့ ဘီနပ်မပါပဲ အပြေးပြိုင်စဉ် တုန်းက ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြစ်မှန်း မသိသလို အခုလည်း ကျုပ်ရင်ထဲက မေးခွန်းပုစ္ဆာတွေအတွက် ပေးစရာအဖြေမရှိပါဘူး။ ဒန်ဂျီက ကျုပ်ထက် အသက်အားဖြင့် (၄)နှစ်ကြီးရုံသာမက ကိပ်တောင်းမြို့တော်အနီးက စတယ်လင်ဘော့ရုံ

တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်နေပြီ၊ ပြီးတော့ သူက သူ့နဲ့အတူ အပြေးလေ့ကျင့်ဖို့ ခေါ်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ သူက ကျုပ်ကို နည်းစနစ်ပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ လမ်းညွှန်ပြသခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်မှာ အပြေးသမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ခွဲနဲ့ အားခွန်ဗလပြည့်စုံပေမဲ့ နည်းစနစ်မသိတဲ့အတွက် စံချိန် ကောင်းသင့်သလောက် မကောင်းတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒန့်ဂျီ သွန်သင်ပြသပေးတဲ့အတွက် အမြန်နှုန်း တက်လာပြီး မူလစံချိန်ထက် ၅မိနစ်လောက် လျော့ကျသွားခဲ့ပါတယ်။ ပြည်ထောင်စုနေ့ နှစ်ပတ်လည် ပြေးခုန်ပစ်ပြိုင်ပွဲမှာဝင်ဖို့ ကျုပ်ကို ကျောင်းလက်ရွေးစင်အဖြစ် ရွေးထားတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့နည်းပြဆရာ ဒန့်ဂျီတို့ ထိပ်တိုက် ယှဉ်ပြိုင်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ လုံးဝမမျှော်လင့်ဘဲ ဒန့်ဂျီရဲ့အဖေက ကျုပ်ကို ဘိနပ် တစ်ရန်ဝယ်ပေးခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ သဘောထားကြီးမှု၊ ရက်ရောမှုကို ပြသရာ ရောက်တဲ့ ဒီလုပ်ရပ်က စိတ်ထိခိုက်စရာကောင်းသလို ကျုပ်တို့ရဲ့ပြိုင်ပွဲဟာ လည်း တစ်နည်းတဖုံ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အတိုင်း သင်းအုပ် ဆရာတော် ရာဘီက ကျုပ်အဖေနဲ့ သိပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလှတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလုပ်ရပ်ကြောင့် ကျုပ်တို့မိသားစု (၂)စုအကြား ပိုပြီး နီးစပ် ခင်မင်မှု ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ဖုံတထောင်းထောင်းနဲ့ ပြေးလမ်းပေါ်မှာ သူနိုင် ကိုယ်နိုင် အပြိုင်နွဲ့ကြတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့အပြေးပြိုင်ပွဲက တစ်ဆူတည်းသော ဘုရား ကို သက်ဝင်ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြတဲ့ သဒ္ဓါတရားထက်တောင်မှ ပိုပြီး စွမ်းပကား ကြီးပါလားလို့ ဆိုလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ။

ပြိုင်ပွဲနေ့မှာ အပြေးဘိနပ်အသစ်နဲ့ ကွင်းထဲမှာလေ့ကျင့်နေတဲ့ ကျုပ်ကိုတွေ့တော့ ဒန့်ဂျီက စပြီး နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

‘နေကောင်းလား’

‘ကောင်းလိုက်သမှ ကျားသစ်တစ်ကောင်လို ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ’

‘ကောင်းတာပေါ့ကွာ’ သူကလည်း သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေရင်း ပြန်ပြောပါတယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဟာ စကားနဲ့အညီ ကျားသစ် တစ်ကောင်ပမာ ပေါ့ပါးဖျက်လတ်ပြီး ဒေါင်ဒေါင်မြည်တဲ့ အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အမှန်အားဖြင့် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရအောင် ဘလောင် ဆူနေတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းပေမဲ့လည်း မရဘူး။ ပြိုင်ပွဲမှာ ကျုပ်ကို ကိုက် ၁၅၀တောင် ကာသာပေးထားတယ်။ ဒန့်ဂျီ တာထွက်ချိန်မှာ ကျုပ်က အပြေး

ပတ်လမ်းရဲ့ လေးချိုးတစ်ချိုးလောက် ရှေ့ကို ကြိုရောက်နှင့်နေပြီ။ ဒုတိယ ပတ်လမ်းကနေ ကျုပ်ထွက်လာတော့ ဒန့်ဂျီက ပထမပတ်လမ်းမှာ တောကောင်တစ်ကောင်လို ကြော့ကြော့မော့မော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြေးနေတာ လှမ်းမြင်ရပါတယ်။ တခြား ပြိုင်ဘက်တွေရဲ့ရှေ့မှာဦးဆောင်ပြီး ပြေးနေပေမဲ့ ကျုပ်နောက်မှာ ကိုက်၁၀၀ လောက် ပြတ်ကျန်နေသေးတယ်။ ကျုပ်လည်း အားသွန်ပြီး ပြေးရင်း 'ပြေးထားကွ၊ ပြေးလမ်းမှာ လဲသေချင်သေပါစေ၊ ကျော်တက်တာမခံနဲ့' လို့ မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးနေခဲ့မိပါတယ်။ နောက်ဆုံးပတ်လမ်းထဲ ကျုပ်ဝင်တာနဲ့ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ ဒန့်ဂျီရဲ့ခြေသံကို ကောင်းကောင်းကြားနေရပြီ။ ရှေ့တူရှုမှာရှိတဲ့ ပန်းဝင်တဲ့နေရာက ဖဲကြိုးတွေကိုရော၊ ဒိုင်လူကြီးတွေကိုပါ လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ဒန့်ဂျီက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းမီလာရုံသာမက ကျုပ်ကို ကျော်တက်သွားတဲ့အခါ ကျုပ်ရှေ့မှာ သူ့ကျောကုန်းကို တွေ့နေရပါပြီ။ ကျုပ်အနေနဲ့ အစွမ်းကုန် ညှစ်ပြီး မိအောင်ကြိုးစားလိုက်ပေမဲ့ ဒန့်ဂျီကတော့ ခပ်မှန်မှန်နဲ့ပဲ ရှေ့ကဦးဆောင်ပြေးနေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အားအင်ကုန်ခန်းနေတဲ့ ကျုပ်မှာတော့ ပန်းဝင်နိုင်အောင် မနည်း ဇွဲတင်းပြီး ပြေးခဲ့ရပါတယ်။

ပြိုင်ပွဲအဆုံးမှာ ကျုပ်က သူ့နောက် ၁၀ကိုက်လောက် ပြတ်ကျန်ခဲ့တယ်။ တစ်မိုင်အပြေးပြိုင်ပွဲမှာ ကျုပ်က ကိုက် ၁၅၀ ကာသာရထားပေမဲ့ စံချိန် ၄မိနစ် ၄၂စက္ကန့်နဲ့ ဒုတိယပဲ ချိတ်ခဲ့ပါတယ်။ အမှန်အားဖြင့် ဒါ ကျုပ်ရဲ့ အကောင်းဆုံးစံချိန်ပါ။

ဒန့်ဂျီက ကျုပ်ကိုဖက်ပြီး 'ခရစ် . . . မင်းပြေးတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ' လို့ပြောတော့ ပါးစပ်ကသာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ပြောလိုက်ရပေမဲ့ ကိုယ်မျက်ရည်ဝဲတာ သူမမြင်အောင် ခပ်မြန်မြန် မျက်နှာလွဲလိုက်ရတယ်။ ရေချိုးခန်းမှာ ရေချိုးရင်း ငါ့ရဲ့ တစ်နှစ်တာ လုပ်ဆောင်ချက်တွေက မဆိုးလှပါဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်အားပေးရသေးတယ်။ ကျောင်းစာမှာ ပထမရတဲ့အတွက် နှုတ်ဆက်မိန့်ခွန်းပြောဖို့ တစ်တန်းလုံးက ကျုပ်ကိုရွေးချယ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျောင်းသားသစ်တွေအဖို့ အမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးအဆင့်လည်း ရရှိခဲ့တယ်။ ကျောင်းရဲ့ပြင်ပမှာ ဝိုင်းတော်သား(၃)ယောက်ပါတဲ့ တီးဝိုင်းအဖွဲ့ထောင်တာလည်း ပရိသတ်က လက်ခံအားပေးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု အပြေးပြိုင်ပွဲမှာတော့ ဒန့်ဂျီကို အရှုံးပေးလိုက်ရပါပြီ။

အခဲမကျေနိုင်တဲ့ ကျုပ်ဟာ စိတ်ကူးထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်ထပ်ပြီး အပြေးပြိုင်နေမိသေးတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ 'ဒီထက်မက ပိုပြီးကြီးမားတဲ့

စိန်ခေါ်ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဆုံကြသေးတာပေါ့၊ လို့ နေသေးသပ ခြံထဲမှာ ချီသွေးလို့ တမြမြ ဆိုတဲ့စိတ်မိုး မွေးပြီး ကိုယ်ရှုံးခဲ့တဲ့အပြေးပြိုင်ပွဲကို ကြီးစား မေ့ဖျောက်ရ ပါတယ်။

အထက်တန်းကျောင်းပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ကိပ်တောင်းတက္ကသိုလ်မှာ ဆေးပညာသင်ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန် ချမှတ်လိုက်ပါတယ်။

တက္ကသိုလ်မသွားခင် တစ်ပတ်အလိုလောက် တောရိုင်းမြေ နွေရာသီ အပန်းဖြေစခန်းက အပြန်ခရီးလမ်းမှာ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနေကျ အရာတွေကို အတွေးသစ်အမြင်သစ်နဲ့ တွေးတောခဲစားတဲ့ အာရမ္မဏစိတ် ရုတ်ချည်းပေါ် ပေါက်လာပြန်တယ်။ သားသမီးတွေအပေါ်ထားရှိတဲ့ မိဘမေတ္တာရဲ့ ပကတိ ဖြူစင်သန့်ရှင်းပုံ၊ ထာဝရစစ်မှန်ပုံနဲ့ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံပုံများ ကို အနုလုံပဋိလုံ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် အလေးအနက်စဉ်းစားသုံးသပ်ကြည့်မိ ပါတယ်။ မိဘမေတ္တာက ဘယ်လောက်ပဲကြီးမားစေကာမူ လောကနိယာမအရ သားသမီးတွေဟာ အချိန်တန်လျှင် မိဘရဲ့အရိပ်အာဝါသအောက်မှ ရုန်းထွက် ကြစမြဲပါ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း အခုအချိန်မှာ နောက်ကြောင်းမလှည့်တော့ဘဲ မိဘကို ကျောခိုင်းဖို့ တာစုနေပြီလေ။

အဲဒီတပတ်လုံး အမေက ကျုပ်ကောလိပ်တက်ဖို့ အဝတ်အစားတွေ ပြင်ဆင်နေခဲ့တယ်။ မိုက်ကယ်ရှူးဆိုးရဲ့ဂျာကင်ကို ကျုပ်နဲ့တော်အောင် ပြင်ပေး ရတယ်။ ဒေါ့စလီရဲ့ ဘောင်းဘီတွေကိုလည်း ကျုပ်ဝတ်လို့ရအောင် ပြုပြင်ရ တယ်။ ထမင်းပွဲကျပြန်တော့ သူ့သိသမျှ ကျုပ်ကြိုက်ဟင်းတွေ ချက်ပေးတယ်။ အဖေလုပ်တဲ့သူကတော့ တစ်နေ့တစ်ခြား အသံတိတ်သထက်တိတ်သွားတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်သွားတဲ့နေ့မှာ အဖေကိုယ်တိုင် ဘူတာရုံကို ကားမောင်းပို့ တယ်။ ဘယ်သူမှ စကားတစ်ခွန်းမဟာကြဘူး။ စာမေးပွဲနှစ်ခါကျတဲ့ အကိုကြီး ဗာနေရဲ့အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားနေမိတယ်။ ကျုပ်သာ သူ့လို ဖြစ်ခဲ့ရင် အဖေနဲ့အမေကို မျက်နှာတောင်ပြရဲမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့တတွေ နေပူကျဲကျဲ မှာ ပလက်ဖောင်းပေါ်ထိုင်ရင်း ရထားအလာ စောင့်နေခဲ့ကြရပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ အဖေဆီက စကားသံ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ 'မင်း ကတော့ အဆင်ပြေမှာပါ။ အဖေကလည်း ဘုရားမှာဆုတောင်းပေးမှာပေါ့၊ ဗာနေနဲ့ ဝှိုက်စ်တို့ကိုလည်း သတိရကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါကွာ၊ ဒေါ့စလီရဲ့ သတင်းစကားကြားလျှင်လည်း အဖေတို့ကို အသိပေးပါဦး' ၊ စစ်ထဲဝင်သွားတဲ့

အကိုလတ်ဒေါ့စလီတစ်ယောက် တိုဘရန်ခဲမြို့မှာ ဂျာမန်တွေ ဖမ်းချုပ်တာ ခံနေရတယ်။

ကျုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး 'ကျွန်တော်အဖေကို သတိရနေမှာပါ' လို့ ပြောတော့ သူလည်းခေါင်းညိတ်ပြီး အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။

တရွေ့ရွေ့နဲ့ မီးရထားကြီးထွက်ခွါတဲ့အခါ အဖေဟာ ပလက်ဖေါင်းပေါ်မှာ လက်ပြကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆံပင်ဖြူဖြူနဲ့ အဖေရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ဟာ ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်း မျက်စိအောက်မှာ တစ်စစ သေးငယ်မှုန်းဝါးသွားပေမဲ့ ကျုပ်ရင်မှာရှိတဲ့ အဖေရဲ့ပုံရိပ်ကတော့ ပိုမိုကြီးမားပီပြင်လာခဲ့ပါတယ်။

ကိပ်တောင်းဘူတာကြီးရဲ့ အမိုးခုံးခုံးအောက်မှာ နားကွဲလှမတတ် အင်ဂျင်စက်သံတွေ၊ ခရီးသည်တွေရဲ့ ပွက်ပွက်ညံ့အောင် အော်ဟစ်ပြောဆိုသံ တွေအကြားမှာ ဗာနီနဲ့ ဂျွိုက်စ်တို့လင်မယားဟာ ကျုပ်ကိုတွေ့တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဝမ်းပန်းတသာ ဖက်ရမ်းကြိုဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီမြို့မှာ သူတို့ လင်မယား အပြင် ကျုပ်သိတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသူကတော့ 'နင်ကီ' ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၊ သူမကို ဒီနှစ် နွေရာသီတုန်းက တောရိုင်းမြေ အပန်းဖြေစခန်းမှာ တွေ့ဆုံခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ သူပေးတဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်လေး ရှိနေလို့ ကျုပ်ကတော့ ချက်ချင်းတောင် ဖုန်းဆက်ပြီး သွားတွေ့ချင်စိတ် ဖြစ်နေမိတယ်။ အဲဒီလို ချောမောလှပတဲ့ နင်ကီလေးအကြောင်း စိတ်ကူးယဉ်နေတုန်း ကျုပ် အစ်ကိုက 'အဲဒါ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ပေါ့၊ ဒါက ဂရင်းပရိဒ် ဒါက ရဲတိုက်၊ မြို့တော်ကြီးရဲ့အပေါ်ကနေမိုးထားတဲ့ ဟောဟိုက တောင်တန်းကြီးတွေကို စားပွဲတောင်လို့ ခေါ်တယ်' စသည့်ဖြင့် လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ပြောပြနေလေရဲ့။

'ဒါ ဂရုရူး ဆေးရုံကြီးပေါ့'

ဆေးရုံက တောင်နံရံတစ်ဖက်မှာတည်ရှိပြီး အဖြူရောင်ပျားသလက်ပုံ အဆောက်အဦဖြစ်ပါတယ်။ ဆေးရုံကြီးရဲ့ အောက်တည့်တည့်မှာ ဆေးကျောင်း ရှိတယ်။ တစ်နှစ်နေလို့ တက္ကသိုလ် အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲအောင်ပြီးရင် တော့ ဒီနေရာမှာ တော်တော်ကြာကြာ နေရဦးမှာပါလား။

အစ်ကိုလုပ်သူက နေရေး စားရေး တာဝန်ယူတာတောင် မှတ်ပုံတင် ကြေး သွင်းပြီးတာနဲ့ စာအုပ်ဖိုးတို့ သင်ကြားရေးစားရိတ်တို့အတွက် ပိုက်ဆံ မလုံလောက်တော့ဘူး၊ (၃)နှစ်စာ ပညာသင်ဆု လျှောက်ထားတာတော့ ရပါရဲ့။ ပညာသင်ဆုရရှိစဉ်ကာလအတွင်း နှစ်စဉ် စာမေးပွဲအောင်ဖို့လိုတယ်။ နှစ်စဉ် အောင်ဖို့ဆိုတာ သိပ်လွယ်လှတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ရုက္ခဗေဒနဲ့

ခါတုပေဒ ဘာသာရပ်တွေကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရွှိပေမဲ့ ရူပပေဒနဲ့ ဇီဝပေဒ နှစ်ဘာသာကတော့ အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်နေလို့ အောင်မှတ်ရဖို့တောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားရမယ်။ ပထမပတ် အစမ်းစာမေးပွဲတုန်းက ရူပပေဒမှာ (၄၃)မှတ်ပဲ ရတယ်။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က တခါမှ စာမေးပွဲကျဖူးတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ နောက်တကြိမ် ထပ်ဖြေမှ (၆၅)မှတ် ရတယ်။ အသနားခံပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖြေတော့ (၇၃)မှတ် ရပါတယ်။

ကျုပ်လည်း ဝါသနာမှန်သမျှ အားလုံးစွန့်လွှတ်ပြီး စာကိုပဲ ဖိကျက်နေရတယ်။ အားကစားလည်း မလုပ်တော့ဘူး။ ‘နင်ကီ ငါ့အနေနဲ့ စာမေးပွဲ ကျလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား’ ဟုတ်တယ်လေ။ သူက သူများတွေထက် ပိုပြီး သဘောပေါက်ရမှာပေါ့။

နင်ကီကတော့ စာတော်ရုံ၊ အတန်းထဲမှာ ပထမစွဲရုံနဲ့ လူ့ဘဝမှာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံနိုင်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ကို ကြိုးစားရှင်းပြပါသေး တယ်။ ‘ရှင်ကိုယ်ရှင် အခုလိုပဲ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပုံစံမျိုးနဲ့ အမြဲနေတော့မှာလား။ ရှင်သိထားဖို့က ရှုံးနိမ့်တဲ့အခါမှာ အောင်မြင်တာထက်တောင်မှ ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ သင်ခန်းစာတွေရနိုင်သေးတယ် ရှင့်’

‘မင်းက အောင်မြင်မှုရဲ့ အကျိုးရလဒ်ကိုတောင် မသိဘူးလား။ လူ့ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုမရှိလျှင် ဘာလုပ်လို့ရနိုင်မှာလဲ၊ အချည်းနှီးပေါ့ကွ’

‘ရှင် ဘာတွေကို ဘယ်လောက်ပဲအောင်မြင်စမ်းပါစေ၊ လူ့ဖြစ်လျက်နဲ့ လူမဆန်ဘဲ စက်ရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်နေလို့ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တန်ဖိုးရှိတဲ့လူ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါမှ တကယ်အချည်းနှီးဖြစ်မှာ ရှင့်’

ကျုပ်ဟာ နင်ကီပြောတဲ့စကားရဲ့ အတိမ်အနက်နဲ့ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကို နှစ်ကာလအတော်ကြာမှသာ ရိပ်စားနားလည် နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ် ကြိုးစားခဲ့သမျှလည်း အလဟဿ မဖြစ်ပါဘူး။ နှစ်ကုန်ဆုံးချိန်မှာ ရူပ၊ ခါတုနဲ့ ရုက္ခပေဒဘာသာရပ်တွေမှာ အမှတ်အများဆုံးရရှိပြီး ဘူမိပေဒမှာတော့ ဒုတိယချိတ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

အခန်း (၂)

ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ ခရီးရှည်ကြီး စတင်တဲ့နေရာကတော့ လူသေ အလောင်း(၂၀) တန်းစီထားတဲ့ခန်းမကြီးတစ်ခု၊ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ခန္ဓာဗေဒလေ့လာသင်ယူဖို့ လူသေအလောင်းတွေကို တစ်ပိုင်းတစ်စစီဖြုတ်ပြီး အာရုံကြောတွေ၊ ကြွက်သားတွေနဲ့ အဆုတ်နှလုံး အစရှိတဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း များကို ခွဲစိတ်လေ့လာမှတ်သားကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောက်စားပွဲတွေပေါ်မှာ တန်းစီပြီးတင်ထားတဲ့ ရှုမကောင်းမြင်မကောင်း အလောင်း(၂၀)ရဲ့ မြင်ကွင်း ဟာဖြင့် သင်္ချိုင်းမှဂူတွေကိုဖွင့်ထားတဲ့အတိုင်း အသည်းထိတ်စရာကောင်းလှ ပါတယ်။ ကျုပ်ဖြင့် တွေ့မြင်စအချိန်တုန်းက ကြည့်ချင်စိတ် လုံးလုံးမရှိလို့ ကျောခိုင်းပြီး နေလိုက်မိပါတယ်။

အလောင်းခွဲစိတ်တယ်ဆိုတာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားတဲ့ လူ တစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းအဗ္ဗတ္တကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်တာပဲ။ တစ်နည်းအား ဖြင့် သေဆုံးသူရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ကျူးကျော်စော်ကားသလိုပဲ။ တုန်လှုပ် ချောက်ချားစရာလည်း ကောင်းလှပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ဆေးကျောင်းသားတွေကို အလောင်းတွေထားတဲ့ ဒီခန်းမထဲမှာ တစ်နှစ်လုံးလှောင်ထားပြီး လက်တွေ့ သင်တန်းဆင်းရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တော့ ဒီအလောင်းတွေကို စေ့စေ့ကြည့်ဖို့

နေနေသာသာ အော်ဂလီဆန်ပြီး အန်ချင်လွန်းလို့ မျက်စိတောင် မှိတ်ထားရပါတယ်။

‘မင်း ဒီလိုဖြစ်တာ ဖော်မလင်ကြောင့်ကွ၊ အလောင်းတွေကို ဖော်မလင်ထဲမှာ စိမ်းထားရတဲ့အပြင် သူတို့ရဲ့သွေးကြောထဲကိုလည်း ဖော်မလင်တွေ တင်းနေအောင် ထိုးထည့်ထားရတယ်’ လို့ ကျုပ်ဘေးမှ ဟယ်ရီကပြောပါတယ်။

ကျုပ်တို့ ကျောင်းသားတွေကို အလောင်းတစ်လောင်းမှာ ရှစ်ယောက်နှုန်းနဲ့ အုပ်စုခွဲပေးထားတယ်။ ကျုပ်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဘေးပတ်ပတ်လည် လျှောက်ကြည့်တဲ့အခါ တျုပ်တို့နဲ့ အနီးစပ်ဆုံးအလောင်းက မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်၊ ရင်သားတစ်ဖက် ဖြတ်ထားတယ်။ အဲဒီအလောင်းရဲ့ ဘေးမှာ လူကောင်ကြီးကြီး လူမည်းတစ်ယောက်၊ အဖေ ဘုရားကျောင်းမှာ တွေ့ဖူးနေကျ လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့တောင် ရုပ်ချင်း ဆင်တူနေသေးတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကျုပ်ကတော့ဖြင့် မသတိစရာကောင်းလှတဲ့ ဒီအလောင်းတွေကို ထိချင်ကိုင်ချင်စိတ် လုံးလုံးမရှိပါဘူး။

‘တို့ရတာ ဒီအလောင်းကွ’ ဟယ်ရီပြောတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကျကျနဲ့ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် ပဲ။ ကျုပ်ညီ မားရီးယပ်နဲ့တောင် တူသလိုလို၊ မျက်လုံးကအညိုရောင်၊ ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုတွေလည်း သူ့လိုမျိုး သေနိုင်တာပဲလား။

ကျောင်းသား ရှစ်ယောက်အုပ်စုကို (၂)ယောက်တစ်တွဲ ခြေတစ်ဖက်၊ လက်တစ်ဖက်စီ ခွဲတန်းထပ်ချတယ်။ ကျုပ်နဲ့ဟယ်ရီက အလောင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ကို ဆွဲယူလိုက်ကြပါတယ်။

ဟယ်ရီက ကျုပ်ကို ခွဲစိတ်တာလုပ်မလားလို့ မေးတော့ ‘မင်းပဲ အရင်စ ခွဲစိတ်စမ်းပါကွာ၊ ငါကနောက်မှ လုပ်ပါ့မယ်’ လို့ပြောရတယ်။ ဟယ်ရီ စပြီး ခွဲတဲ့အချိန်မှာ ‘ခရစ် လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်ထားပါဦး’ လို့ ကျုပ်ကို ပြောတယ်။ ကျုပ်လည်း လူသေကောင်ရဲ့လက်ကို ကိုင်ပေးမယ်လုပ်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ပြန်လွှတ်ချပြီး ‘ပါမောက္ခကြီးရယ် မင်းဖာသာပဲ လုပ်စမ်းပါကွာ’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ကျုပ်ဟာ အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံးသာမက တစ်ပတ်တိတိလောက် လူသေအလောင်းကို မတို့မထိသေးဘဲ ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေခဲ့တယ်။ နောက်တော့မှ အလှည့်ကျ မနွဲ့စတမ်းဆိုသလို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဝင်ရောက်ခွဲစိတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့အဖော် ဟယ်ရီကလည်း အလွန်နားလည်မှု

ရှိတယ်။ ရယ်မောစရာတွေ တရစပ်ပြောတတ်တဲ့သူမျိုးမို့ သူ့ကြောင့် ကျုပ်တို့ အားလုံး စိတ်လက်ပေါ့ပါးပြီး စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့ကြပါတယ်။

ခန္ဓာပေဒဝါမောက္ခ မက်သယူးရောဘတ်ဆန်ဒရင်နန်ဟာ ဥပဓိရုပ်ကိုက ကျက်သရေရှိတဲ့အပြင် ရဲစွမ်းသတ္တိလည်းရှိသူ၊ ဉာဏ်အမြော်အမြင် လည်းကြီးမားသူဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့အဖို့ အတုယူစရာ စံပြုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ခန္ဓာပေဒကို ထုံးလိုချေ ရေလိုနှောက် အံ့ဩလောက်အောင် ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်သူ ဖြစ်တယ်။ သင်ပုန်းပေါ်မှာ သူရေးဆွဲတဲ့ အာရုံကြော၊ သွေးကြော၊ ကြွက်သား၊ အရိုးစသည်တို့ရဲ့ ပုံကြမ်းတွေဟာ ပကတိပုံသွင်းထား တဲ့ အတိုင်း အင်မတန် လက်ရာမြောက်လှပါတယ်။

‘ဟောဒါ ပါရိတစ်ဂလင်း’ ဆရာကြီးက မေးရိုးနဲ့ နားရွက်ကြားမှာ တည်ရှိတဲ့ တံထွေးဂလင်းကို ဇာဂနာတစ်ချောင်းနဲ့ ညွှန်ပြရင်း သင်ပြပေးနေ တာဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီး တံထွေးဂလင်းက ထွက်လာတဲ့ တံထွေးပြွန်သွားရာ လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်ကို ဆက်ပြီးပြသပါတယ်။ ‘စေ့စေ့စပ်စပ် အကွက်ချ ပုံဖော်ထားတယ်လို့ မထင်ရဘူးလား’ ‘ထင်ရပါတယ် ဆရာကြီး’ လို့ အများနဲ့ အတူ ကျုပ်လည်းရောပြီးပြောခဲ့ပါတယ်။ ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်ရဲ့ တန်ခိုး တော်ကို အံ့ချီးမကုန် ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ အနုစိတ် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားပုံကို တွေ့မြင်ရလို့ ရင်သပ် ရှုမော အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေရတာပါ။

ဆေးကျောင်းပထမနှစ်မှာ ကျုပ်တို့ကို အကဲစမ်း စိန်ခေါ်တာ ခန္ဓာ ပေဒဘာသာရပ်တစ်ခုတည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ဇီဝကမ္မပေဒဆိုတဲ့ ဘာသာရပ် လည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီဘာသာရဲ့ လက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်းမှာ ဖားကို အရှင် လတ်လတ် ခွဲရတယ်။ အပ်တစ်ချောင်းကို ဖားရဲ့ ဦးကျောက်ကနေ ခါးရိုးတစ် လျှောက် တံကျင်လျှိုသလို ထိုးထည့်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖားဟာ နှလုံးခုန်မြ ခုန်တယ်။ အာရုံကြော တုံ့ပြန်မှုတွေလည်းရှိတယ်။ ဦးကျောက်ရဲ့ အသိစိတ်တော့ ကင်းမဲ့နေတာပေါ့။ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု မပေါ်ပေါက်ခင်က တိရစ္ဆာန် တွေကို သုတေသနစမ်းသပ်ခဲ့ကြတာ အခုကျုပ်တို့ ဆေးကျောင်းသားတွေ ဖားကလေးကို စမ်းသပ်တဲ့နည်းနဲ့ အခြေခံသဘောတရား ထပ်တူထပ်မျှလောက် ဖြစ်ပါတယ်။

လူသေအလောင်းတွေကို ခွဲစိတ်လေ့လာတဲ့အပြင် သက်ရှိသတ္တဝါ တွေရဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း အသီးသီးမှ အသားစတွေကိုလည်း အဏုကြည့်

မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်ရှုလေ့လာရတဲ့ **Histology** ဘာသာရပ်ကိုလည်း ထပ်မံ သင်ယူရသေးတယ်။ ဆေးကျောင်းပထမနှစ်၊ ဒုတိယနှစ်နဲ့ တတိယနှစ်ကာလ အတွင်း ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါတွေရဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများနဲ့ ၎င်းတို့ ရဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ပုံတို့ကို တစ်စစ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အခါ သိသင့်သိထိုက်တာ မှန်သမျှ သိနားလည်ရ အောင် ပြင်ဆင်ကြရတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သိနားလည်ထားပြီးတဲ့ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်တွေကို အခြေပြုပြီး မသိသေးတဲ့ အရာကိစ္စ များကို စဉ်းစားဝေဖန် ဆင်ခြင် သုံးသပ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်သင်ယူကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

စတုတ္ထနှစ်မှာ ကျုပ်တို့ဟာ လူနာကို စတင်စမ်းသပ်ခွင့် ရရှိကြမှာ ဖြစ်တယ်။ စတုတ္ထနှစ်မတက်မီ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဒီတစ် သက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ဖြစ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ သံသယစိတ် ဖြစ်ခဲ့မိဘူးသေးတယ်။

ကျုပ်က နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း မိဘရပ်ထံ ပြန်လေ့ရှိပါတယ်။ နင်ကိတ်တစ်ယောက် မရှိတော့တဲ့နောက် ဒေါက်တာ ဂျက်ကိုဘတ်ဗင် ဒါမာဝီ အပါအဝင် မိတ်ဆွေသစ်တွေ ရရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဆရာဝန်ကြီးက ပခုံး ကျယ်ကျယ်၊ လက်တွေကလည်း ကြီးကြီးနဲ့ လူကောင်ထွားထွားကြီး၊ သနား ကြင်နာစိတ်ရှိတယ်။ လူတွေအားလုံးက သူ့ကို 'ဂရိတ်ကူး' လို့ပဲခေါ်ကြတယ်။ မြို့ငယ်လေးတွေမှာရှိတဲ့ အထွေထွေရောဂါကုဆရာဝန် အများစုနည်းတူ ရောဂါပေါင်းစုံ ကုသပေးတဲ့အပြင် အသေးစားခွဲစိတ်မှု တော်တော်များများကို လည်း ဆောင်ရွက်ပေးတယ်။ ဆေးရုံမှာ သူ လူနာသွားကြည့်တဲ့အခါ အခွင့် အရေးပေးတဲ့အနေနဲ့ သူနဲ့အတူ ကျုပ်ကိုပါ ခေါ်သွားတယ်။ ရွာစွန့်ရွာဖျား လယ်တောထဲအထိ လူနာသွားကြည့်ရတဲ့ အခါမျိုးမှာလည်း ကျုပ်ကို အဖော် ခေါ်လေ့ရှိတယ်။

လူနာတွေ ကြည့်ရှု စမ်းသပ်တဲ့အခါ အသေးစိတ်အချက်အလက် လေးတွေကိုလည်း အလေးဂရုပြုဖို့နဲ့ သေးသေးမွှားမွှား သဲလွန်စလေးတွေက အစ မကြွင်းကျန်ရအောင် ရှာဖွေကြည့်ရှုဖို့ အရေးကြီးကြောင်း ဆရာကြီးထံမှ လေ့လာမှတ်သားခဲ့ရပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီအချက်တွေကို တချို့ဆရာဝန် ရင့်မကြီးတွေတောင် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ အလေးမထားကြလို့ ဂယဏနသိကြတာ မဟုတ်ဘူး။

တတိယနှစ်ပြီးဆုံးတဲ့ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း နေ့တစ်နေ့မှာ ဒေါက်တာကျော်ကိုဘတ်(စ)က လူနာတစ်ယောက် အူအတက် ခွဲစိတ်ဖို့ရှိလို့ သူ့ကို ဝင်ကူခိုင်းပါတယ်။ ကျုပ်အဖို့ ဗိုက်ခွဲတာကို ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့ရှိရမည့် အခွင့်အရေးဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်ညလုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒီညက ကျုပ်ရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ ဆရာဝန်ကြီး ခွဲစိတ်နေတုန်း အခက်အခဲကြုံလို့ ကျုပ်ကို အကူအညီတောင်းရသေးတယ် လို့ အိပ်မက် မက်လိုက်သေးတယ်။ အိပ်ရာထနောက်ကျတော့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ကျုပ်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ လူနာမိန်းကလေးကို မေ့ဆေးပေးထားပြီးပြီ။ အိသာလောင်းပြီး မေ့ဆေးပေးတာဖြစ်တယ်။ အရင်ရောက်နှင့်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက ကျုပ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြတော့ နှာခေါင်းစည်းပေါ်က ပြုံးနေတဲ့ သူ့ရဲ့မျက်လုံးအစုံကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

မေ့ဆေးဆရာဝန်က လူနာရဲ့ မျက်နှာပေါ်က မေ့ဆေးရည်လောင်းတဲ့ Mask ကို ဖယ်ရှားလိုက်တဲ့အခါမှာ လူနာမိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အခြားသူမဟုတ်ဘူး ကျုပ်တွဲခဲ့ဖူးတဲ့ ဒေါင်(န)ရဲ့ ညီမလေးပါလား။ ပြီးခဲ့တဲ့ နွေရာသီမှာတွေ့ခဲ့တုန်းက ရွှေရောင်ဆံပင် တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဒီကလေးမလေးဟာ တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ အခုတော့ အဲဒီဆံပင်တွေကို စုပြီး ဦးထုပ်အဖြူထဲ စွပ်ထည့်ထားတယ်။ သူနာပြုဆရာမက ပိုးသန့်ရအောင် အိုင်အိုဒင်းဆေးရည် သုတ်လိမ်းထားတဲ့နေရာ ကွက်ကွက်လေးကလွဲလို့ ကျန်တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်တွေနဲ့ ဖုံးအုပ်ထားပါတယ်။ ကျုပ်ကလူနာရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာယူရင်း ညတုန်းက အိပ်မက်မက်သလို ဆရာဝန်ကြီး အရေးပေါ်ပြဿနာကြုံတွေ့လျှင် ကိုယ်က ဘယ်လို ကူညီရမလဲလို့ စိတ်ကူးယဉ် နေမိသေးတယ်။

စတင်ခွဲစိတ်တဲ့အချိန်မှာ တကယ်ပဲ အရေးပေါ် ပြဿနာကြုံခဲ့တယ်။ ပြောရမှာလည်း ရှက်ဖို့ကောင်းပါရဲ့။ အရေးပေါ် ပြဿနာဖြစ်တာက လူနာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ခဲ့တာ။ အရေပြားကို ဓါးနဲ့ခွဲလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ငေါက်ခနဲ သွေးတွေပန်းထွက်လာတဲ့မြင်ကွင်းနဲ့ စူးရှပြင်းထန်တဲ့ အိသာအနံ့ဆိုးတို့ ပေါင်းစပ်မိတဲ့အခါ ကျုပ်ရဲ့ ဝမ်းထဲမှာ မွှေနှောက်ခံရသလို ဖြစ်လာပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဆောင်နိုင်အောင် ပျို့တက်လာပါတယ်။ အခန်းထောင့်က ခုံတစ်လုံးဆီ ထိုးပြေးသွားရင်း ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်နေပြီး မိမိကိုယ်မိမိ မူးမေ့လဲကျတော့မယ်လို့ ဝေဝေဝါးဝါး ခံစားသိရှိနေပါတယ်။

ပိုးသန့်အောင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို တွဲပြီး ဆရာဝန်တွေ နားနေတဲ့အခန်းထဲ ခေါ်သွားပါတယ်။ နောက် ဆရာမ တစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်ချိုချိုတစ်ခွက် လာပေးတာကို တုံ့ချိတုံ့ချိနဲ့ လှမ်း ယူတဲ့အခါ ကျုပ်မှာဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်၊ ရှက်စိတ်တွေ မွန်ထူနေခဲ့ပါတယ်။ အခုလို အူအတက်ခွဲတဲ့ အသေးစားခွဲစိတ်တာကို မြင်တွေ့ရုံမျှနဲ့ အသည်းငယ်လှတဲ့ ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်လို့ နှာနပ်မယူရရုံတမယ် မှူးတော့ မေ့တော့ မလို ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကျုပ်လိုကောင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခွဲစိတ်ဆရာဝန် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ဆေးကျောင်း ပထမနှစ်တုန်းက ခန္ဓာဗေဒလက်တွေ့ခန်းမှာ စီတန်း နေတဲ့ အလောင်းတွေကို စပြီးတွေ့တုန်းကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူးလို့ အားငယ်မိသေးပေမဲ့ နောက်တော့လည်း တစ်စစ ကျင့်သား ရသွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဖားတွေဝက်တွေရဲ့ ဝမ်းထဲအင်္ဂါတွေကို လည်း ကိုင်တွယ်ဖူး ခွဲစိတ်ဖူးခဲ့ပါပြီ၊ ဒီအဆင့်ကို ဘာကြောင့် မစွမ်းဆောင်နိုင် ရမှာလဲ။

အဓိက ခြားနားချက်ကတော့ ဒီနေ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရတာက သက်မဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်၊ ခါးနဲ့ လှီးလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် နှလုံးညှစ်အားအစွမ်းနဲ့ သွေးငေါက်တောက် ပန်း ထွက်လာတာကိုး၊ သွေးမြင်လို့ပဲ အခုလို ဖြစ်တာလား၊ တခြားအကြောင်း ရှိဦးမည် ထင်ပါရဲ့။

သူနာပြုဆရာမက 'သက်သာပြီလား' လို့မေးတော့ နေလို့ သိပ် မကောင်းသေးပေမဲ့ သက်သာပါပြီလို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်ရတယ်။

'စိတ်မပူပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့ကတော့ ဆေးကျောင်းသားတွေ အခုလို မျိုးဖြစ်တာ မကြာခဏဆိုသလို ကြုံခဲ့ဘူးပါတယ် ရှင်၊ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ သူတွေမှာ အဖြစ် ပိုများပုံရတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်တဲ့သူတွေထဲက အကျော်အမော် သမားတော်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြတာတွေလည်း မနည်းပါဘူး'

အားပေးတဲ့ ဆရာမကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ရပါ တယ်။

ကျုပ် ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်တဲ့အချိန်မှာ ဆရာဝန်ကြီးက ဗိုက် ပြန် ပိတ်နေပြီ၊ သူက ကျုပ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ပြုံးပြုနုတ်ဆက်ပြီးတော့ အရေပြားကို ဆက်ချုပ်နေပါတယ်။ သွေးသံရဲ့ရဲ့မြင်ကွင်းနဲ့ စူးရှတဲ့ အနံ့ဆိုးကို ခုထက်ထိ ခံလို့မရသေးပေမဲ့ နောက်တစ်ခါဆိုလျှင်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ လို့ အားခဲထားလိုက်မိပါရဲ့။

သူနာပြုဆရာမကြီးက စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့သူ လို့ပြောတယ်။ ကျုပ်က ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်နေလို့လဲ၊ လူနာသေမှာစိုးလို့လား၊ သေခြင်းတရားကို ကြောက်တဲ့အတွက် စိတ်ချောက်ချားတာပဲလား၊ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က လူနာတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့နေနေသာသာ မိမိကိုယ်တိုင်သေရမှာ ကြောက်နေတဲ့ ဆရာဝန်မျိုး ဖြစ်နေပြီလား၊ အမျိုးမျိုးတွေးပြီး စိတ်အားငယ်နေမိပါ တယ်။

ကားထဲရောက်တော့မှ ဆရာဝန်ကြီးက အသံထွက်လာတော့တယ် 'ခရစ်ရေး... ငါလည်း မင်းလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ကွ၊ (၂)ကြိမ်(၂)ခါလောက် အတွေ့အကြုံရပြီးလျှင် အခုလိုမျိုး မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ကျောင်းသားဘဝ လက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်းထဲမှာ လုပ်ကြကိုင်ကြတာ အစမ်းလေ့ကျင့်တဲ့သဘော၊ အခု ကြုံတွေ့ရတာကတော့ ရေမရောတဲ့ တကယ့်အစစ်အမှန်ကြီးမဟုတ်လား'

ဟုတ်ပါတယ်၊ သူပြောတဲ့ တကယ့်အစစ်အမှန်ဆိုတာ လူ့အသက်ကို ဆိုလိုတာပါ၊ လူ့ အသက်တစ်ချောင်းက ကျုပ်တို့လက်ထဲ ရောက်ရှိနေတာ မဟုတ်လား။

'မောင်ရင်က ခန္ဓာဗေဒကို သိနားလည်နေတော့ ကျုပ် ခွဲစိတ်နေတာကိုကြည့်ရင်း မင်းကိုယ်တိုင်ခွဲနေရသလိုသဘောမျိုးနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားနိုင်တယ်၊ အတွေ့အကြုံ မကြွယ်ဝသေးခင် ဆရာဝန်တော်တော်များများက သူတို့ကိုယ်သူတို့ လူနာရဲ့နေရာဝင်ပြီး စဉ်းစားတတ်ကြလို့ မကြာခဏ ချီတုံချတုံနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့မရ ဖြစ်တတ်ကြတယ်၊ဒါကြောင့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ သွေးရင်းသားရင်းတွေ ခွဲစိတ်ရမယ်ဆိုလျှင် ကိုယ်တိုင်မခွဲဘဲ သူများကို အခွဲခိုင်းကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့'

ဒါတော့ သူသူကိုယ်ကိုယ် ဖြစ်ကြမှာပဲလေ၊ လူနာက ကိုယ်နဲ့ ပိုပြီး သွေးနီးလေ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်ရတာ ပိုခက်လေပေါ့၊ ခုတင်ပေါ်မှ လူနာရဲ့အသက်ဟာ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ရဲ့ လက်ထဲ လုံးလုံးလျားလျား ရောက်နေပြီ၊ မရဏမင်းကလည်း သူ့ကို အံတုနေတဲ့ ဆရာဝန်ရဲ့ ပညာအရည်အချင်းနဲ့ စွမ်းပကားကို မထေမဲ့မြင်နဲ့ သရော်လှောင်ပြောင်နေလေ့ရှိတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာဝန်ရဲ့ အတ္တနဲ့မာနကိုပါ ချိုးနှိမ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။

စတုတ္ထနှစ် ရောဂါဗေဒသင်တန်းမှာ ဆေးကျောင်းရင်ခွဲရုံထဲက အလောင်းတွေ ခွဲစိတ်စစ်ဆေးတာကိုလည်း ကြည့်ရှုလေ့လာရတယ်၊ ရောဂါမျိုးစုံကြောင့် သေဆုံးကြတဲ့အလောင်းတွေ (၂၀)လောက် ရှိလိမ့်မယ်၊ ရင်ခွဲရုံသွားတဲ့နေ့တိုင်း မနက်စာမစားဘဲ စောစောစီးစီးနေရာ ရအောင်ယူရတယ်။

အဖြူရောင် ကြွေးပွဲပေါ်က အလောင်းကို ငဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ သနားကမား အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်၊ ဒေါင်(နံ)ရဲ့ ညီမများလား၊ ရင်ခွဲစစ်ဆေးဘို့ဆို တော့ မိမွေးတိုင်းဖမွေးတိုင်း ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ပေါ့။

စားပွဲဘေးမှာရပ်နေတဲ့ ရောဂါဗေဒဆရာဝန်ကြီးက ဝရိတ်ကူး လို လူကောင်ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း၊ ကူးရဲ့မျက်နှာမှာ အမြဲရှိတတ်တဲ့ အပြုံးမျိုး တော့ မတွေ့ရဘူး။ 'ဒီ မိန်းမပျိုလေးဟာ ရင်သားကင်ဆာနဲ့ သေဆုံးခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ကင်ဆာက တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့နေပြီမို့ ဦးကျောက်ထဲကိုလည်း ရောက် နိုင်တယ်။ ကိုင်း ကြည့်ကြရအောင်'လို့ နိဒါန်းစကားပြောပြီး လူသေအလောင်း ရဲ့ ဦးခေါင်းကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်တဲ့ပုံက အကြောပြင်ဆရာတစ်ယောက် ဂုတ်ချိုးတော့မည့် ဟန်ပန်မျိုး၊ စတော့မယ်လို့ အချက်ပြလိုက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ လက်ထောက်က ခါးတစ်လက်နဲ့ လွှဲတစ်စင်း ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ 'ဘာရောဂါ လို့ပဲထင်ထင် ရင်ခွဲရုံမှာ ပထမအဆင့် လုပ်ရမှာကတော့ ဦးခေါင်းနဲ့ ဦးကျောက် ကို ဖယ်ရှားပြီး စစ်ဆေးဖို့ပဲ။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဦးခေါင်းဖယ်ရှား ခွဲစိတ် မှုလုပ်ပြီးတော့ ရင်ညွှန်ကနေ လည်ဖျို ရောက်တဲ့အထိ ခါးနဲ့ ဆွဲဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ကျုပ်လည်း ထိုင်ရာက ဝုန်းခနဲ ထပြီး အခန်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်လိုက်ရပါ တယ်။ အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေက ကျီစယ်လှောင်ပြောင် အော်ဟစ်ကြ သေးတယ်။

အဲဒီနှစ်တွေကုန်ဆုံးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း မိန်းမပျိုလေးရဲ့ အလောင်းကို မဖွယ်မရာ ပြုရာရောက်တဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ လုပ်ရပ်တွေကို မေ့ဖျောက် လို့ မရနိုင်ဘဲ ခရေစေ့တွင်းကျ သတိရနေရုံသာမက ကျုပ်ရင်ထဲမှာ နက်နက် ရှိုင်းရှိုင်း ထိခိုက်နာကျင်ခံစားမိပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ သောကဗျာပါဒတွေကို ရင်ဖွင့် ပြောပြစရာ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားရင်း ဒီ အကြောင်းကို တန့်န့်နဲ့ စားမြုံ့ပြန် စဉ်းစားနေခဲ့မိတယ်။ အဖြေတော့ ရှာလို့ မရပါဘူး။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရဲ့အလောင်း ခွဲစိတ်တာကို အားလုံးအတူတူ ကြည့်နေကြတဲ့အချိန်မှာ ကျန်တဲ့အခန်းဖော် သူငယ်ချင်းတွေက ဘာမှမဖြစ်ကြ ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကျမှ အခုလိုဖြစ်ရတာလဲ၊ စိတ်ကူးယဉ်လွန်းလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်သေရမှာကြောက်လို့ မဟုတ်သလို ကိုယ့်မိသားစုတွေ သေမှာကို တွေးပြီး ကြောက်တာလည်း မဟုတ်ရပါဘူး။ ဆရာဝန် မလုပ်ရဲတော့ တာ၊ ဆရာဝန်လုပ်ဖို့ ကြောက်တာတော့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ သေခြင်းတရားကို

ဘယ်လိုရှုထောင့်က ကြည့်မြင်ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့စိတ်မှာ ကသိကအောက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရပါလိမ့်။

ကျုပ်လည်း အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ပြီးတော့ ဆေးရုံဘက်ကို ပြန်လှည့်လာခဲ့တယ်။ ဆေးရုံရဲ့နောက်မှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အငယ်လေးတစ်ခု ရှိတယ်။ တံခါးပွင့်နေပြီး အထဲမှာ လူသူလေးပါးမတွေ့ရလို့ အထဲဝင်ကြည့် လိုက်မိတယ်။ အထဲမှာ ကြည့်စရာဆိုလို့ မျက်နှာကျက်ခုံးခုံးရယ်၊ ဆေးရောင် ခြယ်ထားတဲ့ မှန်ပြတင်းရယ် ပြီးတော့ ယေရှုခရစ်ရဲ့ပုံတော်၊ ဒါပဲရှိပါတယ်။ ကျုပ်မှာ အဖြေမသိသေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကတပုံကြီး၊ ဒီနေရာဟာ တကယ် သင့်လျော်တဲ့ နေရာပဲပေါ့။

စပြီးပြောရလျှင်တော့ စိတ်ထိခိုက်စရာကောင်းတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်တွေဟာ ကြီးနဲ့သိထားသလို ဆက်စပ်နေကြတယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်အားလုံး ဟာ မွေးဖွားခြင်း(ဇာတိ)နဲ့ သေဆုံးခြင်း(မရဏ)တို့ရဲ့ စပ်ကူးမက်ကူးကာလ မျိုးတွေ ဖြစ်နေတာကိုတွေ့ရတယ်။ ဘိုးဖိုအနောက်ပိုင်းမှာ အူအတက်ခွဲစဉ် အချိန်ကတော့ သေမင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းဝလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ဒီနေ့ ရင်ခွဲရုံမှာကြုံတာ ကတော့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သေပြီးခါစအချိန်၊ ခန္ဓာပေဒလက်တွေ့ခန်းမှာ တွေ့မြင်ရတဲ့ အလောင်းတွေကတော့ သေတာကြာမြင့်လှပါပြီ။ ကျုပ်ရဲ့စိတ် သောကကို နားလည်နိုင်ဖို့အတွက် သေခြင်းတရားကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဘယ်လို ထင်မြင်ယူဆ လက်ခံထားသလဲဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသား သိမှဖြစ်မှာပေါ့။ ကျုပ်ဟာ အလိုအလျောက် ခရစ်တော်ယေရှုကို မော်ဖူးလိုက်ပြီး သစ္စာတရားကို သိမြင်လိုပါကြောင်း ကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်မိပါတယ်။

အခြေခံကစပြီး ကောက်ရမယ်ဆိုလျှင် ကျုပ်တို့ မှီတင်းနေထိုင်ရာ ရုပ်လောကကြီးဟာ စွမ်းအင်လောကကြီးသာဖြစ်ကြောင်း သိပွဲနည်းကျလက်ခံ အတည်ပြုထားကြပါတယ်။ ရုပ်လောကမှာ ရှိရှိသမျှ ခြပ်ပစ္စည်းတွေဟာ ဖန်တီး လို့မရသလို ပျောက်ပျက်သွားအောင်လည်း လုပ်လို့မရနိုင်ပါဘူး။ ခြပ်တစ်ခုမှ အခြားခြပ်ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုသို့ ပြောင်းလျှင် စွမ်းအင်ထွက်တာလည်း နိယာမပါပဲ။ အဲဒီစွမ်းအင်ကလည်း မူရင်းခြပ်နည်းတူ ဖန်တီး ဖျောက်ဖျက်လို့ မရပေမဲ့ ပုံစံတစ်ခုကနေ တစ်ခုသို့ ပြောင်းနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ လူတစ်ယောက်သေတဲ့အခါမှာလည်း လူ့ဘဝက စွမ်းအင် ဟာ အခြားစွမ်းအင်ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုသို့ ပြောင်းလဲသွားရပေလိမ့်မယ်။ သေခြင်း

တရားဆိုတာ ဘယ်သူမှ ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ အနိစ္စတရားမို့၊ ကျကျနပ်နပ် လက်သင့်ခံရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အရွယ်မတိုင်ခင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အနိစ္စသဘောနဲ့ ရွှေ့လျော့ ပြောင်းလွှဲပျက်စီးကြတဲ့ အဖြစ်မျိုးကိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ လက်သင့်ခံ လို့ မရပါဘူး။ မိန်းမပျို မိန်းမရွယ်လေးတစ်ယောက် ရင်သားကင်ဆာနဲ့ သေဆုံးတာကို သေတာတောင် မကြာလှသေးဘဲ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် လူသေအလောင်းမှ အူတွေ၊ အသည်းတွေ၊ ဝမ်းထဲ အင်္ဂါတွေကို ထင်သလို ဆွဲ ထုတ် ဖြတ်တောက်နေကြတာမျိုးကျတော့ အချိန်မတန်ဘဲ အမွေနည်းနဲ့ ဇွတ် အတင်း ရုပ်ပြောင်းလွှဲအောင် လုပ်ရာရောက်ပါတယ်။ အကျည်းတန် အရုပ် ဆိုးသလို ထိတ်လန့်တုံ့လှုပ်စရာကောင်းလှပါတယ်။ အခုတော့ သဘောပေါက် ပါပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ မကျေခိုင် မချမ်းခိုင် သောကဗျာပါဒတွေဟာ အချိန်မတန် သေးဘဲ အသက်ခန္ဓာဆုံးရှုံးမှုကနေ အရင်းခံပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ။ သေခြင်းတရား ဆိုတာ အချိန်မတန်ခင် ရောက်လာခဲ့လျှင်တော့ ကြောက်စရာ အန္တရာယ်ကြီးမို့ ရန်သူလိုသတ်မှတ်ပြီး ခုခံချေမှုန်း ကုသသင့်ပါတယ်။ ဇရာထောင်းပြီး သေချိန် ရောက်မှ မှည့်ကြွေကြွေသလို သေတာမျိုးကျတော့လည်း အချိန်ဆွဲမထားဘဲ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံရမှာပါ။ ‘အဖဘုရား ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်အား ကိုယ်တော် ၏ လက်ဝယ်အပ်နှံပါ၏။’

ကျုပ်လည်း ခရစ်တော်ယေရှုကို မော့ကြည့်ရင်း ကိုယ်တိုင်စဉ်းစား ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါပြီလို့ ရင်ထဲမှာ ကြွေးကြော်လိုက်မိပါတယ်။ တံခါးဝ အရောက်မှာ ခရစ်တော်ယေရှုရဲ့ပုံကို သမင်လည်ပြန် ဖူးမြော်လိုက်ပါသေး တယ်။ ‘ကိုယ်တော်ရဲ့ အရိပ်အာဝါသမှာ ခိုလှုံခွင့်ရတာ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဘုရား’

ရုပ်ခန္ဓာပြောင်းလွှဲမှုဖြစ်စဉ်ကို သဘောပေါက်နားလည်တဲ့အပြင် ဘုရားသခင်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရား အားသစ်လောင်းပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ကျုပ်အဖို့ ရင်ခွဲရုံသွားတဲ့အခါ အခက်အခဲ တစ်စုံတရာ မရှိ တော့ပါဘူး။ နောက်ထပ်လေ့လာကြည့်ရှုရတဲ့ အလောင်း(၁၉)လောင်း ဆိုလျှင် လည်း ကြည့်မကောင်းရှုမကောင်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တွေပါပဲ။ အခုတော့ ခွဲစိတ် ဘာသာရပ်က ပြဿနာမဟုတ်တော့သလို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်တဲ့ စိတ်တွေ လည်း လွင့်စင် ပပျောက်ကုန်ပါပြီ။

ကျုပ်တို့ဟာ ဆေးရုံမှာ ဆရာကြီးတွေရဲ့ သွန်သင်ပြသမှုနဲ့ လူနာ တွေကို စတင်ကြည့်ရှုစမ်းသပ်ခွင့် ရရှိနေကြပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ ဗွေဆော်ဦး လူနာ ကတော့

RA လို့ခေါ်တဲ့ အဆစ်ရောင်ရောဂါ ခံစားနေရတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အသက်ရလာတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အဲဒီ အဆစ်ရောင် ရောဂါဖြစ်တယ်။ ကိုယ်စပြီး စမ်းသပ်ရတာက မိန်းမလူနာဖြစ်နေ တော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူနာ အမျိုးသမီးက စိတ်ကောင်းရှိရုံသာမက ကူညီပေးပေးပေးပေးတဲ့အတွက် ချောချောမောမောနဲ့ ပြီးပြည့်စုံအောင် စမ်းသပ်စစ်ဆေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမ ဆုံး လူနာစမ်းသပ်ရာမှာ အဆင်ပြေချောမောတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အစကောင်း တော့ အနှောင်းသေချာဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း နောက်ပိုင်းလူနာများနဲ့ တွေ့ဆုံတဲ့ အခါ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုရရှိခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ်ကတော့ ဆေးရုံမှာ အမြဲလိုလို အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့ မှာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေဟောင်း မိုက်ကယ်ရှူးဆိုးတစ်ယောက် ကျုပ်ဆီကို တယ် လီဖုန်း ဆက်တယ်။ တီဘီဖြစ်လို့ ရိဒင်ဘော့(ချ်)က သူနာပြုဂေဟာတစ်ခုမှာ သူ တက်ရောက်နေရသတဲ့။ ကျုပ်လည်း အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားပြီး 'အခု ချက်ချင်း လာကြည့်ပါမယ်'လို့ သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ကွဲကွာသွားကြတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီ။ မခွဲခွါခင် တစ်ခုသော နွေရာသီအတွင်း ကိပ်တောင်းအနီးက အပန်းဖြေစခန်းတစ်ခုမှာ နှစ်ယောက် အတူတူ ရေကူးလိုက် ငါးများလိုက်နဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြဖူး သေးတယ်။ အဲဒီနောက် သိပ်မကြာဘူး။ သူ အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်။ ကျောင်းဆရာ ဝင်လုပ်နေတယ် အစရှိတဲ့ သတင်းစကားတွေ ကြားရပါတယ်။ ရှူးဆိုးတစ်ယောက် အခုလို အသည်းအသန် နေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး။

မယုံချင်စရာကောင်းပေမဲ့ တကယ့်အဖြစ်မှန်ပါပဲ။ သူ့ရဲ့ အဆုတ် နှစ်ဖက်လုံးမှာ တီဘီရောဂါက ပြင်းပြင်းထန်ထန်နဲ့ အလျင်အမြန် ပျံ့နှံ့နေပြီ။ ကျုပ်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့ အဆုတ်နဲ့ရင်အုပ်ကြားထဲကို လေထိုးသွင်းပေး နေကြတယ်။

မိုက်ကယ်က လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ပြောရှာတယ်။
 'ခရစ်'
 'ဟုတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရ၊ ဘာပြောမလို့လဲ'
 'သူတို့ . . . ငါ့ကို ဘောလုံး လေထိုးသလို လေတွေ ထိုးနေကြတာ'

သူ့စကားကြောင့် ကျုပ်ရယ်လိုက်မိတယ်။ ရယ်မိတာဖြစ်နိုင်သလို၊
ငိုမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

‘သူ့တို့တွေ ဘယ်လောက်ပဲ လေထိုးထိုး ငါကတော့ ပျံမတက်နိုင်
တော့ပါဘူးကွာ’

သူ့မျက်လုံးတွေက လက်တစ်နှိုက်စာလောက် ဟောက်ပက်ဖြစ်နေ
တယ်။ ချောင်းဆိုးရင် တစ်ရှူးစလေးနဲ့ ပါးစပ်ကိုအုပ်ထားတယ်။ သူ့ လက်ချောင်း
လေးတွေ ပိန်လိုပြီ။ ဖျော့နေတာကို သတိပြုမိပါတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို ရေနည်း
နည်းတိုက်တော့ သူက သူ့ရဲ့ သကြားလုံးဘူးထဲက ချော့ကလက် ထုတ်ကျွေးသေး
တယ်။ မိုက်ကယ်ဟာ သူ့မှာရှိတဲ့ သကြားလုံးတွေကို အခုလိုပဲ ကျုပ်ကို ခွဲပေး
နေကျ ဖြစ်ပါတယ်။

‘လေလာအောင် လေချွန်ပြီးခေါ်သလိုမျိုး အကျိုးမရှိ အရာမထင် တဲ့
အချို့အလုပ်တွေကို ဘာကြောင့်များ လူတွေလုပ်နေကြသလဲလို့ အံ့သြမိ
တယ်ကွာ’

သူ့ရဲ့ လေးနက်တဲ့စကားကို အဆုံးမသတ်ရသေးပေမဲ့ အတန်း ပြန်
တက်ရဦးမှာမို့ နောက်မှလာတွေ့ဦးမယ်လို့ ကတိပေးပြီး ပြန်ဖို့လုပ်ရတယ်။

တံခါးဝနားတောင်မရောက်သေးဘူး သူ့ဆီက တိုးတိုးပြောတဲ့
စကားသံကြားလို့ သူ့ခုတင်ဆီ ပြန်သွားပြီး

‘သူငယ်ချင်း... ဘာပြောတာလဲ’

‘မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေမဲ့ ဖြစ်စေချင်တာလေးတွေကို ကျိတ်ပြီးဆုတောင်း
နေတာပါ’

‘ငါလည်း အဲဒီလိုလုပ်တာပါပဲ’

ကျုပ် မျက်ရည်ဝိုင်းနေတာကို သူ မတွေ့ရအောင် ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့
သုတ်ခြေတင် ထွက်ခွါခဲ့ရပါတယ်။

ကျုပ်အနေနဲ့ အနည်းဆုံး လုပ်ပေးသင့်တာက အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုး
စားပြီး သူ့ကို လာကြည့်ပေးရမှာ။ ဆေးရုံတစ်ဖက်၊ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ ဇယ်ဆက်
သလို ပြေးလွှားနေရတဲ့ ကျုပ်အဘို့လည်း အဲဒီလိုလုပ်နိုင်ဖို့ သိပ် မလွယ်လှဘူး။
လူကိုယ်တိုင် မရောက်နိုင်တဲ့အခါမျိုးမှာ သတင်းစကားလေး ဘာလေး ပါးရ
မှာပေါ့။

တစ်ညမှာ အရေးပေါ်ဌာနကနေ မိုးမလင်းခင်မနက် (၃)နာရီလောက်
အိမ်ပြန်အရောက် မိုက်ကယ် ဖုန်းဆက်တယ် ဆိုတဲ့ သတင်းရောက်နေတယ်။

‘မိုက်ကယ်က ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့’ သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းပေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျုပ်လည်း ချက်ချင်း ဖုန်းပြန်မဆက်ဘဲ ခဏနားပြီးမှ ဆက်သွယ်လိုက်တော့ မိုက်ကယ်သေပြီလို့ သိလိုက်ရတယ်။ မယုံနိုင်အောင် အံ့အားသင့်သွားတယ်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ထပ်မခေါ်ရတာလဲ၊ ကျုပ်သူငယ်ချင်း သေခါနီးဖြစ်နေတယ်လို့ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို မပြောရတာလဲ’

‘ကျွန်မတို့ ဖုန်းဆက်ပါသေးတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက မိုက်ကယ်က ကျုပ်နဲ့စကားပြောချင်တယ် လို့ပဲ ပြောတာ’

‘သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထပ် ဆက်သေးတယ်’

‘မိုက်ကယ်က ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့’

သူကလည်း မိတ်ဆွေရင်းချာမို့သာ အခုလို ခေါ်တာပေါ့။ အားမနာရမည့်သူမို့ အချိန်မတော်မနက် အစောကြီး (၃)နာရီမှာ တယ်လီဖုန်းခေါ်ပြီး ကျုပ် ပြန်ဆက်တာကိုလည်း မျှော်နေရှာမှာ သေချာတယ်။

‘ခရစ်ရေ . . . ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ် ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို တကယ် ချစ်ပါတယ်’

ကျုပ်အနေနဲ့ မိုက်ကယ်အပေါ်မှာ တင်ရှိတဲ့ ကျေးဇူးကြွေးတွေက များလွန်းလို့ အခွင့်သာတဲ့အခါ နည်းနည်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် တတ်စွမ်းသလောက် တုံ့ပြန်မယ်လို့ အချိန်အတော်ကြာကြာကတည်းက ရည်ရွယ် စိတ်ကူးထားခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ ကျေးဇူးမတုံ့ပြန်နိုင်တဲ့အပြင် သေကောင် ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာတောင် ကျုပ်ကို တွေ့ချင်ရှာလို့ အားကိုးတကြီးနဲ့ ခေါ်ပေမဲ့ သူ့ဆန္ဒကို မဖြည့်စွမ်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

‘ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သူငယ်ချင်းရာ. . . တကယ်တော့ မင်းကို ငါ ချစ်ပါတယ်’

အဲဒီနှစ်မှာပဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက တစ်ပတ်ရစ်အော်စတင်ကားအသေးလေးတစ်စီး ဝယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီကားလေးကို သဘောကျလွန်းလို့ နေရာတကာ လျှောက်မောင်းနေမိတယ်။ ဆေးရုံကိုဝင်တဲ့ လှေကားထိပ်ရောက်အောင် ကားမောင်းပြီးတက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျုပ်ဟာ နင်ကီမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း

ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မတွဲဖြစ်တော့ဘူး။ အခုလို လေးဘီးစကြာရလာတဲ့အခါ မိန်းကလေးတွေနဲ့ချိန်းပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာတာပေါ့။ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် သူနာပြုဆရာမလေးတွေနဲ့ စပြီးချိန်းတွေဖြစ်တယ်။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို သူ နေမကောင်းလို့ 'စီ'ဆောင်မှာ ဆေးရုံတက်စဉ် စပြီး တွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ 'စီ'ဆောင်ဆိုတာ နောင်အခါ ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးလူနာတွေ ထားတဲ့ အဆောင်ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့အိပ်နေတဲ့ ခုတင်ပေါ်ကနေ ကျုပ်ကို မော့ကြည့်တဲ့အခါ သူ့မျက်လုံးမှာ အပြုံးရိပ်သန်းနေပေမဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာတော့ အပြုံးကို ရှာမတွေ့ရဘူး။

'ဟဲလို. . . ' လို့ ကျုပ်က နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ မျက်တောင်လေးပဲ ခတ်ပြီး တုံ့ပြန်တယ်။ အညှီရောင် သူ့မျက်လုံးအကြီးကြီးတွေက အံ့ဘနန်းပါ။ ဆွံ့အတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ စကားသံထွက်မလာဘဲ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ သူ့အသံလေး ကြားချင်တယ်။ သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်လေးကိုလည်း ထိတွေ့ကြည့်ချင်တယ်။ နောက်တော့မှ သူ့နာမည်ကို ပြောပြတယ်။ 'လျှို.လျှို' တဲ့။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျုပ်ဟာ 'စီ'ဆောင်ကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ ချောင်းပေါက်အောင်သွားပြီးတော့ ညှိမှောင်မှောင် အသားရောင်နဲ့ ထူးခြားတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ချစ်သူလေးကို တွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ သူ့နေကောင်းတော့ နှစ်ယောက်အတူ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြတယ်။

ရုပ်ရှင်ပြီးတော့ ဆေးရုံကို ကျုပ်ရဲ့ကားလေးနဲ့ ပြန်လာကြပါတယ်။ သူက သန်းခေါင်မတိုင်ခင် ပြန်ရောက်ရမှာ။ ကားရပ်ထားပြီး သူ့အဆောင်ကို လမ်းလျှောက်သွားကြတယ်။ လမ်းမှာရှိတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့ဖြတ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ကို နမ်းလိုက်ပါတယ်။ လရောင်အောက်မှာ ကျုပ်ကို မော့ကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကို ခုထက်ထိ မြင်ယောင်နေမိပါသေးတယ်။

'ရှင်က ကြင်နာယုယတတ်လို့ လား'
'သိပ်ကို ကြင်နာယုယတတ်တာပေါ့ ကွာ'

သူက ကျုပ်ကို ပြန်ပြီးမွေးလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့(၂)ယောက် ရေရှည် လက်တွဲဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်သိလိုက်သလိုပဲ။ အဲဒီနှစ်ကစပြီး နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်တဲ့အထိ သူနဲ့ပဲ တွဲခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ် ဘွဲ့ယူတော့ ဝမ်း(စ်)ဆင်ခန်းမကြီးထဲမှာ ကျုပ်မိဘတွေနဲ့အတူ တွဲပြီး ထိုင်နေလိုက်တာ လက်ထပ်ထားပြီးသား ဇနီးမယားတစ်ယောက်ပုံစံမျိုး။ ကျုပ် ဘွဲ့တက်ယူဖို့ သူတို့

ဘေးက ဖြတ်သွားတော့ သူ့မျက်လုံးတွေက ပြုံးပျော်ရွှင်ပျနေပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တုန်ယင်နေပါတယ်။ ကျုပ်အမေကတော့ ဣန္ဒြေဆည်ပြီးနေပေမဲ့ သွေးနားထင်ရောက်နေပုံ ပေါ်တယ်။ အဖေ့ရဲ့မျက်လုံးတွေက စိုစွတ်နေပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကို သူ ကိုက်နေတယ်။ ကျုပ်ကောလိပ်တက်ဖို့ သွားတုန်းက ဘူတာရုံမှာ လက်ပြနှုတ်ဆက်နေတဲ့ အဖေ့ရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသလို၊ အဲဒီတုန်းက အဖေ့ဆန္ဒပြည့်ဝအောင် ကြိုးစားပါမယ်လို့ ကျုပ် ဆန္ဒပြုခဲ့တာကိုလည်း ပြန်ပြောင်းသတိရလိုက်မိပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ရည်မှန်းချက်ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရှေ့မှာ ဒီထက် ပိုမိုကြိုးမား တဲ့ စိန်ခေါ်မှုတွေကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရဦးမှာ ကျိန်းသေပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်ရဲ့ဘဝ ကျုပ်ရဲ့ကမ္ဘာက အခုမှ စတင်ရမှာ မဟုတ်လား။

အခန်း (၃)

ကျုပ်ဟာ ဂျိမ်း(စ်)ဆင်ခန်းမကြီးရဲ့ လှေကားထိပ်မှာ အဖေ၊ အမေနဲ့ လျှို့ဝှက်တို့ကို စောင့်နေရင်း ကောလိပ်ရောက်စ ဒီလှေကားထစ်တွေပေါ် ပထမဆုံး ခြေချတက်လှမ်းခဲ့ပုံကို ပြန်တွေးနေမိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် ဝတ်ဆင်ထားတာ မိုက်ကယ်ပေးတဲ့ လျက်ကက်အင်္ကျီနဲ့ ကျုပ်အစ်ကို ဒေါ်(စ)လေရဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ ပုံမကျ ပန်းမကျပေါ့။ ဆေးကျောင်းတက်ရတဲ့ခရီးက ရှည်လျားပင်ပန်းလှသော်လည်း တကယ့်တကယ်တော့ ထိပ်ဆုံးရောက်တာ လုံးဝ မဟုတ်သေးဘူး။ ဘွဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမခံရသေးမီ ကျော်လွှားရမည့်အဆင့်များစွာအနက် ပထမဆုံးအဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီနောက် ကျုပ်တို့ဟာ စာတွေ့ကို အခြေခံပြီး ဟန်ချက်ညီညီ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိအောင် လေ့ကျင့်အားထုတ်ရမယ်။ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင် နိုင်စွမ်း နှိုင်းအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ရမယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ချင့်ချိန်နှိုင်းဆ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရမယ်။ လူနာတွေကို ကြည့်ရှုကုသခွင့်မရလို့ကတော့ အဲဒီ အရည်အသွေးတွေကို ရရှိ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဆေးပညာမှာ မှတ်သားဉာဏ်၊ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တတ်မှု၊ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုနဲ့ ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း အစရှိတဲ့ အရည်အချင်းအားလုံး ပြည့်စုံဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဘွဲ့ရသူအားလုံး အတွေ့အကြုံ ရှာမှီးကြဘို့ အရေးတကြီး လိုအပ်တာဖြစ်တယ်။

ကျုပ်ဟာ ဂရုရှူးဆေးရုံကြီးရဲ့ မီးယပ်ပညာဌာနမှာ အလုပ်သင် ဆရာ ဝန်အဖြစ် (၆)လလုပ်ဘို့ လျှောက်ထားခဲ့ပါတယ်။ ပါမောက္ခ အဲရစ် ကရစ်(ချ်) တန်ရဲ့လက်အောက်မှာပေါ့။ ဒီဌာနမှာ အရင်ဆုံး အလုပ်ဝင်လိုက်တဲ့ အတွက် ဆေးပညာနဲ့ ခွဲစိတ်ကုပညာများ ဆက်လက်လေ့လာတဲ့အခါ အခြေခံကောင်း ရမယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်က ပါမောက္ခ အဲရစ် ကရစ်(ချ်)တန်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ချစ်ခင်လေးစားကြည်ညိုလို့ အလုပ်သင်ဆရာဝန် အစောပိုင်း ကာလအတွင်း သူ့ရဲ့လက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အာသီသ ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကံအားလျော်စွာ ဆရာကြီးကလည်း ကျုပ်ကို လိုလိုလားလား လက်ခံခဲ့ပါတယ်။

ဆေးရုံမှာ အလုပ်သင်ဆရာဝန်လုပ်ရတာ အတွေ့အကြုံတွေ များပြားစုံလင်လှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့လို အလုပ်သင်ဆရာဝန်လေးတွေ အတွက် လုပ်တာကိုင်တာ ဆုံးဖြတ်တာ အမှားအယွင်းမရှိရအောင် ဘေး အန္တရာယ် ကင်းဝေးစေဖို့ စုပေါင်းစဉ်းစားပြီး စီမံထားတာမျိုးတော့ လိုအပ် နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ အလုပ်သင်ဆရာဝန်လေးတွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်များဟာ ရံဖန်ရံခါ ပါစင်အောင် လွဲမှားတာမျိုး ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် အမျိုးသမီးလူနာတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဆုံးရှုံး ရတော့မလို ဖြစ်ခဲ့ပုံကို ဥပမာတစ်ခုအဖြစ် တင်ပြပါရစေ။

မာရီယာလို့ခေါ်တဲ့ အသက်၃၅နှစ်အရွယ် လူမည်းအမျိုးသမီး လူနာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်အဖို့တော့ သူ့လောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်တဲ့ဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့သူမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး၊ မကြုံဖူးပါ။ သူမရဲ့သားအိမ်ကင်ဆာက ယုံန့်နေပြီး အဆင့်မြင့်လှတဲ့အတွက် ခွဲစိတ်ကုသလို့ မရနိုင်ဘူး။ သူ့ကို သီးသန့်ခန်းလေးတစ်ခုထဲ ပြောင်းရွှေ့တဲ့ ညကဖြင့် ကျုပ် ကိုယ်တိုင် တမှေးမှ အိပ်မရအောင် ချောက်ချားစရာအဖြစ်နဲ့ ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ ကျုပ်က ခဏခဏ သူ့ဆီသွားပြီး သူ့လက်ကလေးကိုင်ကာ အားပေးရင်း သက်သာရာ သက်သာကြောင်း ကြံဆကြိုးစားပေမဲ့ သူ့ရဲ့ဝေဒနာက ပိုလို့သာ ပြင်းထန်လာခဲ့ပါတယ်။ နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာကြောင့် အသံကုန်အော်ဟစ်ကာ ရှိုက်ရှိုက်ပြီး တရစပ် ငိုကြွေးနေရှာတယ်။ အိပ်ဆေးပေးတာလည်း မသက်သာ ပါဘူး။

‘ဆရာ... ကယ်ပါဦးရှင်၊ ကျွန်မကို သက်သာအောင် လုပ်ပေးပါရှင်၊ တခုခုတော့ လုပ်ပေးပါနော်’ နဲ့ တရစပ် အော်ဟစ်နေတာကို ကြားနေရပါတယ်။

ကျုပ်လည်း နားမခံသာလွန်းလို့ မော်ဖင်းထိုးဆေးသွားယူပြီး စကြိန်လမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးခွန်းထုတ်နေမိတယ်။ ‘ငါ ဒီလူနာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးနိုင်မလဲ၊ တကယ်တော့ လူနာကိုယ်တိုင် ကတော့ ဝေဒနာကို တာရှည်မခံရဘဲ အမြန်ဆုံးဇီဝိန်ချုပ်ပါရစေတော့ လို့ တောင်းဆိုနေပြီ။ အခုလို ပြင်းထန်တဲ့ ဝေဒနာ ခံစားနေရတာကို ဥပေက္ခာပြု ကျောခိုင်းနေလို့ သင့်လျော်ရဲ့လား၊ သမားဆိုတာ လူနာတစ်ယောက်ရဲ့ ရောဂါ ဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းအောင်လုပ်ပေးပေးနိုင်လျှင်လည်း သက်သာရာ သက်သာ ကြောင်း ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးရမှာ မဟုတ်လား၊ အပြင်းထန်ဆုံး ဝေဒနာခံစား နေရတဲ့ သူ့အတွက် တစ်ခုတည်းသော အဖြေကတော့...။

ကျုပ်လည်း မော်ဖင်း(၃)ဂရိန် ဖျော်ပြီး ဆေးထိုးပေးဖို့ အသင့်ပြင်လာ ခဲ့တယ်။ လူနာအမျိုးသမီးကတော့ စောစောကပေးထားတဲ့ အိပ်ဆေးရဲ့ အာနိသင်ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တာ က တစ်ကြောင်းကြောင့် အိပ်မောကျနေရှာပြီ။ ကျုပ်က ဆေးထိုးမလို့ သူ့ လက် မောင်းလေးမရင်း သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်လက်ထဲ အသက်ပျောက်တော့ မည့် သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ထင်ယောင်မြင်ယောင်နေတာကို အသိတရား ဝင်မိတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်စိတ်ထဲလှုပ်ရှားသွားတယ်။ လူနာရဲ့လက်မောင်းကို လွှတ်ချလိုက်တာနဲ့ ဆေးထိုးအပ်လည်း ကျုပ်လက်ထဲက ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ‘ဘုရား ဘုရား... ငါ အမှားလုပ်မိတော့မလို့ပါလား၊ သက်ရှိ သတ္တဝါ တစ် ယောက်ကို အချိန်မတန်ခင် ကိုယ့်ပယောဂနဲ့ ဘဝနိဂုံးချုပ်အောင် အဓမ္မ ပြုလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ကျုပ် လက်မခံနိုင်တဲ့ ဝါဒပဲ’ ကျုပ်လည်း ဆေးထိုး ပိုက်ထဲက မော်ဖင်းဆေးတွေကို လက်ဆေးကန်ထဲ သွန်ပစ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်မလို့ လုပ်တုန်း လူနာက နိုးလာခဲ့ပါတယ်။

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်... အခုတော့ အတော်လေး သက်သာသွားပါပြီ’ နောက်(၆)ပတ်လောက် အကြာမှာ မာရီယာတစ်ယောက် ဆေးရုံဆင်းခွင့်ရတဲ့အကြောင်း၊ သူမရဲ့ ကင်ဆာရောဂါကလည်း နှစ် အနည်း ငယ်လောက်တော့ ဝပ်သွားတဲ့အကြောင်း သိရှိရပါတယ်။

ပါမောက္ခ ကရစ်(ချ)တန်ကို လူ့အသက်တစ်ချောင်းဆုံးရှုံးအောင် လုပ်မိတော့မလို့ဖြစ်သွားတဲ့ ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို ပြောပြတော့ သူက သူ့သိနှင့် ပြီးသား ပုံစံနဲ့ ပြုံးနေတယ်။

‘မောင်ရင့်ကို အခုလိုလုပ်မိအောင် လှုံ့ဆော်တာကလည်း လူသား တစ်ယောက်ရဲ့ ဝေဒနာကို သက်သာအောင် ကြိုးစားကြံဆချင်တဲ့ မင်းရဲ့ ပင်ကိုယ်ခါတ်ခံသမားစိတ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ။

‘ဒါပေမဲ့ သတိချုပ်ရမှာက မောင်ရင်အနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်လျှင် အသက် တစ်ချောင်း ကယ်တင်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတာမှန်သော်လည်း လူနာခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာ ဘယ်လောက်ပဲပြင်းထန်ပြင်းထန် သူ့ရဲ့ အသက်အပိုင်းအခြားကိုတော့ ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်နိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ဒီအချက်ကို တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ လက်ခံနိုင် လိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ မင်းက လူနာတွေကို မိမိနဲ့ထပ်တူ နားလည်မှုရှိတယ်။ စာနာမှုရှိမယ်။ ကုသတဲ့အခါမှာလည်း လူနာတစ်ဦးချင်းအပေါ် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အစွမ်းကုန် ပြုစုကုသမှုပေးမှာပဲ မဟုတ်လား။

‘အဲဒီတော့ မင်းတို့လို သမားစိတ်ခါတ်အပြည့်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ ဆေးကုသတဲ့အခါ မင်းရဲ့မေတ္တာစေတနာနဲ့ စိတ်ခါတ်ခွန်အားအချို့ လူနာဆီ ရောက်သွားသလို လူနာရဲ့ စိတ်ခံစားမှုအချို့ကိုလည်း မင်းက မျှဝေရရှိလိုက် မှာ သေချာတယ်။ အဲဒီလို ဆရာဝန်နဲ့လူနာအကြား စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားမှု တွေ အပြန်အလှန်အတုံ့အလှယ် ဆက်သွယ်ရင်း မင်းအနေနဲ့ အတွေ့အကြုံ လည်း ရင့်ကျက်လာမယ်။ စိတ်ခါတ်လည်း ကြံ့ခိုင်လာမှာ ဖြစ်တဲ့အပြင် သဘော ထားကြီးကြီးနဲ့ ဆရာဝန်သက်တမ်းတစ်လျှောက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အလုပ် ဆက်လုပ်နိုင်မှာ မုချဇကန်ပါပဲ’

ပါမောက္ခ ကရစ်(ချ)တန်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက အပြာနုရောင်၊ ဆံပင် တွေက ပွေးပွေးဖြူလို့၊ ပြီးတော့ ကျုပ်အဖေလို နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ အမူအကျင့် ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့လက်အောက်မှာ (၆)လကြာလုပ်ပြီး ပါမောက္ခ ‘ကိုး(လ)နဲ့ ခွဲစိတ်ပညာဌာနမှာ အလုပ်သင်ဆရာဝန် (၆)လလုပ်ကိုင်ခွင့် ရရှိ ခဲ့ပါတယ်။ ခွဲစိတ်ပညာဌာနမှာ ပါမောက္ခရဲ့ လက်အောက်က ခွဲစိတ်ဆရာဝန် ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထောက်ခွဲစိတ် ဆရာဝန် (၃)ယောက် ရှိသေးတယ်။ အောက်ခြေမှာတော့ ကျုပ်ရယ်၊ ‘ဂျက်ရိုး’ရယ်၊ ‘ပစ်ကီဂျိုးဘတ်’ရယ် အလုပ်သင် ဆရာဝန် (၃)ယောက်ပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်း အောက်က တပည့်တွေအချင်းချင်း အကြိတ်အနယ် ပြိုင်ဆိုင်ကြလေ့ရှိပါတယ်။

ဂျက်နဲ့ကျုပ်နဲ့ကတော့ တကယ့်အကြီးအကျယ် ပြိုင်ဘက်(၂)ယောက် ပါ။ ကျုပ်တို့ အလုပ်သင်ဆရာဝန်လေးတွေကို အူအတက်တို့၊ အူကျတို့လို

အသေးစားခွဲစိတ်မှုတွေ လုပ်ခွင့်ပြုထားတော့ ကျုပ်တို့လည်း ကြိုးစားခွဲစိတ် ခဲ့ကြပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ကျုပ်တို့ အချင်းချင်းယှဉ်ပြိုင်မှုရဲ့ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်သွားစေတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ကြုံကြိုက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနေ့မနက်က သည်းခြေ အိတ်ထုတ်ရမည့် လူနာတစ်ယောက်ကို ထုံးစံအတိုင်း ကျုပ်က ပြင်ဆင်ပေးရ ပါတယ်။ အလုပ်သင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်က ခွဲစိတ်မည့် လူနာကို ခွဲစိတ်ခန်းရောက်အောင် ခေါ်လာရတယ်။ မေ့ဆေးအာနိသင် အပြည့်အဝရမရ ကြည့်ရှုရတယ်။ ပြီးတော့ လူနာရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်၊ ပိုးသန့်တဲ့ အဝတ်တွေနဲ့ စနစ်တကျ ဖုံးလွှမ်းပြီးတော့ ဗိုက်ဖွင့်ပေးထားရတယ်။ ပြီးလျှင် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးအလာကို စောင့်နေရတာပေါ့။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဂျင်နီလိုဟာ ကျုပ် ဗိုက်ဖွင့်ပြီးတဲ့နောက် တော် တော်နဲ့ရောက်မလာဘူး။ နောက်ဆုံး ကျုပ်လည်း သူ့ကို စောင့်ရင်း ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆက်ခွဲစိတ်လိုက်တယ်။ သည်းခြေအိတ်နဲ့တကွ သည်းခြေပြွန်၊ သည်းခြေ အိတ်ကိုသွားတဲ့ သွေးလွှတ်ကြောတို့ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှင်းလင်းဖော်ထုတ် ပြီးတဲ့အချိန်မှာ လူနာရဲ့ခေါင်းရင်းပိုင်းက မေ့ဆေးဆရာဝန်နဲ့ ကျုပ်တို့ ခွဲစိတ် အဖွဲ့ကို ကန့်ထားတဲ့လိုက်ကာကြားကနေ ဒေါက်တာလိုရဲ့ဦးခေါင်း ပေါ်ထွက် လာပြီး၊ ‘ကောင်းတယ်ဟေ့ . . . မင်းလုပ်ထားတာ ပြီးသလောက် ဖြစ်နေပါပြီကွ၊ ဆက်လုပ်ကွာ’ လို့ ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

ဆရာက အဲဒီနေရာမှာရပ်ပြီးတော့ အပေါ်စီးကနေ ကျုပ် လုပ်တာ ကိုင်တာကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်လည်း သည်းခြေပြွန်နဲ့သွေးကြောကို သေသေချာချာညှပ်ပြီး သည်းခြေအိတ်ကို ချောချောမောမော ဖယ်ထုတ်လိုက် ပါတယ်။ အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ပြုံးနေတဲ့ ဆရာ့မျက်နှာကို မြင် တွေ့ရပါတယ်။ ‘ကိုင်း ဗိုက်ပြန်ပိတ်လိုက်တော့ လေ’ လို့ပြောပြီး ဆရာ ပြန် ထွက်သွားပါတယ်။

ကျုပ်လည်း တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ လူနာကို တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့် နေလိုက်ရတာ အဲဒီညက တမေးမှတောင် မအိပ်လိုက်ရဘူး။ ဒီလောက် အရေး ကြီးတဲ့ခွဲစိတ်မှုမျိုးကို အလုပ်သင်ဆရာဝန်တွေထဲမှာ တစ်ယောက်တလေမှ လုပ်ခဲ့ဖူးသူ မရှိပါဘူး။ ဂျက်က လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်ပန် အမှု အရာမျိုးနဲ့ ကျုပ်ကို ချီးကျူးစကား ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဂျက်ဟာ ဟိုတုန်းကရော အခုရော ကျုပ်ရဲ့ ရှားရှားပါးပါး မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ပါ။

ဒါပေမဲ့ ခွဲစိတ်ပညာမှာ မပါမဖြစ်တဲ့ ဖြတ်တောက် လှီးထုတ်တာလို ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှတဲ့ အလုပ်ရဲ့ အခြေခံ သဘောသဘာဝကတော့ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ကို ကသိကအောက် ဖြစ်စေပါတယ်။ တချို့ရောဂါတွေဟာ လူ့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ထိခိုက်အောင် ဖျက်ဆီးတတ်တော့ ပျောက်ကင်းသက်သာအောင် ကုစားဖို့ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့တဲ့အတွက် ခွဲစိတ်မှု ပြုလုပ်ရတာပဲလို့ တွေးတောစဉ်းစားမှသာ စိတ်သက်သာရာရပါတော့ တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပင်နီဆူလာ သားဖွားဆေးရုံက ကျုပ်ကို အလုပ်သင် ဆရာဝန်အဖြစ် ခန့်ထားကြောင်းသိရတော့ ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံခဲ့ပါတယ်။ သားဖွားဆေးရုံဆိုတာ လူ့လောကထဲရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးတဲ့နေရာ မဟုတ်လား။ လူ့ဘဝရဲ့နိဒါန်းပျိုးရာ မွေးကင်းစအချိန်ဆိုတော့ ဇရာဗျာဒိ မထုထောင်းသေးခင် ဘေးမသိရန်မခတဲ့ ကာလအပိုင်းအခြားပေါ့။ ပြီးတော့ ကျုပ် ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ ပါမောက္ခ ကရစ်(ချ်)တန်နဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် လက်တွဲ လုပ်ကိုင် ခွင့်ရရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သားဖွားခန်း တည်ရာဌာနကတော့ မြို့တော်တဝှမ်းမှာ ဆိုးသွမ်း အကြမ်းဖက်မှုတွေ အများဆုံး၊ လူပေါင်းစုံပြီး စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံး ရပ်ကွက်လို့ဆိုရမည့် စီရင်စု(၉) ဖြစ်ပါတယ်။ ကိပ်တောင်းမြို့တော်ကြီးကို ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာကြီးရဲ့ တည်းခိုစခန်းနဲ့ စားသောက်ဆိုင်လို့ သတ်မှတ်မယ် ဆိုလျှင် ဒီရပ်ကွက်က ဘားခန်းဆိုလည်း ဟုတ်ရဲ့၊ အိပ်ခန်းဆိုလည်း ဟုတ်ရဲ့၊ မြေအောက်ခန်းဆိုလည်း မမှားပေဘူး။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒယ်အိုးကြီးတစ်ခု ထဲမှာ လူမျိုးစုပေါင်းစုံ၊ ဘာသာစကားပေါင်းစုံ၊ ဂိုဏ်းဂဏအယူဝါဒအဖုံဖုံတို့ ပွက်ပွက်ဆူနေတာနဲ့ အလားတူလှပါတယ်။ လူများစုဟာ ကျောခင်းစရာ နေရာ လေးတောင်မရှိလို့ လမ်းပေါ်မှာပဲ အိပ်ကြ၊ စားကြ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ကြရရှာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရပ်ကွက်လေးဟာ ကိပ်တောင်းမြို့တော်ရဲ့ တခြား အစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့စာလျှင် ရာဇဝတ်မှုခင်းတွေ ဒုစရိုက်တွေ ထူပြောများပြား သလို ရယ်မောသံတည့်ညံ့နဲ့ မေတ္တာကရုဏာမုဒိတာတရားတွေ လွှမ်းခြုံပြီး ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းသံတွေလည်း ပျံ့လွင့်နေလေ့ရှိပါတယ်။

လမ်းတွေက ကုန်းဆင်းကုန်းတက်တွေ ရှိပါတယ်။ ဈေးထဲမှာတော့ ကုလားမဆလာနဲ့ သင်းနေတယ်။ အစွလာမ်တွေ ဘုရားဝတ်ပြုတဲ့ ဗလီရှိသလို၊ ရဟူဒီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလည်း ရှိ၊ မြောက်ဥရောပ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်း မျိုးတွေလည်း ရှိတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ဆိုးသွမ်းအကြမ်းဖက်တာတွေ နေရာအနှံ့

တွေ့ရတာမို့ သူတို့အတွက် မဆန်းတော့သလိုဖြစ်နေပြီ။ လမ်းပေါ်မှာ အကြမ်းဖက် ရမ်းကားမှုတွေ များတဲ့နေရာမှာတော့ နယူးယောက်ကလွဲလျှင် ဒီနေရာကို ရင်ပေါင်တန်းလိုက်တဲ့နေရာ များများစားစား မရှိလောက်ပါဘူး။

ကျုပ်ဟာ သူ့နာပြုဆရာမကြီးတစ်ယောက်နဲ့အတူ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ မီးဖွားပေးဖို့ အဆိုးသွမ်းဆုံး ရပ်ကွက်တွေထဲမှာ အချိန်မရှိ အခါမရှိ သွားလာခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့တော့ အနိုင်ကျင့်စော်ကားတာမျိုး တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ သူတို့ကလည်း ကျုပ်တို့ဟာ သူတို့ရင်သွေးငယ်တွေအတွက် အလုပ်လုပ်နေကြမှန်းသိတော့ မျက်စေ့လည်လမ်းမှားရင်တောင် ကူညီလမ်းပြပေးမည့်သူ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် ပေါ်လာမြဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ မီးဖွားပေးတဲ့အခန်းထဲမှာ အသေကောင်လိုအိပ်နေတဲ့ လူတွေရှိသလို သောင်းကျန်းနေတဲ့ ခြင်၊ ယင်၊ ပိုးဟပ်၊ ကြွက်တွေကိုလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

မခံရပ်နိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်လှတဲ့ အာဝေဏီက ဒုက္ခကြောင့် အသံကုန် အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေကြသော်လည်း မီးဖွားနေတဲ့ အဲဒီ အမျိုးသမီးတွေဟာ သူတို့ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာက လူ့ဘဝကိုရောက်ရှိလာတော့မည့် ရင်သွေးငယ်ရဲ့အသက်နဲ့ ဆက်နွယ်နေတာကို သိတဲ့အလျောက် ပီတိသောမနဿအပြည့်နဲ့ ကြိတ်မှိတ်အောင့်အီး သည်းခံနိုင်ကြတယ်။ တကယ်အံ့သြလောက်တဲ့ အာဇာနည်မိန်းမသားတွေပါပဲ ဗျာ၊ ကလေးမီးဖွားပေးပြီး အရုဏ်တက်ချိန် ဆေးရုံကို လမ်းလျှောက်ပြန်လာတဲ့ အခါမျိုးမှာ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ လူသားလေးတစ်ယောက်ကို လောကထဲရောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်ခဲ့လို့ ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်နေမိပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သူတို့ကလေးကို ကျုပ် နာမည်မျိုးတောင် ပေးချင်ပေးဦးမှာ။ ကျုပ်ရော ကျုပ်နဲ့အတူလုပ်တဲ့သူရော နှစ်ယောက်လုံး ဒီအလုပ်မှာ ခေ့ဖွဲ့နေခဲ့ကြပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကျုပ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ပစ်ကီရောဘတ်ဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ တယ်လီဖုန်းဝင်လာတယ်။ သူက ခွင့်တစ်နှစ်ယူထားတဲ့ အထွေထွေရောဂါကု(ဂျီပီ) ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်ရဲ့နေရာမှာ အစား၁၀လုပ်ဘို့ 'စီးရီးမြို့'ကို ရောက်နေတယ်။ 'ခရစ်ရေ ဒီမှာ လူနာတွေက များလွန်းလို့ ငါတစ်ယောက်ထဲ မနိုင်ဘူးကွ၊ ငါနဲ့ အတူလာလုပ်ပါလား။ မြို့လေးက သာယာပါတယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေကလည်း ဆက်ဆံလို့ကောင်းပါတယ်'။

ကျုပ်က သူ့စိတ်ကူးကို သိပ်သဘောမကျလို့ ‘ပစ်ကီ ငါက ဒီမှာ (၆)လ လုပ်ဖို့ စာချုပ်ချုပ်ပြီးပြီ၊ ငါကလည်း အိုဂျီလုပ်ဘို့တောင် စဉ်းစားနေ တာကွ၊ အထွေထွေရောဂါကု(ဂျီပီ) လုပ်ဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူးကွာ’ အလုပ်လုပ်ဖို့ လာခဲ့ပါမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပစ်ကီထံ တယ်လီဖုန်းဆက် အကြောင်းပြန်လိုက်ပါတော့တယ်။

ကိပ်တောင်းကနေ (၇၇)မိုင်သာကွာဝေးတဲ့ စီးရီးမြို့ကို ကားမောင်း သွားလျှင် ၂နာရီခန့်ပဲပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမြို့လေးဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ အဆက် အသွယ် လုံးဝမရှိသလို ထင်မှတ်ရတယ်။ မြို့ကို ဂရိနတ်သမီးတစ်ပါးရဲ့အမည် ပေးထားတာဖြစ်တယ်။ မြို့လေးက အလွန်မြင့်မားတဲ့ တောင်ကြားပေါ်မှာ တည်ရှိပြီး သစ်သီးခြံတွေနဲ့ အနားကွပ်ထားတယ်။ ရေစီးသန်တဲ့ စမ်းချောင်းလေး တွေကလည်း ဇာပန်းထိုးထားသလိုမျိုး မြင်သူငေးလောက်ပါရဲ့။ ပူပြင်းခြောက် သွေ့လှတဲ့ ကရူးဒေသမှရောက်ရှိလာတဲ့ ကျုပ်လို လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ တကယ့်ကို အံ့မခန်းတဲ့ မြင်ကွင်းပါပဲ။

စီးရီးမြို့ဟာ ကျုပ်အတွက်တော့ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုလို အစစအရာရာ အစိမ်းသက်သက်ပါပဲ။ လူနာတွေနဲ့ ဆက်ဆံရတာလည်း အရင်ကနဲ့ လုံးလုံး မတူတော့ဘဲ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားပြီ။ ကျုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဂရုရှား အထွေထွေ ရောဂါကု ဆေးရုံကြီးမှာဆိုလျှင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးတဲ့ လူနာတွေကို ကြည့်ရှုကုသပေးရတာ များတဲ့အပြင် လူနာ တစ်ယောက်ကို သိကျွမ်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မြို့ငယ်လေးတွေမှာ သာရေး နာရေး ကိစ္စတွေမှာဆိုလျှင် လူပရိသတ်တွေဟာ အချင်းချင်း တရင်းတနှီး အကျွမ်းတဝင်ရှိကြပေမဲ့ မြို့ကြီးပြကြီးမှာတော့ ကြေးရေတတ် လူနည်းစုမှာသာ အဲဒီလို ဆက်ဆံရေးမျိုးကို တွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ စီးရီးမြို့ငယ်လေးမှာ လူနာ တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို သူလမ်းလျှောက်သွားတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ သိနိုင်သလို သူဘုရားဝတ်တက်တဲ့ ကျောင်းမှာလည်း သိနိုင်တယ်။ လူတစ် ယောက်အကြောင်းကို ညစာထမင်းစားပွဲမှာလည်း သိရှိနိုင်တယ်။ ရက်ဘီ ဘောလုံးပွဲမှာလည်း လွယ်လင့်တကူ သတိမူနိုင်ပါတယ်...။

အဝတ်အစားအိတ်၊ စာအုပ်သေတ္တာ၊ ဆရာဝန်ကိုရိယာ တန်ဆာ ပလာတွေနဲ့အတူ မှန်ဘောင်သွင်းထားတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဘွဲ့လက်မှတ်ကိုပါ သယ် ဆောင်လာပြီး ဒေါက်တာတင်(မ်)အိုမာလိုနေရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်လိုက် ပါတယ်။ ဒီအဆောက်အဦက သူ့ရဲ့အိမ်ဆိုလည်းဟုတ်၊ ရုံးခန်းဆိုလည်း ဟုတ်

တယ်၊ အဲဒီဆရာဝန်ကြီး တစ်နှစ်လောက် ပြည်ပခရီး သွားနေတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်နဲ့ ပစ်ကိရိုးဘတ်တို့ (၂)ယောက်က အစားဝင်ပြီး ဆေးခန်းထိုင်ပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။ လူမည်း အိမ်ဖော်လေးတစ်ယောက်က ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ပြီးတော့ ဒေါက်တာဂျိုးဘတ် အရေးပေါ် ဆေးကုသွားနေတဲ့အကြောင်း မကြာခင် ပြန်ရောက်မည့်အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ကျုပ်အိမ်ထဲမှာ လျှောက်ကြည့်နေတုန်း တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာပါတယ်။

ကျုပ် ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့အသံ ကြားရတယ်။ 'ဒေါက်တာဘားနဒ်ပါလားရှင်၊ စီးရီးမြို့က ကြိုဆိုပါတယ်။ ကျွန်မက သူနာပြုဧကရာဇ်မှာလုပ်တဲ့ စစ္စတာဗင်ဒါမာဝီ ပါ။ မင်းသား အဲဖရက်ဟင်းမလက် ဆီကလာတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ကလေးမွေးဖို့ ဗိုက်နာနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ကျေးဇူးပြုပြီး ဒေါက်တာဂျိုးဘတ်ကို အကြောင်းကြားပေးပါရှင်'

အထုပ်အပိုးတွေ မဖြည့်ရသေးခင်မှာ နောက်ထပ်နှစ်ကြိမ် တယ်လီဖုန်း လာသေးတယ်။ ပထမဖုန်းက မစွပ်ဆွတ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဆီက၊ သူ့သမီးလေး ဝက်သက်ပေါက်နေတယ်ထင်လို့ လာကြည့်ပေးဖို့ ပြောတာ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်လည်း သူ့ လိပ်စာယူထားလိုက်ပြီး ချက်ချင်းလာခဲ့ပါမယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဈေးဦးပေါက်လူနာပေါ့။ နောက်လာတဲ့ ဖုန်းကတော့ ဝေးလံလှတဲ့လယ်တောတစ်ခုက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကခေါ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျားသစ်ကိုက်ခံရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဆေးရုံကို ခေါ်လာနေတဲ့အကြောင်း တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းပို့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

'ကျားသစ်ကိုက်တာ၊ လူနာက အသက်ရော ရှိသေးရဲ့လား' လို့ ကျုပ်ကမေးတော့

'အသက်မသေဘူးဗျ၊ အကိုက်ခံရတာတော့ တော်တော်များတယ်။ သူ့ယောက်ျားက လူနာကိုတင်ပြီး ကားနဲ့ ထွက်သွားပါပြီ'

'ကျားသစ်ကိုက်ခံရတာ အဲဒီအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲလား၊ တခြားအကိုက်ခံရတဲ့သူတွေရှိသေးလား'

'ကျားသစ်ကိုက်ခံရတာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်းပါ။ ကျားသစ်ကတော့ သူ့ဘေးမှာ သေနေပါပြီ'

ပစ်ကိကားနဲ့ရောက်လာတော့ တယ်လီဖုန်းသတင်းတွေ ပြောပြတဲ့အခါ သူက 'ငါ ကလေး သွားမွေးပေးလိုက်မယ်ကွာ၊ ကျားသစ်ကိုက်ခံရတဲ့ လူနာကို မင်းပဲကြည့်ပေးလိုက်၊ အလုပ်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်ခွဲလုပ်၊ အကျိုး

အမြတ်ကိုလည်း တစ်ယောက်တစ်ဝက်ခွဲယူ၊ မိန်းမအရင်ယူတဲ့သူကတော့ အိမ်ရမှာပဲ' လို့ သူက ပြောပါတယ်။

'ဒါဆိုလျှင် မင်းနောက်ကျပြီ၊ ငါက ဒီမှာအဆင်ပြေလျှင် နောက်(၆)လ လောက်အတွင်း လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား'လို့ သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက် တယ်။

အဲဒီတော့လည်း ပစ်ကီက 'လောလောဆယ် ငါ့မှာတော့ ရည်းစား သနာ မရှိသေးပါဘူးကွာ၊ ရည်းစားရှာဖို့ နေနေသာသာ ကြက်ငှက်တောင်ရှာဖို့ အချိန်မရှိပါဘူး' လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

ပစ်ကီရဲ့အဆိုအရ ဒီမြို့ကလူနာတွေမှာ အတန်းအစားနှစ်ရပ်ရှိတယ်၊ အစိုးရကျန်းမာရေး စီမံကိန်းနဲ့ကုသပေးရတဲ့ လူမည်းဆင်းရဲသား အုပ်စုရှိတယ်၊ သူတို့ကိုတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘယ်သူကမျှ ထိထိရောက်ရောက် လုပ်မပေး နိုင်ကြပါဘူး၊ နောက်တော့ ပိုက်ဆံပေးကုတဲ့ သီးသန့်လူနာတွေ ရှိတာပေါ့၊ 'ဒီနေရာက တကယ့်ကို လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ဒေသပဲ ကိုယ်လူရဲ့'

သူပြောတဲ့အချက်က စိတ်ဝင်စားဘို့ကောင်းပါတယ်၊ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကိုယ်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပညာကိုအသုံးပြုပြီး အဖေ့ရဲ့ဘုရားကျောင်းမှာ ဝတ်တက်ကြတဲ့သူတွေလို မရှိနှွမ်းပါးတဲ့ ဆင်းရဲသားများရဲ့ အကျိုးသယံပိုးနိုင်မှာဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလို ဆင်းရဲသားလူနာတွေကို ပြုစုကုသပေးရင်း အတွေ့အကြုံကြွယ်ဝလာတဲ့အခါ စာတွေနဲ့လက်တွေ့ ပေါင်းစပ်ပြီး ကိုယ့်ပညာအရည်အသွေး တိုးတက်အောင်လည်း ကြိုးစားလုပ်ဆောင်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

'အပြင်ဆေးခန်းအလုပ်ကတော့ တို့လို မျက်နှာသစ် လူငယ်ဆရာဝန်တွေအဘို့ အချိန်ယူရဦးမှာပေါ့၊ တို့ရဲ့အစွမ်းအစကိုသိမှသာ သူတို့ကလည်း တစ်စစယုံကြည်မှု ရှိလာမှာပေါ့၊ ပစ်ကီပြောတာ ဖြစ်ပါတယ်။

'ဟုတ်ပါတယ်ကွာ... ဒါထက် ဆေးရုံက ဘယ်မှာလဲ' လို့ ကျုပ်က မေးလိုက်ရပါတယ်၊ ကျားသစ်ကိုက်ခံရတဲ့အမျိုးသမီးကို ကြည့်ပေးရမှာမို့ လူနာမရောက်ခင် ကိုယ်ကရောက်နှင့်ပြီးသား ဖြစ်ရအောင်လို့။

မြို့နယ်ဆေးရုံက ခပ်သေးသေးလေးပါပဲ၊ အခန်း (၆)ခန်း၊ ခွဲစိတ်ခန်းနဲ့ သူနာပြု(၃)ယောက်အပါအဝင် ရုံးဝန်ထမ်းတွေအတွက် ရုံးခန်းတစ်ခု ပါရှိပါတယ်၊ ပစ်ကီက ကျုပ်ကို တာဝန်ကျဆရာမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး ကလေးမွေးဖို့ ဒရောသောပါး ပြန်ထွက်သွားပါတယ်၊ ခဏနေတော့ ထရပ်ကားတစ်စီး ဝင်လာတော့တာပဲ၊ မွေ့ရာပေါ်မှာ အသက်(၆၀)အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ မိန်းမကြီး

တစ်ယောက် ပိုးလိုးပက်လက်နဲ့ တွေ့ရတယ်။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရလို့ ထင်ပါရဲ့။ လူနာက တောင့်တင်းခိုင်မာတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်၊ အဝတ်အစားတွေကတော့ ဖွာလန်ကြအောင် စုတ်ပြတ်နေပြီး သွေးသံအလိမ်းလိမ်းနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကျားသစ်ကုတ်ခြစ်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ နေရာအနှံ့ပဲ။ ဘုရားမလို့ မျက်နှာ တစ်ခုတော့ လွတ်ပုံရတယ်။

ဆေးရုံရောက်တဲ့အချိန်မှာ လူနာက သတိပြန်လည်နေပြီ ဆိုပေမဲ့ သွေးတွေအများကြီး ထွက်ထားလို့ သွေးပေါင်ချိန်ကျနေတယ်။ သွေးပေါင်ချိန် ပြန်တက်အောင် သွေးရည်ကြည်သွင်းပေးပြီး ဆေးတွေထိုးပေးရတယ်။ စုတ်ပြတ်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို ပိုးမွှားသန့်စင်ပေးပြီး (၅၇)ချက်တိတိ ဖြေးဖြေးချင်း စိတ်ရှည် လက်ရှည် ချုပ်ပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလို မိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်က ဘာ လက်နက် မှမပါဘဲ ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အနိုင်ယူ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ ပါလိမ့်လို့ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်မိပါတယ်။

ဒီမိန်းမကြီး ကျားသစ်ကို ဘယ်လိုအနိုင်ယူ သတ်ပုတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ့ယောက်ျားနဲ့ သူ့သားပြောပြမှ လုံးစေ့ပတ်စေ့ သိရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ သိုးလေး တစ်ကောင်ကို ကျားသစ်က ဂူတစ်ခုထဲ ဆွဲသွားပြီး ကိုက်သတ်နေတာကို နောက်က တောက်လျှောက်လိုက်လာကြတဲ့ ခွေးတွေက ခြေရာခံမိတော့ သား လုပ်သူက ကျားသစ်ထွက်လာအောင် ဂူထဲကို မီးခိုးမှိုင်းတိုက်သတဲ့။ ဂူပေါက်က ထွက်လာတဲ့ ကျားသစ်ကို သားအဖနှစ်ယောက် သေနတ်နဲ့ ပစ်ကြတာ ထိပေမဲ့ ကျားက လဲကျမသွားဘူး။ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ကျားနာဟာ သူ့နောက်က ထက်ကြပ် လိုက်နေတဲ့ ခွေးတွေရဲ့ရန်ကလွတ်အောင်ပြေးရင်း ပုန်းခိုစရာနေရာ ရှာနေတာ ပေါ့။ ဒီမိန်းမကြီးက ခွေးဟောင်သံကြားလို့ မီးဖိုချောင်တံခါးဖွင့် အကြည့်လိုက်မှာ ကျားသစ်က ခြံထဲခုန်ဝင်လာပြီ။ သူ့အနေနဲ့ ဘာတွေဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်းတောင် မသိနိုင်သေးခင် သူ့ဖွင့်လိုက်တဲ့ တံခါးပေါက်ထဲကို ကျားသစ်က ဝုန်းခနဲ ခုန် ဝင်လာတာပဲ။ နောက်ကို ပက်လက်လန်ပြီး လဲကျသွားတော့ ကျားသစ်က သူ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ မိန်းမကြီးက ကျားသစ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို သူ့ခြေ ထောက်နှစ်ဖက်နဲ့ မလှုပ်နိုင်အောင်ညှပ်ထားပြီး သူ့ရဲ့သန်မာတဲ့လက်တွေနဲ့ ကျားသစ်ရဲ့လည်မျိုကို လိုက်စမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ လေရှူပြွန်ကို လက် ချောင်းတွေနဲ့ အတင်းနှိုက်ပြီး ညှစ်တော့တာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျားသစ်ရဲ့အမြီး နဲ့ နားရွက်တွေကို ခွေးတွေက ဝိုင်းဆွဲကြကိုက်ကြရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးတော့

ကျားသစ်ငြိမ်ကျသွားသတဲ့၊ ကြမ်းပြင်မှာ မာရီက မေ့မြောနေတယ်၊ ကျားသစ်ကတော့ သူ့လက်ထဲမှာ အသက်ပျောက်နေပြီ။

ကျုပ်လည်း သူ့အခန်းထဲအထိ ဝင်ကြည့်ပေးပြီး သူ့ နေသာတယ် ဆိုမှ ဝက်သက်ပေါက်တဲ့ ကလေးကို သွားကြည့်ဖို့ ပြင်ဆင်ရပါတယ်။ ခင်ပွန်း သည်က ကျုပ်ကို အခကြေးငွေပေးဖို့ အပေါက်ဝမှာ စောင့်နေတယ်။ ကျုပ်က ပေးစရာမလိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တောင်အာဖရိက နိုင်ငံဟာ ဒီလို အခြေခံလူတန်းစားအများစုနဲ့ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ထားတာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ရဲ့အဖေ၊ ကျုပ်ရဲ့အဖိုး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငွေကြေးတစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မယူသလို ကျုပ်အနေနဲ့ သူတို့ဆီက ယူလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဒုတိယကျေ(စ်) ကလေးလူနာကို ကြည့်ဖို့သွားတဲ့ အခါ တံခါးဖွင့်ပေးတဲ့ အမျိုးသမီးကို 'မစွစ် ဆွတ်ပါလား ခင်ဗျား၊ ဆရာဝန် ခေါ်ထားတယ် မဟုတ်လား' လို့မေးတော့ အဲဒီ အမျိုးသမီးက 'ဟုတ်တယ်၊ ဆရာဝန်ပင့်ထားတယ်၊ ဆရာဝန်က ဘယ်မှာလဲ' လို့ ကျုပ်ကိုပြန်မေးပါတယ်။

သူ့စကားကြောင့် အံ့အားသင့်လွန်းလို့ ရုတ်တရက်ဘယ်လို ပြန်ဖြေရ မှန်းတောင် မသိဘူး၊ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့လေ၊ သူက ဒေါက်တာအိုမာလိုနေ ဆိုတဲ့ သမားအိုကြီးကို ပင့်ထားတာ အခုရောက်လာတော့ သူ့သားအရွယ် လောက်ပဲရှိတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုး။

'ကျွန်တော်က ဒေါက်တာဘားနဒ်ပါ' လို့ ပြောတဲ့အခါကျမှ စိတ် မပျံ့တပါနဲ့ အထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုတာဖြစ်ပါတယ်။

သူ့သမီးလေးက တကယ်ပဲ ဝက်သက်ပေါက်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်က ဆေးညွှန်းရေးပေးတော့ မယုံမရဲနဲ့ လက်ခံလိုက်ရတဲ့ပုံပဲ၊ မစွတာ ဗင်ရင်းစ်ဘင်လို လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်ကသာ ကျုပ်လိုမျက်နှာစိမ်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ရှော့ရှော့ရှုရှုလက်ခံပေမဲ့ မြို့ပြမှာနေထိုင်တဲ့ အခု လို အလယ်အလတ်မိသားစုတွေကတော့ လွယ်လင့်တကူ လက်ခံနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ခါတ်တက်ကြွနေတဲ့ ကျုပ်တစ်ယောက် အကြီးအကျယ် စိတ်ခါတ်ကျသွားခဲ့မိပါတယ်။

ပထမနေ့ရဲ့ အတွေ့အကြုံက ဒီမြို့မှာနေထိုင်တဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ရက် တိုင်အောင် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း သြဇာသက်ရောက်မှုရှိတာ တွေ့ရပါတယ်။ စီးရီးမှာနေထိုင်စဉ်ကာလအတွင်း ဆေးပညာပိုင်းဆိုင်ရာနဲ့ လူမှုရေး ဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံ တော်တော်လေး ရရှိခဲ့ပါတယ်။ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ

လည်း ရခဲ့တယ်။ ကျုပ်နဲ့ လျှို့ဝှက်အတွက် လက်မွန်မဆွ အိုးအိမ် ထူထောင် တဲ့ နေရာလို့ ဆိုရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အဖို့တော့ ဒီမြို့လေးဟာ နောက်ဆုံးနေထိုင်တဲ့ အချိန်ကာလအထိ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုမရှိလို့ တစ်ခါ ဧည့်သည်အဖြစ်သာ ရပ်တည်ခဲ့ရပါတယ်။

စနေတနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုလျှင် လျှို့ဝှက်ရောက်လာပြီး ကျုပ်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ အချိန်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူမက ကျုပ်ရဲ့သူငယ်ချင်း ပစ်ကီနဲ့လည်း အဖွဲ့ကျတော့ ဒီမြို့လေးကို ကျုပ်တို့အတွက် ဘူမိနက်သန်ဖြစ်မှာပဲလို့ အတွေးရောက်နေတာပါ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီမှာနေတုန်း နေခိုက် လက်ထပ်ထိမ်းမြားတဲ့ စိမ့်ကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ကြဖို့ စဉ်းပြင်းခဲ့ကြပါတယ်။

‘ဆရာဝန်ကြီးက အချိန်မရွေး ပြန်ရောက်လာနိုင်တယ်။ သူရောက် လာလျှင် ငါနဲ့ပစ်ကီကို ကန်ထုတ်ပစ်မှာ သေချာတယ်’ ကျုပ်က အဲဒီလိုပြော တော့ ‘တစ်နှစ်အတွင်းတော့ ပြန်မလာနိုင်သေးပါဘူး။ သူပြန်လာတဲ့အချိန် ကျတော့လည်း လူနာတွေက ရှင်တို့ကို တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေကြပြီဆိုလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းတောင်မှ ဖွင့်လို့ ရနိုင်သေးတယ်’

ကျုပ်တို့ ကားရပ်ထားတဲ့ နေရာကမြင့်တော့ လှပတဲ့တောင်ကြားထဲ မှာ တည်ရှိတဲ့စီးရီးမြို့လေးကို အပေါ်စီးက တွေ့မြင်နေပါတယ်။

‘ခရစ် ရှင်နဲ့ ရှင်သူငယ်ချင်း တွေ့ဆုံတဲ့အခါ ရှင်တို့ချင်း တဝါးဝါး တဟားဟားနဲ့ စကားပြောနေကြလျှင် ကျွန်မကျတော့ ရှင်တို့ဦးရဲ့ အပြင် ဘက်မှာ အထီးကျန်သလို ဖြစ်ပြီးစိတ်အားငယ်မိတယ်’ လျှို့ဝှက် ရုတ်တရက် ပြောလိုက်တဲ့စကား ဖြစ်ပါတယ်။

‘ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘ရှင်ရဲ့အတွင်းစိတ်မှာ ကျွန်မ ဝင်ရောက်လို့မရတဲ့ နေရာရှိနေသလိုပဲ’ ကျုပ်ရဲ့အချစ်ဦး နင်ကီတုန်းကလည်း အဲဒီလိုခံစားချက်မျိုး ရှိခဲ့ဖူး တယ်။ လျှို့ဝှက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း ကျုပ်တွက်ဆလို့ မရနိုင်တဲ့ပဟေဠိဆန်ဆန် စိတ်တွင်းခံစားချက် အားပြိုင်မှုတွေရှိနေမှာ ကျိန်းသေပါတယ်။ ကျုပ် အယူအဆ အရ လူသားတွေရဲ့ ဟဒယနှလုံးအိမ်ဟာ အခန်းမြောက်မြားစွာ ပါဝင်ဖွဲ့စည်း ထားတာမို့ အခန်းတချို့ကို တပါးသူ မဆိုထားနဲ့ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်တောင် ဖွင့်ပြီးဝင်ရောက်ဖူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်မနှံ့သူတွေနဲ့ အချစ်ကြီးတဲ့သူတွေမှာ တူညီတဲ့အချက်တစ်ခုကတော့ ဟဒယနှလုံးအိမ်မှာရှိသမျှ အခန်းအားလုံးရဲ့

သော့တွေကို ကိုယ်ပိုင်သိမ်းဆည်းထားပြီး ဖွင့်ဝင်ချင်တဲ့အချိန် ဝင်လိုက်၊ ပိတ်ချင်တဲ့အခါ သော့ခတ်ပြီးပိတ်လိုက်နဲ့ သူတို့ စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ချင်ကြတဲ့ အချက်ပဲ။

ကျုပ်တို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်တဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက တော်တော် ကြီးကျယ်ခမ်းနားပါတယ်။ အဖေလက်မောင်းကိုမှီပြီး အဖြူရောင်သတို့သမီး ဝတ်စုံနဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ အလယ်စင်ကြိုန်အတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာတဲ့ လျှို့ဝှက်ဟာ ကျုပ်အဖို့ မြတ်နိုးတွယ်တာစရာ အလှရတနာလေးပါပဲ။ ရုတ်တရက် မင်္ဂလာတေးသီချင်း တီးမှုတ်သံ မြည်ဟိန်းလာပါတယ်။ ကျုပ် ငယ်ငယ်တုန်းက လို အော်ဂင်ရဲ့ဖါးဖိုထဲ လေထိုးပေးတဲ့ ကောင်လေးမျိုးတွေ့ရလျှင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိမှာ။ ကိပ်တောင်းမြို့ရဲ့ နာမည်ကျော် ဂရုကတိန် ဘုရားကျောင်းကြီးမှာ အာဖရိကတစ်တိုက်လုံးက အလွန်တန်ဖိုးထားပြီး အံ့မခန်းထယ်ဝါလှတဲ့ အော်ဂင်ကြီးကို လျှပ်စစ်နဲ့ ဆက်သွယ်တီးမှုတ်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးတော့ လျှို့ဝှက် ကျုပ်ရဲ့နံ့ဘေး ရောက်လာပါတယ်။ သူ့မျက်လုံး တွေက ကျုပ်တို့ ပထမဆုံးတွေ့ဆုံခဲ့စဉ်တုန်းကအတိုင်း ပြုံးချိုနေတယ်။ မေတ္တာနဲ့ သစ္စာ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ အာနိသင်ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ကျုပ်ကသူ့ကို 'ဟဲလို' လို့ နှုတ်ခွန်းဆက်တော့ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ တရားဟောစင်မြင့် ဘုန်းတော်ကြီး ရှိရာကို မျက်နှာမူထားတယ်။ 'ဟဲလို... ချစ်ဇနီးလေး' လို့ ထပ်ပြီးခေါ်တော့လည်း သူ့ဆီက ဘာသံမှ ထွက်မလာဘူး။

'မင်းငါ့ကို ဟဲလိုလို့တောင်ပြန်ပြီး နှုတ်မဆက်ရင်တော့ ဘုန်းတော်ကြီး က ငါ့ကိုမေးတဲ့အခါ ဝှုတ်ကံပြော မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြေလိုက်မှာနော်' ကျုပ်က အဲဒီလို ပြောမှ 'ရှား... တိုးတိုး... ဟဲလို' လို့ နှုတ်ဆက်ပါတော့တယ်။

နောက်ပြီးတော့ အသံမထွက်ဘဲ ဟဲလို ဟဲလို နဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ ရွတ်နေတာကတော့ သူ့ရဲ့အတွင်း အဇ္ဈတ္တကို ပြောဆိုနေသလိုပါပဲ။ ကျုပ်က သူ့လက်ကလေးကို ညှစ်ပြီးဆုပ်လိုက်တော့ သူ့ကလည်း ကျုပ်လက်ကို ပြန်ဆုပ် ထားတယ်။ ကျုပ်လိုချင်တာ ဒါပါပဲ။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ထိမ်းမြားလက်ထပ် ကြတာ လူသားနှစ်ဦး အချင်းချင်း နားလည်ယုံကြည်မှု ထားရှိတာပဲဖြစ်ပါ တယ်။ တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားကြတဲ့ အဲဒီအချိန်လေး မှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် နားလည်မှု၊ ယုံကြည်မှု၊ အားထားမှုများ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်လို့ ဆိုချင်ပါရဲ့။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတဲ့နောက် တောရိုင်းမြေဘက်ကို ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ယောက်သား နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရေအိုင်ကြီးထဲမှာ လှေစီး လိုက်၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ နေစာလှူလိုက်ကြတာ အသားတွေနေလောင်တဲ့ အထိပဲ။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးမှာ အချိန်ကလည်း ကုန်လွယ် လိုက်တာ။ ဘာမှတောင် ကြာတယ်လို့ မထင်ရဘူး ပြန်ရမည့်ရက် ရောက်လာပြီ။ ကျုပ်တို့ ကရူးမြေပြန့်လွင်ပြင်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး နေ့ချင်းပေါက် ကားမောင်းပြန်ခဲ့ ကြပါတယ်။ စီးရီးမြို့ကိုဝင်လာတာနဲ့ လျှို့ဝှက် တသိမ့်သိမ့်ခိုနေရှာတယ်။

‘ကျွန်မကြောက်တယ် ရှင်၊ ကျွန်မ အထီးကျန်ဖြစ်မှာ ကြောက်တယ်’

‘မင်းဘေးမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ။ ဘာလို့ ကြောက်ရ မှာလဲ။ ဒီမှာ တို့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရနေပြီမဟုတ်လား’

‘ကျွန်မက အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ ဇနီးသည်မို့ပါ’

‘မင်းက တော်လေးဝနဲ့ နှိုင်းရမည့် စံပြ ဇနီးမယားဖြစ်မှာပါကွ’

‘ခရစ်... ရှင်ကကျွန်မကို ပစ်ထားနဲ့နော်၊ ကျွန်မကို ကူညီရမယ် နော်’

‘ဘယ် ပစ်ထားပါမလဲကွယ် ကိုယ်က မင်းကို ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ စောင့်ရှောက်သွားမည့်သူပါ’

ဒေါက်တာ တင်(မ်)အိုမာလိုနေတစ်ယောက် ပြည်ပခရီးက ပြန် ရောက်လာပြီး သူ့ဆေးခန်းကို ပြန်ထိုင်တော့မည့်အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ထားပြီးပြီ။ လျှို့ဝှက်လည်း သားဦးလေးကိုယ်ဝန်နဲ့ ပျော်မဆုံးမော်မဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးမရှိတဲ့ ကာလအတွင်းမှာ လူနာအရေအတွက် သုံးဆ လောက် တက်လာတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ပစ်ကီတို့ဟာ အတွဲညီပြီး ကျွမ်းကျင် မြန်ဆန် တဲ့ ခွဲစိတ်အဖွဲ့လေးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အမွှာလေးတွေကို ခဲရာခဲဆစ်နဲ့ ချောချောမောမော မွေးဖွားပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ညလုံးပေါက် လူနာတွေကို ကြည့်ရှု ကုသပေးရတာလည်း ရှိတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကုသရေးလုပ်ငန်း အောင်မြင် ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒေါက်တာ အိုမာလိုနေက ပြုံးဖို့ကြိုးစားပေမဲ့ အသက်မပါ အေးတိ အေးစက် မျက်နှာအမူအရာနဲ့ ‘ကျုပ်တို့ အားလုံးစုပြီးနေကြတာ အခုဆို တော်လောက်ပြီထင်ပါရဲ့’ လို့ စကားစလာတယ်။

သူ့ရဲ့ လူနာဟောင်းအချို့ကလည်း ကျုပ်တို့ကိုပဲ တစ်မေးတည်း မေးနေကြတော့ မျက်နှာပူစရာလည်း ကောင်းလှပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဆရာဝန်

ကြီးရဲ့ရုံးခန်းထဲ ကျုပ် ဝင်ရောက်သွားတဲ့အခါ မစွပ်ဆွတ်တို့ သားအမိနဲ့ စကားပြောနေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီသမီးလေးက ဝက်သက်ပေါက်လို့ ကျုပ် ကုသပေးခဲ့တဲ့ စီးရီးမြို့က ကျုပ်ရဲ့ ပထမဆုံးလူနာ ‘ပင်မလာ’ပေါ့။ နောက်ပိုင်း မှာလည်း နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တဲ့အခါတိုင်း မကြာခဏ ကြည့်ရှုပေးရပါတယ်။ ကျုပ်က သူတို့ကို ‘မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ’ လို့ နှုတ်ဆက်စကားစမြည် နည်းနည်း ပါးပါးပြောပြီး ပြန်မယ်လုပ်တော့ ဒေါက်တာမာလိုနေက ကျုပ်ကို တားတယ်။ ‘မစွပ်ဆွတ်က ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့။ သူ့ရောဂါကို ကျုပ်ကုပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူက ထင်နေတာ. . . ဟဲ့’

သူ့စကားကြောင့် ကျုပ်လည်း အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ခဲ့ရသလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လူနာသားအမိရဲ့ စကားကြောင့် တော်တော်အံ့အားသင့် သွားခဲ့ရပုံ ပေါ်ပါတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးက စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့ ပြောပြီး အခန်း ထဲက ထွက်သွားပါတော့တယ်။

မစွပ်ဆွတ် ခမာလည်း စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာ မထား တတ်အောင် ဖြစ်သွားပါတယ်။ ‘ဆရာကြီးက ဘယ်သူနဲ့ပြုဖြစ်တယ် ပြောလို့ပါ။ အခုတော့ သူ စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရတယ်’

ကျုပ်လည်း ဘာပြောရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။ ပင်မလာကို ပြုံးပြ တော့ သူက ပြန်ပြုံးပြတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆရာဝန်နဲ့လူနာအကြား အပြန်အလှန်ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ လက္ခဏာသင်္ကေတပါပဲ။ ကျုပ်တို့ ဆရာဝန်တွေ အဖို့ အဲဒီအဆင့်မျိုးရလျှင် ကုသမှု ချောမောအောင်မြင်ဖို့ ၅၀ရာခိုင်နှုန်း ကျော် ကိုယ့်ဘက်ရောက်နေပြီပေါ့။

ဆရာဝန်ကြီးကို တောင်းပန်စကား ပြောဖို့ရှာတော့ မရှိတော့ဘူး ထွက်သွားပြီ။

ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ ကြီးမားတဲ့ အဟန့်အတား မဖြစ်ပေါ်မီ ကာလအတွင်း လက်(စ)ရန်ကင် ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့သားဦးကို မွေးဖွားပေးခဲ့သေးတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးက ကျုပ်နဲ့ပစ်ကိတို့အတွက် သူနာပြု အလုပ်ရော၊ အတွင်းရေးမှူးအလုပ်ရော လုပ်ပေးနေရတဲ့သူ၊ ကျုပ်က ကိုယ်ဝန် ရှိစကတည်းက ကြည့်ပေးနေတာဖြစ်ပေမဲ့ သူ့အတွက် ရတက်မအေးရလို့ ကိပ်တောင်းမြို့က သားဖွားမီးယပ်ပါရဂူနဲ့ ပြုစေချင်တာ။ ကျုပ်ရဲ့ဇနီး လျှို့ဝှက် အတွက် စီစဉ်သလိုမျိုးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကရော သူ့မိသားစုကပါ စစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီရဲ့ သူနာပြုဂေဟာမှာပဲ ကျုပ်ကို မွေးပေးစေချင်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ရက်သော စနေ နေ့လယ်ခင်းမှာ လက်(စ်)ရဲ့ကလေး မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ အလေးချိန်(၇)ပေါင်ရှိတဲ့ ချစ်စရာ ကလေးလေးပါ။ သူ့ကလေးကို ပြတော့ လက်(စ်)တစ်ယောက် ပီတိတွေဝေဖြာပြီး ပြုံးနေတယ်။ မီးဖွားတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ အခုလေးတင် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာလွန်းလို့ ကွေးကောက် ရှုံ့မဲ့နေရာမှ ချက်ချင်းလက်ငင်း အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်ကြတယ်။ သူ့ မိသားစုတွေကလည်း ကလေးကို တစ်ချက်လောက်ပဲ ချောင်းကြည့်ခွင့်ရပြီး စစ္စတာဗင်ဒါမာဝီက မွေးကင်းစအဆောင်ကို တန်းခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ်နဲ့လျှို့ဝှက် ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ထိုင်ခါစပဲရဲ့သေးတယ် တယ်လီဖုန်း ဝင်လာတယ်။ စစ္စတာဗင်ဒါမာဝီ ကိုယ်တိုင်ဆက်တာ၊ 'လက်စရဲ့ကလေး အသက်ရှူပုံက အသက်ငင်သလိုဖြစ်နေတယ်'၊ သူနာပြုဂေဟာက ရုပ်ရှင်ရုံနဲ့ ဘလောက် (၅)ခု ခြားတယ်။ ကျုပ်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ကလေးက ပြာနှမ်း နေပါပြီ သွေးခုန်တာလည်း မျှင်မျှင်လေးပဲ စမ်းလို့ရတယ်။

အခုချက်ချင်း ပါးစပ်နဲ့တွေ့မှတ်ဖို့ပြောပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ကလေး ရဲ့နှလုံးထဲ အက်ဒရီနလင် ဆေးထိုးဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ် ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားကြိုးစား မိခင်ဖြစ်သူသာမက သူတို့ မိသားစုတွေအားလုံး တန်ဖိုးထားကြတဲ့ ကလေးရဲ့အသက်ကိုတော့ မကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

'ကျွန်မ ကလေးဆုံးပြီးလား' လို့ လက်စက မေးတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ပြန်ပြောဖို့ စကားလုံး ရှာမရပါဘူး။

ကျုပ်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်အထိ ကားမောင်းသွားပြီး မီးတွေလင်းနေတဲ့ ဆေးခန်းနေရာကို အချိန်အတော်ကြာ ငေးမောနေခဲ့မိပါတယ်။ မွေးကင်းစကလေးတစ်ယောက် ငါ့လက်ထဲမှာ အသက်ပျောက်ခဲ့ပြီ။ ငါသာ တကယ်တော်တဲ့ ဆရာဝန်ဆိုလျှင် ဒီကလေးအခုလို သေချင်မှသေမယ်။ ကလေးမှာ မွေးရာပါနှလုံးရောဂါရှိတာ ကျုပ်အပြစ် မဟုတ်ဘူးဆိုပေမဲ့ ဒီ ကလေး ငိုက်ထဲကထွက်လာတော့ အကောင်းပကတိပဲ။ ကလေးက သူ့ အတွက် နှလုံးအသစ်တစ်ခု အစားထိုးပေးဖို့ ကျုပ်ကို ပြောကောင်းပြောရှာပေလိမ့်မယ်။ အဲဒီခေတ် အဲဒီအချိန်က ဆေးပညာမထွန်းကားသေးလို့ ကျုပ်လည်း မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီဆင်ခြေလောက်နဲ့တော့ ကျုပ်တို့ပယောဂ ကင်းပါတယ်လို့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ခွင့်မလွှတ်ချင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ဆရာဝန်တွေအနေနဲ့ သနားစရာ ကောင်းတဲ့ ဒီကလေးမျိုးရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဖို့ ကောင်းတာ

ပေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့ညီ ဧဘရာဟင်အပါအဝင် သိန်းဂဏန်းချီပြီး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြ တဲ့ မွေးရာပါနှလုံးရောဂါရှင် ကလေးတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြသင့်တယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ်ရဲ့ စိတ်အာရုံဟာ ကိုယ်လေးလက်ဝန်နဲ့ မွေးဖွားဖို့ရက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဇနီးရှိရာ ဝက်သစ်ချပင်အောက်က ကျုပ်တို့ရဲ့အိမ်မှာ မရှိဘူး။ သေဆုံးသွားတဲ့ ကလေးရဲ့ နှလုံးဆီမှာ ရောက်နေ လေရဲ့၊ နေရာလွှဲတဲ့ သွေးကြောမကြီးကြောင့်လား၊ ပျက်စီးနေတဲ့ အဆို့ရှင် ကြောင့်လား၊ နှလုံးချို့ယွင်းပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စရပ်တိုင်းကို အမြဲ ထာဝစဉ် စိတ်ရောက်နေတဲ့အတွက် နှလုံးဟာကျုပ်ရဲ့ ဘဝမဏ္ဍိုင်သဖွယ် ဖြစ် နေပါတော့တယ်။

ကျုပ်လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ကားမောင်းပြီး မြို့ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဒီနေရာ ဒီဒေသဟာ ငါ့နေရာ မဟုတ်ပါလားလို့ သဘောပေါက်လာမိတယ်။ ‘ငါ့ရှေ့ရေးအတွက် ငါပြင်ဆင်ရဦးမယ်၊ မီးဖွားပြီးမှ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်း တွေကို ဇနီးဖြစ်သူ လျှို့ဝှက် နားဝင်အောင် ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုရဦးမယ်’

လျှို့ဝှက်ကို မွေးရက်မတိုင်ခင် နှစ်ပတ်လောက်ကြိုပြီး ကိပ်တောင်း ပို့ထားလိုက်တယ်။ တာဝန်ယူ မွေးဖွားပေးမည့်သူက ပါမောက္ခခရစ်တန်ရဲ့ နေရာ ကိုရောက်ရှိလာတဲ့ သားဖွားမီးယပ်ပါရဂူ ပါမောက္ခ ဂျိမ်း(စ်)လို ဖြစ်ပါတယ်။ လူနာတွေရှိနေသေးလို့ ကျုပ်က စီးရီးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဗိုက်နာနေပြီလို့ တယ်လီဖုန်းသတင်းရောက်မှ ပစ်ကီကို အားလုံးလွှဲပေးပြီး ကားနဲ့ အမြန် လိုက် သွားရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျုပ် ရောက်သွားတာ အချိန်မီပါပဲ။ လျှို့ဝှက်က ကျုပ်လက်ကိုင်ကိုင်ပြီး ကျုပ်ရှိနေတော့ သူ စိတ်သက်သာရာရသွားတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

‘လူတိုင်းက မင်းကို သတ္တိရှိတယ်လို့ ချီးမွမ်းနေကြတာကွ’
‘တကယ်တော့ ကျွန်မက သွေးပျက်မတတ်ကြောက်နေတာ’
‘အဲဒီလို ကြောက်တာလည်း သဘာဝကျတဲ့ ပုံမှန်တုံ့ပြန်မှုပါပဲကွ’ လို့ ပြောပြီး သူ့လက်လေးကို ဆုပ်ထားလိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်မကတော့ အခုချက်ချင်းတောင် မွေးလိုက်ချင်ပြီ’ လို့ပြောပေမဲ့ သူ့မြန်ချင်သလို မမြန်ပါဘူး။ ညသန်းခေါင် ရောက်တဲ့အထိ မမွေးသေးတော့ ပါမောက္ခလိုက ကျုပ်ကို အိမ်ပြန်ပြီးနားဖို့နဲ့ အချိန်ရောက်တဲ့အခါ သူ ဖုန်း

ဆက်ပါမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျုပ်လည်း အိမ်ပြန်အိပ်မည့်အစား ကျေးဇူး ရှိဖူးတဲ့ ဆရာသမားလည်းဖြစ် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လည်းဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာဂျင်နီလိုရဲ့အိမ်ကို စကားစမြည် ပြောဘို့သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်စီးရီးက ထွက်တော့မည့်အကြောင်း သူ့ကို ရင်ဖွင့်မလို့။

သူက ကျုပ်ကို အစားအသောက်နဲ့ စောင့်နေတာ၊ ကျုပ် ဘာပြောမယ် ဆိုတာ သိနေတဲ့အတိုင်း ‘ငါက ထင်ပြီးသားပါ’လို့ ပြောပါတယ်။

‘ကျွန်တော် ဒီဆေးရုံမှာ အလုပ်ရနိုင်ပါ့မလား၊ ဆရာတို့ ခွဲစိတ်ဌာနကို ပြန်လာချင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ပါမလား’

‘မင်းကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးလုပ်လျှင် မဖြစ်နိုင်တာမရှိပါဘူး၊ အရင်ဆုံး လုပ်ရမှာကတော့ မင်း စီးရီးကထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမယ်၊ ဒါ မင်းဘဝ အတွက် အရေးပါတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ လူတွေဟာ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် ဖောက်ရမှာပဲ သူငယ်ချင်း’

ကျုပ်ကလည်း တစ်သက်လုံး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်ခဲ့တဲ့ သူမျိုးပါ။ အခုတော့ မိသားစုရှိနေပြီမို့ ပိုပြီးချိန်ဆ နေရတာဖြစ်ပါတယ်။

‘အလျင်စလိုလုပ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ အခု ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ဖြစ်အောင်ကြိုးစား လုပ်ဆောင်တာပေါ့’

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိုဂျီပါမောက္ခလိုရဲ့ တယ်လီဖုန်းဝင်လာပါတယ်။ ‘သမီးလေးဗျို့၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဂုဏ်ပြုပါတယ်ဗျာ’

သူ့စကားကြောင့် စိတ်အေးပြီးပြုံးပျော် ကြည်နူးရယ်မော နိုင်ပါတော့ တယ်။ ဆေးရုံမှာရှိနေတဲ့ ဇနီးသည်ဆီ သုတ်ခြေတင်ပြီး သွားရတာပေါ့။

သူနာပြုဆရာမက အနီးနဲ့ထုတ်ထားတဲ့ ကလေးလေးကို ယူလာပြ တော့ ‘ခရစ်ရေး... သမီးလေးက ကျွန်မတို့ မျှော်မှန်းထားတဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးပဲနော်’ လို့ လျှို့ဝှက် ပြောတယ်။ အနီးဖြေပြတဲ့အခါ ချစ်စရာသမီးလေးကို တွေ့ရပါ တယ်။ ကျုပ်ကို ကြည့်နေလိုက်တာများ သိနေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မျက်တောင်တွေက ရှည်လျားပြီး ကော့နေတဲ့အပြင် အညိုရောင် မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကလည်း ရက်ရက်စက်စက် လှတယ်ဗျာ၊ ‘ငါ မွေးပေးတဲ့ကလေးတွေ ထောင်ဂဏန်းထက် မနည်း ရှိလောက်ပါတယ်၊ ဒီလောက် ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ကလေးမျိုး တခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး’

‘ရှင်လည်း အခုတော့ ကလေးအဖေဖြစ်ပြီကိုး’ လျှို့ဝှက်က ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ပြုံးရယ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့စကားပါ။

ဟုတ်ပါရဲ့၊ တကယ်တော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ကိုယ့်ရင်သွေးအပေါ် မိဘ မေတ္တာတွေ ယိုဖိတ်လျှံကျ နေတာပါလား၊ တခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တရားက ဘွားခနဲဆိုသလို ကျုပ်ရင်ထဲမှာ တမဟုတ်ချင်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာ အံ့မခန်း ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။

သမီးချောလေးကို ‘ဒဲဒရီ’ လို့ နာမည်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်၊ လျှို့ဝှက်ရဲ့အမေ ‘ဒဲဒရီကာ’ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ပြင်သစ်အသံထွက်နဲ့ ဖလှယ် လိုက် တာဖြစ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ‘ဒဲဒရီ’ဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို တိုးတိုးတစ်ခါ ကျယ်ကျယ်တစ်လှည့်၊ နှေးနှေးတစ်မျိုး၊ မြန်မြန်တစ်ဖုံ၊ အမျိုးစုံ ခေါ်ကြည့်ပြီး စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ သူတို့ သားအမိကို အနမ်းနဲ့နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်မယ်လုပ်တော့ ‘မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်၊ ရှင်မရှိလျှင် ဒီအိမ်က ခြောက်ကပ်နေမှာပဲ’ လို့ မိန်းမလုပ်သူက မှာလိုက်သေးတယ်။

‘ခရစ်. . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ရှင့်ကြည့်ရတာ ဗျာများနေပုံရတယ်’
‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မိန်းမရယ်’

တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ စီးရီးကနေ တပ်ခေါက်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား တဲ့ကိစ္စ သူ့ကို အသိမပေးရသေးဘူး၊ ဂရုရှားမှာ ကျုပ်အတွက် အလုပ်တစ်နေရာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျိန်းသေဖို့လိုသေးတယ်၊ ဒီအတောအတွင်း လျှို့ဝှက်က ဒုတိယ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေပြီမို့ အဲဒီကလေးမွေးပြီးမှ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ် လိုက်မိပါတယ်။

တစ်နေ့မနက်မှာ ဒေါက်တာအိုမာလိုနေက ကျုပ်ကို သူ့ရုံးခန်းမှာ လာတွေ့ဖို့ ခေါ်တယ်၊ ဆရာဝန်(၃)ယောက် ဆိုတော့ လိုအပ်တာထက် များ နေတယ်လို့ သူက ပြောပါတယ်၊ သူ့နဲ့ပစ်ကီနှစ်ယောက်ဆိုလျှင် လူနာတွေကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကြည့်နိုင်ကြောင်းနဲ့ ကျုပ်ကတော့ နောက်မှရောက်တဲ့သူမို့ ထွက်ပေးဖို့အကြောင်း ပြောပါတယ်။

ပစ်ကီနဲ့ အဝတ်အစားလဲတဲ့ အခန်းထဲမှာ ဆုံတော့ သူက ကျုပ်ကို မမြင်သလိုပုံစံမျိုး လုပ်နေသေးတယ်။

‘ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ မင်း မရိပ်မိဘူးလား၊ အဘိုးကြီး ပြန်ရောက် ကတည်းက မင်းကြောင့်သူ့မှာ သိက္ခာကျရတယ်လို့ ခံစားနေရတာကွ၊ စိတ်တော့

မရှိပါနဲ့ ကွာ၊ ဒီနေရာက ငါ့နေရာပဲ၊ မင်းနေရာမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မင်းက ဘွဲ့လွန် ထပ်ယူဦးမယ်လို့ အမြဲကြွေးကြော်နေခဲ့တာမဟုတ်လား’

သူပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီမြို့က ခွာဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုလို မောင်းထုတ်ခံရတာမျိုးတော့ ဘယ်ဖြစ်ချင်ပါ့မလဲ၊ ဒီလောက်တောင်ရှိတာ ဒီမြို့မှာပဲ သူတို့နဲ့အပြိုင် ဆေးခန်း ဖွင့် ရမလားလို့ထောင်းခနဲ စိတ်ကူးလိုက်မိသေးတယ်၊ ဒီလို ထိပ်တိုက်ဖြစ်လျှင် လည်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ကြရမယ်၊ ဘားနဒ်နဲ့ အိုမာလိုနေ တို့နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ကြလျှင် မြို့ခံတွေက မာလိုနေ ဘက်မှာ နေကြ မှာပေါ့၊ သူ့အမှားတစ်ခုခု လုပ်မိလျှင်လည်း ငွေမယူမှာမဟုတ်ဘူး၊ မာလိုနေက သူတို့ တစ်သက်လုံး အားကိုးခဲ့ရတဲ့ဆရာဝန်မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို တစ်ဖက် သတ် ပြိုင်ပွဲမှာ အရှုံးနဲ့ရင်ဆိုင်ရလျှင် ကျုပ်အဖို့ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မကြုံ စဘူး မရှုမလှ သိက္ခာကျမှာဖြစ်တဲ့အပြင် ဒုတိယကိုယ်ဝန် လွယ်ထားရတဲ့ ကျုပ် ရဲ့ ဇနီးသည်မှာလည်း အလွန်ကြီးမားတဲ့ စိတ်ဖိစီးမှု ဖြစ်ရှာပေလိမ့်မယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ အဖေ့ကိုယ်ပွားအမှတ်ထားပြီး ရင်းနှီး ခင်မင် သံယောဇဉ်ရှိသူ ဘုန်းတော်ကြီး ဟို့ဇက်ဖဲထံမှ အကြံဉာဏ်တောင်းခံ ခဲ့ရပါတယ်။

‘ခရစ် ဘယ်တော့မှ ရန်ပွဲကိုမစလေနဲ့၊ မင်းရဲ့ ပြဿနာက လူများစု ရဲ့ ဆန္ဒကိုဆန့်ကျင်ရာ ရောက်နိုင်တယ်၊ လူစိမ်းတစ်ယောက် ဝင်လာတဲ့အခါ မူလရှိနှင့်ပြီးသား လူဟောင်းအများစုက အဲဒီလူစိမ်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရုတ်ချည်း လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ လူစိမ်းကသာ အများနဲ့ လိုက်လျောညီထွေအောင် နေရမှာပေါ့ကွာ’

‘ကျွန်တော်လည်း ဒီနေရာကို ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာလို သဘောထားပါ တယ်၊ အစစအရာရာ ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်တယ် လို့သဘောထားတာပါ’

ဘုန်းတော်ကြီးက ခေါင်းရမ်းပြီး ‘မင်းကို သံယောဇဉ်ရှိတဲ့သူတွေ ကျောထောက်နောက်ခံရှိမှသာ မင်းအနေနဲ့ ရပ်တည်လို့ရမှာ၊ မင်းမှာ အဲဒီလို အမာခံအသိုင်းအဝိုင်း ရှိလို့လား’

ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီမြို့မှာ ကျုပ်အပေါ် တကယ်သံယောဇဉ် ရှိတယ်လို့ ပြောရမည့်သူမျိုး ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သေသွားတဲ့ လက်(စ်)ရဲ့ ရင်သွေးငယ်လေး ဟာ သူတို့ရဲ့နည်းသားမှာ ငြိတွယ်နေကြဆဲ ဖြစ်တယ်၊ ဆေးရုံအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့

၆၂

ဒေါက်တာကျော်မြင့်(ခါတ်မှန်)

ပြင်ပမှာလည်း ဒီကလေးဆုံးသွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို မမေ့ပျောက်နိုင်သေးဘဲ ပြောဆိုနေကြဆဲဖြစ်တယ်။

‘ခရစ် မင်းရဲ့တာဝန်က လူ့အသက်ကယ်ဖို့ပဲ၊ ဒီမှာလည်း မင်း အသက်ကယ်ပေးနိုင်ခဲ့တာတွေ အများအပြားရှိပါတယ်၊ မင်းထွက်သွားလို့ ဂုဏ်ငယ်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူးကွယ်’။

~

အခန်း(၄)

ဒုတိယကလေးမမွေးခင် ကျုပ်တို့ဟာ ဘဝသစ်တစ်ခု ထူထောင်ဖို့ ယောက္ခမရဲ့အိမ်မှာ ကွန်းခိုခဲ့ကြရပါတယ်။ လျို့ဂျီရဲ့မိဘများနေတာ ကိပ်တောင်းနဲ့ မိုင်(၃၀)လောက်ဝေးတဲ့ အပန်းဖြေမြို့ကလေး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကုသိုလ်ကံကောင်းချင်တော့ အဲဒီအချိန်က အဲဒီအိမ်မှာ နေတဲ့သူမရှိဘူး။ ကျုပ်တို့ FRCS ဘွဲ့ရအောင်လုပ်ဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပါတယ်။ ဂရုရှူး ဆေးရုံကြီးမှာ ခွဲစိတ်ပညာဌာနဖွင့်တဲ့အခါ ဒီဘွဲ့ရထားမှ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်လား။ ဒီဘွဲ့ရဘို့ စားမေးပွဲနှစ်ခုဖြေဆိုအောင်မြင်ရမှာမို့ အနည်းဆုံး (၆)လလောက် အချိန်ယူပြီး ပြင်ဆင်ဖို့လိုတယ်။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အချိန်ပြည့်စာဖတ်ရမှာဆိုတော့ စီးရီးမြို့မှာရှိတဲ့ အိမ်ရောင်းမထွက်သေးခင် မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ချေးငွေရဖို့ လိုအပ်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်ရင်း စားမေးပွဲဖြေရမယ် ဆိုလျှင်တော့ အချိန်ပိုယူရမှာပေါ့။ လျို့ဂျီက 'ကျွန်မလည်း အချိန်ပိုင်းသူနာပြု ဝင်လုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား။ ကျွန်မမှာ အလုပ်ရှိတော့ နည်းနည်း ခံသာတာပေါ့'

'မင်းအလုပ်လုပ်လျှင် ငါပဲ စိတ်ပူနေရဦးမှာပေါ့ကွာ'

ဒီလိုနဲ့ လင်ရောမယားပါ ပိုက်ဆံတစ်ပြားတစ်ချပ်မရှာကြဘဲ ကျုပ်က တစ်ချိန်လုံး စာဖတ်နေပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ဘဝသစ်ကို စတင်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်က ဓါတ်ခွဲခန်းနဲ့စာကြည့်တိုက်၊ မိုက်ကရိုစကုပ်နဲ့ စာအုပ်တွေ အကြား ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လူးလာဆန်ခတ်လုပ်နေရင်း အလုပ်တွေပိနေခဲ့ပါတယ်။ ဆေးကျောင်းနဲ့အိမ်က မိုင်(၃၀)လောက် ဝေးတယ်။ အိမ်ရောက်တော့

လည်း သမီးလေးနဲ့ဆော့ကစားရသေးတယ်။ မိန်းမနဲ့အတူ ညစာစားပြီးတော့ သူတို့ သားအမိ အိပ်တဲ့အချိန် ဧည့်ခန်းထဲမှာ စာဖတ်ရပါတယ်။

နှစ်လလောက် ကျက်မှတ်လေ့လာပြီးတာနဲ့ လန်ဒန်သွားပြီး ပထမ အဆင့် စာမေးပွဲဖြေဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ။ လန်ဒန်ရောက်တဲ့အခါ ၂၅-၃၀ လောက်နေပြီးတော့ ဒုတိယအဆင့် စာမေးပွဲထပ်ဝင်ဖို့ လုံးပန်းရဦးမယ်။ လျှို့ဝှက် မွေးဖွားဖို့ကလည်း (၅)ပါတ်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ သမီးလေး ဒဲဒဲရီကလည်း ကျုပ် မရှိလို့မဖြစ်ဘူး။ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ သူတို့သားအမိကို ပစ်သွားလို့ မတော်သေးဘူး။ ခရီးသွားလျှင် ချေးငွေကလည်း ထပ်ယူရဦးမယ်ဆိုတော့ ဒီမှာ ကျန်ရစ်မည့် ဇနီးသည်အဖို့ ပိုပြီး တာဝန်ပိုမှာ ကျိန်းသေတယ်။

‘ခရစ်. . . ဒေါက်တာလိုကို ခွဲစိတ်ပညာဌာန အခုချက်ချင်းဖွင့်ဖို့ ပြောပါလား’

‘အခုဖွင့်လျှင် ကိုယ်က အလုပ်မရနိုင်သေးဘူး။ ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ အလကား ဒုက္ခရှာလို့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်အပင်ပန်း မခံစမ်းပါနဲ့’

‘ဟုတ်တာပေါ့ရှင်၊ အလုပ်မရှိတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ထားမိလို့ ကျွန်မမှာ တကယ်ပဲ စိတ်ပင်ပန်းနေရတာပေါ့’

‘လျှို့ဝှက်ရယ်၊ ဒီဘွဲ့ကို အမြန်ဆုံးရအောင် ကိုယ်ကြိုးစားမှာပါ။ ဒီထက် မြန်အောင်တော့လည်း မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ’

‘ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်စွမ်း မရှိလို့ပါ။ သူမက အဲဒီလို ငိုရင်း ပြောနေရာက ‘စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ခရစ်ရယ်၊ ကျွန်မကလည်း သိပ်ကို စိတ်ဓါတ် ပျော့ညံ့လွန်းလို့ များလားရှင်’

‘ဘယ်ဟုတ်ရမလဲ လျှို့ဝှက်ရဲ့၊ ငါ့မိန်းမက ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်တဲ့ သူပါ’

‘မဟုတ်ရပါဘူးရှင် ယောက်ျားလုပ်သူက အခုလောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြီးကြီးစားစား အလုပ်လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မက စိတ်ဓါတ်ပျော့ညံ့ပြီး သတ္တိမရှိရာရောက်နေလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ပြန်ပြီး ရှက်မိပါရဲ့’

လျှို့ဝှက်က မျက်ရည်လေးသုတ်ရင်း ကြိုးစား ပြုံးပြရာတယ်။ သူ့အပြုံးက သတိပြုနိုင်မှ သိသာမြင်သာရုံ ခပ်ဖျော့ဖျော့အပြုံးမျိုးပါ။ သူ့ကို အထူး တလည်နှစ်သိမ့်အားပေးတာမျိုးမလုပ်မိဘဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း အထီးကျန် ခံစားမှု စိတ်အာရုံထဲ နစ်မြုပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကူကယ်မည့်သူမရှိတဲ့ အဖော်မဲ့ အထီးကျန်

အဖြစ်ကြောင့် စိုးရိမ်ကြောက်လန့် စိတ်ဖိစီးတာခံရတယ်။ ကျုပ် ကိုယ်ကျုပ် အပြစ်ရှိသလို လိပ်ပြာမသန့်ဖြစ်ပြီး ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ ဇနီးသည်ကို ဆွဲယူပွေ့ပိုက်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ထားပြီး နှစ်ယောက်သား စကားတစ်ခွန်းမှ ပြောမထွက်ခဲ့ကြပါဘူး။

အဲဒီအခေါက်က ကျုပ် ရထားလွတ်သွားတယ်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ ကျုပ်ဟာ ဦးတည်ရာမရှိ၊ ရည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့ကာ ကိုယ်နဲ့ စိတ် ကင်းကွာသလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ 'စီးရီး' မှာ ထင်တိုင်းမပေါက်ဘဲ အောင်မြင်မှု မရခဲ့တဲ့အတွက် နောက်ထပ်ဘွဲ့လွန်တစ်ခုကို အရယူပြီး ကိုယ်ရဲ့တန်ဖိုး တက်အောင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ရဲ့ အဲဒီရည်မှန်းချက်တောင်မှ ပျက်သွားမှာစိုးရတယ်။ ကျုပ်က လျှို့ဝှက်တို့သားအမိနဲ့ မခွဲနိုင်မခွဲရက်လို့ အလုပ်ရအောင် အရင်ရှာ၊ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတုန်း လန်ဒန်ကို ဘွဲ့ယူသွားတာကို နောက်ရွှေ့မယ်... စသည်ဖြင့် နည်းမျိုးစုံ ကြံစည် စိတ်ကူးနေမိတယ်။ အဲဒီလို နောက်ရွှေ့လိုက်လျှင် ဘယ်တော့မှ မသွားဖြစ်တော့တဲ့ အထိ ကိုယ်ရဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက် ပျက်ပြယ်သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

ကူးစက်ရောဂါတွေကုသတဲ့ မြို့တော်ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်တစ်နေရာ လစ်လပ်တဲ့အကြောင်း ဆေးပညာဂျာနယ်ထဲ ကြော်ငြာတာတွေ့တော့ ချက်ချင်းပဲ လျှောက်လွှာတင်လိုက်တယ်။ နာရီဝက်လောက် လူတွေစစ်မေးပြီးတဲ့အခါ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ကျန်တဲ့လျှောက်ထားသူတွေကို ဆက်ပြီးစစ်နေတုန်း ကျုပ်ကို အပြင်မှာ ခဏစောင့်နေဘို့ ပြောပါတယ်။ အလယ်ကောင်ကွက်လပ်ကြီးရဲ့ ပတ်လည်မှာ တန်းလျားနဲ့တူတဲ့ အဆောက်အဦတွေ ရှိတယ်။ တီဘီ၊ ဆုံဆို့နာ၊ ဝက်သက်၊ စကားလက်အဖျား၊ ဦးကျောက်အမေးရောင် စတဲ့ ရောဂါသည်တွေကို ရောဂါတစ်မျိုး အဆောင်တစ်ခု ခွဲခြားပြီး ထားပုံရတယ်။

ငိုရွှက်ငြီးငြူသံတွေကြားရလို့ စကြိန်လမ်းအတိုင်းသွားပြီး အဆောင်တစ်ခုထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းမျက်နှာကျက်က တော်တော်လေးမြင့်တယ်။ အခန်းထဲမှာတော့ အကာအရံတွေပါတဲ့ ကုတင်ငယ်လေးတွေ အပြည့်ပဲ၊ ကုတင်တွေပေါ်မှာ ပုံပျက်ပန်းပျက်နဲ့ လူမည်း ကလေးလူနာတွေကို တွေ့ရတယ်။ ကိုယ်လုံးသေးသေး ခေါင်းကြီးကြီးနဲ့ ကလေးတွေလည်းရှိတယ်။ ခေါင်းက ဘတ်စကက်ဘောလုံးလောက် ကြီးတယ်။ ခါးကုန်းနေတဲ့ အချို့ ကလေးတွေကျတော့ ဆွဲထားတဲ့ လေးကိုင်းပုံအတိုင်းပဲ၊ ခြေလက်တွေ တောင့်တင်းနေတဲ့သူ၊ မျက်နှာရွဲ့နေတဲ့ သူ၊ အမျိုးကို စုံလို့ ထိုင်နေတဲ့ကလေး

တချို့ကျတော့ ဥပဓိရုပ်က ပုံပန်းမပျက်ပေမဲ့ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့အလျောက် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ခုန်ပေါက်နေကြတယ်။ တီဘီကြောင့် ဦးကျောက်အမြွေးရောင် ဖြစ်တဲ့ ကလေးတွေပေါ့။

အဲဒီလောက် လူသားတွေအများကြီး အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဝေဒနာခံစားနေကြရတာကို ကျုပ်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးပါ။ ဝေဒနာရှင်အားလုံးက ကလေးငယ်လေးတွေဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ဒုက္ခဟာ အသက်အရွယ်နဲ့ မမျှတဲ့အပြင် သူတို့ရဲ့ဘဝရှေ့ရေးကလည်း မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေပါပြီ။ ဆွဲဆွဲငင်ငင်ငိုရွိုက်ညည်းတွားသံတွေပေါင်းစပ်ပြီး အဆုံးမသတ်နိုင်တဲ့ ငိုချင်းရှည်တစ်ပုဒ် ပျံ့လွင့်နေတာကဖြင့် ငရဲပြည်မှပဲ့တင်သံအလား ထင်မှားရပါတယ်။

လူနာခန်းရဲ့နောက်ဘက်မှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်က ပန်းရောင်ဂါဝန်ရှည်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းချုပ်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ ကလေးကိုခါးရိုးခြင်ဆီဖောက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆေးထိုးပိုက်ကိုင်ထားတဲ့အမျိုးသမီးက ကျုပ်ကိုတွေ့တော့ 'ဟဲလို' လို့ နှုတ်ခွန်းဆက်ပါတယ်။ ကျုပ်ကလည်း 'ဟဲလို. . . ကျွန်တော် ဒေါက်တာဘားနစ် ပါ' လို့ ပြန်ပြီးနှုတ်ဆက်ရင်း မိတ်ဖွဲ့လိုက်တဲ့အခါ 'ရှင်က ဆရာဝန်အသစ်လား' လို့ မေးတယ်။

'ကျွန်တော်တော့ သေသေချာချာ မသိသေးပါဘူး။ သူတို့လူကြီးတွေ စစ်တုန်း မေးတုန်း ရှိပါသေးတယ်'

သူမကတော့ ကျုပ်အလုပ်ရမှာကို သိထားသလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြုံးနေပါတယ်။

'ကျွန်မက ဒေါက်တာရက်(ဘ်)ကင်ပါ။ သူကတော့ စစ္စတာကြီး လျင်းဂီလက်စပီ'

စစ္စတာကြီးက လူနာကုတင်ပေါ်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်နေရာမှ ကျုပ်ကို ပွင့်လင်းသွက်လက်စွာ ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်ပါတယ်။

ဒေါက်တာရက်(ဘ်)ကင်က ခါးဆစ်ရိုးကြား အပ်ထိုးဖောက်ပြီး ခါးရိုးခြင်ဆီ CSF ၅စီစီ ထုတ်ယူလိုက်ပါတယ်။ 'ရှင်ရောက်လာလျှင် ရှင်ကို ဒီအဆောင်မှာ တာဝန်ချကောင်း ချလိမ့်မယ်' လို့ ပြောပြတယ်။ ကျုပ်ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲဆိုတာကို အကဲခတ်နေသေးတယ်။ အဲဒီနောက် သူထုတ်ယူလိုက်တဲ့ ခြင်ဆီပမာဏအတိုင်း စထရက်(ပ်)တိုမိုင်စင် ၅စီစီ ပြန်ထိုးထည့်ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် စစ္စတာကြီးက မတ်တပ်ရပ်ကာ သူ့လက်ထဲမှကလေးကို မွေးမွေးပေးပြီး ကုတင်ပေါ် ပြန်ချထားလိုက်တယ်။

‘ဒီကလေး ပြန်ကောင်းနိုင်ပါဦးမလား’ လို့ ကျုပ်ကမေးတော့ ဒေါက်တာရက်(ဘ်)ကင်က ခေါင်းရမ်းပြီး ‘ကျွန်မတို့ဆီ ရောက်တော့ အချိန် လွန်ပြီး ရောဂါကျွမ်းနေကြပြီမို့ သေတဲ့သူကသေ၊ မသေဘဲကျန်တဲ့ သူတွေလည်း အခုလို ဒုက္ခိတဘဝရောက်နေကြတာ များပါတယ်’ လို့ စိတ်ထိခိုက်တဲ့ လေသံနဲ့ ဖြေရှာတယ်။

အဲဒီ လူနာဆောင်မှအပြန် လမ်းမှာ ခုန်ပေါက်ရင်း သီချင်းဆိုနေတဲ့ ကလေးမတစ်ယောက်နဲ့ ခဏရပ်ပြီး စကားစမြဲပြောလိုက်သေးတယ်။ ကလေးမ လေးက ဒေစီပန်းပွင့်လေးတွေပါတဲ့ အပြာရောင်ဂါဝန်ရှည် ဝတ်ထားတယ်။ ကလေးမလေးရဲ့မျက်လုံးတွေက ဝတ်စုံပေါ်က ဒေစီပန်းလေးတွေလိုပဲ၊ စစ္စတာ ဂီလက်စပီက

‘သူနာမည်က ဖလာဗီယာတဲ့၊ ဒီကလေးလူနာတွေထဲမှာတော့ အပျော် ရွှင်ဆုံး အသွက်လက်ဆုံး တစ်ယောက်’

‘ဆရာ ရောက်လာမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်ရှင်’ ဒေါက်တာရက်ဘ် ကင်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော်ကလည်း လာချင်ပါတယ်’
နောက်နေ့ကျတော့ ဒေါက်တာဝစ်ချ်က အလုပ်ရတဲ့အကြောင်း ပြော ပါတယ်။ ‘ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း လာရမှာလား’

လက်ထောက်ဆရာဝန်တွေနေတဲ့ အဆောက်အဦမှာ မိသားစုနေနိုင် တဲ့ အခန်းတွေရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ ကလေးမွေးပြီးတဲ့အခါ အခန်းတစ်ခန်းရအောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်လို့ သူ ကတိပြုခဲ့ပါတယ်။ အခန်းမရသေးခင်မှာတော့ စနေ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်ဆိုလျှင် ဇနီးဖြစ်သူ လျှို့ဝှက်နဲ့ သမီးလေးဒဲဒရီတို့နဲ့အတူ စထရင်းဟော်တယ်မှာ နေခွင့်ပြုထားပါတယ်။

ကျုပ်က တီဘီရောဂါကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဦးကျောက်အမြွေးရောင် ရောဂါ ဆိုးကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်စုံတစ်ရာ အဖြေတစ်ခု ရလိုရငြား ကြိုးစားရှာဖွေ ခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ် ကြည့်ရှုပေးရတဲ့ တခြားလူနာဆောင်တွေမှာ တိုက်ဖို့ကိတ်၊ ဆုံဆို့ နာ၊ ဝက်သက်၊ အဆုတ်တီဘီ အစရှိတဲ့ လူနာတွေရှိတယ်။ အဲဒီလူနာတွေမှာ လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ စိန်ခေါ်မှုတွေ ရံဖန်ရံခါ ကြုံရပါသေးတယ်။ ဥပမာ အဆုတ်တီဘီရောဂါတချို့မှာ အဆုတ်တစ်ခုလုံး ခွဲထုတ်ဖယ်ရှားပစ်ရတဲ့ ရှားရှား

ပါးပါး ခွဲစိတ်မှုမျိုးပြုလုပ်ရတာ ရှိတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဆရာဝန်အများစု တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ ကြုံကြိုက်ခဲ့လှတဲ့ ရင်ခေါင်းခွဲစိတ်မှုကို တွေ့မြင် လေ့လာနိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ် တကယ်စိတ်ဝင်စားနေတာက ဒုက္ခိတ ကလေးလူနာတွေ ပြည့်လျှံနေတဲ့ အဆောင်(၁၅)ပါ။

အရင်းစစ် အမြစ်မြေကဆိုသလို ဒီကလေးတွေ ရောဂါရရှိတာက တော့ အဆုတ်တီဘီဖြစ်နေတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ယောက်ဆီက ပျံ့နှံ့လာတဲ့ ရောဂါပိုးကို ရှူရှိုက်မိလို့ ဖြစ်ရတာပဲ။ အဲဒီတီဘီပိုးဟာ ကလေးရဲ့အဆုတ်မှာ အခြေချပြီး Primary Focus ရယ်လို့ ဖြစ်ပေါ်လာစေပါတယ်။ ပြောရမယ် ဆိုလျှင် တောင်အာဖရိကမှာရှိတဲ့ ကလေးတိုင်း Primary Focus နဲ့ မကင်းကြ ပါဘူး။ အများစုကတော့ ဘယ်ကိုမှ ပျံ့နှံ့ခြင်းမရှိဘဲ အဆုတ်မှာပဲ သောင်တင် နေရာက လုံးလုံးလျားလျားကျက်ပြီး ပျောက်ကင်းသွားရုံသာမက နောက်ထပ် ရောဂါမဝင်အောင် ဟန့်တားနိုင်တဲ့ ခုခံအားတောင်မှ အထိုက်အလျောက် ရရှိ စေနိုင်ပါတယ်။ အာဟာရချို့တဲ့တဲ့ ကလေးတွေကျတော့ ရောဂါပိုးကို ခုခံ တိုက်ထုတ်နိုင်စွမ်းမရှိလို့ ဖြစ်မြဲသဘာဝ လမ်းစဉ်အတိုင်း မပျောက်ကင်း နိုင်ကြတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ တီဘီရောဂါပိုးတွေက သွေးလှည့်ပတ်တဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ခန္ဓာကိုယ် နေရာအနှံ့အပြားရောက်ရှိကာ ဦးကျောက်နဲ့ ခါးရိုးအာရုံကြောမကြီးကို ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ထားတဲ့ Meninges အလွှာထိ ရောက်ရှိသွားတာ ဖြစ်ပါ တယ်။

Meninges ကို ရောဂါပိုး ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိပြီဆိုတာနဲ့ ကြမ္မာငင်တော့ တာပဲ။ တီဘီပိုးကြောင့် ရောင်ရမ်းတဲ့အခါ ပြည်လိုမျိုး Exudate တွေ ထွက်လာ ပြီးတော့ ဦးကျောက်ရဲ့အောက်ခြေမှာ လာစုကြတယ်။ ဦးကျောက်နဲ့ခါးရိုး အာရုံကြောမကြီးကို CSF လို့ခေါ်တဲ့ ခြင်ဆီရည်က ဖုံးလွှမ်းထားပြီး အဆက် မပြတ် လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးကျောက်ရဲ့အောက်ခြေမှာ ပြည် တွေပုံပိတ်ဆို့နေလျှင် CSF အရည်တွေ အောက်ကိုမဖီးဆင်းနိုင်တော့လို့ တစ်စစ နဲ့ ဦးခေါင်းခွံအတွင်း ဖိအားများလာတာပေါ့။ အဲဒီလို ဖိအားများတဲ့အတွက် ဦးကျောက်က ပိသွားရုံသာမက ဦးခေါင်းခွံအရိုးပါ ပြန့်ကားပြီး ပါးသွားစေနိုင် ပါတယ်။ အဲဒီအခြေအနေမျိုးကို Hydrocephalus လို့ခေါ် ပါတယ်။

CSF ပတ်လမ်းကြောင်းကို ပိတ်ဆို့စေတဲ့ Exudate တွေ မထွက် သေးခင် Meninges ရောင်ရမ်းမှုကို ဟန့်တားနိုင်မည့်နည်းလမ်း ရှာကြံဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အများလက်ခံထားတဲ့ နည်းလမ်းကတော့ ကျုပ် ဒီဆေးရုံကို

ရောက်တဲ့နေ့က ဒေါက်တာရက်ဘ်ကင်လုပ်သလိုမျိုး စထရက်(ပ်)တိုမိုင်စင် ထိုးဆေးကို အသားမှာထိုးတဲ့အပြင် ခါးဆစ်ရိုးကြားထဲ ဖောက်ပြီးလည်း ထိုးရမည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနည်းက သိပ်ပြီးထိရောက်တယ်လို့ မဆိုနိုင်သေးဘူး။ အသက်မသေဘဲ ကျန်တဲ့ကလေးတွေဟာ ဦးကျောက်ပျက်စီးနေပြီမို့ ဦးခေါင်းက ရေအိုးလောက် ကြီးနေတတ်ကြတယ်။ ခြေလက်တွေကလည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်း နဲ့ ပုံမှန်သွားလာလှုပ်ရှားမှု မလုပ်နိုင်တဲ့ ဒုက္ခိတကလေးတွေအဖြစ် နဲ့ လူ့ပြည်မှာ နေကြရရှာတယ်။

ဂရုရှားဆေးရုံရဲ့ ဆေးပညာဌာနမှာရောက်ရှိနေတဲ့ ဒေါက်တာ မတ်(ခ)ဟောဝစ်(စ်)ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေဆရာဝန်က ကော်တီဆုန်းဆေး စမ်းသပ်သုံးစွဲ ကြည့်ဖို့ အကြံပြုပါတယ်။ ‘ကော်တီဆုန်းဆေးက ရောင်ရမ်းမှုမှန်သမျှ အားလျော့သွားအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့အတွက် ခင်ဗျားရဲ့တီဘီကြောင့် ဦးကျောက်အမြှေးရောင်ဖြစ်တဲ့ ကလေးတွေကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ သင်္ဇန်ရည်နဲ့ ပြည်တွေထွက်တာနည်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရ အဆစ်အမြစ်ရောင်တဲ့ လူနာတွေကို ကော်တီဆုန်း ပေးတာတော့ တော်တော်လေးအကျိုးထူးတယ် ဗျ’

ကော်တီဆုန်းဆေးဟာ ရောင်ရမ်းမှုကို အားလျော့စေနိုင်တဲ့ ကောင်းကျိုးရှိသလို တဖက်ကလည်း ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ခုခံအား လျော့ကျစေတဲ့အတွက် တီဘီ ပျံ့နှံ့စေနိုင်တဲ့ ဆိုးကျိုးရှိတာကိုတော့ သတိချပ်ဖို့လိုတယ်။ ဆိုးကျိုး မဖြစ်ရအောင် စထရက်(ပ်)တိုမိုင်စင် ထိုးဆေးအပြင် PAS ဆိုတဲ့ စားဆေးကိုပါ တစ်ပြိုင်နက် တွဲပေးပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရမှာပေါ့လေ။

‘ကလေးလူနာတွေ သေတဲ့နှုန်းကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျား ဒီဆေးကို စမ်းသုံးကြည့်သင့်ပြီလို့ ယူဆပါတယ်ဗျာ။ ကော်တီဆုန်းဆေးရဖို့ အခက်အခဲ ရှိလျှင်လည်း ကျုပ်ကို အသိပေးပါ။ အကူအညီပေးပါ့မယ်’

ကျုပ်က အခုချက်ချင်းတောင် စမ်းကြည့်လိုက်ချင်ပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဇနီးသည်က ကျုပ်တို့ရဲ့ ဒုတိယသား အင်ဒရီဟင်ဒရစ်ကို မွေးဖွားပြီးလို့ ကျုပ်တို့ မိသားစု ဆေးရုံဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှာ ရွှေ့ပြောင်းနေကာစ အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကုထုံးအသစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ အိပ်မောကျနေတဲ့ မိန်းမကို နှိုးပြီး ပြောပြမိသေးတယ်။

အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ကျုပ်မိန်းမ ပြောလိုက်တဲ့စကားက အချက်တော့ ကျသား။ ‘ဒီဘွဲ့အတွက် အဲဒီအကြောင်းကိုပဲ စာတမ်းပြုစုပြီး တင်လိုက်ပေါ့’

သူပြောတာဟုတ်သားပဲ၊ ဆေးပညာဒေါက်တာဘွဲ့အတွက် လိုအပ်ချက် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်တာပေါ့။

ကျုပ်တို့ လူရွေးချယ်ပြီး လုပ်ငန်းစခွဲကြပါတယ်၊ အသုံးပြုတဲ့ဆေးကတော့ စထရက်(ပ်)တိုမိုင်စင်ရယ်၊ PAS ရယ်၊ ကော်တီဆုန်းရယ် (၃)မျိုးပေါင်းကုသမှုအစပိုင်းမှာ ဖလာဗီယာ (သီချင်းဆိုပြီးခုန်ပေါက်နေတဲ့ မိန်းကလေး)နဲ့ လူနာတချို့ဟာ တိုးတက်တဲ့အရိပ်လက္ခဏာ ပြကြသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ တစစနဲ့ အရင်ကလေးတွေရဲ့ လမ်းစဉ်လိုက်သွားကြတာပဲ၊ သူတို့သေတဲ့အခါ ရင်ခွဲစစ်ဆေးကြည့်တော့ ဦးကျောက်ရဲ့အောက်ခြေမှာ ခါတိုင်းတွေ့နေကျ သင်္ကေတပြစ်ပြစ်တွေ ခဲနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

စစ္စတာဂျင်းကတော့ တကယ့်ကို အားကိုးရတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဆေးကုသရာမှာ ပါသလို ရင်ခွဲစစ်ဆေးတဲ့အခါလည်း မပျက်မကွက် အမြဲပါတဲ့သူဖြစ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ကုသမှု (၃၃)ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ သေဆုံးသွားတဲ့ ဖလာဗီယာလေးရဲ့အလောင်းကို ရင်ခွဲစစ်ဆေးတော့လည်း သူ့ကိုလာကြည့်ဖို့ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။

‘အိပ်ဇူဒိတ်တွေကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကော်တီဆုန်းက အလုပ်မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်’

‘ကော်တီဆုန်းက အိပ်ဇူဒိတ်တွေထွက်တာကို ဟန့်တားနိုင်ပေမဲ့ ထွက်ပြီးသား အိပ်ဇူဒိတ်တွေကိုတော့ ဖယ်ရှားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး’

စစ္စတာကြီးပြောတာ မှန်လိုက်လေခြင်း၊ ကျုပ်တို့ ကော်တီဆုန်းပေးတဲ့ အချိန်မှာ အိပ်ဇူဒိတ်တွေ ထွက်နှင့်ပြီးသားဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ထွက်ပြီးသား အိပ်ဇူဒိတ်တွေ ကြေပျက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ လိုနေပြီ။

‘ကျွန်မလည်း ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်လောက် သောက်ဖို့လိုနေပြီ’
စစ္စတာကြီး မျက်ရည်ဝဲနေတာကို တွေ့လို့ ‘ဂျင် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဖလာဗီယာ သီချင်းဆိုနေတာကို ရှင်ကော သတိမရဘူးလား၊ ကျွန်မ အလုပ်မဟုတ်ပေမဲ့ ပြောပါရစေဦး၊ ကျွန်မဆိုလျှင်တော့ လူသားနဲ့သိပ္ပံစမ်းသပ်မှုကို ခံစားချက်အလျင်းမရှိဘဲ တသီးတခြား သဘောမထားနိုင်ပါဘူးရှင်၊ ဖလာဗီယာရဲ့ ဦးကျောက်ကို ဖန်ဘူးထဲထည့်တော့ သူ့နာမည်ကိုမရေးဘဲ လူနာအမှတ်စဉ် (၅၃)လို့ ဘာဖြစ်လို့ ရေးရတာလဲ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ လူနာမည်တွေရေးနေလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဇယား ဆွဲလို့ ရပါ့မလဲ၊ ကျုပ်တို့လုပ်နေကြတာ လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ သုတေသန လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ စစ္စတာကြီးလည်း သိလျက်သားနဲ့’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူသားတစ်ယောက်ဟာ နံပါတ် ထိုး ထားတဲ့ ဖန်ဘူးထဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုး သက်ရောက်မနေ ဘူးလား’

သူပြောတာလည်း မမှားပါဘူး၊ သုတေသနလုပ်ဖို့ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဒီဖန်ဘူးပေါ်က အမှတ်အသားတွေဟာ လူ့အသက်တွေနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ တန်ဖိုး ရှိတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တို့တတွေ သတိချပ်ကြဖို့ လိုတယ်၊ သုတေသန ပြုလုပ် တဲ့ အခါမှာလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို လေးလေးစားစားနဲ့ အတတ်နိုင် ဆုံး ကယ်တင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ လူနာရဲ့အသက် အန္တရာယ် မဖြစ်သမျှကာလပတ်လုံး ကျုပ်တို့ရဲ့ သုတေသန စမ်းသပ်ချက်တွေ ဟာ သမားကျင့်ဝတ်ခိုးဖောက်ရာ မရောက်နိုင်ပါဘူး၊ လူနာရဲ့အသက်အန္တရာယ် ကို ခြိမ်းခြောက်ရာ ကျရောက်တာမျိုးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်စေရဘူး။

ကလေးတွေရဲ့ဦးကျောက်ကို ပိတ်ဆို့စေတဲ့ အိပ်ဇူဒိတ်တွေကို အရည် ပျော်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ ဆေးသစ်တစ်မျိုးတွေ ရှိပြန်တော့လည်း ကျုပ်တို့ မဖြစ် စေချင်တဲ့ လူနာရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ရင်ဆိုင် တိုးခဲ့သေးတယ်။

အဲဒီ ဆေးအသစ်ဟာ တိရိစ္ဆာန်ရဲ့ မုန့်ချိုအိတ်ကရရှိတဲ့ သန့်စင်ပြီး Trypsin ခေါ် Tryptar ဆိုတဲ့ ဓါတ်ပစ္စည်းဖြစ်ပါတယ်၊ အသက်မရှိတော့တဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေမှာ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်တဲ့အခါ အကောင်းပကတိ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို မထိခိုက်ဘဲ သွေးခဲ၊ ပြည်ခဲနှင့် အမာရွတ်မျှင်တွေကို ကြေပျက်နိုင်စွမ်းရှိတာ တွေ့ရှိရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဆေးကို ဦးကျောက်နဲ့ဆက်စပ် နေတဲ့ ခါးဆစ်ရိုးထဲကိုတော့ ဘယ်သူမှ ထိုးဖူးကြသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကုထုံး အသစ်အဆန်းမို့ ဦးကျောက်နဲ့အာရုံကြောတွေကို ထိခိုက်လေမလားဆိုတဲ့ မသိ မြင်နိုင်သေးတဲ့အန္တရာယ် ရှိနေတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ မတ်(ခ)နဲ့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင် ကြည့်ရသေးတယ်။

‘မင်းစမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရှိသလား’

‘အေးဗျာ အထူးသဖြင့် ရောဂါပြင်းထန်တဲ့လူနာတချို့ကို ရွေးပြီး စမ်းကြည့်မယ်လို့ စိတ်ကူးတာပဲ’

‘လူနာရဲ့ မိဘအုပ်ထိန်းသူတွေကသာ ကျေကျေနပ်နပ် သဘောတူ ခွင့်ပြုလျှင် စမ်းသပ်ကြည့်သင့်ပါတယ်။ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်းထားလျှင်လည်း သေမည့်လူနာမျိုးတွေ မဟုတ်လား။ မင်းရဲ့စမ်းသပ်မှုကြောင့် သူတို့အတွက် အခွင့်အလမ်းရနိုင်စရာ ရှိသေးတာပေါ့’

တစ်ခုရှိတာက ကျုပ်တို့ ဆရာဝန်တွေအနေနဲ့ ကုသလို့ မပျောက် ကင်းနိုင်တဲ့ ဝေဒနာရှင်တွေရဲ့အသက်ကို ကယ်နိုင်လိုကယ်နိုင်ငြားဆိုပြီး သက်ဆိုးပိုရှည်အောင်လုပ်ရာရောက်တဲ့ သုတေသန စမ်းသပ်မှုမျိုးကိုတော့ လုပ်သင့် မလုပ်သင့်ဆိုတာ မေးခွန်းထုတ်စရာကောင်းလှပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အယူ အဆအရ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ကာယကံရှင် သို့မဟုတ် လူနာရှင်တွေရဲ့ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်ရလျှင် စမ်းသပ်သင့်ပါတယ်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ်မှာ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေး အဖွဲ့ကြီးက ချမှတ်ပြဌာန်းလိုက်တဲ့ သမားကျင့်ထုံးလမ်းညွှန်ဟာ အခု ကျုပ် ပြောတဲ့ အယူအဆအပေါ် အခြေခံထားတယ်လို့ ဆိုနိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့။

ကျုပ်တို့ဟာ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုရွေးချယ်ပြီး **Tryptar** နဲ့ စမ်းသပ် ကုသမှုကို စတင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီကလေးနှစ်ယောက်လုံး သူတို့နဲ့ ရောဂါ အဆင့်ချင်းတူတဲ့ တခြားကလေးလူနာတွေထက် ပိုပြီး အသက်ရှည်ကြတာကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ်။ ပိုပြီး အံ့အားသင့်စရာကောင်းတာကတော့ အဲဒီကလေး နှစ်ယောက် သေဆုံးတဲ့အခါ ရင်ခွဲစစ်ဆေးကြည့်တော့ ဟိုအရင်တုန်းက သေ ဆုံးတဲ့ ကလေးတွေလို ဦးကျောက်ထဲမှာ ပြစ်ခဲခဲအိပ်လေ့ရှိတဲ့ မတွေ့ရတဲ့ အချက်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့သေဆုံးကြတာ **Tryptar** ဆေးမပေးမီ ကတည်းက ရှိနှင့်ပြီးသား ချို့ယွင်းမှုကြောင့်လို့ ကောက်ချက်ချနိုင်တာပေါ့။ **Tryptar** ဆေးကုသမှုကို စောစောစီးစီး စတင်နိုင်လျှင် ပိုပြီးအကျိုးထူးနိုင်မယ် ဆိုတာ သိသာထင်ရှားလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ရောဂါဖြစ်စကလေး(၂၅)ယောက် ထပ်မံရွေးချယ်ပြီး **Tryptar** ကုထုံးနဲ့ ကုသကြပါတယ်။ အများစုကတော့ သုံးနှစ် အောက် ကလေးတွေဖြစ်ကြပြီး အသက်(၁၂)နှစ်ကျော်တဲ့သူ (၄)ယောက် ပါရှိ တယ်။ ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက ရုပ်ရည်သနားကမားနဲ့ အသက်(၁၇)နှစ် ရှိပြီး ဦးခေါင်းပုံပန်းသဏ္ဍာန်က သိသိသာသာ မပြောင်းလွဲပေမဲ့ ခြေလက်တွေ ကတော့ တောင့်တောင့်တင်းတင်းဖြစ်နေပြီး နားပင်းနေတယ်။

အစောပိုင်းကတော့ **Tryptar** ဆေးကို ခါးဆစ်ရိုးထဲကနေ ထိုးတာ ပါ။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ငယ်ထိပ် မပိတ်သေးတဲ့ကလေးတွေဆိုလျှင် ခါးဆစ်ရိုး ထဲ မထိုးတော့ဘဲ ဦးခေါင်းထဲ တိုက်ရိုက်ထိုးချလိုက်တယ်။ ကလေးငယ်တွေ

ရဲ့ ငယ်ထိပ်က (၈)လကျော်မှ ပိတ်တာကိုး၊ တီဘီကြောင့် ဦးကျောက်အမြွေး ရောင်တဲ့ ကလေးတွေဟာ အများအားဖြင့် ငယ်ထိပ်မပိတ်ကြသေးလို့ ဦးကျောက် ဆီ ရောက်အောင် ဆေးထိုးသွင်းရတာ အခက်အခဲမရှိပါဘူး၊ ငယ်ထိပ်ပိတ် သွားပြီ ဆိုလျှင်တော့ အခက်ကြုံပြီပေါ့လေ။

ကျုပ်လည်း ဦးကျောက်အာရုံကြော ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဆီသွားပြီး အသက်နည်းနည်းကြီးတဲ့ ကလေးတချို့ကို ဦးခေါင်းခွဲဖောက်ပေးဖို့ ပြောပြတော့ 'ဟေ့လူ ၊ ခင်ဗျားရှူးနေပြီလား ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ' လို့ ကျုပ်ကို ပြန် မေးပါတယ်။

'ကျုပ်ဆီ နေ့လည်စာစားဖို့ ကြွခဲ့ပါ၊ ကျုပ်ရဲ့ကလေးလူနာတွေကို ပြုပြီး ဆရာ့ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြချင်လို့ပါ'

ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးလည်း ကလေးလူနာတွေကို မျက်မြင်ဒီဌ တွေ့ရ ပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံပြီး ဦးခေါင်းခွဲမှာ အပေါက် ဖောက်တာကို လုပ်ပေးခဲ့ရှာပါတယ်၊ အပေါက်ကိုတော့ အရေပြားနဲ့ပြန်ဖုံးပေး ရပါတယ်။

(၃)ပါတ်လောက်ကြာတော့ ဂျင်း(စ်)တစ်ယောက် ကျုပ်ဆီကို အူယား ဖါးယား ပြေးလာပြီး 'ခရစ်ရေ ရစ်ချတ်တစ်ယောက် နား ပြန်ကြားနေရပြီ' လို့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကျုပ်ကို ဖက်ရင်းပြောပြတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း သူနဲ့အတူ သွားကြည့်တဲ့အခါ ရစ်ချတ်(ဒ်)က အချက်ပေးသံ မြည်တဲ့ နာရီတစ်လုံးကို သူ့ရဲ့နားမှာ ကပ်ထားတာကို တွေ့ရတယ်၊ စစ္စတာဂျင်းက 'ဟော တွေ့လား'လို့ ကျုပ်ကိုပြောပါတယ်။

စစ္စတာဂျင်းက အသံမြည်တဲ့ အချက်ပေးခလုတ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်တော့ ရစ်ချတ်ရဲ့မျက်နှာလေး ပြုံးနေရာက ညှိုးသွားတယ်၊ သူ့အတွက် 'တစ်တစ် တစ်တစ်' ဆိုတဲ့ နာရီသံလေးက ဂီတသံလိုဖြစ်နေဟန်တူပါရဲ့၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်မလည်မိအောင် မနည်းကြိုးစားရတယ်၊ ကျုပ်နဲ့တကွ ကျုပ်ရဲ့မိသားစု စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခဲ့ရတာ အချည်းနှီးမဖြစ်ဘူးပေါ့။

ရစ်ချတ်တစ်ယောက် နားပြန်ကြားတဲ့အပြင် ခြေလက်တွေလည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်း မဟုတ်တော့ဘဲ ပုံမှန်ဖြစ်သွားတယ်၊ သူ့လို ကံထူးပြီး ထူးထူးခြားခြား တိုးတက်မှုရှိတဲ့ ကလေးမျိုးကတော့ အလွန်နည်းပါးလှပါတယ်၊ Trypsin က CSF လမ်းကြောင်းပိတ်ဆို့မှုကို လုံးလုံးလျားလျား မဟုတ်တောင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသလောက် ဖယ်ရှားနိုင်တဲ့အတွက် အထိုက်အလျောက်

သက်တမ်း ပိုရှည်ပြီး လူ့ဘဝအရည်အသွေး တိုးတက်အောင် အကျိုးပြုနိုင်တဲ့ အဓိပ္ပါယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆုံးသတ်ရလဒ်ကတော့ သိပ်ပြီး ထူးခြားလှ တယ်လို့ မဆိုနိုင်သေးဘူး။ တကယ်တော့လည်း ဒီရောဂါမျိုးတွေဟာ ဖြစ်လာမှ ကုသတာထက် မဖြစ်ခင် ကြိုတင်ကာကွယ်ရမှာ မဟုတ်လား။

ကျုပ်အနေနဲ့ ကုသမှုအမျိုးမျိုးကို ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ စမ်းသပ်ပြုလုပ် ခဲ့တာ ၁၉၅၁ခုနှစ် မတ်လကနေ ၁၉၅၃ ခုနှစ် မတ်လထိ (၂)နှစ်တာကာလ အတွင်း လူနာ(၂၅၉)ယောက်ကို စနစ်တကျ လေ့လာနိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဂရုရှား ဆေးရုံရဲ့ ခွဲစိတ်ပညာပါမောက္ခလည်းဖြစ်၊ ဦးကျောက်အာရုံကြော ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီးလည်းဖြစ်တဲ့ ပါမောက္ခ ဂျန်ဖရန်ကျွိုက်စ်အီရက်စ်မတ်က ဂရပ် တွေ၊ ရင်ခွဲမှတ်တမ်းတွေကို ဓါတ်ပုံရိုက်တာမျိုးကအစ လိုလေသေးမရှိ အကူ အညီပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်အနေနဲ့ စာတမ်းတစ်စောင် ပြီးစီးအောင် ပြုစု နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီအတောအတွင်း ကျုပ်ရဲ့ သုတေသနလုပ်ငန်းတွေကြောင့် ဂရုရှား ဆေးရုံကြီးမှာရှိတဲ့ လူကြီးတွေကလည်း ကျုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလာကြပြီး သူတို့ရဲ့ ဆေးပညာဌာနမှာ Resident အဖြစ်လာလုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့ကြပါတယ်။ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆေးပညာဌာနမှာ ဆက်လက်လေ့လာချင်သေးတာမို့ Resident အလုပ်ကို ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံခဲ့ပါတယ်။

မြို့တော်ဆေးရုံကတော့ဖြင့် ရောဂါဝေဒနာနဲ့ သောကပရိဒေဝတွေ စုပြုံပြည့်နှက်နေတဲ့ဌာနဖြစ်သလို မင်းမူနေတဲ့ရောဂါ အများစုကလည်း ကျုပ် တို့ ဆရာဝန်တွေ မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဘဲ လက်မှိုင်ချရတဲ့ ရောဂါမျိုးတွေ ဖြစ်နေပြန် ပါတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုလျှင် ဒီဆေးရုံဟာ လူသားတွေကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ခွင့် ရတဲ့ ဓါတ်ခွဲခန်းပမာ ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီဆေးရုံမှာပဲ သုတေ သန လုပ်ငန်းတွေကို စတင်ပြုလုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးရရှိခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ အခု တော့ ကျုပ်ရဲ့ မပြီးဆုံးသေးတဲ့ သုတေသန လုပ်ငန်းတွေကို ဂရုရှားဆေးရုံမှာ ဆက်လက်ပြုလုပ်ရတော့မယ်။ ဒီသုတေသနစာတမ်းနဲ့ ဆေးပညာမဟာသိပ္ပံ ဘွဲ့ကို တက်လှမ်းပြီးမှသာ ဆေးပညာကို ဇောက်ချ လုပ်ကိုင်ခွင့်ရရှိမှာ ဖြစ်ပါ တယ်။ အဲဒီကမှ နောက်ထပ်တဆင့်အနေနဲ့ ခွဲစိတ်ပညာဌာနမှာ ဆက်လက် လေ့လာမှသာ ဆေးဝါးနဲ့ကုသလို့မရနိုင်တဲ့ လူနာများကို ခွဲစိတ်ကုသပြီး အသက် ကယ်တင်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျုပ်ဘဝမှာ ဦးတည်ချက် တွေ ရည်မှန်းချက်တွေ ပေါ်ထွန်းလာပြန်ပြီပေါ့။

ဂရုစူးဆေးရုံမှာ အလုပ်ပြန်ဝင်ရတာကတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ ပြန်လာရသလိုပါပဲ။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ဆရာဝန် ဆရာမတွေအားလုံးဟာ ကျုပ်နဲ့ မိသားစုဝင်တွေလို ဖြစ်နေတဲ့အပြင် သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျုပ်လာမှာကို တကယ်ပဲ လိုလိုလားလားရှိကြတယ်။ ဂရုစူးဆေးရုံက မြို့ကိုမိုးနေတဲ့ တောင် ကုန်းလေးပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားတာဖြစ်ပြီး သနားစရာကောင်းလှတဲ့ ဝေဒနာသည်တွေကို တင်ဆောင်ထားတဲ့ လူနာတင်ယာဉ်တွေဟာ ဥဩသံ မြည် ကြွေးပြီး မြို့နဲ့ဆေးရုံအကြား မနားတမ်း လူးလာတုံ့ပြန် ပို့ဆောင် ဆက်သွယ် ပေးနေပါတယ်။ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပြန်ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျုပ်ရဲ့ ရည်မှန်းချက် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးရရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျုပ်တို့ဆီမှာ မြောက်မြားလှစွာသော လူနာတွေဟာ ဆေးကုသမှုကို လက်လှမ်းမမီကြရှာဘူး။ ရောက်ရှိလာတဲ့ လူနာတွေရဲ့ ရောဂါဝေဒနာများကို ကုသပေးဖို့ ဆေးဝါး အလုံအလောက်မရှိဘူး။ နှလုံး၊ ကျောက်ကပ်၊ အသည်း စတဲ့ အရေးကြီး အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေကလည်း အကြောင်းရင်းတောင် ရှာလို့ မရနိုင်ခင် ကျုပ်တို့ဆရာဝန်တွေရဲ့ မျက်စေ့အောက်မှာ ချို့ယွင်းပျက်စီးသွားကြ တယ်။ အကြောင်းရင်းကို ဖော်ထုတ်သိရှိနိုင်တဲ့ အချိန်ကျပြန်တော့လည်း ဘာမှ လုပ်မရတော့တဲ့အတွက် လက်ပိုက်ကြည့်နေကြရပြန်တယ်။

တနေ့မနက်မှာ ပါမောက္ခ ဖရင့်ခ်ဖိုမင်ရဲ့ လူနာတစ်ယောက် Heart Block နဲ့ ရောက်လာတယ်။ ကျုပ် စမ်းသပ်ကြည့်တော့ သူ့ရဲ့ နှလုံးခုန်နှုန်းက တစ်မိနစ်မှာ အကြိမ် ၃၅-၄၀ လောက်ပဲရှိတယ်။ ကျုပ် ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ လူနာက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း တက်သွားတယ်။ မျက်လုံးအပေါ်လန် ပြီးတော့ အသက်ရှူပါရပ်သွားတယ်။ သွေးခုန်နှုန်းလည်း စမ်းလို့မရ၊ နှလုံး ခုန်သံလည်း မကြားရတော့ဘူး။

ကျုပ်လည်း လူနာ အသက်မရှိတော့ကြောင်း ပါမောက္ခဖိုမင်ဆီ တယ်လီဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားဖို့ ပြေးသွားတယ်။ ဖုန်းအဆက်အသွယ် မရသေးခင် သူနာပြုတစ်ယောက် ကျုပ်နောက်ကို ပြေးလိုက်လာတယ် 'လူနာ မသေသေးဘူးဆရာ၊ လူနာမသေသေးဘူး၊ လူနာခန်းထဲ ကျုပ် ပြန်ရောက်တော့ စောစောက အသက်ရှူရပ်၊ နှလုံးခုန်ရပ်နေတဲ့လူနာက ငုတ်တုတ်ထိုင်လို့၊ သူ သောက်နေကျ အက်စပရင်ဆေးပြားပေးပါလို့ တောင်းနေတယ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ကျုပ်ကိုယ်တွေ့ မကြုံဘူးသေးတဲ့ Stokes Adam Attack ပဲ။ တစ်မိနစ်

နှစ်မိနစ်လောက် လုံးဝ နှလုံးခုန်ရပ်၊ လူနာ မေ့မြောသွားပြီးမှ နှလုံးပြန်ခုန်ကာ လူနာ သတိပြန်လည်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို လူနာမျိုးတွေကို ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ သိချင်စမ်းပါတီ၊ ကျုပ်တို့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ပြဿနာက နှလုံး ဆိုတော့ အကြီးမားဆုံး၊ အခက်ခဲဆုံး စိန်ခေါ်မှုလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်၊ လူနာရဲ့ အသက်အန္တရာယ် မထိခိုက်စေဘဲ နှလုံး အခန်းနဲ့ အဆို့ရှင်တွေကို ပြုပြင်လို့မရနိုင်ဘူးလား၊ ကျုပ်တို့ နှလုံးခွဲစိတ်တဲ့ ဆရာဝန်တွေ နှလုံးကို ကိုင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နှလုံးကရပ်ပြီး ဦးကျောက် ဆီ သွေးရောက်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ အောက်ဆီဂျင်နဲ့ဂလူးကို့စ် အစရှိတဲ့ အာဟာရတွေကို ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းအသီးသီးဆီ ရောက်ရှိအောင် စဉ်ဆက်မပြတ် လှည့်ပတ်နေတဲ့ သွေးလှည့်ပတ်လမ်းကြောင်းက ပို့ဆောင်ရတာ ကိုး၊ နှလုံးကြွက်သားတွေက သူ့ဆီ သွေးမရောက်တာကို နာရီအနည်းငယ် လောက် ကြုံကြုံခံနိုင်ပေမဲ့ ဦးကျောက်ကျတော့ ၃-၄မိနစ်လောက် သွေး မရောက်တာနဲ့ ဒုက္ခလှလှတွေ့ပြီ၊ ဦးကျောက်ကို သွေးမရောက်တာ ၁၀မိနစ်၊ ၁၅မိနစ်လောက် ကြာလျှင် အာဟာရသွေး ပြတ်တောက်တဲ့အတွက် Brain Death ဖြစ်ပြီး ဦးကျောက်ဟာ ပြန်မကောင်းနိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်ရှိသွားနိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် Open Heart Surgery မှာ ပြုပြင်ကုသဖို့ အချိန် ၃-၄မိနစ် လောက်ပဲရတာမို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ဆောင်ရမည့် ခွဲစိတ်မှုမျိုးအတွက် ဘယ်လိုမှ အချိန် မလုံလောက်ဘူး၊ အချိန်ပိုရအောင် တီထွင်ကြံဆရင်း နည်းလမ်း(၂)သွယ်ကို ဖော်ထုတ်တွေ့ရှိလာခဲ့ကြပါတယ်၊ ပထမနည်းက နှလုံးကို အနားပေးတဲ့အချိန်မှာ နှလုံးအစား Pump တစ်ခုနဲ့ သွေးတွေကို တွန်းပို့ပေးတဲ့နည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ နောက်တစ်နည်းက ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာ အားလုံး နှေးကွေးလျော့ကျအောင် လုပ်ပေးဖို့ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီလို လုပ်နိုင်လျှင်တော့ ဥပါဒ်အန္တရာယ်မဖြစ်စေဘဲ သွေးလှည့်ပတ်မှုကို အချိန်ပိုပြီး ကြာကြာဖြတ်တောက်နိုင်ဖွယ် ရှိပါတယ်။

နှလုံးနှင့်အဆုပ်ရဲ့ အလုပ်တာဝန်တွေကို အချိန်ပိုင်းအစားထိုး လုပ်ပေးနိုင်မည့် Heart-Lung Machine ကို ကြံဆတီထွင်နိုင်မှသာ နှလုံး ရောဂါ ခွဲစိတ်ကုသမှုလုပ်ငန်း တိုးတက်အောင်မြင်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ အသုံးချ ဇီဝကမ္မဗေဒနယ်ပယ်မှာ စဦးတီထွင်သူတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဖီလာဒယ်(လ်)ဖီးယား မှ အမေရိကန်လူမျိုး သိပ္ပံပညာရှင် ဒေါက်တာ ဂျွန်အိပ်(ချ်)ဂစ်ဘွန်းဟာ

၁၉၃၅ခုနှစ်လောက်ကတည်းက Heart-Lung Machine တည်ဆောက်နိုင်ဘို့ စမ်းသပ် ကြိုးပမ်းနေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၅၃ခုနှစ် အစောပိုင်းကာလတွေမှာ သူ့ရဲ့ Heart-Lung Machine ဟာ စတင်အသုံးပြုနိုင်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစက်ကိုအသုံးပြုပြီး လူနာတော်တော်များများ ခွဲစိတ်ကုသရာမှာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကလွဲလို့ ကျန်လူနာအားလုံး ဆုံးရှုံးတိမ်းပါးခဲ့ရတဲ့အတွက် ဒီစက်ကို အန္တရာယ်များတယ်လို့သတ်မှတ်ပြီး အသုံးပြုဖို့ မသင့်လျော်ဘူးလို့ ယူဆခဲ့ကြပါတယ်။

ကနေဒါနဲ့ ဟော်ဟန်နိုင်ငံက ဆရာဝန်တွေကတော့ ကိုယ်ခန္ဓာအပူချိန်ကိုလျှော့ချနိုင်လျှင် ဥပါဒ်အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်စေဘဲ ခါတိုင်းထက် အချိန်နှစ်ဆလောက်ပိုကြာအောင် သွေးလှည့်ပတ်မှုကို ဖြတ်ထားနိုင်တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာအပူချိန်က သာမန်အောက်မှာဆိုလျှင် အောက်ဆီဂျင်နည်းနည်းလေးရရှိနဲ့ ဦးကျောက်က ကြုံကြုံခံရှင်သန်နိုင်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကိုအခြေပြုပြီး ဆေးသိပ္ပံလောကမှာ ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန် လျှော့ချနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းတွေ အပူတပြင်း ရှာဖွေလာခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီလို ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန် လျှော့ချတဲ့နည်းလမ်းကို Frozen Sleep (ရေခဲထဲမှာ အိပ်မောကျခြင်း) သို့မဟုတ် Artificial Hibernation (သိပ္ပံနည်းဖြင့် အပူတိမ်းရှောင် ပုန်းအောင်းခြင်း) လို့ တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။

နည်းလမ်းတစ်သွယ်က လူနာကိုမေ့ဆေးပေးပြီး ရေခဲရေထဲမှာ စိမ်ထားတဲ့နည်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နည်းကတော့ ရေအေးကိုင်တွေပါတဲ့စောင်နဲ့ လူနာကို ပတ်ထားတဲ့နည်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်ကတော့ အစာအိမ်ထဲမှာ ရေခဲရည် ဖြည့်ထားတဲ့ ပူဖောင်းထည့်ထားလျှင် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ် တစ်စုံတရာ မဖြစ်စေဘဲ ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန်ကို လွယ်လွယ်ကူကူလျှော့ချနိုင်မယ်လို့ ယူဆ တယ်။ အစာအိမ်နံရံမှာ သွေးကြောတွေအများကြီးရှိတဲ့အတွက် ရေခဲရည် ဖြည့်ထားတဲ့ ပူဖောင်းရဲ့ အအေးခါတ်က တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်ပတ်ပျံ့နှံ့သွားပြီး ခဏအတွင်း ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန်ကို လျော့ကျသွားစေနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်က အဲဒီ နည်းနဲ့ စမ်းသပ်ခန်းမှာ တိရိစ္ဆာန်လေးတွေကို Open-Heart Surgery လုပ် ကြည့်ဖို့ စိတ်စောနေပါပြီ။

အဲဒီတုန်းက ကျုပ်အနေနဲ့ ဩဇာရပြီးပေမဲ့ မဟာသိပ္ပံ ဘွဲ့လွန် မရမချင်း ခွဲစိတ်ပညာဌာနကို ရွှေ့ပြောင်းလို့ မရသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်လည်း

အပင်ပန်းခံကြိုးစားပြီး စာတွေ့လက်တွေ့ လေ့လာမှုတွေ လုပ်ရတယ်။ မကြာခဏဆိုသလို ဆေးရုံမှာ ညလုံးပေါက်စာကျက်ရတယ်။ အလုပ်လုပ်ရတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ဆေးပညာဌာနမှာ အထူးကု ပထမလက်ထောက် အဖြစ် အရည်အချင်းပြည့်မီတဲ့အချိန်ကျမှ ခွဲစိတ်ပညာဌာနမှာ အလုပ်သင် အဖြစ် ဝင်ရောက်ဘို့ လျှောက်လွှာ တင်လိုက်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ဆေးပညာဌာနရဲ့ လေ့ကားထိပ် တော်တော်မြင့်မြင့်ရောက်ရှိပြီးမှ ခွဲစိတ်ပညာဌာနရဲ့ လေ့ကားအောက်ဆုံးထစ်ကို ခြေဦးလှည့်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဆေးပညာဌာနမှာ အတွေ့အကြုံရရှိခဲ့လို့ ခွဲစိတ်ပညာဌာနမှာရှိတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တွေထက် ကိုယ်က တပန်းသာတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခွဲစိတ်ပညာ ပါမောက္ခ အီရက်စမတ်ရဲ့ လက်အောက်မှ တွဲဘက်ပါမောက္ခ ဂျင်နီလို ကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနဲ့အတူ လက်တွဲလုပ်ကိုင်ခွင့်ရမှာကလည်း စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသလို ဂုဏ်ယူစရာလည်း ကောင်းလှပါတယ်။

ညနေပိုင်းမှာ သုတေသန စမ်းသပ်မှုတွေလုပ်ဖို့ တိရိစ္ဆာန်တွေ လှောင်ထားတဲ့ ရုံထဲသွားပြီး သုတေသနစမ်းသပ်မှုတွေ လုပ်တဲ့အချိန်ကစပြီး ကျုပ်ရဲ့ တကယ့်ဘဝစတင်တာလို့ ပြောလျှင်လည်းမမှားပါဘူး။ ဆေးကျောင်းနဲ့ သင်္ချာရဲ့ ကြားမှာတည်ရှိတဲ့ တိရိစ္ဆာန်လှောင်ရုံထဲ ပထမဆုံးအကြိမ်ရောက် သွားတော့ ပူးတွေ၊ ယုန်တွေ၊ ရာပေါင်းများစွာသော ကြွက်တွေရဲ့အနံ့ဟာ မသတိစရာ ကောင်းလှပါတယ်။ နောက်တော့ ဒီအနံ့တွေကို နှာခေါင်းယဉ် သွားတဲ့အပြင် အခုချိန်ထိ ဒီအနံ့မျိုးရလျှင် မျှော်လင့်ချက်တွေ အိပ်မက်တွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဟိုယခင်ကရက်များကို ရင်နာစွာနဲ့ ပြန်လည်အောင်းမေ့ သတိရနေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ရောဂါဗေဒဌာနမှူး ပါမောက္ခ အာသာကစ်ပ် ပေးထားတဲ့ ဒုတိယ ထပ်က အခန်းလွတ်(၂)ခုမှာ ပစ္စည်းကိရိယာ တစ်စုံတစ်ခုမှမရှိလို့ အလုပ်လည်း မည်မည်ရရမရှိပါဘူး။ တိရိစ္ဆာန်လေးတွေကို စမ်းသပ်သုတေသန ပြုလုပ်ကြ တဲ့အခန်းတွေဖြစ်ပေမဲ့ ခွဲစိတ်စမ်းသပ်ဘို့ လက်နက်ကိရိယာ မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့ ဘာသာ ညအချိန်မှာ တိတ်တိတ်လေး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ရင်တော့ ဖြစ် တာပေါ့။

များမကြာမီ ပါမောက္ခ ကစ်(ပ်)သာမက တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ညဘက်မှာ ကြိုးစားပန်းစားလာပြီး သုတေသနလုပ်ကြပါတယ်။ ကျုပ် အပါ အဝင် သုတေသနလုပ်တဲ့ သူတွေအားလုံးဟာ ဆေးသိပ္ပံဆိုင်ရာ ဖော်ထုတ်ချက် တွေ

ပြုလုပ်နိုင်ကြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ လူငယ်တို့ ဘာသာဘာဝ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ ယုံကြည်ချက်ရဲ့ အရင်းအမြစ်ကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်မှု မပြုလုပ်ကြဘဲ ယုံကြည်ချက် အကောင်အထည်ဖော် ဘို့သာ စိတ်အားထက်သန်စွာ လုပ်ဆောင် ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျုပ်ရဲ့ ဗွေဆော်ဦးစီမံချက်က မြို့ထဲမှ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဝယ်တဲ့ ခွေး တွေရဲ့နှလုံးကို စမ်းသပ်ခွဲစိတ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီခွေးတွေဟာ ပိုင်ရှင်မရှိလို့ အသတ်ခံရတော့မည့် ခွေးတွေပါ။ ကျုပ်ရဲ့ သုတေသနလုပ်ငန်းမှာ အသုံးချ ခံရတဲ့အတွက် သေလျှင်တောင်မှ လူသားနဲ့သိပ္ပံပညာကို တစ်စုံတရာ အကျိုး ပြုနိုင်သေးတာပေါ့။ သုတေသနလုပ်ရင်း အသက်မသေဘဲ ရှင်ကျန်ခဲ့လျှင် သူတို့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးမြူနိုင်မည့်သူရှာပြီး အပ်နှံပေးရမယ်။

ကျုပ်တို့ရဲ့ ပဏာမလုပ်ငန်းကတော့ အစာအိမ်ကို အေးအောင်လုပ် တာ အဆင်ပြေမပြေ စောင့်ကြည့်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအဆင့် အောင်မြင်လျှင် စမ်းသပ်ခွဲစိတ်ဘို့ ကျုပ်တို့ဘက်ကအဆင်သင့်ပဲ။ ခွဲစိတ်လျှင် ကျုပ်ကို ကူညီ ကြတဲ့ လူမည်းလက်ထောက်နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မစ္စတာဘွတ်နဲ့ မစ္စတာ အက်ပဲ(လ်) တို့ဟာ မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာပဲ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ဖြစ်လာ ကြလို့ တကယ့်ကိုအားကိုးရပါတယ်။ မာလင်းဗိုဂ်နဲ့ သူညီမ နယ်လီတို့ကလည်း သူတို့ ဆန္ဒအလျောက် ကူညီလုပ်အားပေးခဲ့ကြတယ်။ မေ့ဆေးဆရာက ဒေါက်တာ ဆာရဲနိုက်(ပ်)၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အစ အဆုံး လုပ်နိုင်လောက်အောင်မကျွမ်းကျင်သေးလို့ ရင်ခေါင်းပိုင်းဆိုင်ရာ ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီး ရောဘတ်ကက်ဆာလီက ဝင်ကူရသေးတယ်။ အအေးခံတဲ့စနစ် ကြောင့် ရရှိတဲ့အချိန် (၈)မိနစ်အတွင်းမှာ ခွေးရဲ့ရင်ဘတ်ကို ဖွင့်တာရော ပိတ် တာပါ ပြီးစီးအောင်လုပ်ရတယ်။

ရွေးချယ်တဲ့ခွေးကို မေ့ဆေးပေးပြီး ဘောလုံးပါတဲ့ပိုက်ကို အစာအိမ် ထဲ ရောက်အောင်ထည့်ရတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန် (၈၂)ဒီဂရီဖီရင်ဟိုက် ရောက် တဲ့အထိ ဘောလုံးထဲကို ရေခဲရေတွေတိုးသွင်းရတယ်။ ကျုပ်တို့ ပထမဆုံး စမ်းသပ်ခွဲစိတ်တဲ့လူနာက Tricuspid အဆိုရှင်ကျဉ်းနေတဲ့လူနာ၊ စမိနစ်အတွင်း ခွဲစိတ်ကုသမှုပြီးစီးတော့ညှပ်နဲ့ပိတ်ထားတဲ့ သွေးကြောမကြီးကို ဖွင့်ပေးလိုက် တဲ့အခါ ပုံမှန်သွေးလှည့်ပတ်မှု ပြန်စပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အစာအိမ်ထဲ က ဘောလုံးထဲကို နွေးတဲ့ရေတွေပြောင်းပြီးလွှတ်ပေးရတယ်။ အားလုံးချောချော မောမောပြီးဆုံးတော့မှ ခွေးလေးကို သူ့ရဲ့လှောင်အိမ်ဆီ ပြန်ပို့လိုက်ကြ ပါတယ်။

ကျုပ်ဖြင့် ညဉ့်တော်တော်နက်တဲ့အထိ အိပ်လို့မရနိုင်ဘူး။ ကျုပ်အဘို့ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ပထမဆုံးအကြိမ် အရှင်လတ်လတ် နှလုံးကို ဖွင့်ဘူးတာ ဖြစ်တဲ့အပြင် ရင်ခေါင်းကို ပြန်ပိတ်တဲ့အခါမှာလည်း နှလုံးက အခုန်မပျက်၊ ပုံမှန်ခုန်နေတာကို ပကတိအတိုင်းတွေ့မြင်ရတာဖြစ်တယ်။ နှလုံးဆိုတာ ထိလို့ တို့လို့မရတဲ့ အင်္ဂါမဟုတ်တော့ဘူး။ အခုဆို ထိရုံတို့ရုံသာမက ဖွင့်ပြီးခွဲစိတ် ကုသ ပြုပြင်လို့တောင် ရတယ်။ ဒီအကြောင်းကို တွေးရတာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းလွန်းလို့ မိုးစင်စင်လင်းတဲ့အထိ တမှေးမှ အိပ်လို့မရဘူး။

နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ခွေးလေး ဘယ်လိုနေသလဲလို့ ဝင်ကြည့် တော့ 'ခွေးသေသွားပြီ ဆရာ' လို့ အက်ပဲ(လ်)က ဆီးပြီးပြောတယ်။

ကျုပ်လည်း လှေကားအတိုင်း အပြေးတက်ပြီးသွားကြည့်တော့ အက်ပဲလ် ပြောတာမှန်ပါတယ်။ 'ဟုတ်တယ် ကွာ၊ သေပြီ' လို့ ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒီနေ့ ပါမောက္ခဂျွန်နီလို လူနာနှစ်ယောက်ကို အစာအိမ်ဖြတ်တောက် ခွဲစိတ်ကုသရာမှာ ကျုပ် ပါဝင်ကူညီရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်လည်း ဆေးရုံဆီ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ တစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်ထားတဲ့အပြင် ကျုပ်တို့ရဲ့ စမ်းသပ်မှု မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာသိရ လို့ ကိုယ်စိတ်ပင်ပန်းနေတဲ့ အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ် ခွဲစိတ်ခန်းထဲဝင်တော့ ပါမောက္ခ'လို' က အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီး ကျုပ်ကို စောင့်နေရှာရတယ်။ သူ့ ကြည့်ရတာလည်း မျက်နှာမသာဘူး။ ကျုပ်က ခွဲစိတ်ရာမှာ ကူညီတယ်ဆိုတာ Retractor ဆွဲပေးရတာပါ။

ကျုပ်ဆွဲတာ အချိုးမကျလို့ 'ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဘက်ကို ဆွဲထားပေး' လို့ အော်ပြောပါတယ်။ ကျုပ်လည်း သူပြောသလို ပြောင်းပြီးဆွဲပါတယ်။ 'မင်း လုပ်တာ ဟုတ်ကိုမဟုတ်သေးဘူး၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကျုပ်ကို မကူချင်ဘူးဆို လျှင်လည်း အခုချက်ချင်း ခွဲခန်းထဲက ထွက်သွား' လို့ အပေါက်ဝဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ကျုပ်ကို တကယ် ထွက်ခိုင်းပါတော့တယ်။ ကျုပ်လည်း သည်းညည်းမခံနိုင်တော့လို့ လက်အိတ်တွေချွတ်ပစ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်ထွက်လာတဲ့ အချိန်မှာ လူနာရဲ့အသက်ရှူသံကလွဲလို့ ခွဲစိတ်ခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။

ကျုပ်လည်း စိတ်ညစ်ညူးတာနဲ့ တောင်တက်လမ်းအတိုင်း Rhodes Memorials ရှိရာကို ကားမောင်းသွားမိတယ်။ ငါ့အဖို့ ဂရုရှားမှာ အလုပ်

ဆက်လုပ်လို့၊ ပညာဆက်သင်လို့ ရနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ အဆိုးဘက်က စဉ်းစားနေမိတယ်။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ခွဲစိတ်နေစဉ် အငေါက်ခံရပြီး ခွဲခန်းကို ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့မိတယ်။ တကယ်တော့ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ ဆရာဝန်ကျင့်ဝတ်နဲ့ မညီသလို ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာမရှိတဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးပဲ။

ကျုပ် ဆေးရုံပြန်ရောက်တော့ ပါမောက္ခ 'လှို' ခွဲခန်းထဲကအထွက် နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့တယ်။ သူနဲ့အတူ ကျုပ်အစား ခွဲစိတ်လက်ထောက် ဝင်လုပ်ရတဲ့ ဒေါက်တာဂျင်(မ်)ပစ်တပ်ချီလည်း ပါတယ်။ 'ခင်ဗျား ဝန်ချတောင်းပန်ရမယ်' လို့ ကျုပ်ကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သေးတယ်။

ကျုပ်က ဘာမှပြန်မပြောတော့ သူ့ရုံးခန်းဆီကိုဆက်ပြီး လျှောက် သွားတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ အခုလို ဖြစ်ရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းတဲ့အကြောင်း ဆရာကြီးကို တောင်းပန်စကား ပြောသင့်တယ်ဆိုတာသိပေမဲ့ နှုတ်က လုံးလုံး ပြောမထွက်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်က ကျုပ်အတွက် ဖုန်းလာတယ်လို့ လာပြောပါတယ်။ ဖုန်းခေါ်တဲ့သူက အက်ပဲ(လ်)၊ 'ဆရာ ကျွန်တော်တို့ခွေး အသက်ပြန်ရှင်လာပြီ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က မီးရှို့ တော့မလို့ စက်မဖွင့်ရသေးခင် ပလပ်စတစ်အိတ်နဲ့ထုပ်ပြီးထားခဲ့တာ၊ ကျွန်တော် ပြန်လာတော့ ပလပ်စတစ်အိတ်ကြီးက ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ဖြစ်နေလို့ ဖွင့်ကြည့် လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခွေးမဲလေး ထွက်လာတော့တာပဲ။ ဆာနေပုံရတယ်။ တစ်ခုခုကျွေးလို့ ရမလား'

'အက်ပဲ(လ်)ရေ အကောင်းဆုံး အမဲသားတစ်တုံးလောက် ရအောင် ရှာပြီး ကျွေးလိုက်စမ်းပါကွာ'

ကျုပ်လည်း ပါမောက္ခ 'လှို' ရဲ့ ရုံးခန်းဆီတန်းသွားရင်း အောင်နိုင်သူ ဖြစ်တဲ့အခါ လွယ်လင့်တကူ ပြုံးပျော်နိုင်ပုံကို စဉ်းစားမိနေမိပါတယ်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲဝင်သွားတော့ ဆရာကြီးက ဓါတ်မှန်တစ်ချပ် ထောင်ပြီးကြည့်နေတယ်။ 'ကျွန်တော် တကယ်ပဲစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိပါတယ်ဆရာ၊ ဘယ်လိုအကြောင်း ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆရာခွဲစိတ်နေတုန်း ထွက်သွားဖို့မသင့်ပါဘူး'

ဆရာကြီးက ထပြီး အသာလေး ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြုံးပြပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတယ်။ 'ခရစ်ရေ မှန်တာ ပြောရလျှင် ငါလည်း ရိုင်းသွားတယ်ကွာ၊ မင်းကို အထင်ကြီးပြီး သိပ်မျှော်လင့် မိတာလည်းပါတယ်။ မင်းမှာ ခွဲစိတ်ပညာအတွေ့အကြုံ သိပ်မရှိသေးဘူး ဆိုတဲ့ အချက်ကို သတိလစ်သွားတယ်'။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ဓါတ်မှန်ဘက်

ကို မျက်စေ့က ပြန်ရောက်သွားတယ်။ ‘အေးဗျာ ကျုပ်လည်း ဒီနေ့ စိတ်ဓါတ် ကျနေတာပါ။ ကျုပ်တို့ ခွဲစိတ်တဲ့ အူလမ်းကြောင်းကျဉ်းနေတဲ့ကလေး ဆုံးသွားပြီ။ သူ့မိဘတွေနဲ့ တွေ့ပြီးစကားပြော ရှင်းပြရဦးမယ်။ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ ဒီကိစ္စပဲ ရှိနေတာ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာ’

‘ကျုပ်လည်း ဘယ်သိနိုင်ပါမလဲဗျာ။ ၁၀ယောက်ခွဲတာ ဉာဏ်က သေတယ်ဆိုတော့ ရလဒ်က ဘာကြောင့် ဒီလောက်ဆိုးရတယ်လို့ထင်သလဲ’

ကျုပ်သိသလောက်ကတော့ အူသိမ်ကျဉ်းတဲ့ရောဂါဟာ မွေးရာပါ ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုပဲ။ အူသိမ်တစ်နေရာမှာ လုံးလုံးလျားလျား ပိတ်နေပြီး အောက်ဘက်ကအူသိမ်နဲ့ အဆက်အသွယ်လုံးဝ မရှိဘူး။ တချို့ကျတော့ တီကောင်လို အသားမျှင်လေးနဲ့ပဲ ဆက်နေတတ်တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေးမျိုးဟာ အူလမ်းကြောင်း ပိတ်ဆို့နေတဲ့အတွက် အနွေးနဲ့အမြန် သေဆုံးကြတာပဲ။

‘ဆရာကြီးရဲ့ကလေးတွေ သေပြီးတဲ့အခါ ခွဲစိတ်စစ်ဆေးကြည့်လျှင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတာ မှန်းဆနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘ကျုပ်တို့ ခွဲစိတ်ကြည့်တော့ ကျုပ်တို့ဆက်ပေးထားတဲ့ အူသိမ်နေရာ က လမ်းကြောင်းကောင်းကောင်းပွင့်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအစိတ် အပိုင်းက တခြားအူတွေလို ညှစ်နိုင်စွမ်း လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း မရှိဘူး။ အဲဒါ ဒီကလေး တွေ သေရတဲ့အကြောင်းရင်းပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကလေးတွေရဲ့ အဓိက ချို့ယွင်း ချက်က သွေးကြောမှာရှိနေပုံရတယ်။ အူကိုပေးတဲ့သွေးကြောမှာ အနှောင့် အယှက် တစ်စုံတရာရှိလျှင် အဲဒီ သွေးရောက်ရမည့် အူသိမ် အစိတ်အပိုင်းက သွေးမရလို့တစစနဲ့ သိမ်ပြီး ပျောက်သွားနိုင်တာပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့အနုမာန မှန်းဆ ချက်ကို သက်သေတော့ မထူနိုင်သေးပါဘူး’

‘သက်သေထူဖို့ သိပ်ပြီး ခဲယဉ်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဓါတ်ခွဲခန်းမှာ စမ်းသပ်ကြည့်လို့ ရနိုင်မှာပါ။ သန္ဓေသား ဘဝမှာကတည်းက အူသိမ်ရဲ့ အစိတ် အပိုင်း တစ်ခုကိုသွားတဲ့သွေးကြောပိတ်လို့ ဖြစ်တာဆိုလျှင် တိရိစ္ဆာန် သန္ဓေ လောင်းလေးဘဝမှာ ခွဲစိတ်ပြီး အဲဒီလို သွေးကြောပိတ်အောင် လုပ်ကြည့်နိုင် ပါတယ်’ လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။

‘ခရစ်ရေး... မင့်စိတ်ကူးက တကယ်ကောင်းတယ်။ ဆရာကြီးဟာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ အခုလို ဝန်းခနဲ ထပြီး ပြောပါတယ် ‘မင်းအနေနဲ့ အဲဒီလို

သာ သက်သေထူနိုင်မယ်ဆိုလျှင် ကလေးခွဲစိတ်ကုပညာ ဘာသာရပ်အတွက် ကြီးကျယ်တဲ့ မှတ်တိုင်တစ်ခု ဖြစ်မှာသေချာတယ်'

'ကောင်းပါပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ပါ့မယ်'

တိရစ္ဆာန်တွေထားတဲ့ အိမ်ဆီပြန်သွားရင်း ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ပြောင်းလွဲပုံကို စဉ်းစားနေမိတယ်။ ပါမောက္ခ'လို' နဲ့ အချင်းပွားကာ ခွဲစိတ်ခန်းကို ကြောခိုင်းထွက်လာခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်အပြစ်ကို လိပ်ပြာမလုံတဲ့အတွက် လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်ကတိအတိုင်း ကျုပ်အနေနဲ့ ဇီးရှိတဲ့ခွေးမတွေကို ခွဲပြီး သူတို့ရဲ့သားအိမ်ထဲက သန္ဓေသားကို ထုတ်ရမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီသန္ဓေသား ရဲ့ ဗိုက်ကိုထပ်ဖွင့်ပြီး အူသိမ်ကိုသွားတဲ့ သွေးကြောလေးတစ်ချောင်းကို ချည်နှောင်ရမယ်။ ဒါမှ သွေးမရောက်တဲ့ အူသိမ်အစိတ်အပိုင်းလေးက တဖြည်းဖြည်းချင်း ခြောက်ခန်းပြီး သိမ်သွားမယ်။ နောက်ဆုံး အဲဒီနေရာမှာ ပြတ်တောက်သွားသည့်တိုင်အောင် ကျန်တဲ့ အူသိမ်အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်လက်ကြီးထွားလာရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးလျှင် သန္ဓေသားလေးကို အမေရဲ့သားအိမ်ထဲ ဂရုတစိုက်ပြန်ထည့်ပေးရမယ်။ အမေရော သန္ဓေသားပါ မထိခိုက်တဲ့အပြင် သားလျှောတာလည်းမဖြစ်စေဘဲ အချိန်တန်မှ မွေးရိုးမွေးစဉ်အတိုင်း မွေးဖွားတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ပေးရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကလေးမွေးတဲ့အခါ အူသိမ်ကျဉ်းပြီး ပိတ်ဆို့တဲ့ ချို့ယွင်းချက်ပါလာလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ပေါ့။

ကျုပ်ဟာ ယုံမှားသံသယကြီးမားစွာနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေထားတဲ့အိမ်ကြီးပေါ် ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒုတိယထပ်ရောက်တော့ နှလုံးခွဲစိတ်ပြီး မသေတဲ့အပြင် ဖုတ်ကြဉ်းသင်္ဂြိုဟ်ခံရမည့် အန္တရာယ်က သိသိလေးလွတ်လာတဲ့ ခွေးမလေးကို တွေ့ရပါတယ်။ ဘေးစောင်းလေးအိပ်နေရင်း ကျုပ်ကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီးတော့ အမြီးကိုလှုပ်ခတ်နေတယ်။ လှောင်အိမ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ယီးတီးယိုင်တိုင်နဲ့ ထွက်လာပြီး ကျုပ်ရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။

'မင်း ကောင်းသွားမှာပါ ခွေးလေးရာ'

အားပေးစကားပြောပြီး သူ့နှလုံးကို နားထောင်ကြည့်တော့ အကောင်းပကတိပဲ။ အက်ပဲ(လ်) ဝင်လာတော့ ခွေးလေးက လှဲနေရာမှ ထလိုက်တယ်။

'ကျွန်တော် ခွေးကို အမဲသားကျွေးပြီးပါပြီ'

'ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ သူ့ကို မွေးစားမည့်အိမ်လည်း ရှာပေးရဦးမယ်'

ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အဆင့်တစ်ဆင့် အတိုင်းအတာတစ်ခု အထိတော့ အောင်မြင်ခဲ့ပါပြီ။ အစာအိမ်ထဲမှာ ရေခဲရည်ဖြည့်ထားတဲ့ ဘောလုံးတွေထည့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန် လျော့ချနိုင်တော့ နှလုံးခွဲစိတ်ဖို့ ခါတိုင်းထက် အချိန် ၂ ဆ ပိုရတယ်။ ဒီနည်းကို ဦးကျောက်ခွဲစိတ်တဲ့အခါလည်း သုံးနိုင်တဲ့အတွက် ဂရုရှူး ဆေးရုံကြီးမှာ အဲဒီနည်းနဲ့ ခွဲစိတ်မှုတွေ ပြုလုပ်လာကြတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာလည်း ဒီနည်းကို အနည်းငယ်ပြုပြင် တီထွင် ဆန်းသစ်ပြီးတော့ အစာအိမ်အနာတွေကုရာမှာ သုံးကြပြန်ပါတယ်။

ကျုပ် အခုပြုလုပ်ရမည့် မွေးရာပါ အူသိမ်ကျဉ်းရောဂါ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သုတေသနလုပ်တဲ့အခါ ဒီနည်းလမ်းကို သုံးပြီး ခွဲစိတ်နိုင်တာပေါ့။

သုတေသနလုပ်ငန်းအတွက် ခွဲစိတ်မှုအမြောက်အများ လုပ်ခဲ့ပေမဲ့ ဆောင်းရာသီနဲ့ နွေဦးပေါက်ရာသီတစ်လျှောက်လုံး အောင်မြင်မှု မရရှိခဲ့ပါ။ ကျုပ်လည်း အစစအရာရာ လိုသေးမရှိရအောင် ဂရုစိုက်ပြီး ဆထမ်းပိုးတိုးကာ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံး တစ်နေ့မှာတော့ (၁၅)ရက်လောက် နေရင် သားကျတော့မည့် ခွေးမလေးတစ်ကောင်ကို ခွဲစိတ်ခွင့် ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ခွဲစိတ်ပြီး လှောင်အိမ်ထဲ ပြန်သွင်းတဲ့အချိန်အထိ အားလုံး ချောချောမောမော ပါပဲ။

‘ဘုရားမလို့ အောင်မြင်ပါစေဗျာ’ ကျုပ် ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေမိ ပါတယ်။

ခွဲစိတ်ခန်း(၃)မှာ လူနာတစ်ယောက်ရဲ့ ကျောက်ကပ်ထဲမှ ကျောက်ကို ခွဲစိတ်ပြီး ထုတ်ယူနေတဲ့အချိန်မှာ တပည့်ကျော် ဘွတ်ဆီက တယ်လီဖုန်းသတင်း ဝင်လာပါတယ် ‘ခွေးလေးမွေးပြီ ဆရာ၊ ခွေးလေးမွေးပြီ’

အဝတ်လဲတဲ့ အခန်းထဲက ဒရောသောပါးနဲ့ထွက်လာတဲ့ ကျုပ်ဟာ ပါမောက္ခ‘လို့’ နဲ့ ပက်ပင်းတိုးတော့တာပဲ။ နောက်နာရီဝက်အကြာမှာ သူနဲ့ကျုပ် နှစ်ယောက်တွဲပြီး လူနာတစ်ယောက်ကို အူအတက်ခွဲစိတ်ကုသဖို့ ရှိတဲ့အတွက် ခွဲစိတ်ခန်းထဲက ပြန်ထွက်ဖို့ လုပ်နေတဲ့ ကျုပ်ကို ‘ခရစ် ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ’ လို့ ပါမောက္ခက မေးပါတယ်။

‘ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်လာပါ့မယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ စမ်းသပ် ထားတာ အောင်မြင်မယ် ထင်ပါတယ်’

ကျုပ်လည်း တိရစ္ဆာန်တွေလှောင်တဲ့ အိမ်ကိုရောက်တော့ လှေကားကို တစ်ထစ်ကျော် တစ်ထစ်ကျော် အပြေးတက်သွားမိတယ်။ ခွေးလှောင်အိမ်ရှေ့မှာ ကျုပ်တပည့်(၂)ယောက်က ထိုင်လို့၊ လှောင်အိမ်ထဲမှာ အဖြူပြောက်အနက်ပြောက်လေးတွေနဲ့ ခွေးသေးသေးလေးတစ်ကောင် အက်ပဲ(လ်)ရဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီအဝါပေါ်မှာ လှဲနေတာတွေ့ရတယ်။ လှောင်အိမ်ကိုဖွင့်ပြီး ခွေးလေးကို ယူကြည့်တော့ သူ့ရဲ့ ဗိုက်ပေါ်မှာ ချုပ်ရိုးလေးတွေ တွေ့ရတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ၁၅ရက်လောက်ကမှ သန္ဓေသားဘဝမှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ခွဲစိတ်ပြီးချုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ချုပ်ရိုးတွေပေါ့။ ခွေးလေးက ကျုပ်လက်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေးမိုန်းနေလို့ ခဏလောက် ကျုပ်ရဲ့ ရင်ဘတ်မှာကပ်ပြီး ထားလိုက်ရသေးတယ်။ ကျေးဇူးကြီးပါဘိ ဘုရားသခင်၊ ကျုပ်လည်း ခွေးလေးကိုအောက်ပြန်ချထားလိုက်ပြီးတော့ လှောင်အိမ်တံခါးကို ညင်ညင်သာသာ ပိတ်ခဲ့ပါတယ်။

‘ဆေးရုံက ထွက်လို့ရတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဒီအနားက မခွါနဲ့နော်’
 ‘စိတ်ချပါဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအနားက တစ်ဖဝါးမှာမခွါပါဘူး’

၄-နာရီလောက်ကြာမှ ကျုပ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ တပည့်ကျော် နှစ်ယောက် ထိုင်ပြီးစောင့်နေကြဆဲ၊ လှောင်အိမ်ထဲမှာလည်း ခွေးကလေးက အက်ပဲလ်ရဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်မှာ အိပ်လို့။

ကျုပ်ဟာ အက်ပဲ(လ်)နဲ့ ဘွတ်တို့ကိုကြည့်ပြီး စကားတစ်ခွန်းမှလည်း မပြောမိဘူး။ တကယ်တော့ ပြောနေစရာလည်းမလိုပါဘူး။ ကျုပ်တို့ (၃)ယောက် ပေါင်းပြီး ခွေးကလေးကို မေ့ဆေးပေးပြီးခွဲစိတ်ခဲ့ကြတယ်။ အူသိမ်ကျဉ်းတဲ့ အစိတ်အပိုင်းကို မျက်မြင်ဒိဌ တွေ့ရတဲ့အခါ ကျုပ်ဖြင့် ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင် အောင် အံ့ဩတုန်လှုပ်မိတယ်။ အူသိမ်ကျဉ်းတာက မွေးရာပါ အူသိမ်ကျဉ်း တာနဲ့ တစ်ပုံစံတည်း။ ဒီခွေးကလေးကို သုတေသနပြုလုပ်လို့ တွေ့ရှိရတဲ့ အချက်အလက်တွေဟာ အနာဂတ်မှာ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကလေးတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ အထောက်အကူပြုမှာ သေချာပါတယ်။

‘တပည့်တို့ . . . ငါတို့လုပ်တာ အောင်မြင်တယ်ကွ’ လို့ ကျုပ်က ပြော တော့ ‘အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ’ လို့ ကြွေးကြော်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေကြရှာပါတယ်။

ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အောက်ပါအချက်(၃)ခုကို အခိုင်အမာ သက်သေထူ နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

(၁) ဝမ်းထဲရှိ အူတွေက ဝမ်းဗိုက်နဲ့ရင်အုပ် ပိုင်းခြားထားတဲ့ အရွတ် ပြားကြီးကို ကျော်တက်သွားတဲ့အခါ လိမ်ခေါက်ပြီး အူလမ်းကြောင်းမှာ ပိတ်ဆို့ နိုင်တယ်။

(၂) အူတွေကိုထောက်ပံ့တဲ့သွေးကြော အနည်းငယ်ပိတ်ဆို့လျှင် အူရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟာ သွေးမရတဲ့အတွက် တီကောင်လေးလို သေးသေး မျှင်မျှင်လေးဖြစ်တဲ့အထိ ကျဉ်းမြောင်းသွားနိုင်တယ်။

(၃) အူတွေကိုထောက်ပံ့တဲ့ သွေးကြောပိတ်တာ ပိုမိုပြင်းထန်လျှင် အူတွေမှာလည်း ဆိုးဆိုးရွားရွား ထိခိုက် ပျက်စီးနိုင်တယ်။

ခွဲစိတ်ပညာရှင်ဒေါ်အရ အဲဒီလို ပိတ်ဆို့ကျဉ်းမြောင်း သေးသိမ်သွား တဲ့ အူအစိတ်အပိုင်းကို ဖြတ်တောက်ပြီး ဆက်ပေးမယ်ဆိုလျှင် စိတ်ချရအောင် ပိုပိုသာသာဖြစ်ဖို့ လိုတယ်။ ပကတိမျက်စိနဲ့မြင်ရတဲ့ ကျဉ်းမြောင်းပြီး သိမ်သွား တဲ့ အူသိမ်အစိတ်အပိုင်းရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက် အနည်းဆုံး ၁၅ စင်တီမီတာ (သို့မဟုတ်) ၂၀ စင်တီမီတာလောက်အထိ ဖြတ်ပြီးဆက်မှသာ ဆက်ပြီးတဲ့အူ ဟာ လုံလုံလောက်လောက် သွေးရရှိမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနည်းအတိုင်း ခွဲစိတ်တဲ့ အခါ ပါမောက္ခလိုရဲ့ကလေးတွေ အသေအပျောက်မရှိတော့တာ တွေ့ရတယ်။ အခုဆိုလျှင် ပါမောက္ခလိုတစ်ယောက်တည်း ခွဲစိတ်ကုသပေးထားတဲ့ မွေးရာပါ အူသိမ်ကျဉ်းမြောင်းပိတ်ဆို့တဲ့ ကလေး ၃၅ယောက် ကျန်းကျန်းမာမာ နေကြ ပါသေးတယ်။ နည်းပညာသာမပြုပြင်နိုင်ခဲ့လျှင် ဒီကလေးတွေဟာ ဆက်လက် အသက်ရှင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း လုံးလုံးမရှိကြပါဘူး။

ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အကြာမှာ ဆေးကျောင်းရှေ့က မြက်ခင်း ပြင်မှာ ပါမောက္ခဝန်ဘရော့ခ်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံခဲ့ပါတယ်။ ‘ကျုပ် ခင်ဗျား ကို ရှာနေတာဗျ။ မင်နီယာပိုလစ်(စ)က မင်နီဆိုတာတက္ကသိုလ်မှာ ပါမောက္ခ ဝန်ဂန်စတင်းနဲ့ သွားပြီး အလုပ် လုပ်မလား’ လို့ ကျုပ်ကို မေးပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က အဲဒီအချိန်မှာ မင်နီယာပိုလစ်(စ) ဆိုတာ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ရှိမှန်းတောင် သိတာမဟုတ်ဘူး။ ပါမောက္ခဝန်ဂန်စတင်းနဲ့ နာမည်ကိုတော့ကြားဖူးပါတယ်။ သူ့နာမည်နဲ့ ခွဲစိတ် စက်တစ်ခုကို ကျုပ်တို့ဆေးရုံမှာ သုံးနေတာကိုး။

‘ကျုပ် အဲဒီက ပြန်လာတာ မကြားသေးဘူး’ ပါမောက္ခဘရော့ခ် က ဆက်ပြောပါတယ် ‘သူက အလန်သားကို တော်တော်လေး အထင်ကြီးတယ်။

မင်းတို့ တောင်အာဖရိကမှာ အလန်သားလိုမျိုး လူတော်လေးတွေ ရှိသေးလျှင် ငါ့ဆီ လွတ်ပေးပါ' လို့ သူကပြောပါတယ်။ နေရောင်ကြောင့် သူ့မျက်စိ စူးနေပြီ။ 'ငါကတော့ သင့်တော်တာဆိုလို့ မင်း တစ်ယောက်ပဲမြင်လို့ မင်းကို ပြောတာပါ။ ဘယ်လို သဘောရသလဲ'

သူက ကျုပ်ရဲ့ အဖြေကိုစောင့်နေတာ၊ ကျုပ်အတွက် အမေရိကား သွားဘို့ လမ်းပွင့်နေပြီမဟုတ်လား၊ လက်မခံလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

'ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ထောက်ခံပေးမှာလား'

ဆရာကြီးရဲ့ အဖြေစကားက ကောင်းကင်ဘုံကနေ ကျုပ်ရဲ့ရှေ့ရေးကို နိမိတ်ဖတ်လိုက်သလိုပါပဲ။

'ငါက အပြည့်အဝထောက်ခံတာပေါ့။ သူတို့က နှလုံးခွဲစိတ်ကုသတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အံ့မခန်းတဲ့ သုတေသနလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေကြတာ၊ Heart-Lung Machine တစ်ခုလည်း တီထွင်ထားတယ်'

ကျုပ်လည်း ဇနီးဖြစ်သူ လျို့ဂျီကို ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်ပင်ကြည့်တော့ သူကလည်း သဘောတူတာပေါ့။ 'ရှင်အဲဒီမှာ ဘယ်လောက်နေရမလဲ'

'ငါလည်း မသိသေးဘူးကွ၊ သူတို့က နှလုံးခွဲစိတ်ကုသမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ စဉ်းတီထွင်တဲ့ အသစ်အဆန်းတွေ လုပ်ကိုင်နေကြတာမို့ သူတို့ဆီက ရနိုင် သရွေ့ ပညာယူဖို့ အချိန်ပေးရမှာပေါ့'

'ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မလည်း ဒီမှာအလုပ်ရအောင်ရှာမယ်၊ ရှင်လည်း စကောလားရှစ် ရအောင်လျှောက်၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး အဆင်ပြေတော့ ကလေးတွေခေါ်ပြီး ကျွန်မပါ အမေရိကားကို လိုက်လာခဲ့မယ်'

အိမ်မှာ ညစာစားတဲ့ အချိန်ကျတော့ လျို့ဂျီတစ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်နေတယ်။ ကျုပ်လည်း သူ့အသံထွက်လာရအောင် အမျိုးမျိုး လျှောက်ပြောကြည့်တယ်။ 'အမေရိကားသွားရမှာ၊ နည်းနည်းလေးမှတောင် စိတ်မလှုပ်ရှားဘူးလား' လို့ ပြောတော့လည်း ဘာမှပြန်မပြောဘူး။

'ဘာဖြစ်နေတာလဲ အချစ်ရယ်'

'ရှင် သွားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်' နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ပြီးပြောပြတာပဲ။ 'ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းနေတတ်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ရာ တွေးကြည့်ရုံနဲ့တောင် စိတ်ပင်ပန်းလှပါတယ်'

အမေရိကားရောက်လျှင်လည်း ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အခက်အခဲမျိုးစုံ ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ ကျိန်းသေပါတယ်။ ဇနီးဖြစ်သူ လျှို့ဝှက်အနေနဲ့ သူ့ အရင်သွားရ မည့် ကျုပ်ရဲ့ ခရီးစဉ်ကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံရုံသာမက ကျုပ်တို့ မိသားစုကို ဥမကွဲ သိုက်မပျက် တစ်စည်းတစ်လုံးတည်း ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ပိုင်းဖြတ်ထား တဲ့ သူမရဲ့ စိတ်ဓါတ်နဲ့ သတ္တိဗျတ္တိတို့ကတော့ ယိမ်းယိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ကြံ့ခိုင်လှ ပါတယ်။

အခန်း (၅)

ကမ္ဘာသစ်လို့ခေါ်ကြတဲ့ အမေရိကားကို လေယာဉ်နဲ့ ခရီးသွားရတာ ကျုပ်အဖို့ သိက္ခမ်းသမ္မုနဲ့ ချစ်ခင်တွယ်တာစရာ အားလုံးကို နောက်မှာချန်ထား ခဲ့ပြီး မတွေ့ဖူး မကြုံဖူးတဲ့ အရပ်ဒေသမှာ ကြီးမားတဲ့စိန်ခေါ်မှု အသစ်အဆန်း တွေရှိရာကို ဦးတည်သွားနေရသလိုပါပဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ အားသွန် ခွန်စိုက် ကြိုးစားကြိုးစား ငယ်ငယ်က မာရသွန်ပြေးပွဲ ယှဉ်ပြိုင်တုန်း ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရောက်နှင့်နေတဲ့ ဒန့်ဂျီရာဘီလိုမျိုး ကိုယ့်ထက်သာတဲ့သူ၊ ကိုယ့်ကို ကျော်တက် သူတွေ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် ပေါ်လာမြဲဖြစ်ပါတယ်။ မိလုမိခင် ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ ရှေ့လူရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တွေက အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေပါလား။ ရင်ခွဲရုံကအလောင်း ဖြစ်လိုဖြစ်၊ ကလေးရဲ့ ဦးဇောက်ထဲက သင်္ဃန်းရည် ပျစ်ပျစ် တွေ ဖြစ်လိုဖြစ်၊ အခုတော့ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ စဦးတီထွင် ခွဲစိတ်ပညာရှင်တွေနဲ့ ဆုံဆည်းရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မင်နီယာပိုလစ်(စ)ကို လေယာဉ်ဆင်းတော့ မှောင်နေပြီ၊ အဖြူရောင် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲကို လေယာဉ်ထိုးဆင်းလိုက်သလား ထင်မှတ်ရပါတယ်။ လေယာဉ်တံခါးဖွင့်လိုက်တော့မှ ပြေးလမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ နှင်းတွေက ကမ်းပါးရံလို ဖြစ်နေတာကိုး။ ကျုပ် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် အဲလောက်များတဲ့ နှင်းတွေကို တစ်ခါမှ မြင်ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

အမေရိကားရောက်လျှင် ဆက်သွယ်ဖို့ရာ တက္ကသိုလ်ထဲက တယ်လီ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ပါမောက္ခဘရော့(ခ)က ကျုပ်ကို ပေးထားတယ်။ ပိုက်ဆံအကြွေ

စေ့တွေရဲ့တန်ဖိုးကို မေးမြန်းရတဲ့အပြင် ပိုက်ဆံအကြွေစေ့ ဘယ်လို ထည့်ရ တယ်ဆိုတာပါ စူးစမ်းလေ့လာပြီးမှ တယ်လီဖုန်းခေါ်လိုက်တဲ့အခါ လာကိုင်တဲ့ သူက အလန်သား၊ ကျုပ်သူ့ကို ကောင်းကောင်းမသိပေမဲ့ မင်နီယာပိုလစ်(စ) မှာတော့ ညီရင်းအစ်ကိုတွေ့ရသလိုပါပဲ၊ ကျုပ်တို့ချင်း အာဖရိကဘာသာ စကားနဲ့ အားရပါးရ စကားပြောကြတာပေါ့။

‘မင်းတော့ တော်တော်ချမ်းနေမှာပဲ’

‘ခဲလှမတတ်ပါပဲဗျာ၊ ဒီလို ရာသီဥတုမှာ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ် နေ ပါလိမ့်’

အလန်ရဲ့ ကားထဲမှာထိုင်နေတာတောင် အေးမြတဲ့လေက ကျုပ် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီကိုသာမက အတွင်းခံထဲအထိ ဖောက်ထွင်း ရောက်ရှိလာတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ကျုပ်တို့ ကိပ်တောင်းမှာတော့ အဲဒီလောက် အေးတဲ့လေမျိုး မကြုံဖူးပါဘူး။ ဒီမှာဆိုလျှင် ကျုပ်တို့ ဟိုမှာလုပ်ခဲ့သလို အစာအိမ်ထဲ ရေခဲပူဖောင်း ထည့်စရာလိုမယ်မထင်ဘူး။ ဒီမှာတော့ ပြတင်း ပေါက် ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန် ကျသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

သူ့အခန်းမှာ လွှက်ရည်သောက်ရင်း စီစဉ်ထားတာတွေကို အလန်က ရှင်းပြပါတယ် ‘အခန်းမရသေးခင် အလုပ်သင်တွေနဲ့ အတူနေနိုင်ပါတယ်။ တို့ရဲ့ အကြီးအကဲကတော့ နက်ဖြန် မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်’

‘အကြီးအကဲ ဟုတ်လား’

‘ဝန်ဂန်စတင်းပေါ့’

အလန်သားဟာ ပထမတော့ ရှက်သလို ရွံ့သလို အမူအရာမျိုး တွေ့ရပေမဲ့ ဒေါက်တာ အိုဝင်ဝန်ဂန်စတင်းအကြောင်း ရေလည်အောင် ပြောပြပါတယ်။

‘မင်း ဘာပဲပြောပြော ဘာပဲလုပ်ပြုပြ ဘယ်တော့မှ လွယ်လင့်တကူ လက်ခံတာမဟုတ်ဘူး။ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြင်ရ၊ အချောသတ်ရ လုပ်ခိုင်းနေတော့ အခိုင်းခံရတဲ့သူ ရူးချင်စိတ်ပေါက်တဲ့အထိပဲ။ အဲဒီစနစ်ကြောင့်ပဲ မျက်မှောက် ခေတ်မှာတော့ သူဟာ သုတေသနခွဲစိတ်ပညာရပ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံးဆရာ တစ်ဆူအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ပါမောက္ခ ဝန်ဂန်စတင်း ရဲ့လက်အောက်က ဝေါ့လီလီဟိုင်းနဲ့ ဒစ်ဒီဝေါတို့ဟာ အောက်ဆီဂျင်ထုတ်စက် ကို တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့အပြင် နှလုံးဖွင့်ရတဲ့ ခွဲစိတ်မှုပေါင်း (၄၀)နီးနီး ဆောင်ရွက် နိုင်ခဲ့ကြပါပြီ။ ဒီမှာတော့ အချိန်နဲ့အမျှ အသစ်အဆန်းတွေက ပေါ်နေတာပဲ’

‘ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီလို အသစ်အဆန်းတွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ သူပဲဗျ’

ပါမောက္ခ ဝန်ဂန်စတင်းဟာ ကျုပ်ထင်တာထက်တောင် တော်တော် လေး လူကောင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကျုပ် အဖေနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ တကယ် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းလှ ပါတယ်။ ကျုပ် သူ့ရှေ့ရောက်တော့ ထိုင်ခုံကထပြီး ကျုပ်ကို ကြည့်နေပုံက အရင်က တွေ့ဖူးဆုံဖူးသလို ပုံစံမျိုး။

ကျုပ်က ဒီမလာခင်လုပ်ခဲ့တဲ့ မွေးရာပါအူသိမ်ကျဉ်းမြောင်း သေးသိမ် ပိတ်ဆို့တဲ့ ရောဂါနဲ့စပ်လျဉ်းတဲ့ သုတေသနလုပ်ငန်းတွေအကြောင်း သူ့ကို ပြောပြမိတယ်။ သူက ချက်ချင်းစိတ်ဝင်စားပြီး သေသေချာချာ နားထောင်တယ်။ နည်းနီသျှနဲ့ ပတ်သက်လို့ အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲ မေးတယ်။ ခဏနေကျ တော့ ခေါင်းကလေးညိတ်ပြီး ‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို အဲဒီအလုပ်မျိုး ဆက်ပြီး လုပ်စေချင်ပါတယ်။ အစာမျိုးပြွန်ကိုဆက်ဖို့ နည်းသစ် ရှာဖွေနေကြတာ’ သူ့ စကားမဆုံးခင် သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးလာလို့ စကားပြတ်သွားတယ်။

ခွေးတွေနဲ့ သုတေသနလုပ်တဲ့အကြောင်း ပြောမိတာ မှားပြီလို့ ကိုယ့် ဖာသာပြန်ပြီး သုံးသပ်မိတယ်။ ကျုပ်က ဒါမျိုးပဲ ဆက်လုပ်ချင်တယ်လို့ အထင် ရောက်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ ကျုပ်က ဒီအကြောင်းတွေ ရှင်းမပြနိုင်သေးခင် သူက သူ စိတ်အားထက်သန်နေတဲ့ကိစ္စကို ပြောပြပါတယ်။ အတွင်းရေးမှူးကြောင့် ပြတ်သွားတဲ့ စောစောကစကားရဲ့အဆက်ပေါ့။ သူက မွေးရာပါအစာမျိုးပြွန် ကျဉ်းပြီး ပိတ်သွားတာကိုဖြတ်ပြီး ဆက်ပေးဖို့ အတွက် နည်းလမ်းရှာကြံနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

‘မင်း လုပ်ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် လုပ်ပေးပါ့မယ်’ ဒါ့အပြင် ပြောစရာစကားလည်း သိပ်မရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

‘အေး . . . ကောင်းတယ်ကွာ။ ကျုပ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး မစွစ်ဟန်း က လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ သူနဲ့ တွေ့လိုက်ပါ။ တခြားလိုတဲ့ ကိစ္စ ရှိလျှင်လည်း ကျုပ်ကိုလာတွေ့ပါ’

ကျုပ်လည်း အထူးအထွေ ထပ်မပြောတော့ဘဲ အတွင်းရေးမှူး မစွစ်ဟန်းပေးတဲ့ ပုံစံတွေမှာ ဖြည့်စွက်ပေးပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပါမောက္ခ ရုံးခန်းက ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ ပါမောက္ခဝန်ဂန်စတင်းက ကျုပ်ဘာတွေ

ဆက်လုပ်ချင်သလဲလို့ ကျုပ်ရဲ့ဆန္ဒနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း မေးဖော်မရဘူး။ သူ အလုပ်ခိုင်းတဲ့ အစာမိန့်ပြန်ဖြတ်ပြီးဆက်တဲ့ သုတေသနလုပ်ငန်းကို ကျုပ်က သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားလှတာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ လမ်းလျှောက်သွားလိုက်တာ မစွပ်စပ်မြစ်ကမ်းဘေးကို ရောက်သွားတယ်။ မီးခိုးနုရောင် မိုးကောင်းကင်ကြီးရဲ့အောက်က နှင်းထူကိုဖောက်ပြီး စီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်ရေအလျင်ကို ရာသီဥတုက မတားဆီးနိုင်သလို အချိန်ကာလကလည်း မဟန့်တားနိုင်ပါဘူး။

ကျုပ်အနေနဲ့ ရင်ဖွင့်စရာ၊ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးစရာ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ အဖော်မဲ့အထီးကျန် ဖြစ်နေရပါပြီ။ နောက်နေ့ ညနေမှာတော့ ဆရာဝန် တချို့နဲ့ နှစ်သစ်အကြိုပါတီပွဲတစ်ခု သွားတက်ခဲ့ပါတယ်။ သန်းခေါင်ချိန် ရောက်တဲ့အခါ အတွဲကိုယ်စီ ပွေ့ဖက်နေကြပြီ။ ကျုပ်ကတော့ ကိပ်တောင်းမြို့က မထွက်မီ သမီးလေးငိုတာကို သတိရနေမိတယ်။ လျှို့ဝှက်တော့ မျက်ရည်မကျဘူး။ ကျုပ်အမေနဲ့တူတယ်လို့ ပြောရမယ်။ သမီးလေးကတော့ အဖေ့လိုပဲ။ ကျုပ် အတွက် ငိုကြွေးတတ်တယ်။

ခွဲစိတ်ပညာဌာန သုတေသနအဖွဲ့ရဲ့ တက္ကသိုလ် ဓါတ်ခွဲခန်းကြီးကတော့ ကျုပ်တို့ ဂရုရှားမှာ အိမ်မက်ထဲတောင်မမက်နိုင်အောင် ပစ္စည်းပစ္စယ လက်နက်ကိရိယာတွေ စုံလင်များပြားလှပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ဒီ ဓါတ်ခွဲခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း နစ်မြုပ်ပျောက်ဆုံးသွားသလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်နဲ့အတူ တက္ကဆက်ပြည်နယ်က တစ်ယောက်၊ ဖိလစ်ပိုင်တစ်ယောက်နဲ့ မြန်မာတစ်ယောက် ရှိကြတယ်။ သူတို့လည်း အပေါင်းအဖော်မရှိတဲ့ သူတို့ရဲ့လုပ်ငန်း အသီးသီးမှာ နစ်မြုပ်လုပ်ကိုင်နေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ သန်းခေါင်လောက်ကျမှ ဖြိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ကျုပ်နေတဲ့အခန်းကို ဆီးနှင်းတွေဖုံးတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် ခြေလျင်ပြန်ရတယ်။ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဘတ်စ်ကားခ မကုန်ရအောင် ခြေလျင်တစ်လှည့် ကုန်းကြောင်းတစ်လှည့် သွားခဲ့တဲ့ပုံမျိုးပေါ့။

အခန်းထဲမှာလည်း တစ်ကိုယ်တည်းမို့ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလှပါ တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဇနီးဆီကို စာတွေအများကြီး ရေးမိတယ်။ စာရေးပြီးလျှင်လည်း ထပ်တလဲလဲ ပြန်ဖတ်ကြည့်နေမိသေးတယ်။ ကျုပ်အဖေဆီက စာလာလျှင် တော့ ကျုပ်တို့မြို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းစုံဖတ်ရတယ်။ လျှို့ဝှက်ဆီကလာတဲ့ စာတွေထဲမှာတော့ သူ့ရဲ့အလုပ်အကြောင်း၊ ကလေးတွေရဲ့အကြောင်း မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်းနဲ့ ကြွေးဘယ်လောက်တင်နေတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း

တွေအမြဲပါတယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ချစ်ကြောင်းကြင်နာကြောင်း မေတ္တာ
ဘွဲ့တွေ မသိဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူး။

ကျုပ်ဘဝဟာ ပုံကြီးချဲ့မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်တဲ့အခါ မပြတ်မသား
ဝေဝါးနေတဲ့ကမ္ဘာထဲ ရောက်နေသလိုဖြစ်နေတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ကျုပ်ရဲ့
အနာဂတ် ပြတ်သားထင်ရှားလာစေမည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါ တယ်။
အဲဒီဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကျုပ်ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ပါမောက္ခ ဝန်ဂန်စတင်း ထံ
သွားရောက်ပြီး ကိုယ်တိုင် တင်ပြ တောင်းဆိုခဲ့မိပါတော့တယ်။

ကျုပ်တို့နဲ့ကပ်လျက် ဓါတ်ခွဲခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတာ
ဒေါက်တာစီဝါလ်တန်လီဟိုင်းနဲ့ ဒေါက်တာဗင်ဆင့်ဂျေတ်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။
ဒေါက်တာဗင်ဆင့်ဂျေတ်က သူ့ဆရာရဲ့ အဆုတ်နှလုံးစက်ကို ကြီးကြပ်ပေးရ
တဲ့ အလုပ်သင်ဆရာဝန် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့မှာ လက်ထောက်မရှိတော့ သူ အကူ
အညီလိုတယ်ဆိုလျှင် ကျုပ်က ရံဖန်ရံခါသွားပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးဖူးတယ်။
တစ်နေ့တော့ သူက ကျုပ်ကို အဆုတ်နှလုံးစက် အလုပ်လုပ်နေတာ ဝင်ကြည့်
မလားလို့ မေးလာပါတယ်။ ကျုပ်ကလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတော့ ကြည့်ချင်
တယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။ ဒီစက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူးတဲ့အခါ ကျုပ်
အနေနဲ့ ထူးထူးခြားခြား စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရပါတယ်။ သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်
ရဲ့ အသက်ဇီဝိန်ကို ပလပ်စတစ်ပိုက်တွေနဲ့ဆက်သွယ်ထားပြီး စက်နဲ့ လှည့်ပတ်
မောင်းနှင်နေတာကို ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဲဒီနေ့
မနက်က အကြောင်းအရာအားလုံး ခရေစေ့တွင်းကျ မှတ်မိနေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးစွာပထမ လူနာကို မေ့ဆေးပေးပြီး ရင်ခေါင်းပိုင်း ခွဲစိတ်ရမည့်
အနေအထားမှာ ထားရှိပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းကတော့ ကိပ်တောင်းက
ကျုပ်တို့ခွဲစိတ်ခန်းနဲ့ မတူတဲ့အချက်တွေရှိပါတယ်။ ဆေးကျောင်းသားတွေနဲ့
ခွဲစိတ်ပညာလေ့လာနေဆဲဆရာဝန်တွေ အပေါ်စီးကနေ လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်
အောင် မျက်နှာကျက်ခုံးခုံးကြီးကို မှန်တွေအပြည့်နဲ့ပြုလုပ်ထားတယ်။ အဲဒီတော့
သမားရိုးကျ ခွဲစိတ်ခန်းတွေမှာတပ်ဆင်ထားတဲ့ ခေါင်းပေါ်က ထိုးတဲ့ မီးလုံးကြီး
တွေ မထားတော့ဘူး။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာလီဟိုင်းရဲ့ နဖူးအလယ်
တည့်တည့်မှာ မီးလုံးလေးတစ်ခု တွေ့ရတယ်။ အဲဒီမီးလုံးလေးက အားကောင်း
တော့ သူတို့ နှလုံးကိုခွဲစိတ်တဲ့အချိန်မှာ ရင်အုပ်ထဲက ချောင်ကြိုချောင်ကြား
အထိ တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဒေါက်တာဗင်ဆင့်ဂျေတ်ဟာ ခွဲစိတ်စားပွဲနဲ့
နံရံရဲ့ အကြားမှာရှိတဲ့ အဆုတ်နှလုံးစက်ကြီးရဲ့နောက်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေကြပါ

တယ်။ နံရံပေါ်မှာ လူနာရဲ့ခါတ်မှန်တွေ ချိတ်ထားတယ်။ ခါတ်မှန်အရတော့ နှလုံးရဲ့အပေါ်ခန်း (၂)ခန်းကို ခြားထားတဲ့နံရံမှာ အပေါက်ရှိနေပုံရတယ်။ သူတို့ ခွဲစိတ်နေတာကို မမြင်ရပေမဲ့ သူတို့ လုပ်ကိုင်နေတာကိုကြည့်ရတာ တကယ် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ ဒေါက်တာလီဟိုင်းရဲ့ နဖူးပေါ်က မီးလုံးမှ ထွက်လာ တဲ့ အလင်းတန်းလေး ဟိုဘက်ဒီဘက် ရွေ့ရှားနေတာကိုကြည့်ရတာ မမြင်ရတဲ့ အန္တရာယ်ကို စူးစမ်းရှာဖွေနေတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ငှက်ကလေးလိုပဲ။

‘စက်မောင်းတော့’

ဒေါက်တာလီဟိုင်းက အော်ပြောပြီး ကျုပ်တို့လုပ်တာကို လှမ်းကြည့် နေပါတယ်။ လူနာရဲ့ရင်အုပ်ကိုဖွင့်ထားတော့ အပြင်ကနေ နှလုံးကို အတိုင်းသား တွေ့နေရပြီ။ သွေး ၂၀၀ စီစီ ထည့်ထားတဲ့စက် စတင်ခုတ်မောင်းပါတော့မယ်။ ခလုတ်တွေဖွင့်လိုက်လို့ စက် စပြီးလည်တာနဲ့ ပလပ်စတစ်ပိုက်တွေထဲ သွေးတွေ ဝင်ပြီး ဖောင်းလာလိုက်တာ တကယ့် နှလုံးအစစ်ကထွက်လာတဲ့ သွေးကြောမ ကြီးတွေ အတိုင်းပါပဲ။

ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးက သွေးပေါင်ချိန် ဘယ်လောက်လဲလို့ မေးပါတယ်။ သွေးပေါင်ချိန် ကောင်းတယ်လို့သိရတော့ လူနာရဲ့နှလုံးက ထွက်လာတဲ့ သွေးကြောတွေကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ လူနာရဲ့သွေးတွေဟာ သူ့ရဲ့ နှလုံးထဲကို အဝင်အထွက် မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့အဆုတ်နှလုံးစက်က လူနာရဲ့အဆုတ် နှလုံး လုပ်ဆောင်ရမည့်တာဝန်တွေကို အပြည့်အဝ ယူလိုက်ပါပြီ။ နီမောင်းတဲ့ သွေးရည်တွေဟာ လူနာရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အဆုတ်နှလုံးစက်အကြား ဆက်သွယ် ထားတဲ့ ပလပ်စတစ်ဝါဝါလေးများတစ်လျှောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လှည့်ပတ် စီးဆင်းနေပါတော့တယ်။ အံ့မခန်းမြင်ကွင်းဟာ အချိန်ကြာတာနဲ့အမျှ ပိုလို့ ပင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာပါတယ်။

အရင်တုန်းက မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ခွဲစိတ်ပညာကဏ္ဍသစ်ရဲ့တံခါးကို ဖွင့်လှစ် လိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ အခုလို အဆုတ်နဲ့ နှလုံးရဲ့အစား အလုပ်လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ စက်ရှိတော့ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာ ခွဲစိတ်ပြုပြင်စရာတွေကို အချိန်ယူပြီး ကုသ ပေးနိုင်ပြီပေါ့။ ပျက်စီးနေတဲ့ နှလုံးရဲ့အဆို့ရှင်တွေကို လဲလှယ်တာလုပ်နိုင်သလို နှလုံးတစ်ခုလုံး အစားထိုးတာကိုတောင် လုပ်နိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။

ကျောက်ကပ်အစားထိုး ကုသမှုတွေပြုလုပ်နေတဲ့ မျက်မှောက်ခေတ် မှာ နှလုံးကိုလည်း အစားထိုးလို့ရနိုင်မှာပေါ့။ ပြောမယ်ဆိုလျှင် အဆုတ်ရော

နှလုံးရော အစားထိုးလို့ရနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ဒီစက်ကို ကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင် ပြုပြင်နိုင်မယ်ဆိုလျှင် နှလုံးရပ်လို့ သေအံ့ဆဲဆဲဖြစ်နေတဲ့ လူတွေ အတွက် သေတမ်းစာရေးဖို့ဖြစ်စေ၊ သူချစ်တဲ့သူတွေကို နှုတ်ခွန်းဆက်ဖို့ ဖြစ်စေ ဒီစက်ရဲ့အကူအညီနဲ့ သေရမည့်အချိန်ကို နောက်ဆုတ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

ဒီစက်ကိုကိုင်တွယ်ပြီးတော့ နှလုံးဖွင့်ခွဲစိတ်မှုတွေကို တတ်မြောက် အောင် လေ့ကျင့်ပြီးလျှင် ကျုပ်ရဲ့ မိခင်နိုင်ငံပြန်ဖို့ လမ်းပွင့်ပါပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီစက်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကိုင်တွယ်နိုင်အောင် လေ့လာဆည်းပူးရမယ်။ ဒေါက်တာလီဟိုင်းလိုမျိုး ဒီစက်ကိုသုံးပြီး နှလုံးခွဲစိတ်မှုတွေ ပြုလုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစား လေ့ကျင့်ရမယ်။

နောက်နေ့ကျတော့ ကျုပ်ဟာ ပါမောက္ခဝန်ဂန်စတင်းဆီ သွားတွေ့ပြီး 'ဆရာကြီး ကျွန်တော်ခွဲစိတ်ပညာနဲ့ Ph.D ဘွဲ့ ယူဘို့အတွက် စလုပ်ချင်ပါပြီ။ ဒါမှ ကျွန်တော့်နိုင်ငံကိုပြန်ရောက်တဲ့အခါ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်မှာ' 'ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့၊ Ph.D ယူဖို့ ဖြစ်တောင်ကြာတယ်။ မင်း ကြိုးစားလျှင်တော့ ၅နှစ်လောက်နဲ့ ပြီးနိုင်ပါလိမ့်မယ်'

'ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမနဲ့ကလေးတွေရှိတယ်၊ ၂ နှစ်နဲ့ ပြီး အောင် လုပ်နိုင်မှဖြစ်မှာ'

'ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ မင်းအနေနဲ့ ဇီဝကမ္မဗေဒဖြစ်စေ ရောဂါ ဗေဒဖြစ်စေ တစ်နှစ်လောက်တက်ရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ခွဲစိတ်ပညာဌာနမှာ လုပ်သက် ၂နှစ် ရှိဖို့ လိုတယ်၊ ပြီးတော့ ဓါတ်ခွဲခန်းမှာ သုတေသနလုပ်တာ၊ စာတမ်းရေးတာ ၂နှစ် လိုအပ်တယ်၊ ဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်အောင်လည်း လုပ်ရမယ်၊ ပြီးမှ စာမေးပွဲဝင်ဖြေရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ၅နှစ် ဖြစ် တော့ အချိန်ပေးရမှာ'

'အဲဒီလောက် လိုမှာမဟုတ်ပါဘူး'လို့ ပြောလိုက်တော့ ကျုပ်ကို စွေပြီး ကြည့်တယ်။ သူ့ စကားမဆုံးသေးဘဲ ဖြတ်ပြောမိတာ မှားပြီလား၊ မတတ်နိုင် ဘူး၊ ကျုပ်အနေနဲ့ကလည်း မပြောမပြီး မတီးမမြည် ပြောကိုပြောရတော့မည့် အခြေအနေ မဟုတ်လား၊ 'ဆရာကြီး ပြောတာတွေ အားလုံးလိုလို ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ပြီးစီးခဲ့ပါပြီ။ တီဘီပိုးကြောင့် ဦးကျောက်အမြှေးရောင်တဲ့ ကလေး(၁၀၀) လောက် ရင်ခွဲစစ်ဆေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ မိုင်နာဘာသာရပ် ရောဂါဗေဒကို ပြီးစီးခဲ့ပြီလို့ မမှတ်ယူနိုင်ဘူးလားခင်ဗျား၊ သုတေသနဓါတ်ခွဲခန်းမှာလည်း ၂နှစ်

လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မွေးရာပါ အူသိမ်ကျဉ်းမြောင်း ပိတ်ဆို့တဲ့ ရောဂါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရင်တုန်းက ရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးခြင်းမရှိတဲ့ အချက် အလက်တွေကို စာတမ်းရေးသားပြုစုဖို့ အဆင့်သင့်ပါပဲ။ ဂန္ဓာအတွင်း စာမေးပွဲ ဖြေဆိုဖို့လည်း အသင့်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်'

'တခြားနေရာမှာလုပ်တဲ့ ဆေးရုံအတွေ့အကြုံနဲ့ ရင်ခွဲစစ်ဆေးမှုတွေ ကို လက်ခံလို့မရဘူးကွ၊ မင့်အနေနဲ့ ဒီဆေးရုံမှာ အနည်းဆုံး ဂန္ဓာ လုပ်ဖို့လိုတယ်'

'ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဆရာကြီးပြောတဲ့ လိုအပ်ချက်အားလုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်း လုပ်ပါမယ်'

'မင်းက ဆေးရုံမှာ တစ်နေ့ကုန်လုပ်ပြီး ရောဂါပေးလည်း လေ့လာ မယ်၊ ရင်ခွဲစစ်ဆေးတာတွေလည်း လုပ်မယ်၊ စာတမ်းလည်းပြုစုမယ်၊ ဘာသာ စကားတွေလည်း သင်ရဦးမယ်။ ဂန္ဓာကြောလျှင် စာမေးပွဲဝင်ဖြေမယ် လို့ ပြောနေတာလား၊ မင်း ဘယ်အချိန် သွားအိပ်မှာလဲ'

'ကျွန်တော်က အိပ်ချိန် သိပ်များများမလိုပါဘူး ခင်ဗျာ'

ပါမောက္ခကြီးက ပြုံးနေပြီးတော့ ရုတ်ချည်းစကားပြန်မပြောပါဘူး၊ ခဏနေမှ 'ကောင်းပြီလေ၊ လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်ဆီပြောင်းပြီး အလုပ်ဝင် လုပ်ပါ' သူက မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကျုပ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါတယ်။ သူ့လက်ကို ဆွဲပြီးနှုတ်ဆက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ကျုပ်ကိုကြည့်တဲ့ပုံက အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင် မည့်သူအဖြစ် ကျုပ်ကိုမျှော်လင့်ထားပုံရတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက် အတိုင်း ဖြစ်အောင် မဖြစ်မနေ ကြိုးစားရမှာပေါ့။

ပါမောက္ခရုံးခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်လက်ပေါ့ပါး ပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ခုန်ပေါက် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ အပြင်မှာ နေသာနေပါတယ်။ ရေခဲတုံးသေးသေးလေးတွေက ကင်ဘာလီက စိန်ပွင့်တွေလို တလက်လက်နဲ့တောက်ပနေတယ်။ အခုတော့ ကျုပ်သွားရမည့် လမ်းကြောင်းကိုကျုပ်သိပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်က ရှေ့တူရုံမှာ ရှိနေ တယ်။ ဆောင်းရာသီနှစ်ကြိမ်ကျော်ဖြတ်ပြီးလျှင် ပန်းတိုင်ရောက်ပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လျှို့ဝှက်နဲ့ကလေးတွေ မရောက်သေးခင် ဆောင်းရဲ့အငွေ့သက်တွေကို တွေ့နေရ ဦးမှာပါ။

ပါမောက္ခဝန်ဂန်စတင်းက သူများတွေ မနိုင်တဲ့ ဆေးရုံရှိ ကင်ဆာ လူနာတွေကို တာဝန်ယူ ဒိုင်ခံခဲ့စိတ်ပြီး ရလဒ်မကောင်းတာ တွေ့ရတော့ စိတ်ဝါတ်တောင် ကျမိတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို အလုပ်သင်ဆရာဝန်တွေလုပ်တဲ့

အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်ကလေးတွေ ခိုင်းတာကိုလည်း သည်းညည်းခံပြီး လုပ်ရပါတယ်။ ညပိုင်းခါတ်ခွဲခန်းမှာ သုတေသနလုပ်တဲ့ အချိန်မှာတော့ နေ့ခင်းဘက်မှာလို သိက္ခာမကျရတဲ့ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေလုပ်ရပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အစွမ်းအစကိုလည်း ပြလို့ရတယ်။ ညဘက် အိမ်ပြန်တဲ့အချိန်မှာတော့ အထီးကျန် နိုင်လှပါတယ်။ ဒီလိုနေရာမျိုးကို လျှို့ဝှက်တစ်ယောက် လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ကလည်း ကျုပ်ရင်ထဲမှာ စိုးမိုးနေတယ်။

တစ်နေ့ညနေမှာတော့ အာဖရိကကြယ်ပွင့်ဆိုတဲ့ ကုန်တင်သင်္ဘောနဲ့ ကျုပ်ရဲ့မိသားစုလိုက်လာမည့်အကြောင်း စာရောက်လာတယ်။ အဲဒီသင်္ဘောဟာ ကိပ်တောင်းမြို့က ဇွန်လ(၆)ရက်နေ့ ထွက်လာပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဘော့စတွန်မြို့ကို လကုန်လောက်ရောက်မယ်လို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်။ သူတို့ လာတဲ့အခါ အဆင်သင့်ဖြစ်ရအောင် ပြင်ဆင်ချိန်(၃)လ မပြည့်တပြည့်ပဲ ကျန်တော့တယ်။

ပရိဘောဂအပြည့်အစုံနဲ့ တိုက်ခန်းတွေကတော့ ဈေးကြီးတာပေါ့။ လေဆိပ်နားမှာ မပြင်မဆင်ရသေးတဲ့ ဈေးပေါပေါတိုက်ခန်းတစ်ခု ရှာတွေ့တယ်။ ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ လေယာဉ်တွေ အဆင်းအတက်လုပ်ကြတဲ့ ဆူညံသံကိုတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျင့်သားရသွားမယ်လို့ထင်ပါရဲ့။ ပရိဘောဂတွေကိုလည်း ပေါချောင်ကောင်းရနိုင်မည့် တစ်ပတ်ရစ်ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေ၊ သာသနာပြုအဖွဲ့က ရောင်းတဲ့ ဆိုင်မျိုးတွေမှာ ရှာရတယ်။ ပိုက်ဆံရဖို့အတွက် နှင်းခဲတွေရှင်းတဲ့ အလုပ်၊ မြက်ရိတ်တဲ့အလုပ်၊ ကားရေဆေးတဲ့အလုပ်... စတဲ့ ရရာကျပန်း အလုပ် မှန်သမျှ အကုန်လုပ်နေလို့ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက မင်းရထားတဲ့ ဆရာဝန်ဘွဲ့နဲ့ မထိုက်တန်တဲ့အလုပ်မျိုးတွေ လုပ်ရကောင်းလားဆိုပြီး ကရုဏာစကား ပြောရှာပါတယ်။ တစ်ညကို(၅)ဒေါ်လာရတဲ့ ညစောင့်သူနာပြု အလုပ် ရလျှင်လည်း လုပ်လိုက်သေးတယ်။ ကင်ဆာလူနာတွေစောင့်ရင်း စာကျက်လို့ ရပါတယ်။

အဲဒီလို ညစောင့်သူနာပြုအလုပ် ဝင်လုပ်တာကို အလုပ်သင်ဆရာဝန် တချို့ကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကျတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ မိသားစုရောက်တဲ့အခါ အိမ်တစ်ဆောင်မီးတစ်ပြောင်နဲ့ အဆင်သင့်ထားနိုင်မည့် ဂုဏ်သိက္ခာ လိုချင်တာကိုး။

ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက ကျုပ်ကို ကုလားထိုင်နဲ့ စင်အချို့ အလကားပေးတယ်။ ဘေးအိမ်က အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကလည်း အိပ်ရာ

ခင်းတွေ ငှားတယ်၊ တက္ကသိုလ်ဘဏ်က မန်နေဂျာကြီးကတောင်မှ ချက်ဗလက်ကား အပြာရောင်လေးဝယ်ဖို့ ဘဏ်ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ စည်းမျဉ်းတွေကို ဖောက်ပြီး ကျုပ်ကို ငွေချေးခဲ့သေးတယ်၊ လျှို့ဝှက်ရောက်တဲ့အခါ ဘော့စတွန် သင်္ဘောဆိပ်မှာ စောင့်ကြည့်ပြီး မင်နီယာပိုလစ်(စ)ကို တိုက်ရိုက်ရောက်မည့် လေယာဉ်ပေါ်တင်ပေးဖို့ ခရီးသွားလုပ်ငန်း ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်နဲ့ ချိတ်ဆက်ထားရသေးတယ်၊ သင်္ဘောဆိုက်မည့် နေ့ရက်အချိန်က ကြိုတင်ပြီး တိတိကျကျ မသိနိုင်တဲ့အတွက် လျှို့ဝှက်ကို တင်ပေးမည့် လေယာဉ်ခရီးစဉ်နဲ့ အချိန်ဇယားကို ခရီးသွားလုပ်ငန်းကိုယ်စားလှယ်က ကျုပ်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘော့စတွန်ကနေ တယ်လီဖုန်းလာတော့ ကျုပ်က ကင်ဆာဆောင်မှာ ရှိနေတယ်၊ ဆက်တဲ့သူက ခရီးသွားကိုယ်စားလှယ်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံရတဲ့ လျှို့ဝှက်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

‘ခရစ်. . . ကျွန်မတော့ စိတ်ညစ်ပါရဲ့ရှင်၊ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိဘူး’

‘အချစ်လေး. . . နေကောင်းရဲ့လား၊ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ’

‘သူတို့ ကျွန်မနာမည် ခေါ်နေကြပြီ’

‘ဘယ်သူတွေက ခေါ်နေတာလဲ’

‘ကျွန်မနာမည်ကို ခေါ်နေကြပြီ’ လို့ အာဖရိကဘာသာစကားနဲ့ ဒရောသောပါးပြောပြီး တယ်လီဖုန်းချသွားတော့ ကျုပ်လည်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ပြီးကျန်ခဲ့ပါတော့တယ်၊ နောက်ထပ် (၆)နာရီလောက်ကြာတော့ လျှို့ဝှက်က တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြန်ပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါဆက်တာ နယူးယောက်ကတဲ့။

‘ကျွန်မ လေယာဉ်ပြောင်းစီးရဦးမယ်’

‘မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နယူးယောက်ကို ရောက်နေရတာလဲ’

‘ဘော့စတွန်ကနေ မင်နီယာပိုလစ်(စ)ကိုသွားတဲ့ လေယာဉ်မရှိလို့ သူတို့က နယူးယောက်သွားတဲ့ လေယာဉ်ပေါ်တင်ပေးလိုက်တာ၊ သူတို့က မင်နီယာပိုလစ်(စ)နဲ့နီးတဲ့ ချီကာဂိုကို အရင်သွားရမယ်လို့ပြောတယ်၊ ချီကာဂိုဆိုတာ လူဆိုးဂိုဏ်းတွေရှိတဲ့နေရာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ မသွားရဲဘူး၊ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး’

‘ကျေးဇူးပြုပြီး စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ မိန်းမရာ၊ ကလေးတွေရော ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ လေကြောင်းလိုင်းက လူတွေနဲ့ ကိုယ် စကားပြောကြည့် ပါဦးမယ်’

ခဏနေတော့ လေကြောင်းလိုင်းက ကိုယ်စားလှယ်နဲ့ စကားပြောရပါတယ်။ မနက်(၃)နာရီမှာ လေယာဉ်ဆိုက်မယ်လို့သိရပါတယ်။

ကျုပ်လည်း ဇနီးဖြစ်သူ လျှို့ဝှက်အတွက် ရည်စူးပြီးဝယ်ထားတဲ့ TV ဖွင့်ပြီး လက်ဝှေ့ပွဲကြည့်နေရင်း တစ်ညလုံး ကြမ်းတိုက်နေခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ကလေးတွေ အံ့ဩဝမ်းသာရအောင်ဝယ်ထားတဲ့ အရုပ်တွေကိုလည်း စိရိခင်းကျင်းထားလိုက်တယ်။ သားဖြစ်သူ ဘိုတီအတွက် ရထားတစ်စင်းနဲ့ ကောင်းဘွိုင်ဝတ်စုံ၊ သမီးကြီးဒဲဒရီအတွက် အရုပ်အိမ်ကလေးတစ်ခု၊ မိသားစုနဲ့ တွေ့ရမည့် အဖိုးတန်အချိန်လေးကို နောက်မကျရအောင် လေဆိပ်ကို ကြိုကြို တင်တင်ရောက်ဖို့ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် မောင်းလာခဲ့ပါတယ်။

လေဆိပ်မှာ သူတို့တတွေ ကျုပ်ကိုမတွေ့ခင် သူတို့မိသားစုကို ကျုပ်က အရင်စတွေ့ပါတယ်။ ဇနီးဖြစ်သူကတော့ နည်းနည်းပိန်သွားတဲ့အပြင် မရွှင်မပျ ဖြစ်နေရှာတယ်။ သမီးလေးဒဲဒရီက အရုပ်တစ်ခုကို ဒယဉ်ဆွဲလာတယ်။ သားငယ် ဘိုတီကတော့ သူ့အဖေများဖြစ်မလားလို့ လူကြီးတွေ တွေ့တိုင်း လိုက်ကြည့်နေပုံရတယ်။

ကျုပ်က သူတို့ဆီအပြေးသွားရင်း ‘ဟဲလို ဟဲလို’ လို့ နှုတ်ခွန်းဆက်ပါတယ်။ ဇနီးဖြစ်သူလျှို့ဝှက်က အနားရောက်တဲ့အထိ မျက်စိမိုတ်ပြီး ကျုပ်ဆီကို လျှောက်လာတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကိုဖက်လိုက်တော့မှ မျက်ရည်ထွက်တော့တာပဲ ‘ဒီတိုင်းပြည်ကို လုံးလုံးမကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့ပြန်လို့ရမလဲ’ လို့ ပြောနေပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းလျနေတဲ့ သူမဟာ ဘာပြောလို့ပြောနေမိမှန်း သိပုံမရဘူး။

‘ဟဲလို ချစ်သားနဲ့ ချစ်သမီးတို့ရေ’ ကျုပ်က ကလေးတွေကို နှုတ်ဆက်ရင်း အဖိုးထိုက်တဲ့ ရတနာတွေအမှတ်နဲ့ ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့လေးတွေရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ အမေ့ဆီက ဓါတ်ကူးထားတဲ့ ကြောက်စိတ်ကို အထင်အရှား တွေ့နေရတယ်။ တကယ်တော့ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးက ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိကြပါဘူး။

‘မင်းတို့ဖို့ ကိုယ် အိမ်ခန်းလှလှလေး ရှာထားတယ်၊ ပရိဘောဂတွေ လည်း အရံသင့်ပါ။ TV လည်းရှိတယ်၊ ဘိုကီဘို့ ရထားလေးတစ်စင်း . . .’ ကျုပ်စကား မဆုံးသေးခင်မှာ လျှို့ဝှက် ‘ကျွန်မ တဝကြီး အိပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်’ လို့ ပြောရှာတယ်။

ကျုပ်က ကားရှိတဲ့အကြောင်း မပြောရသေးဘူး၊ ကားဆီလျှောက် သွားရင်း လျှို့ဝှက်တစ်ယောက်တော့ ကားကိုတွေ့ရင်တော့ အံ့ဩဝမ်းသာပြီး အမောပြေကောင်းပါရဲ့လို့ တွေးနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လျှို့ဝှက်တော့ ကျုပ် ထင် သလို မဟုတ်ဘဲ မတုန်မလှုပ်နဲ့။

‘ကားတွေကလည်း လမ်းပြောင်းပြန် မောင်းနေကြတာ၊ တကယ့်ကို အရူးတွေလိုပဲ’ လျှို့ဝှက်ရဲ့ ပထမဆုံး စကားဖြစ်ပါတယ်။ ‘ကျွန်မ ဒီတိုင်းပြည် ရောက်ကတည်းက တွေ့သမျှမြင်သမျှ အားလုံး ကမောက်ကမပဲ’

ဘော့စတွန်မှာ သင်္ဘောဆိုက်တာက နောက်ကျတော့ ကြိုတဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိ၊ ကျုပ်ရဲ့ ခရီးသွားအကျိုးဆောင်ကိုယ်စားလှယ် ရောက်လာ တော့လည်း လေယာဉ်မမိတော့ဘူးလို့ ပြောပြန်တယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းတက်စီ ကားတွေစီးပြီး ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်းလည်း မသိ၊ မဟုတ်တဲ့ လေဆိပ် ကနေ ထွက်လာလိုက်တာ ရောက်တဲ့မြို့ကလည်း တလွဲ၊ ဆာလောင် မွတ်သိပ် ပြီး ပင်ပန်းနေတဲ့ကလေးတွေကို ဒယဉ်ဆွဲပြီး ညတစ်ဝက်လောက် လျှောက်ခဲ့ရ တယ်။ ‘ရှင့် အမေရိကားကိုတော့စိတ်ကုန်ပါပြီ၊ အရပ်ဒေသကိုလည်း မသိ၊ လူတွေကိုလည်း မသိ၊ ကျွန်မ သိတာဆိုလို့ တစ်ခုမှ မရှိဘူး’

အိမ်ရောက်လျှင်တော့ ကြောက်စိတ်တွေ ပြေပျောက်ပြီး မိသားစု ပြန်လည်ဆုံစည်းရတဲ့အတွက် စိတ်အေးသွားပါလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတာ၊ ကံဆိုးလိုက်ပုံများ သူတို့ရောက်လာတဲ့နေ့ကျမှ လေယာဉ်ပျံတွေက ခါတိုင်း ထက်ပိုပြီး ဆင်းလိုက်တက်လိုက် လုပ်နေကြတာ ဆူညံနေတာပဲ။

‘ဘုရားရေ ကျွန်မတို့နေတာ လေယာဉ်ကွင်းထဲမှာလား’ လျှို့ဝှက် တအံ့တဩ ပြောရှာတယ်။

‘အိမ်ထဲမှာတော့ နားအေးပါးအေးနဲ့ သက်တောင့်သက်သာ ရှိပါတယ် ကွ၊ စောင့်ကြည့်စမ်းပါဦး’

ကျုပ်လည်း လျှို့ဝှက်ကို တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လိုက်ပြတယ်။ အိပ်ခန်းကနှစ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ မီးဖိုချောင်၊ အိမ်သာ၊ လျှို့ဝှက်တော့ သူ့ အထုပ်

အပိုးတွေလည်း မဖြည့်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ကားတို့၊ အိမ်တို့၊ ပရိဘောဂတို့ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ထိုးအိပ်သွားပါတော့တယ်။

ကမောက်ကမ ခရီးစဉ်ကြောင့် ကိုယ်ဆင်းရဲစိတ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ရပြီးတဲ့ နောက် ဆက်တိုက်ဆိုသလို စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်စရာကိစ္စတွေကို ကြုံရ သေးတယ်။ သူတို့ရောက်ပြီး (၄)ရက်အကြာမှာ လေယာဉ်ယုံတစ်စီး အဆင်းမှာ စက်ချို့ယွင်းပြီး ကျုပ်တို့နဲ့ သိပ်မဝေးလှတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက လူနေအိမ်တစ်လုံး ပေါ် ပျက်ကျသွားတာ အိမ်ထဲကလူတွေအားလုံး သေပါရောလား၊ လျှို့ဝှက် ဖုန်း ဆက်ခေါ်လို့ ကျုပ်လည်း သူတို့ဆီ အပြေးအလွှား သွားခဲ့ရသေးတယ်။

သည်းခြေပျက်လောက်တဲ့ အဲဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးရဲ့ နောက်မှာလည်း ချစ်ဇနီးလျှို့ဝှက်အတွက် အန္တရာယ်တွေက ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်လာသေးတယ်။

တစ်နေ့မနက်မှာ လျှို့ဝှက် ကျုပ်ကို တွေ့ရအောင်လို့ ဆေးရုံအထိ လိုက်လာတယ်။ သူနဲ့အတူ ကလေးတွေလည်း ပါလာတာပေါ့။ လျှို့ဝှက် သူ ကလေးတွေကို အာဖရိကဘာသာစကားနဲ့ ပြောနေတာကို ကြားသွားတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ‘ခင်ဗျား ပြောနေတာ ဇူးလူးဘာသာစကားလား’ လို့ မေးတယ်။ လျှို့ဝှက်လည်း ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်ပြီး ‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဇူးလူး ဘာသာစကားပဲ၊ ကျွန်မတို့ အော်ဟစ်ခုံနဲ့ပေါက်တဲ့ ပါတီပွဲ တွေမှာ အဝတ်အစားတွေချွတ်မပစ်ခင် ဒီစကားနဲ့ပဲ ပြောကြတယ်’ လို့ အင်တိုင်း တွေးလိုက်တယ်။

ကျုပ်နဲ့ ဒေါက်တာဖယ်ရီတို့ သူ့ကိုလာပြီး နှုတ်ဆက်တဲ့အချိန်ထိ လျှို့ဝှက်တစ်ယောက် ဒေါသမပြေသေးဘူး ‘သူတို့တွေက ကျွန်မတို့ဆိုလျှင် လူရိုင်းတွေလို့ ထင်နေကြတာ’

အဲဒီနေ့မနက်က လူမည်းအကြောင်း စပ်စပ်စုစုလုပ်တဲ့ အိမ်နီးချင်း မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အချင်းများရသေးတယ်။ ကောလိပ်တက်ဖို့ မဂ္ဂဇင်းတွေ ရောင်းပြီးပိုက်ဆံရှာနေတဲ့ နီဂရိုးကောင်လေးကလည်း ဒီအရပ်ထဲမှာ ဘယ် နီဂရိုးမှ အိမ်ဝယ်ရဲမှာမဟုတ်ပါဘူး။ နီဂရိုး တစ်ယောက်ယောက်သာ အိမ်ဝယ် လိုက်လျှင် ကျန်တဲ့အိမ်တွေ ဈေးကျကုန်မှာလို့ လူဖြူတွေက တွက်ထားကြတာလို့ ပြောသေးတယ်။ ‘ခရစ်၊ ရှင်သီရဲ့လား၊ သူတို့တွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ဖုံးဖိ ဟန်ဆောင်ထားပေမဲ့ တကယ်တော့ အသားရောင်ခွဲခြားတဲ့စိတ်ခါတ် ရှိကြ တယ်၊ ကျွန်မတို့ကတော့ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းသမားတွေ မဟုတ်လား၊ လူမည်း ငါးယောက်မှာ လူဖြူတစ်ယောက် ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ လူဖြူလွမ်းမိုးမှာကို

ကျွန်မတို့ကြောက်သလို လူဖြူဆယ်ယောက်ကြားမှာ လူမည်းတစ်ယောက်ရှိတာ ကိုပဲ သူတို့ နေထိုင်ထိုင်မသာဖြစ်နေကြတယ်။ အသားရောင်ခွဲခြားစိတ် ရှိတယ် ဆိုတာကိုလည်း ဝန်မခံချင်ဘူး’

အမေရိကားဟာ တကယ်ပဲ အန္တရာယ်များတဲ့အရပ်ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ရဲ့ ခံယူချက်ဟာ ကလေးတွေ ကျောင်းစတင်တဲ့နေ့မှာ ပိုပြီး သေချာခိုင်မာသွားပါတော့တယ်။ သူက သူ့သားနဲ့သမီးကို တောင်အာဖရိကမှာဝတ်နေကျ ကျောင်းဝတ်စုံဆင်ပေးပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒဲဒရီလေးရဲ့မျက်လုံး ညိုမည်းနေပြီးတော့ ဘိုတီက ခြေထောက်တစ်ဖက် ထော့ကျိုးထော့ကျိုးနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်လာကြတယ်။ အဖြူတွေကြားထဲ အမဲရောက်သွားလို့ အနိုင်ကျင့်ခံရတာပေါ့။

‘တကယ် ဆိုးသွမ်းတဲ့လူတွေ နေထိုင်ကြတဲ့ ဆိုးသွမ်းတဲ့ တိုင်းပြည် ပါကလား’ ဇနီးသည်ရဲ့ မှတ်ချက်စကား ဖြစ်ပါတယ်။

ကျောင်းစတင်တဲ့နေ့မှာ အခုလို ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပေမဲ့ ကလေး(၂)ယောက်ကတော့ ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ အသားကျသွားခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်စစနဲ့ သူတို့ဟာ ပျော်ရွှင်လာပြီး ဆောင်းရာသီနောက်တကြော့ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကို စကိတ်စီးဖို့ ခေါ်သွားတော့လည်း ဘာမှမကြာလိုက်ဘူး။ စီးတတ်သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုးတာက ကျုပ်အနေနဲ့ မိသားစုအတွက် အချိန်မပေးနိုင်သလောက်ပဲ။ ပြောရမယ်ဆိုလျှင်တော့ ကိုယ့်အတွက်လည်း ကိုယ်ပိုင်အချိန်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ခွဲစိတ်ပညာဆိုင်ရာ ရောဂါဗေဒဌာနကို ရောက်နေတဲ့အတွက် အချိန်ပြည့် အလုပ်လုပ်နေရတယ်။ မွေးရာပါ အူသိမ်ကျဉ်းရောဂါအတွက်လည်း သုတေသန စမ်းသပ်မှုတွေ ဆက်လုပ်နေရတယ်။ တဖက်က ဂျာမန်စာလည်း သင်ရသေးတယ်။

လူသေအလောင်း ရင်ခွဲစစ်ဆေးဖို့ကတော့ နေ့ညမရွေး အချိန်နာရီမရွေး အကြောင်းကြားတာနဲ့ သွားလုပ်ရတာပဲ။ ကိပ်တောင်းမြို့မှာတော့ ညဘက်မှာသေတဲ့အလောင်းကို အအေးခန်းထဲထည့်ထားပြီး နောက်နေ့ကျမှ ရင်ခွဲစစ်ဆေးတာလုပ်ရတယ်။ အမေရိကားမှာတော့ ရင်ခွဲစစ်ဆေးတာကို သေပြီးနာရီပိုင်းအတွင်း ချက်ချင်းလုပ်ကြရတယ်။ အဲဒီတော့ ညအချိန်မတော် တယ်လီဖုန်းလာလျှင် အဝတ်အစားလဲပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို ဆေးရုံကို ကားမောင်းသွားရပါတယ်။

ကလေးတွေနဲ့ စကိတ်စီးတုန်းက စပြီး သတိထားခဲ့မိတဲ့ ခြေထောက်နာတဲ့ ဝေဒနာဟာ ဒီအတောအတွင်း ပြန်ပေါ်လာရုံသာမက အဆစ်တွေဆီ

အထိ ပျံ့နှံ့လာတယ်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံးလည်း ရောင်ကိုင်းလာတယ်။ ကျုပ်လည်း ပေးပြီး ဒီအတိုင်းပစ်ထားသေးတယ်။ လက်တွေ့ရောင်ပြီး မနေနိုင်အောင် ကိုက်ခဲလာတော့မှ အရိုးအဆစ်ပါရဂူနဲ့ သွားပြတယ်။ အဖြေကတော့ ပြန်မကောင်းနိုင်ဘဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒုက္ခိတအဖြစ်ရောက်သွားမည့် ရှုမက်တို့က် အဆစ်ရောင်ရောဂါတဲ့။ ကျုပ် ဆေးကျောင်းသားဘဝမှာ ပထမဆုံး ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့ လူနာအတွားကြီး ခံစားရတဲ့ ရောဂါမျိုးပေါ့။ ဒီရောဂါကြောင့် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိထားပေမဲ့ မစဉ်းစားမိအောင် ကြိုးစားပြီး နေရတယ်။ လူနာခွဲစိတ်တဲ့အခါ လက်က တုံ့ချိတ်ချိတ်ဖြစ်နေလျှင် ဘယ်နဲ့လုပ်ပါမလဲ။ ညဘက်ဆို အဆစ်တွေကိုက်တာပိုဆိုးတယ်။ တခါတလေများ မနက်အိပ်ရာထတဲ့အခါ ခြေထောက်ကြီးတွေရောင်နေလို့ ဘိနပ်တောင် တော်တော်နဲ့ဝတ်လို့ မရဘူး။ နောက်ပိုင်း ပခုံးတွေထိ ကိုက်လာတဲ့အခါကျတော့ အင်္ကျီဝတ်လျှင် ဇနီးဖြစ်သူ လျှို့ဝှက် ကူပြီးစွပ်ပေးရတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားတိုင်း နာနေတော့တာပဲ။

အင်္ဂလိပ်ဆေးသာမက လျှို့ဝှက် ကောင်းတယ်ပြောလို့ မာလကာရွက်၊ ဘရိတ်ဆီ အစရှိတဲ့ ဆေးမြီးတို့တွေနဲ့လည်း စမ်းသပ် ကုသကြည့်ပေမဲ့ အကြောင်းမထူးလှပါဘူး။ ကျုပ်လည်း ဒရွတ်တိုက်ပြီး နိစ္စရူဝ အလုပ်တွေ မပျက်အောင် လုပ်နေခဲ့တယ်။ ရောဂါသက်သာတဲ့ အချိန်ကျတော့လည်း ဘာမှ လုပ်စရာမလိုတော့ပါဘူး။ လက်ကြီးတွေ ရောင်ကိုင်းပြီး ကျန်နေခဲ့ပေမဲ့ ပိုဆိုးမလာဘူး။ ကျုပ်ကိုကြည့်ပေးတဲ့ ပါရဂူကတော့ ‘ခင်ဗျားက တော်တော်ခံနိုင်ရည် ရှိတဲ့သူပဲ။ ဒီအဆင့်မှာပဲ ရောဂါတန်နေပုံရပါတယ်။ အခုလိုမျိုး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နေနိုင်လေ ပိုကောင်းလေပဲ’ လို့ ပြောပါတယ်။

သူ့အဆိုအရ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒုက္ခိတဘဝ မရောက်နိုင်သေးဘူး။ နာတဲ့ ကိုက်တဲ့ ဝေဒနာကတော့ အမြစ်တွယ်နေပြီမို့ ရှင်းရှင်းမပျောက်ပေမဲ့ ရောဂါထပ်မတိုးဘဲ တန်နေတဲ့ကာလအတောအတွင်း လှုပ်ရှားသွားလာ အလုပ် လုပ်နိုင်ဦးမှာ သေချာပါတယ်။ ပါရဂူရဲ့ အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့အခါ ကျုပ်ရဲ့စိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားပါတယ်။ နှစ်အတော်အတန်ကြာတဲ့အခါ နှလုံးအဆို့ရှင် အစားထိုးကုသပြီး သူတို့အသက်ကိုကယ်တင်နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်မျှော်လင့်နေရှာတဲ့ သေအံ့ဆဲဆဲ လူနာတွေကို ကြည့်ရှုပေးနေစဉ် ဘယ်အချိန်လောက်အထိ ကောင်းနိုင်ပါတယ်လို့ လူနာလက်ခံအောင် ဆရာဝန်က အားပေးပြောဆိုနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း သဘောပေါက်နားလည်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို

ဆရာဝန်ရဲ့ အားပေးစကားကြောင့် လူနာရဲ့အသက်ကို တစ်လတန်သည် တစ်နှစ်တန်သည် ဆွဲဆန့်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။

လှုပ်ရှားနိုင်လေ ရောဂါအတွက်ကောင်းလေဆိုလျှင် ကျုပ်ရဲ့ရောဂါက သက်သာဖို့ဘဲ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့အလုပ် အချိန်ဇယားမှာ နားရမည့်အချိန်ကို ရှိတာမဟုတ်ဘူး။

နှစ်သစ်ကူးမနက်မှာ ကျုပ်တို့မိသားစု ကျေးလက်တောရွာဘက် ကားမောင်းခရီးထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားကြတယ်။ မြို့ဆင်ခြေဖုံးမှာ လူသေအလောင်း တစ်လောင်း ရင်ခွဲစစ်ဆေးပေးဖို့ တယ်လီဖုန်းသတင်း ဝင်လာတယ်။ ကျုပ်လည်း ရှောင်လို့ရနိုင်မလား ကြိုးစားကြည့်ပေမဲ့ မသွားမဖြစ်လို့ သွားရပြန်တာပါပဲ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ။ ကျုပ်ရဲ့ဇနီးလျှို့ဝှက်အနေနဲ့ ဒီနေ့ ဒီတစ်ရက်လေးကို နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးအဖြစ် မျှော်နေရှာတာကိုး။

‘ဒီအိမ်မှာ လူသေကို ဦးစားပေးပြီး ကျွန်မတို့လူရှင်တွေကိုတော့ အမြဲ နောက်ချန်ထားတယ်’လို့ ပြောပြီး ငိုပါလေရော၊ ကျုပ် မျှော်လင့်သလို သိရိဂေဟာ ဖြစ်မလာဘဲ အခြေအနေမကောင်းတော့ဘူးဆိုတာ ရိပ်စားနားလည် မိပါပြီ။

‘ခရစ်... ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်’

‘မပြန်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်’

‘ကျွန်မတို့က ဟိုအဝေးကြီးကနေ ရှင့်ဆီကို လိုက်လာရပေမဲ့ ရှင်က အိမ်မှာကပ်တယ်လို့ မရှိဘူး၊ ပိုက်ဆံကလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ မိဘတွေ ဆိုတာလည်း သေခါနီးအရွယ်တွေ၊ ကျွန်မ ဒီမှာနေလျှင် ပြန်သွားတဲ့အခါ သူ တို့ကို တွေ့ရဖို့မလွယ်ဘူး၊ အခုဆို ကလေးတွေကလည်း စကားပြောတာက အစ အမေရိကန်လေသံမျိုး ထွက်နေပြီ၊ ကျွန်မဖြင့် တကယ့်ကို စိတ်ညစ် ပါတယ်’

ကျုပ် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျလို့မရဘူး၊ တစ်လလောက်ကြာတော့ ကျုပ် အိမ်ပြန်အရောက်မှာ လျှို့ဝှက် ပါမောက္ခဝန်ဂန်စတင်းရဲ့ အတွင်းရေးမှူး မစ္စဟန်းကို အကြီးအကျယ် ဒေါသပုန်ထနေတာကို တွေ့ရတယ်။

‘ဟောဒီမှာ ကျွန်မကို လာပြောနေတာရှင်၊ ကျွန်မ အိမ်ပြန်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားလို့ မမှားရအောင် ကျွန်မကို လာတားနေတာ၊ အမေရိကားမှာ အလားလာကောင်းရှိတဲ့ ရှင်ကို တောင်အာဖရိကလို ခေတ်နောက်ကျတဲ့ နိုင်ငံ လေးဆီ ပြန်ခေါ်မသွားဖို့ ကျွန်မကို လာပြောနေတာ’

လျှို့ဝှက် အိမ်ပြန်ဖို့ လက်မှတ်တောင်ဝယ်ထားပြီးပြီ၊ သူ့ကို ဘယ် လိုမှ တားလို့မရတော့ဘူး။

‘ရှင့်စာတွေကို ရှင် ပြီးအောင်လုပ်လေ၊ ကျွန်မ ဟိုမှာပဲ စောင့်နေမယ်’
 မိသားစုနဲ့ နဲနဲလေးပိုပြီး ကြာကြာနေရအောင်၊ နောက်ပြီးတော့
 အပြန်ခရီးမှာလည်း အလာတုန်းကလို ကမောက်ကမနဲ့ ထိတ်လန့်စရာတွေ
 မကြုံရအောင် ဆေးရုံက ခွင့်ယူပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူတို့သားအမိတွေကို
 အရှေ့ဘက်ကမ်းရိုးတန်းအထိ ကားမောင်းပို့ခဲ့ပါတယ်။ ကလေးတွေက
 ဝါရှင်တန်ကိုလည်း ရောက်ဖူးချင်ကြတဲ့အတွက် အဲဒီမှာ ရက်အနည်းငယ်
 လောက်နေပြီးမှ နယူးယောက် ဆက်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ နယူးယောက်မှာ
 သားငယ်ဘိုတီရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပပေးပြီးတော့ သူတို့ကို သင်္ဘောပေါ် တင်
 ပေးလိုက်ပါတယ်။ သင်္ဘောနာမည်က ‘အာဖရိကဂြိုဟ်’ တဲ့။ သူတို့ သင်္ဘောပေါ်
 ရောက်တာနဲ့ ခပ်မြန်မြန်နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ်။ သမီးကြီးဒီဒရီ မျက်ရည်
 ကျတာကို မကြည့်ရက်သလို ကျုပ် မျက်ရည်ကျတာကိုလည်း သူ တွေ့သွားမှာ
 စိုးတယ်လေ။

အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်လည်း မိုင်ပေါင်းထောင်ကျော်ဝေးတဲ့ မင်နီယာ
 ပိုလစ်(စ)သို့ ကားနဲ့ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ညသန်းခေါင်လောက်
 ကျမှ အိမ်ပြန်ရောက်ပါတယ်။ မိသားစုတွေရှိနေစဉ်ကတော့ အိမ်လို့ ခေါ်နိုင်
 မှာပါ။ အခုတော့ ကလေးတွေရဲ့ ငိုသံ၊ ရယ်သံ၊ စကားသံတွေ လုံးလုံး မကြားရ
 တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေပြီ။ ကလေးတွေနေတဲ့အခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်
 မှာ ခေါင်းပြုတ်နေတဲ့ ကစားစရာ အရုပ်ကလေးတစ်ခု၊ မီးဖိုထဲက ပန်းကန်စင်မှာ
 သမီးရဲ့ အနီရောင်ခေါင်းစည်းကလေးတို့ကို တွေ့တယ်။ အိမ်ပေါ်မှာ လေယာဉ်
 တစ်စီး ဝေါခနဲပျံသန်းသွားတာကြားရတော့ သူတို့ရှိတုန်းက လေယာဉ်ပျက်ကျ
 တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောင်းသတိရမိတယ်။ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့
 မိသားစုပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့အောင် မလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ပျက်ကွက်မှုကို
 မကျေမချမ်း ဖြစ်နေမိတယ်။ ကျုပ် ဒီနေရာမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အခန်းတစ်ခန်း တွေ့တယ်။
 အိမ်ရှင်က သနားကြင်နာစိတ်ရှိတဲ့ အဘွားအိုတစ်ယောက်၊ ကျုပ်ဟာ မင်နီယာ
 ပိုလစ်(စ)မှာနေတဲ့ ကျန်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်မှ မရွှေ့မပြောင်းတော့ဘဲ
 အဲဒီအခန်းလေးမှာ နေသွားခဲ့ပါတယ်။

အပြောင်းအလွဲတွေ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်တဲ့အချိန်လို့ ဆိုရမှာပဲ။
 ပါမောက္ခဝန်ဂန်စတင်းက ကျုပ်ကို နှလုံးရောဂါခွဲစိတ်ကုသဌာနကို သွားခွင့်
 ပြုခဲ့တယ်။ ဒေါက်တာရစ်ချတ်ဗာကိုရဲ့လက်အောက်မှာ အကြီးတန်းအလုပ်သင်

ဆရာဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းရတယ်။ ဒေါက်တာဗာကိုဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်က ပုပုဝဝ သူ့လက်ချောင်းတွေက တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့မို့ သူ့ပုံကိုကြည့်လျှင် အနုစိတ်ခွဲစိတ်မှု တွေ လုပ်နိုင်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ ထင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ခွဲစိတ်တဲ့ လက်စွမ်းလက်စကို ပထမဆုံးအကြိမ် အရေးတယူ ဂရုပြု သတိထားမိခဲ့တဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့သူက ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တစ်ယောက် အနေနဲ့ လူနာရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းကို ဂရုတစိုက်နဲ့လေးစားမှုရှိဖို့ ဆုံးမ သွန်သင်ခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အမြဲကိန်းအောင်းကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ သြဝါဒ စကားတစ်ရပ်ကတော့ ‘ခန္ဓာကိုယ်တွင်းက ဘယ်အစိတ်အပိုင်းကိုမှ အကြောင်းခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိဘဲ ဖျက်ဆီးမပစ်ရဘူး။ ချည်နှောင်မပစ်ရဘူး။ မီးရှို့ တာမျိုးလည်း မလုပ်ရဘူး။ ထိခိုက်မှုမှန်သမျှ ခန္ဓာကိုယ်က ကြီးစားပြုပြင်ရတာ ဓမ္မတာပဲ။ ကိုယ့်ပယောဂကြောင့် ထိခိုက်ပျက်စီးသွားတာကို ပြုပြင်နေရတဲ့ အတွက် ကျုပ်တို့ကုသပေးရမည့်ရောဂါကို ခုခံတွန်းလှန်နိုင်စွမ်း မရှိတော့မှာ စိုးရတယ်’

ဒေါက်တာဗာကိုနဲ့အတူ ၃လလောက်တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာဗာကိုက နှလုံးခွဲစိတ်မှု များများစားစားလုပ်တာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် နှလုံးခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာလီဟိုင်းရဲ့ လက်အောက်မှာ အကြီးတန်း အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ် အလုပ်ရတော့ ချက်ချင်းလက်ခံလိုက် ရပါတယ်။ လေ့ကျင့်သင်ကြားပြီး အချိန်တိုအတွင်းမှာပဲ ကျုပ်ဟာ အဆုတ် နှလုံးစက်ကို မျက်စိမှိတ်ပြီးလုပ်နိုင်တဲ့အထိ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖြစ်လာခဲ့ပါ တယ်။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က တောင်းဆိုမှာတွေကိုလည်း ဘာပြီး ဘာလာမည်ဆိုတာ တန်းသိနေပါပြီ။ အဲဒီလိုဖြစ်လာတဲ့အခါ ဒေါက်တာလီဟိုင်းက ကျုပ်ကို သူ ခွဲစိတ်တဲ့ဘေးမှာဝင်ပြီး အကူခိုင်းတဲ့အပြင် သူ့ရဲ့ ပထမလက်ထောက်အဖြစ် လူနာဆောင်ထဲကိုလည်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုဖို့ စေလွှတ်ပါတယ်။

ဒေါက်တာလီဟိုင်းဟာ ကျုပ်ကို ကြီးစားလုပ်ကိုင်ချင်စိတ် ရှိအောင် လှုံ့ဆော်နှိုးဆွပေးနိုင်တဲ့ ဆရာကောင်းတစ်ဆူဖြစ်သလို လူသားပီပီ စိတ်မြန် လက်မြန်နဲ့ ခံစားချက်ပြင်းထန်တဲ့ သူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်တယ်။ မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါရှိတဲ့ (၇)နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ခွဲစိတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ချိန်မှာ မဟာအမှားကြီးတစ်ခု ကျုပ် ပြုလုပ်မိတဲ့အခါမှာ ဆရာကြီးရဲ့ ပညာရေး စိတ်ခါတ်ကိုပါ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ရတော့တာပဲ။

ဒေါက်တာလီဟိုင်းမရောက်ခင်အထိ ကျုပ်က ဆရာကြီးပေါ့။ ကျုပ်ကို ကူမည့်လက်ထောက်ဆရာဝန် တစ်ယောက်လည်းရှိတယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် သား နှလုံးပေါ်လာအောင် ရင်ဘတ်ကို ခွဲစိတ်ပြီး ဖွင့်ကြတယ်။ အဆုတ်နှလုံးစက် နဲ့ သွေးပြန်ကြောမကြီး (၂)ချောင်းကိုချိတ်ဆက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ခန္ဓာကိုယ် အောက်ပိုင်းကလာတဲ့ သွေးပြန်ကြောမကြီးရဲ့ပတ်လည်မှာ ကိရိယာတစ်ခု ထိုးသွင်းစဉ် သွေးကြောကြီးရဲ့ရှေ့မှာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ အသားစတွေကို သတိပြု မိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ကပဲ ကျုပ်ရဲ့လက်ထောက်ကို အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်စေမည့် ညွှန်ကြားချက်တစ်ခု ပေးလိုက်မိတယ်။ ‘ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါဗျာ’

ဖြတ်လိုက်တာနဲ့ သွေးတွေဟာ စက်နဲ့ညှစ်ထုတ်တဲ့အတိုင်း ပန်းပြီး ထွက်တော့တာပဲ။ ကျုပ်တို့ဖြတ်မိလိုက်တာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ နှလုံးကို ဖြတ်မိ တာ။ အပေါက်ကို ညှပ်နဲ့ ဖမ်းပြီးပိတ်တာလည်း မရဘူး။ သွေးတွေအိုင်ထွန်းနေ လို့ စုပ်ထုတ်နေရတယ် ‘ဒေါက်တာလီဟိုင်းကို အမြန်ဆုံးအကြောင်းကြားပေးပါ’

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဇောချွေးပြန်အောင် လုပ်နေရတဲ့အချိန်မှာ မေ့ဆေးဆရာဝန်က သွေးပေါင်ချိန်ကျတာကို အော်ပြီး ကြေငြာနေတာကလည်း ကျောချမ်းစရာ ကောင်းပါပေ့ဗျာ။

‘သွေးပေါင်ချိန် ၈၀ အောက်ရောက်လာပြီ၊ ၇၀၊ ၆၅’

ကျုပ်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ နှလုံးထဲကနေ အပေါက်ကို လိုက် စမ်းကြည့်တယ်။ ကျုပ် လက်ထဲမှာ နှလုံးခုန်တဲ့အားက ဖျော့ဖျော့လာနေပြီ။

‘ဒေါက်တာလီဟိုင်းကို အမြန်ခေါ်ပေးကြပါဗျို့’

မေ့ဆေးဆရာ အော်လိုက်ပုံက ‘သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းလို့ မရတော့ဘူး’

ကျုပ်လည်း ရမ်းသန်းပြီး နှလုံးကို ညှစ်ပေးနေမိတယ်။ ကျုပ် ညှစ်လိုက် တိုင်း သွေးတွေက ထပ်ထပ်ပြီးပန်းထွက်လာတော့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ သွေးတွေ အိုင်ထွန်းနေပေါ့။

လီဟိုင်းရောက်တော့ အဆုတ်နှလုံးစက်နဲ့ ဆက်သွယ်လို့ရပြီ။ နှလုံး အခန်းထဲကသွေးတွေကို စုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တော့ Left Atrium လို့ ခေါ်တဲ့ ဝဲဘက် သွေးလက်ခံခန်းရဲ့နံရံမှာ ကျုပ်တို့လက်ချက်နဲ့ ပေါက်သွားတဲ့အပေါက် ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရပါတယ်။ ကလေးရဲ့ အသက်ဇီဝိန်ကို အဆုတ် နှလုံးစက်နဲ့ ခေတ္တထိန်းထားပြီး ဆရာကြီးက ဆက် ခွဲစိတ်တယ်။ နှလုံးနံရံက အပေါက်ကိုချုပ်ပြီး ဖါထေးရတာပေါ့။ ဆရာကြီးခွဲစိတ်နေတုန်း ကျုပ်မှာဖြင့် ရင်တမမနဲ့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းနေမိတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ဒေါက်တာလီဟိုင်းက 'ကိုင်း ရပြီ၊ အဆုတ်နှလုံးစက် ရပ်မယ်၊ ကြည့်ကြတာပေါ့' အဆုတ်နှလုံးစက်ရပ်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့နှလုံးက တာဝန် မထမ်းဆောင်နိုင်တော့ပါဘူး။ ပြောရမယ်ဆိုလျှင် လူနာက အသက်မရှိတော့ ပါဘူး။

ကျုပ်လည်း ဆေးရုံထဲမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေမိတယ်။ ဘယ်သူမှလည်း ကျုပ်ကို စကားမပြောကြ ဘူး။ ခွဲခန်းကအဖြစ်အပျက်ကို လူတိုင်းသိနေကြပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်လည်း ဒေါက်တာလီဟိုင်းဆီပဲ သွားတွေ့လိုက်တယ်။

သူ့ရုံးခန်းထဲဝင်သွားတော့ သိသိသာသာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေ တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကြောင့် ဆရာကြီးကတောင်မှ 'ထိုင်စမ်းပါဦး' လို့ အရင်ပြောယူရတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ထိုင်ခွင့်မရှိဘူးလို့ ယူဆတဲ့အတွက် ခေါင်းရမ်းပြမိပါတယ်။

'ခရစ်... ထိုင်ပါဦးကွ' လို့ ဆရာက ထပ်ပြောမှ ကျုပ် ထိုင်ချလိုက်ပါ တယ်။ 'ခရစ်ရေ တကယ်တော့ ဆရာဝန်ကြောင့် လူနာအသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ တွေဟာ လွှဲရှောင်လို့မရနိုင်အောင် ရှိတတ်စမြဲပါ။ အရေးကြီးတာက ဆရာဝန် အနေနဲ့ အမှားထဲက သင်ခန်းစာယူဖို့ပါပဲ။ နောက်ဆိုလျှင် မှတ်ထားကွ၊ ခါးထိ လို့ ပေါက်သွားလျှင် အပေါက်ထဲကို လက်ထည့်ပြီးပိတ်ထားရတယ်။ အဲဒီလို လက်နဲ့ ဖိပိတ်ထားတဲ့အချိန်မှာ နောက်ထပ်ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားချိန် ရတာပေါ့'

ကျုပ်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြရင်း 'ဒီလိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ ဘာလို့ မလုပ်မိပါလိမ့်' လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေမိပါတယ်။

ဆရာက ထပ်ပြောသေးတယ် 'ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မင်းလုပ်တဲ့ အမှားမျိုးလုပ်ခဲ့မိဖူးတယ်။ ကျုပ်ပြောတာကြားရဲ့လား၊ ကျုပ်လည်း ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

'မင်းရဲ့အရည်အချင်းကိုရော မင်းရဲ့လက်ကိုရော ကျုပ်အနေနဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်ရှိပြီးသားပါ။ နက်ဖြန်လူနာကျလျှင် မောင်ရင် ကိုယ် တိုင်ခွဲ၊ သွေးပြန်ကြောမကြီးကို ကြိုးနဲ့သိုင်းတာလည်း မောင်ရင် ကိုယ်တိုင်လုပ်၊ ဘေးကနေ ကျုပ် စောင့်ကြည့်ပေးပါမယ်'

နောက်နေ့ကျတော့ သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း သူ့ကို ကျုပ် လုပ်ပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာက ဆက်ပြီးခွဲစိတ်ဖို့ နေရာဝင်ယူရင်း ကျုပ်လုပ်တာ သပ်ရပ်ကောင်းမွန်ကြောင်း ချီးကျူးစကား ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

ကျုပ်က ဆရာ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရင်း အခုလိုမျိုး ကျုပ်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်တဲ့အပြင် မနေ့ကအမှားကြောင့် စိတ်ထိခိုက်တဲ့ဝေဒနာ ပြေရာပြေကြောင်းဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပေးတဲ့အတွက် ထိုင်ပြီးကန်တော့ချင်စိတ်ပေါက်မိပါတယ်။

မသေသင့်ဘဲ အသက်တစ်ချောင်းဆုံးရှုံးရတာ တကယ့်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလှပါတယ်။ တချို့လူနာတွေကျတော့လည်း သူတို့ရောဂါကို သိပေမဲ့ ကျုပ်တို့ဆရာဝန်တွေက ပြုပြင်ကုသပေးနိုင်လို့ သေကြရပြန်တယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့လုပ်သင့်တာက ပျက်စီးချို့ယွင်းတဲ့ နှလုံးအဆို့ရှင်တွေကို ခွဲစိတ်ပြုပြင်ပေးနိုင်အောင် နည်းလမ်းရှာရမယ်။ ပြုပြင်လို့မရအောင် ပျက်စီးနေတဲ့ အဆို့ရှင်တွေကျတော့ ကိရိယာတန်ဆာပလာတီထွင်ပြီး အစားထိုးတပ်ဆင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြဆဲကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပါမောက္ခဝန်ဂန်စတင်းရဲ့ အကြံပေးချက်အတိုင်း အဲဒီကဏ္ဍကို ဇောက်ချလေ့လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

တနေ့တော့ ကျုပ်ရဲ့ညီ မာရီးယပ်စ်က သူ့ဆေးခန်းဖွင့်နေတဲ့ ရိုဒီရှား နိုင်ငံ ဆာလစ်ဘူရီမြို့ကနေ တယ်လီဖုန်းဆက်ပါတယ်။ Aortic Stenosis ရောဂါရှိတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်ဟာ သူတိုက်တွန်းလို့ ကျုပ်နဲ့တွေ့ဆုံရအောင် လာမလို့တဲ့။

ယွန်စီဟာ မျှော်မှန်းထားတဲ့ရက်မှာပဲ သူ့အမေနဲ့အတူ အမေရိကားကို ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါတယ်။ လူနာမိန်းမပျိုလေးက သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ပုံရတယ်။ ‘ဆရာက ကျွန်မရဲ့နှလုံးထဲက ပစ္စည်းတစ်ခု အသစ်လဲပြီးထည့်ပေးမှာလို့ မာရီးယပ်စ်ကပြောတယ်’ အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါတုန်းက လူနာတွေကို ခွဲစိတ်ဖို့အတွက် ကြိုတင်ရက်ချိန်းပေးတဲ့စနစ် မရှိသေးဘူး။ အများအားဖြင့် ကိုယ့်အလှည့်ရောက်အောင် (၂)ပတ်တန်သည် (၃)ပတ်တန်သည် စောင့်ရတယ်။ ကျုပ်လည်း ယွန်စီကို ဆေးရုံတင်ထားပေးလိုက်ပါတယ်။

နောက်တနေ့ကျတော့ ပါမောက္ခဝန်ဂန်စတင်းခေါ်လို့ သူ့ရုံးခန်းမှာ သွားတွေ့ရတယ်။ ‘ခရစ်ရေ အခုပဲ ဟူစတန်မှာ ဒေါက်တာဒီဘီတီကီနဲ့ ဒေါက်တာ ကူလီတို့ကိုတွေ့ပြီး စကားပြောခဲ့တယ်။ မင်းအနေနဲ့ သွေးကြောဘက် ဆိုင်ရာ

ခွဲစိတ်မှုအတွေ့အကြုံ မရှိသေးတော့ သူတို့ဆီမှာ တစ်ပတ်လောက် သွားပြီး လေ့လာစေချင်တယ်။ ကုန်ကျစားရိတ်ကို တို့ဌာနက ကျခံမှာပါ။

ပါမောက္ခဝန်ဂန်စတင်းဟာ အဲဒီလိုရက်ရောပြီး စိတ်စေတနာ ကောင်း တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ကျုပ်ကို ဆရာကောင်း သမားကောင်းတွေဆီ သွား ရောက်ကြည့်ရှုလေ့လာဖို့ တိုက်တွန်း အားပေးရုံသာမက အထမြောက်အောင် စီစဉ်ပေးသူဖြစ်တယ်။ စနေနေ့တိုင်း မေးယိုးဆေးရုံကြီးကို သွားပြီး ရှားရှားပါးပါး ထူးချွန်ထက်မြက်လှတဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဂျွန် ကတ်(ခ)လင်ဆီမှာ လေ့လာခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက်လည်း ကျုပ်အတွက် တကယ့်ကို အကျိုးများလှပါ တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်ရဲ့လူ့နာယုန်စီကို သူမခွဲခင် အချိန်မီ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်လို့ ကတိပေးပြီး ဟူစတန်ကို သွားရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒေါက်တာကူလီကတော့ ပါမောက္ခဝန်ဂန်စတင်း ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့် လောက်အောင် ခွဲစိတ်တာ အလွန်တော်တဲ့သူပဲ။ သူ ခွဲစိတ်သလို ကောင်းမွန်လှပ သေသပ်တဲ့ ခွဲစိတ်လက်ရာမျိုး ကျုပ်တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးတာ အမှန် ပါ။ ဒေါက်တာဒီဘိက်ကီကိုတော့ တွေ့ခဲ့ ဆုံခဲ့တယ်။ သူတို့နဲ့အတူတကွ နေထိုင် လုပ်ကိုင်ပြီး ရက်အနည်းငယ်လောက်ကြာတော့ ကျုပ်တည်းခိုတဲ့ ဟော်တယ် ခန်းမှာ အကြောင်းကြားစာတစ်ခု ရောက်လာတယ်။ လူနာ 'ယွန်စီ' သေရှာပြီတဲ့။ ကျုပ်လည်းထွက်သွားရော မျှော်လင့်တာထက် စောပြီး ခွဲစိတ်ဖို့ သူ့အလှည့် ရောက်လာတယ်။ ခွဲစိတ်ရတာလည်း ဖိနာရီတောင် ကြာသတဲ့။ ခွဲစိတ်ခန်းက ထွက်လာပြီး တစ်နာရီလောက်အတွင်း ဆုံးသွားတယ်လို့ဆိုတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို စေလွှတ်ပေးတဲ့ မာရီးယပ်စ်ကို 'တို့ ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်ကွာ' လို့ မျှော်လင့်ချက် ပေးခဲ့မိတယ်။ ဒီမိန်းကလေး သေဆုံးရတာ ငါ့တာဝန်မကင်းဘူးဆိုတဲ့ စိတ် ခံစားချက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်ပေါ်လာပြီးတော့ နှလုံးအဆို့ရှင်တွေ ပြုပြင် လဲလှယ်ပေးတဲ့ ခွဲစိတ်ပညာရပ်ကို မဖြစ်မနေ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစား ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့မိပါတယ်။

နှလုံးမှာအဆို့ရှင် (၄)ခုရှိတဲ့အနက် Aortic (အေအော်တစ်) အဆို့ရှင် ကတော့ ဒုက္ခအပေးဆုံး ပြဿနာအများဆုံး ဖြစ်ဖွယ်ရှိပါတယ်။ ဒီအဆို့ရှင်ကို ဖြတ်ပြီးမှ ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနှံ့အပြား သွေးတွေရောက်အောင် နှလုံးက ညှစ် ထုတ်ပေးရတာကိုး။ ဒီအဆို့ရှင်ကျဉ်းနေလျှင် နှလုံးအနေနဲ့ ပုံမှန်ပမာဏရှိတဲ့ သွေးရရှိဖို့ ညှစ်အား ပိုခိုက်ထုတ်ရတယ်။ အဲဒီလို ညှစ်အားခိုက်ထုတ်ရတဲ့ အတွက်

ဝဲဘက်သွေးညစ်ခန်း (LV)ဟာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး နှလုံးရောဂါ ရရှိနိုင်ပါတယ်။

မကောင်းတဲ့နှလုံး အဆိုရှင်တွေကို အစားထိုးပြုပြင်ဖို့ နည်းလမ်း မျိုးစုံကြီးပမ်းခဲ့ကြတယ်။ အစားထိုးတဲ့တစ်ရှူးတွေက ကြာရှည်မခံဘဲ ကြေမ့ပျက်စီးသွားကြလို့ မအောင်မြင်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကျုပ်က ပလပ်စတစ်နဲ့လုပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ တီထွင်ပြီးထည့်ဖို့နဲ့ ဖြစ်နိုင်လျှင် မကောင်းတဲ့အဆိုရှင်တစ်ခုလုံးကို ပလပ်စတစ်အဆိုရှင်အသစ် အစားထိုးထည့်ပေးဖို့ ကြံဆခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ်ရဲ့စိတ်ကူး အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ကလည်း သိပ်ခက်ခဲမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ အစားထိုးထည့်ရမည့် အဆိုရှင်မှာ လခြမ်းပုံသဏ္ဍာန် အရွက်(၃)ခုပါရှိပြီး အဆိုပိတ်တဲ့အချိန်မှာ အဲဒီအရွက်လေးတွေက ခေါက်ထားသလိုဖြစ်နေရမယ်။ သန့်စင်ပြီးသွေးတွေ ခန္ဓာကိုယ်နေရာ အနှံ့အပြား ရောက်ရှိအောင် နှလုံးကညစ်ထုတ်တဲ့ အချိန်ကျတော့ ပိတ်နေတဲ့အရွက်လေးတွေ လန်ပြီး ပွင့်သွားရမယ်။ လူသားတွေဟာ ဒီထက်ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးဆန်းကြယ်တဲ့ လက်နက်ကိရိယာတွေတောင်မှ တီထွင်ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိကြတာပဲ။ အဓိကပြဿနာကတော့ အခုပြုလုပ်တဲ့အဆိုရှင်ဟာ သက်ရှိလူသားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း တပ်ဆင်ရမှာဖြစ်တဲ့အပြင် လူသားရဲ့အသက်ရှင်နေမှုကို မထိခိုက်စေဘဲ တာဝန်ဝတ္တရား ထမ်းဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိဖို့ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီ လိုအပ်ချက်တွေက ကြီးမားလှပါတယ်။ အဆိုရှင်ဟာ အေအော်တာ (သွေးပြန်ကြောမကြီး)ရဲ့ အရင်းပိုင်းမှာ အံဝင်ဝင်ကျဖြစ်ရုံ အရွယ်အစား သေးသေးလေးဖြစ်ရမယ်။ အဆိုရှင်ရဲ့ အရွက်လေးတွေကလည်း သွေးညစ်တဲ့အချိန်မှာ ပွင့်နိုင်ဖို့၊ ပြီးတော့ လုံအောင်ပိတ်နိုင်ဖို့နဲ့ အဖွင့်အပိတ်လွယ်ကူဖို့ အရေးကြီး လိုအပ်တယ်။ အဖွင့်အပိတ်ကလည်း ညင်သာမှသာ သွေးထဲမှာပါတဲ့ ကလာပ်စည်းတွေ မထိခိုက်မှာ။ အဆိုရှင်ဟာ သွေးနဲ့ အမြဲတစေ ထိတွေ့နေရတော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သွေးခဲလေးတွေဖြစ်ပြီး ငြိတွယ်မနေရအောင် စီမံထားဖို့လိုတယ်။ သွေးခဲလေးတွေဖြစ်ပြီး သွေးလှည့်ပတ်လမ်းထဲ ပြုတ်ထွက်သွားလျှင် အသက်အန္တရာယ်အထိ ဖြစ်စေနိုင်တယ်။

အဆိုရှင်ဟာ နုနယ်ပျော့ပျောင်းပြီး သွေးနဲ့ထိတွေ့လျှင် လွယ်လင့် တကူ စီးဆင်းနိုင်ဖို့ ချောမွေ့တဲ့ မျက်နှာပြင် ရှိရမည့် အပြင် ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲထက်ပင် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။ သူထမ်းဆောင်ရတဲ့ဝန်က မတန်တဆကြီးမားလှပါတယ်။ အဆိုရှင်ရဲ့ အရွက်လေးတွေဟာ

တစ်မိနစ်မှာ(၇၂)ကြိမ် အဖွင့်အပိတ်လုပ်ရတယ်။ တစ်နေ့မှာ အကြိမ်ပေါင်း (၁၀၀၈၀၀)ဆိုတော့ ၁၀ရက်ဆိုလျှင်ကို အကြိမ်ပေါင်းတစ်သန်းမက အဖွင့် အပိတ်လုပ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအဆိုရှင်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံဖို့လည်း လို သေးတယ်။

အဆိုရှင်တွေ အလုပ်လုပ်ပုံကို လေ့လာနိုင်ဖို့ စက်ယန္တရားလေးတစ်ခု တီထွင်ဆောက်လုပ်ရသေးတယ်။ ပလပ်စတစ်ဘူး(၂)ဘူးရဲ့ကြားမှာ အဆိုရှင်ကို ထိန်းထားနိုင်တဲ့ အပြားတစ်ခုတပ်ဆင်ထားတယ်။ အောက်က ပလပ်စတစ်ဘူး ထဲကို နှလုံးလက်ခံခန်းထဲသွေးရောက်သလိုမျိုး အချက်မှန်မှန် စက်နဲ့ ရေသွင်း ထည့်ပေးတယ်။ အချိန်တန်တဲ့အခါ အဆိုရှင်က ပွင့်လာပြီး အခြားပလပ်စတစ် ဘူးထဲကို ရေတွေဝင်သွားတယ်။ လူ့ရဲ့နှလုံးထဲမှာ အဆိုရှင်အဖွင့်အပိတ် လုပ် နေတဲ့ပုံတူကို ကျုပ်တို့ရဲ့စက်မှာ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နေရတာပေါ့။ ကျုပ် တို့ရဲ့ ပလပ်စတစ်အဆိုရှင်ဟာ စက်ထဲမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အလုပ် လုပ်နိုင်တာကိုတွေ့ရမှ တိရစ္ဆာန်ရဲ့ နှလုံးမှာထည့်ပြီး စမ်းသပ်သုတေသန ပြုလုပ်ကြရတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ သဘာဝအင်္ဂါပစ္စည်းနဲ့ ချွတ်စွပ်တူအောင် ဖန်တီး ပြုလုပ်ရတာမို့ တိတိကျကျမှန်မှန်ကန်ကန်ဖြစ်ဖို့ အထူးဂရုပြုရပါတယ်။ ပထမ ဆုံးအနေနဲ့ အသင့်လျော်ဆုံး ပလပ်စတစ်အမျိုးအစားရရှိဖို့ လိုအပ်တယ်။ အစပိုင်းမှာ ကျုပ်တို့စမ်းသပ်တဲ့ အဆိုရှင်အချို့ဟာ ခွေးရဲ့နှလုံးမှာ တပ်ဆင် ကြည့်တော့ ခံနိုင်ရည်လုံလုံလောက်လောက် မရှိတဲ့အတွက် သွေးခဲလေးတွေ ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာနဲ့ကြုံရတယ်။ နောက်ကျတော့ အဆိုရှင်ကြီးတစ်ခုလုံး အစား မထိုးဘဲ ပလပ်စတစ်အရွက်လေးတွေ တပ်ဆင်ပေးကြည့်ပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်း နဲ့ ကျွန်တော်စိတ်တိုင်းကျ ပလပ်စတစ်အဆိုရှင်တစ်ခုကို အောင်အောင်မြင်မြင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီပစ္စည်းကိုတော့ အခုသုံးဖို့ မဟုတ်သေးဘူး။ မင်နီဆိုတာ တက္ကသိုလ်ဆေးရုံမှာ အသုံးပြုဖို့မဟုတ်သေးဘူး။

ကျုပ်ဟာ ပလပ်စတစ်နဲ့ပြုလုပ်တဲ့ အေအောတစ်အဆိုရှင်အကြောင်း စာတမ်း ရေးသား ပြုစုနိုင်တဲ့အတွက် မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ ရရှိခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ အတောအတွင်း ကျုပ်က မွေးရာပါ အူသိမ်ကျဉ်းမြောင်းပိတ်ဆိုတဲ့ ရောဂါ အကြောင်း စာတမ်းတင်နိုင်ခဲ့တဲ့အပြင် ရောဂါဗေဒစာမေးပွဲ၊ ဂျာမန်နဲ့ဒက်ခ် ဘာသာ စာမေးပွဲတွေ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုတာလည်း အောင်မြင်ခဲ့လို့ ခွဲစိတ်ပညာ ဒေါက်တာဘွဲ့ (Ph.D in Surgery)ကိုပါ ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရပါတယ်။

ပါမောက္ခ ဝန်ဂန်စတင်းကတော့ တော်တော်လေး နှစ်ထောင်းအားရ ဝမ်းသာကျေနပ်နေပုံရပါတယ်။ အခုတော့ ကျုပ်တို့ဟာ မိတ်ဆွေရင်းချာ ဖြစ် နေကြပါပြီ။ ‘ခရစ်...မင်း ရည်မှန်းချက် အောင်ပြီပေါ့ကွ’ လို့ ပြောတော့ ပါမောက္ခကြီးရဲ့ အားပေးကူညီမှုကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိကြောင်း ပြန်ပြော ရပါတယ်။

‘ငါ့မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ဒီမှာ တို့နဲ့အတူဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြန်စဉ်းစားပါဦးလား’

တကယ်တော့ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ ထပ်တလဲလဲ ပြောဆို ဆွေးနွေးခဲ့ကြဖူးပါပြီ။ သူ့ အယူအဆအရ မင်နီယာပိုလစ်(စ)မှာ ဆက် နေလျှင် ကျုပ်အတွက် အလားအလာကောင်းတွေရှိတယ်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ် ပါရဲ့။ ဒီနှစ်နှစ်ခွဲကာလအတွင်း ဒီနေရာဟာ ကျုပ်ရဲ့ကမ္ဘာလို ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ တောင်အာဖရိကဆိုတာ ကျုပ်အတွက် အလွမ်းဝေးပြီး စိမ်းသလိုဖြစ်နေ တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဇနီး လျို့ဂျီတောင်မှ ကျုပ်ဆီကိုစာရေးတာ ကြသည်ထက် ကြ လာပြီ။ ကျုပ်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဇာတိမြေကိုတွယ်တာတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးက အခိုင် အမာရှိနေတယ်။ ကျုပ်က သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်မှာ အခြေချမနေချင်ဘူး။

‘အဆုတ်နှလုံးစက် မရှိတဲ့နေရာမှာ မင်း တတ်မြောက်ထားတဲ့ နှလုံး ခွဲစိတ်ကုသမှုတွေ ဘယ်လိုလုပ် လုပ်နိုင်မှာလဲ’

‘ကျွန်တော်လည်း အခုတော့ မပြောတတ်သေးပါဘူး’

‘အဆုတ်နှလုံးစက်ကို သမုဒ္ဒရာကြီးဖြတ်သွားမည့် သင်္ဘောပေါ် တင်ပို့ လျှင် ဘယ်လောက်တောင် အကုန်အကျများမယ် ထင်သလဲ’

‘ကိပ်တောင်းအရောက် ပြောတာလား’ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မယုံ နိုင်အောင်ပါပဲ။

‘အာဖရိကမှာ မင်းအပြင် ဒီစက်ကို ကိုင်တွယ်တတ်တဲ့သူ ရှိလို့လား’

ကျုပ်ကို ဒီစက်ပေးဖို့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောတဲ့စကားမို့ မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ထူးခြားလှပါတယ်။ သူကတော့ အဲဒီလိုပြောပြီး ရယ်မော နေရင်း ‘ခရစ် ပြောလေကွာ... ငါ့ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ စိုက်ကြည့်မနေစမ်းပါနဲ့ ဆေးစတိုက်က ပိတ်တော့မှာကွ’ ကျုပ်လည်း အဆုတ် နှလုံးစက်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းအချို့နဲ့ အပိုပစ္စည်းတွေကို ရွေးချယ် ကောက်ယူ ရပါတယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကိုင်လိုက်မိတာနဲ့ ဇာတိမြေကိုပြန်ပြီး ဒီစက်ကို

အသုံးပြု ကိုယ့်နိုင်ငံက လူနာတွေရဲ့အသက်ကို ကြီးစားကယ်တင်မယ် ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်ခံစားနေမိပါတယ်။

နောက်နေ့ကျတော့ ကျုပ်ဟာ ပါမောက္ခဝန်ဂန်စတင်းကို အခုလို သတင်းပို့ခဲ့ပါတယ်။ ‘ဆရာကြီး ဒေါ်လာ(၁၀၀၀)လောက်ဆိုလျှင် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာ ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်’

‘ကုန်ကျငွေကို လျော့တွက်လို့မရဘူးကွ၊ မင်းထင်တာထက် နှစ်ဆ ပိုလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုရောက်တော့လည်း ရောက်စ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက် သုတေသနစမ်းသပ်တာတွေ လုပ်နေရဦးမှာမို့ အထောက်အပံ့ လိုဦးမှာပဲ’

‘မစွပ်စားနဲ့ ဝါရှင်တန်ကို ဖုန်းခေါ်ပေးပါလား’

နှစ်မိနစ်အတွင်း ဝါရှင်တန်က အမျိုးသားကျန်းမာရေးဌာနနဲ့ တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ် ရပါတယ်။

‘Bill လား၊ ကျုပ်ဆီမှာ တောင်အာဖရိကက လူငယ်ဆရာဝန် တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ နှလုံးအဆိုရှင် သုတေသနအတွက် ခင်ဗျား ရံပုံငွေ ထောက်ခံဖူးတဲ့သူပေါ့။ သူက တောင်အာဖရိက ပြန်ပြီး နှလုံးခွဲစိတ်ကုသတဲ့လုပ်ငန်းတွေ လုပ်မလို့တဲ့၊ ကျုပ်တို့ သူ့ကို ကူညီဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ အဆုတ်နှလုံးစက်အတွက် ဒေါ်လာ(၂၀၀၀)အပြင် တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ (၂၀၀၀) နှုန်းနဲ့ (၃)နှစ်လောက် ဆက်ပြီး ထောက်ရမှာပဲ’

တစ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ တယ်လီဖုန်းကိုပြန်ချပြီး ‘ကိုင်း မင်းလိုရာဆန္ဒပြည့်ပါပြီ ဗျာ’ လို့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ပြောပြပါတယ်။

နောင်နှစ် အတန်ကြာတဲ့အခါ တောင်အာဖရိကလို နိုင်ငံငယ်လေးမှာ ပထမဆုံး နှလုံးအစားထိုးကုသတာ အောင်မြင်တော့ အမေရိကန်သမ္မတ လင်ဒင်ဘန်ဂန်ဆင်အပါအဝင် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာရှိတဲ့ လူအမြောက်အမြား မယုံနိုင်အောင် တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရပါတယ်။ အမှန်အားဖြင့် ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီသမိုင်းဝင် ခွဲစိတ်မှုကြီးကို လုပ်နိုင်ခွင့်ရရှိခဲ့တာ ပါမောက္ခဝန်ဂန်စတင်းရဲ့ ကျုပ်အပေါ် ယုံကြည် စိတ်ချမှုကို အရင်းခံပြီး နှစ်မိနစ်ကြာမျှ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောဆို ထောက်ခံပေးမှုနဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ စေတနာထက်ထက်သန်သန် ပံ့ပိုးကူညီမှုတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဧပြီလရဲ့ နေသာတဲ့ နံနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ကျုပ်ဟာ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး၊ မင်နီယာပိုလစ်(စ)မြို့က ထွက်ခွာလာခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်အဖို့ ဒီမှာနေခဲ့ရတာ ရာစုတစ်ခုလောက်တောင် ကြာပြီလို့ ထင်မှတ်မိပါတယ်။

နယူးယောက်ရောက်တော့ ကားကို သင်္ဘောနဲ့တင်ပေးပြီး မိရာလေယာဉ်နဲ့ ကိပ်တောင်းမြို့ကို ပြည်တော်ပြန်ခရီး နှင်ခဲ့ပါတယ်။ ပင်လယ်ကြီးကို ကျော်ဖြတ် တော့ အနောက်မြောက်လေတိုက်ခတ်ပြီး လှိုင်းလေတွေ လှုပ်ခတ်နေတာကို သတိပြုမိပါတယ်။

ဟိုမှာ ကျုပ်ရဲ့ဇနီး လျှို့ဝှက်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ရင်သွေးလေးတွေ ရှိနေကြတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်အတွင်း ကျုပ်လည်း သူတို့ဆီ စာမရေး ဖြစ်ဘူး။

တွေ့တာနဲ့ သူမရဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်ပုံကတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်မိတာ အမှန်ပါပဲ။

‘ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာရတာလဲ’ တဲ့။

သူ့ မျက်လုံးထဲမှာ အပြုံးရိပ် ရှာလို့ မတွေ့ပါလား။

ဘုရားရေ၊ ငါ့တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် အဆိုးရွားဆုံးအမှားကို လုပ်မိပြီ လားလို့တောင် ကျုပ်ဖါသာ တွေးတောလိုက်မိတယ်။

‘ရှင်က အံ့ဩသလို လုပ်မနေပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့က ရှင် ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူးလို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး မေ့ထားလိုက်ကြပြီ’

‘နည်းနည်းလောက် နှောင့်နှေးကြန့်ကြာတာပါကွာ၊ ဒီအကြောင်းလည်း ကိုယ် စာရေးပြီး ပြောခဲ့တာပဲ’

‘ရှင် စာရေးတာ တစ်လမှာတစ်ကြိမ်၊ ရေးပြန်တော့လည်း မလာနိုင် သေးတဲ့ အကြောင်းပဲလေ’

‘ငါက ဟိုမှာ နှလုံးအဆို့ရှင်တွေ စမ်းသပ်ပြီး လုပ်နေတာ’

‘နှလုံးအဆို့ရှင် လုပ်တာတွေဘာတွေ အကြောင်းပြမနေပါနဲ့ ရှင်၊ ရှင်က မိသားစုတည်ဆောက်ပြီးတာနဲ့ မိသားစုတာဝန်တွေကို ကျွန်မဆီမှာ ထိုး သိပ်ထားခဲ့တော့ ဒုက္ခသုက္ခမှန်သမျှ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ခါးစည်းခံရတာ ပါ။ ကျွန်မတို့ မိသားစုကတော့ ရှင့်ကို ရှိသေးတယ်လို့တောင် သဘောမထား တော့ပါဘူး’

ဒါ သူမရဲ့ ခါးသီးပြင်းထန်လှတဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက် ရန်တွေ့စကားပါ။

ကျုပ်ရဲ့ ရင်သွေးတွေကိုချစ်လွန်းလို့၊ သူ့ကိုလည်း တကယ်ချစ်မြတ်နိုး တယ်ဆိုတာ အသေအချာယုံကြည်လို့ ကျုပ်အနေနဲ့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တာပါ လို့ ပြောပြလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို သူ သွေးဆူနေတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ် ဘယ်လိုပြောပြော သူလက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်သား

တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ထားရှိတဲ့ မေတ္တာရဲ့အတိမ်အနက်ကို ဆန်းစစ်ကြဖို့ လိုနေပြီ။ အခုလောလောဆယ် ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးလိုက်လျှင် ရလဒ်ကောင်းရနိုင်စရာ မရှိဘူး။

မိုးရွာတော့မယ်၊ အုံ့ဆိုင်းနေတဲ့ ကောင်းကင်အောက်မှာ မြို့တော်တစ်ခုလုံး မှုန်မှိုင်းနေတယ်။ အခုချိန်ဟာ ကိပ်တောင်းမြို့မှာ ဆောင်းရာသီဖြစ်ပေမဲ့ ကျုပ်လာခဲ့တဲ့ မင်နီယာပိုလစ်(စ)မြို့မှာ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ စိုပြေစိမ်းလန်းလှပတဲ့ နွေဦးပေါက်ရာသီမို့ နေချင်စဖွယ်အချိန်ကာလမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ နွေဦးပေါက်ရာသီဆိုတာ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်ကျရင် ဆိုက်ရောက်လာမြဲ မဟုတ်ပါလား။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကလည်း ထိုနည်းတူ အချိန်ကျလျှင် ပြန်လည်လန်းဆန်းလာကောင်းပါရဲ့။

အခန်း (၆)

ဆေးရုံမှာတော့ ပါမောက္ခဂျင်နီလိုက ကျုပ် ပြန်လာမယ်ဆိုတာ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပြီးသား။ ကျုပ်မရောက်ခင် သီတင်းပတ်အတော်ကြာကတည်းက ‘ခရစ်ဘားနဒ် ပြန်ရောက်တော့မယ်။ အဆုတ်နှလုံးစက်ကြီး ရထားပြီ။ တို့ ဂရုရှူးဆေးရုံကြီးဟာ အာဖရိကတိုက်မှာ ပထမဆုံး နှလုံးကိုဖွင့်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသမှုတွေ လုပ်နိုင်တော့မှာ ကွ’ လို့ လူတကာကို ကြေငြာမောင်းခတ်နေတာ။ ခေတ်သစ်တစ်ခု စတင်တော့မှာအမှန်ပါ။ ‘အဆုတ်နှလုံးစက်ကြီး စပြီးလည်ပတ်နိုင်ဖို့ ဘယ်လောက်များ အချိန်ယူရဦးမှာလဲ’

‘စက်ရောက်တာနဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ တပ်ဆင်ရမယ်။ စက်ကိုင်မည့် အဖွဲ့သားတွေကို လေ့ကျင့်သင်တန်းပေးရမယ်။ သေချာသထက် သေချာအောင် စမ်းသပ်မှုတွေကို ထပ်တလဲလဲလုပ်ရမယ်။ အနဲဆုံးနှစ်လလောက် အချိန်ယူရမှာပေါ့’

(၂) ပတ်အကြာမှာ အဆုတ်နှလုံးစက် ပစ္စည်းသေတ္တာတွေနဲ့အတူ အဆုတ်နှလုံးစက်အတွက် ဒီဓေါလီလီဟိုင်း အောက်ဆီဂျင်ပေးစက်လည်း ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ကျုပ်တို့ဘက်ကလည်း ကဏ္ဍအလိုက် လေ့ကျင့်လုပ်ကိုင်တာဝန်ယူမည့်သူတွေကို သူ့အုပ်စုနဲ့သူ အဆင်သင့်ဖွဲ့ထားပြီးပါပြီ။ ကားလ်ဂူဆင်ဆိုတဲ့ ကျွမ်းကျင်အမှုထမ်းရယ်။ မယ်လ်ကွန် မက္ကင်ဇီဆိုတဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ရယ်။

လက်ထောက်လုပ်ရမည့် လူမည်းအမျိုးသား ဗစ်တာပစ်(ခဲ)ရယ် စုပေါင်းပြီး ခွဲစိတ်ပညာဌာန သုတေသနဓါတ်ခွဲခန်းမှာ သေတ္တာတွေအားလုံး ဖွင့်လိုက်ကြ တာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေ အားလုံးပြန့်ကျဲနေတာပဲ။

‘အရင်ဆုံး မော်တာတပ်ဆင်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား’ စမ်းသပ် တပ်ဆင်ဖို့ စိတ်စောနေတဲ့ ကားလ်ဂူဆင် ပြောတာဖြစ်ပါတယ်။ သူက မျက်နှာ နီစပ်စပ်နဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အလုပ်လုပ်လျှင် စေ့စပ်သေချာတယ်၊ တာဝန်ယူတတ်တယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကိုတွေ့တာနဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသား။

ခွဲစိတ်ဆရာဝန် မယ်လ်ကွန်မက္ကင်ဇီကတော့ အခုလို မေးတယ်။

‘လုပ်ငန်းမစသေးခင် ကျွန်တော် မရှင်းတာလေးမေးပါရစေ၊ ကျုပ်တို့ က ဖီမော်ရယ် သွေးပြန်ကြောကြီးထဲကို ပန်းနဲ့ သွေးတွေထိုးသွင်းပေးတာက တော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ပြန်ထွက်လာမည့် သွေးညစ်တွေက စက်ထဲ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်မှာလဲ’

တော်လိုက်တာ၊ အဖက်ဖက်က ကြိုတင်စဉ်းစားတတ်တဲ့ သူ့ကို ချီးကျူးမိပါတယ်။

‘သွေးတွေက ကမ္ဘာမြေကြီးဆွဲငင်အားနဲ့ စက်ထဲ ပြန်ရောက်လာမှာ ပေါ့၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အနိမ့်အမြင့် စီစဉ်တကျလုပ်ပေးရတယ်၊ သွေးညစ်တွေ ကို လက်ခံမည့်ကန်က ခွဲစိတ်ခုတ်ထက် (၂၅)စင်တီမီတာ နိမ့်တယ်ဆိုလျှင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးညစ်တွေ ကန်ထဲကိုလွယ်လင့်တကူ စီးကျနိုင်ပါတယ်’

‘ဗစ်တာကြီး’ လို့ သိထားကြတဲ့ ဗစ်တာတစ်ယောက်ကတော့ တစ်ခွန်း တစ်ပါဒမှ ဝင်မပြောဘူး၊ ပစ္စည်းသေတ္တာကြီးတွေ ဖွင့်တုန်းကလည်း ဂရုတစိုက် ပါဝင် လုပ်အားပေးတယ်၊ ကျုပ်တို့ ပြောဆိုတာတွေကိုလည်း စိတ်အား ထက်ထက်သန်သန်နဲ့ နားစိုက်ထောင်တယ်၊ သူ့ အမူအရာကြောင့် သူဟာ အားကိုး အားထားရမည့်သူတစ်ယောက် ဆိုတာ ကြိုတင်မှန်းဆနိုင်ခဲ့မိပါ တယ်၊ နောက်ဆုံးကျမှ သူ့ရဲ့ တောင်းဆိုချက် စကားတစ်ခွန်းက

‘ဆရာကြီး ဒီသေတ္တာခွဲတွေက သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ပရိဘောဂလုပ်ချင်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါလား’

အစကောင်းတယ်လို့သာ အဓိပ္ပာယ် ကောက်လိုက်ချင်ပါတယ်၊ အဆုတ်နှလုံးစက်ကြီးကို ထည့်လာခဲ့တဲ့ သေတ္တာခွဲတွေကလည်း အလဟဿ မဖြစ်ဘဲ လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီး လူသားတွေကို

အကျိုးပြုမည့် အဆုတ်နှလုံးစက်ကလည်း ခွဲစိတ်ကုတင်ပေါ်က လူနာတွေကို အကျိုးပြုနိုင်မှာ သေချာပါတယ်။

ကျုပ်တို့အဖွဲ့ဟာ ကြိုတင်လေ့ကျင့်တဲ့အနေနဲ့ တိရစ္ဆာန်(၂၅)ကောင် တိတိ အောင်အောင်မြင်မြင် စမ်းသပ်ခွဲစိတ်ကြည့်ခဲ့ကြတယ်။ လွယ်ကူတဲ့ ခွဲစိတ်မှုမျိုးကစတင်ပြီး တစ်ဆင့်ချင်းတစ်ဆင့် ပိုမို ရှုပ်ထွေး ခက်ခဲကြာမြင့်တဲ့ ခွဲစိတ်မှုမျိုးတွေကို ဆောင်ရွက်ကြရင်း ကျုပ်တို့အဖွဲ့သားအားလုံးဟာ တစစ ပိုမို ကျွမ်းကျင်လာကြရုံသာမက စက်နဲ့လည်း ဟန်ချက်ညီအောင် လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း ရှိလာကြပါတယ်။ အခုဆိုလျှင် ကျုပ်တို့အဖွဲ့ဟာ လူကို စမ်းသပ်ခွဲစိတ်ကြည့်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ သမိုင်းမော်ကွန်းတင်ရမည့် ခွဲစိတ်မှုကြီးမတိုင်ခင် ကျုပ်ဘဝမှာ အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်ရပ်၊ အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှုလို့ ပြောရမှာဖြစ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီး အနိစ္စရောက်တဲ့ကိစ္စ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

တစ်နေ့မနက်စောစော ကျုပ် ဆေးရုံမှာရှိနေတဲ့အချိန် တောရိုင်းမြေ အနီး ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေမြို့လေးတစ်ခုဖြစ်တဲ့ Knysna မှ ခေါ်တဲ့ တယ်လီဖုန်းသတင်းတစ်ခု ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ မိဘ(၂)ပါးဟာ အဲဒီမြို့လေးမှာ တူမလေးဆာရာနဲ့အတူ နေထိုင်ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့သူက တူမရဲ့ယောက်ျား ပီယက်ကက်(ပ်)။

‘ခင်ဗျားအဖေကို မသေခင် တွေ့ချင်တယ်ဆိုလျှင် မြန်မြန်လာဗျို့။ သိပ်ကြာကြာခံတော့မယ် မထင်ဘူး’

‘အေးဗျာ၊ ကျုပ် လာနေပြီလို့ ပြောပေးပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ် ရောက်တဲ့ အထိ တောင့်ထားဖို့လည်း ပြောပေးပါ နော်’

ကျုပ် အဖေ့ဆီကိုချက်ချင်း လိုက်သွားရမည့်အကြောင်း လျှို့ဝှက်ကို ဖုန်းဆက်ပြောပြတော့ ‘ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ’ လို့ သူက မေးပါတယ်။ သူ ကျိတ်ပြီးငိုနေမယ်ဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်မိပါတယ်။

‘ဂျှိုက်စ်နဲ့ဗာနေတို့ကို ဆက်သွယ်ပြီး မင်းလည်း သူတို့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ဆာလစ်ဘူရီက မာရီးယပ်ကိုလည်း မင်းပဲ အကျိုးအကြောင်းဆက်ပြီး ပြောပေးပါ’

ကျုပ်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ‘ဖခင်ရဲ့အကြောင်းကို သားထက် ပိုသိတဲ့သူ မရှိနိုင်သလို သားရဲ့အကြောင်းကို ဖခင်ထက် ပိုမသိနိုင်’ လို့ သမ္မာကျမ်းစာမှာ ဖော်ပြရေးသားထားပါတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်စား ဘယ်သူ့ကိုမှ စေလွှတ်လို့မရဘူး၊ အဖေ့အသက်မိအောင်

အချိန်မီရောက်ပါစေလို့ ကျိတ်ပြီးဆုတောင်းနေမိပါတယ်။ ကားကို အစွမ်းကုန် ခပ်မြန်မြန်မောင်းပေမဲ့ ခရီးကဝေးတော့ (၇)နာရီလောက်ကြာတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဒီအဖြစ်မျိုး ကြုံရမယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးသိနေခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ် အမေရိကားမှ ပြန်ရောက်ကတည်းက အဖေ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးက ကောင်းလှတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် သူ့ကို ဂရုရှူးဆေးရုံကြီးမှာ ဆေးစစ်ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ ကင်ဆာရောဂါ နောက်ဆုံးအဆင့် ရောက်နေတာသိရတော့ သူ့ကို ဖွင့်မပြောဘဲ ဖုံးထားပေမဲ့ ကာယကံရှင်က သူ့အခြေအနေ သူ့သိနေပြီးသားပါ။ နောက်တော့ ဆေးရုံက ဆင်းပြီး အိမ်ပြန်သွားခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

ကျုပ်လည်း အဖေ့အခြေအနေကို မကြာခဏ ဖုန်းဆက်ပြီး မေးပါတယ်။ ကျုပ် ဆက်တဲ့အခါတိုင်း အမေက သိပ်မဆိုးပါဘူးလို့ အမြဲပြောတယ်။ အဲဒီအတောအတွင်း အဆုတ်နှလုံးစက်ကြီးရောက်လာတော့ ကျုပ်တို့အားလုံး စမ်းသပ်မှုတွေ အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျုပ်ကတော့ အထွေထွေခွဲစိတ်မှုတွေ လုပ်ရင်း လက်တွဲရမည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ သဟဇာတဖြစ်ပြီး အပေးအယူ ညီညီမျှမျှ တက်ညီလက်ညီ ဖြစ်ဖို့ လုံးပန်းနေရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ဖုန်းသည်လျှို့ဝှက်နဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ယုံကြည်မှုရရှိအောင်လည်း ကြိုးစား ကြံဆောင်နေရပါတယ်။ အဲဒီလို ဗျာများနေတော့ စောစောစီးစီး သွားသင့်ပါလျက် မသွားနိုင်ခဲ့လို့ အလာကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းတဲ့အဖြစ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရပါတော့တယ်။

Knysna ကို နေ့ခင်းပိုင်း ခပ်စောစောရောက် သွားပါတယ်။ တံခါးလာဖွင့်တဲ့ မစ္စတာကက်(ပ်)က 'အဖိုးကြီးတော့ ဆုံးရှာပြီ' လို့ ခေါင်းယမ်းပြီး ပြောပြပါတယ်။ 'တကယ်တော့ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့ အချိန်ကတည်းက အသက်ငင်နေပါပြီ'။

ကျုပ်အမေကိုကြည့်ရတာ ကိုယ်စိတ်ပင်ပန်းပြီး နွမ်းနယ်နေပုံရပေမဲ့ ငိုနေတာတော့ မတွေ့ရဘူး။ ကျုပ်လည်း အမေ့ကိုဖက်ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ မေးတော့ 'အဲဒီနေ့က နင့်အဖေ အစောကြီးအိပ်ယာကနိုးနေတာ။ နေကောင်းပုံတော့မရဘူး။ နောက်ပြီးတော့ အိပ်ယာပေါ်မှာထိုင်ရင်း နံရံပေါ်က မင်းတို့ ဓါတ်ပုံတွေကို လက်ပြနွတ်ဆက်နေတော့တာပဲ။ သားသမီးတွေကို တစ်ယောက်ချင်း နာမည်ခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်နေလိုက်တာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားတဲ့ ဧဗရာဟင်တောင် မကျန်ဘူး။ သူ နောက်ဆုံး စကားပြောတာ မင်းနဲ့ပဲ ခရစ်ရေ'

တကယ်တော့အဖေက ကျုပ်ကို စောင့်နေရှာတာ ဖြစ်မယ်၊ အဖေ ခေါ်ပေမဲ့ ကျုပ်က ရောက်မလာတဲ့အတွက် ဓါတ်ပုံကိုပဲ လက်ပြနုတ်ဆက်ရ ရှာတာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ဟာ အဖေဖြစ်သူ အလိုအပ်ဆုံးအချိန်မှာ လာရောက် ဖို့ ပျက်ကွက်ခဲ့တယ်။

ကျုပ်ဟာ Heads တောင်ကြီးတွေဆီ ကားမောင်းပြီးသွားခဲ့တယ်၊ ကျောက်ကမ်းပါးကြီးတွေပေါ်ကနေ အဖေမွေးတဲ့နေရာဆီ မှန်းမျှော်ကြည့်နေမိ တယ်၊ ဘာကြောင့် ငါ့အနေနဲ့ အဖေကို ဒီထက်ပိုပြီး အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့တာလဲ၊ အဖေကို ဝတ္တရားပျက်ကွက်ခဲ့သလို သူငယ်ချင်းမိုက်ကယ်တုန်းကလည်း တာဝန် မကျေခဲ့ဘူး၊ အခုလည်း ကျုပ်ရဲ့ဇနီးသည်လို့ဂျီနဲ့ သားသမီးတွေအပေါ် ဝတ္တရား ကျေရဲ့လား။

ကျုပ်ဇနီးရဲ့အဆိုအရ သူတို့ကတော့ ကျုပ်ကို စွန့်ပစ်လိုက်ပြီတဲ့။ ကျုပ်က အိမ်ကို ပြန်မလာနိုင်သေးဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းကလွဲလို့ ဘာဆိုဘာမှ စာရေးတာမရှိခဲ့ဘူးတဲ့။

တကယ်တော့ အဲဒီနှစ်နှစ်ကာလအတွင်း ကျုပ်အနေနဲ့ စာတမ်း နှစ်စောင်ရေးသားခဲ့တယ်၊ ဘွဲ့(၂)ခု ရရှိခဲ့တယ်၊ လူ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်မည့် အဆိုရှင်တွေ ပြုလုပ်နေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်၊ နှလုံးဝေဒနာသည်တွေဟာ မြန်နိုင် သရွေ့ မြန်မြန် အကူအညီလိုနေကြတာမဟုတ်လား။

‘ကျွန်မတို့မိသားစုလည်း အဲဒီဝေဒနာသည်တွေလို အကူအညီလိုအပ် နေခဲ့တာပဲ၊ ရှင်က ကျွန်မတို့မိသားစုကိုတော့ပစ်ထားပြီး သူများတွေအတွက် အားသွန်ခွန်စိုက် အလုပ်လုပ်နေတာကိုး’

‘ငါလည်း မင်းတို့ကို ငါပေးနိုင်သမျှ အားလုံးပေးခဲ့တာပဲ၊ ငါ့မှာရှိသမျှ မင်းတို့ဖို့ ချန်ထားခဲ့တာပဲမဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်ချန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မေတ္တာအကြွင်းအကျန်နဲ့ အချိန် အကြွင်းအကျန်တွေပါ၊ တကယ်တော့ ရှင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စွန့်ပစ်ခံရတဲ့လူ၊ စွန့်ပစ်ခံရတဲ့ ခင်ပွန်းပါပဲလေ’

‘အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့မှာရှိသမျှ မင်းကို ပေးခဲ့ပါတယ်’

‘ရှင်တကယ်ပြောတာလား၊ ကျွန်မကိုအသာထား၊ မသေခင်နှုတ်ဆက် စကားလေးပြောချင်ရှာတဲ့ ရှင်အဖေကိုတောင် နံရံပေါ်က ဓါတ်ပုံလေးကလွဲလို့ ဘာများ ရှင်ပေးနိုင်ခဲ့လို့လဲ’

ကျုပ်လည်း တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ လျှို့ဝှက်က ဗာနေနဲ့ဂျွန်(စ်)တို့နဲ့အတူ ရောက်နေကြပါပြီ။ အဖေရဲ့အလောင်းပြင်ထားတဲ့ အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ လျှို့ဝှက်က ကျုပ်နဲ့တွေ့တော့ နှုတ်ဆိတ်နေတယ်။ မျက်ရည်ဝိုင်းနေတဲ့ သူမရဲ့ မျက်လုံးအစုံက ကျုပ်ရင်ထဲအထိ ထိုးဖောက်ပြီး အဖြေတစ်ခုခု ရှာနေသယောင် ထင်မှတ်ရတယ်။

အိပ်ခန်းထဲကျုပ်ဝင်သွားတော့ ကျန်တဲ့သူတွေက လိုက်ဝင်လာပြီး ကျုပ်ကို နှစ်သိမ့်အားပေးကြပေမဲ့ ကျုပ်အဖို့ ဖြေမဆည့်နိုင်အောင် ခံစားနေရပါတယ်။ အဖေကို တမ်းတရင်း ငိုကြွေးမိသလို ကျုပ်အပေါ် အားထား မျှော်လင့်တဲ့သူတွေအတွက် အမြဲတမ်းဝတ္တရားပျက်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့အဖြစ်ကိုလည်း မကျေမချမ်းနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း ငိုကြွေးနေမိပါတော့တယ်။

နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ကျုပ်တို့တတွေ အဖေရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို အိမ်ပေါ်ကချပြီး အနက်ရောင်အသုဘယာဉ်ပေါ်ကို တင်ပေးကြတယ်။ ကျုပ်နဲ့အတူ အမေရယ်၊ လျှို့ဝှက်ရယ်၊ ဗာနေရယ် ကားထဲမှာပါလာကြတယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကအဖြူရောင် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ ခပ်သေးသေးပဲ။ တရားဟောစင်ရဲ့ရှေ့မှာ အလောင်းကိုချပြီး နေရာယူဖို့ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အနောက်ဘိုးဖို့မှ လာကြတဲ့ လူမည်းပရိသတ်တွေနဲ့ လသာဆောင်တစ်ခုလုံး ပြည့်လျှံနေတာကိုတွေ့ရပါတယ်။

မကြာခင် တရားဟောဆရာကြွရောက်လာပြီး အဖေရဲ့အကြောင်းဟောပြောပါလိမ့်မယ်။ သူက ဘာတွေကို ဘယ်လောက်ပဲ ပြောဟောနေပေမဲ့ အဒမ်ဟင်းဒရစ်ဘားနဒ်ဆိုတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ ဈာပနကို မိုင် ၂၀၀ကျော်ခရီးကနေ တကူးတကလာရောက်ကြတဲ့ ပရိသတ်တွေ ရောက်ရှိနေတဲ့အချက်ထက် ပိုမိုပိုင်အောင် ဖော်ပြနိုင်မယ်ထင်ပါဘူး။ ဒီလူတွေအားလုံးဟာ သူတို့အပေါ် မိသားစုနဲ့ထပ်တူထပ်မျှ သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဖခင်ကြီးကို ပကတိ ရိုးသားဖြူစင်စွာ ချစ်ခင်လေးစားကြသူတွေ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ ယူကြုံးမရဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်ကို လျှို့ဝှက်က လက်ကလေးဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေးဖော်ရပါတယ်။

တရားဒေသနာဆုံးတာနဲ့ ပရိသတ်အားလုံးက တစ်ညီတညာ ဆုတောင်းကြပါတယ်။ 'အာမင်' ဆိုတဲ့ ပရိသတ်ကြီးရဲ့ တခဲနက် ရွတ်ဆိုသံဟာ ဘုရားကျောင်းလေးက လျှံထွက်ပြီးဘဝဂ်တိုင်အောင် ပဲ့တင်ဟိန်းသွားပါတော့တယ်။

ပြီးတော့ ကျုပ်တို့အဖေရဲ့အလောင်းကိုထမ်းပြီး သုဿန်အရောက် ပို့ခဲ့ကြတယ်။ အဖေရဲ့မိတ်ဆွေ လူမည်းတွေအားလုံး သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ရှေ့ကို တိုးလာကြပြီး တစ်ယောက်တစ်လဲ ပန်းပြောင်း ထမ်းလိုက်ကြတာ အဖေရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ဟာလူတွေရဲ့အပေါ်မှာ မျောနေသလားလို့ ထင်မှတ်မှား ရတဲ့အထိ ပါပဲ။

အဖေရဲ့အလောင်းကို သုဿန်အရောက် ထမ်းပြီး ပို့ဆောင်ကြတဲ့ ပန်းတွေလက်တွေဟာ မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလှပါတယ်။ အသုဘ ပို့နေကြတဲ့ ပရိသတ်ကြီးဟာ သူတို့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဆုံးရှုံးရ သလိုခံစားနေကြရတဲ့ ပုံပေါ်နေတယ်။ သူတို့ရဲ့ရင်ထဲက သောကပရိဒေဝတွေ ဟာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်တော့မည့် အဖေရဲ့ခေါင်းထဲရောက်သွားပြီ။ ဒါတွင် မက သေးဘူး။ သူတို့ရောကျုပ်ပါ သိချင်ပေမဲ့ မမေးဖြစ်တဲ့မေးခွန်းတွေလည်း အဖေနဲ့ တစ်ပါတည်းပါသွားလို့ တမလွန်မှာတော့ အဖြေရရှိ နိုင်ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့။

သင်္ချိုင်းမှာ သင်းအုပ်ဆရာတော်က ကျမ်းစာထဲက ဒေသနာ စကား တွေ မြွက်ကြားပါတယ်။

အဖေရဲ့ဈာပနပြီးလို့ ကိပ်တောင်းကိုပြန်တော့ လျှို့ဝှက် ကျုပ်ဘေး မှာ ကပ်ပြီးထိုင်ပါတယ်။ အစတော့နှစ်ယောက်သား စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော ကြဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီး ကျုပ်တို့ကားဆီ တည့်တည့်ကြီး ထိုးဆင်းလာလို့ ကျုပ်လည်း ကားကိုလမ်းအောက်ချပေးရတယ်။

‘ဒါလင် နေကောင်းရဲ့လား’ လို့ သူကမေးတယ်

‘ကောင်းပါတယ် ကွာ’

ကျုပ်ကိုအခုလိုမျိုး ဒါလင်လို့မခေါ်တာတောင် နှစ်နဲ့ချီကြာခဲ့ပါပြီ။

‘ကျွန်မ ရှင့်အဖေကို ချစ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်မအဖေနဲ့တူတယ်။ ကျွန်မအဖေထက်တောင် ပိုပြီးကြီးမြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ရှင် ကားမောင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မကပ်ပြီးထိုင်နေတာ အနှောင့်အယှက်များဖြစ်သလား’

‘အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူးကွ။ ထပ်ပြီး အနားတိုးစမ်းပါဦး’

လျှို့ဝှက် ကျုပ်လက်ကိုလာကိုင်တော့ ကျုပ်တို့ လက်ချင်းဆက်ထား လိုက်ကြတယ်။

ပြောရမယ်ဆိုလျှင် အဖေအနိစ္စရောက်ပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်အတွက် လက်ဆောင်နှစ်မျိုး ချန်ခဲ့တယ်။ ပထမဆုံး လက်ဆောင်ကတော့ အဖေရဲ့

စုပုဒ်မှာ လိုက်ပို့ကြတဲ့ပရိသတ်ကို တွေ့မြင်ရလို့ အဖေအတွက် ဂုဏ်တက် ခဲ့ရတဲ့အပြင် ငယ်ငယ်တုံးက ကျောက်ဆောင်ကျောက်ကမ်းပါးကြီးတွေ အပေါ် မှာ ကျုပ်ရဲ့အမေးကို အဖေပြန်ဖြေတဲ့စကားကိုလည်း သတိရမိ စေပါတယ်။

‘သူတစ်ပါးအတွက် အနစ်နာခံအကျိုးဆောင်တဲ့ ပရဟိတလုပ်ငန်း တွေလုပ်မှ လူ့ဘဝဆိုတာ ပိုပြီးအဓိပ္ပါယ်ပြည့်စုံတယ်’

ဒုတိယလက်ဆောင်မွန်ကတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို သဘော ပေါက် နားလည်စေခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို သဘောပေါက် နားလည်တဲ့အတွက် လျှို့ဝှက်တစ်ယောက် ကျုပ်ရဲ့ဘေးမှာ ရောက်လာခဲ့တာပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့အဆုတ်နှလုံးစက်ကြီးကို စတင်အသုံးရမည့် ပထမဆုံးလူနာတစ်ယောက် ရွေးဖို့အချိန် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ငွေဆော်ဦး လူနာဆိုတော့ အစစအဆင်ပြေချောမောရအောင် လွယ်ကျပြီး အချိန်သိပ်ကြာ မှာမဟုတ်တဲ့ လူနာကို ရွေးချယ်ထားလိုက်တယ်။ Pulmonary Valve Sterosis (အဆုတ်ကိုသွားတဲ့ သွေးကြောရဲ့အရင်းက အဆိုရှင်ပိတ်ဆို့တဲ့ရောဂါ) ရှိတဲ့ ၁၅နှစ်အရွယ် အမျိုးသမီးငယ်လေး ဖြစ်ပါတယ်။

ကျုပ်တို့အနေနဲ့ မခွဲစိတ်ခင်ညကတည်းက စက်ကို အဆင်သင့်ဖြစ် အောင် လုပ်ကြရတယ်။ ပိုက်အဆက်တွေအားလုံး အခြောက်ပေါင်းအိုးနဲ့ ပိုးသန့် အောင် ပြုလုပ်ရပါတယ်။

နောက်နေ့မနက် (၆)နာရီမှာ ကျုပ်ရယ် ဂူဆင်ရယ် နှစ်ယောက်တွဲပြီး အဆုတ်နှလုံးစက်ကြီးကို ခွဲစိတ်ခန်းမှာ ဆင်ကြပါတယ်။ မေ့ဆေးဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဂျိုးဇက်အိုဇင်စကီက လူနာကို မေ့ဆေးပေးပါတယ်။ နောက်နောင် ကျုပ်တို့ နှလုံးခွဲစိတ်မှုတွေလုပ်တဲ့အခါ သူပဲ အဓိကအားထားရတဲ့ မေ့ဆေး ဆရာဝန် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ နှလုံးနဲ့ရင်ခေါင်းပိုင်းဆိုင်ရာဌာနမှူး ခွဲစိတ်ဆရာ ဝန်ကြီး ဒေါက်တာဝေါလတာဖိလစ် ရောက်ရှိလာပြီးခွဲစိတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ပါတယ်။

အဆုတ်နှလုံးစက်ကို ချိန်ပေးပြီး၊ လက်ဆေး၊ လက်အိတ်တွေ လဲလှယ် ကာ ဒေါက်တာဖီးလစ်နဲ့ ကူညီခွဲစိတ်ပါတယ်။ လူနာရဲ့ရင်ဘတ်ကို ညာခြမ်း ကနေ ဘယ်ခြမ်းအထိ ဖွင့်ပြီးတော့ ရင်ညွန့်ရိုးကြီးကို ဖြတ်ပြီးနှလုံးကို ဖုံးထားတဲ့ ပယ်ရီကာဒီရမ်အမြှေးပေါ်လာအောင် ခွဲစိတ်ရတယ်။ ပယ်ရီကာဒီရမ်အမြှေး ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ဘွားခနဲပေါ်လာတဲ့ နှလုံးရဲ့ ညာဘက်သွေးလက်ခံခန်းမှာ အပေါက်နှစ်ပေါက်ဖောက်ပြီး တစ်ပေါက်ကို SVC နဲ့ ကျန်တစ်ပေါက်ကို IVC

နဲ့ Catheter တွေ တပ်ဆင်ဆက်သွယ်ပေးလိုက်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က သွေးညစ်တွေကို အဆုတ်နှလုံးစက်ရှိရာ ပို့ပေးရမှာဖြစ်တယ်။ အဆုတ် နှလုံးစက်ထဲက သန့်စင်ပြီးသွေးတွေ ခန္ဓာကိုယ် သွေးလှည့်ပတ်လမ်းကြောင်းဆီ ပို့ပေးဖို့အတွက် လူနာရဲ့ညာဘက်ပေါင်ခြံက ဖီမော်ရယ် သွေးလွှတ်ကြောကြီးမှာလည်း အပေါက်ဖောက်ပြီး ပိုက်နဲ့ဆက်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

အားလုံး အသင့်ဖြစ်ပြီပေါ့။ ကျုပ်လည်း စက်ကို ပြန်စစ်ဆေးပြီး အပြင်ထွက် သန့်ရှင်းရေး ထပ်လုပ်ကာ ကျန်တဲ့ခွဲစိတ်စရာတွေ လက်စသတ်ဖို့ ခွဲစိတ်တဲ့လူနာဘေး ပြန်ဝင်ရတယ်။ ဒေါက်တာဖီးလစ်က Pulmonary (အဆုတ်သွားတဲ့) သွေးလွှတ်ကြောကြီးကို ပိတ်ဖို့ လုပ်နေချိန်မှာ ကား ဂူဆင်က သွေးပေါင်ကျနေတဲ့အကြောင်း သတင်းပေးပါတယ်။

‘သွေးပေါင်ချိန်က ဘယ်လောက်လဲ’

‘တော်တော် ကျနေတယ်’

ကျုပ်တို့အနေနဲ့ တစ်မိနစ်လောက်ပဲ အချိန်ရှိတော့တယ်။ ကျုပ်တို့ သွေးလွှတ်ကြောကြီးကို အချိန်မီ မပိတ်နိုင်လျှင် ပိုက်တစ်လျှောက် လေဝင်ပြီး လူနာ ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်။ သေလျှင်သေ မသေလျှင်တောင် ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ နေရမှာ။ ကျုပ်လည်း ဒေါက်တာဖီးလစ်ကို ကူညီရင်း နောက်ဆုံးတစ်ချက် ချုပ်ပေးလိုက်ပြီးတော့ ဂူဆင်ကို စက်နဲ့ဖြတ်ဖို့ အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ကျုပ်တို့ ချောချောမောမော လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ပိုက်လှိုင်း တစ်လျှောက် သေသေချာချာလိုက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်တဲ့အခါ ချွတ်ချော်တဲ့ နေရာကို တွေ့ရှိရပါတယ်။ ဖီမော်ရယ် သွေးလွှတ်ကြောပိတ်ဖို့ ညှပ်ထားတဲ့ Clamp တစ်ချောင်းက ပြုတ်ပြီး သွေးတွေ ကြမ်းပြင်အထိ စီးကျနေတယ်။ ဒါကို ဘယ်သူမှ သတိမပြုမိတာ အံ့ဩမိတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ဖီမော်ရယ် သွေးလွှတ်ကြောကြီးကို ပိတ်တိုင်း Clamp (၂)ချောင်း အမြဲအသုံးပြုရတယ်။

သွေးတွေထွက်တော့ လူနာထိခိုက်လေမလား။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ ဆပ်ပြာရည်တွေ သွေးလှည့်ပတ်လမ်းကြောင်းကနေ ဦးကျောက်ထိအောင် ရောက်သွားလေမလား။ ဒေါက်တာအိုဇင်စတီးက မေ့ဆေးကို ခပ်ပါးပါးလေး ပေးထားတာမို့ ကျုပ်တို့ခွဲစိတ်မှု အဆုံးသတ်ချိန်မှာ လူနာမိန်းကလေးက မေ့ဆေးပြယ်စ ပြုနေပါပြီ။ ဒေါက်တာအိုဇင်စတီးကို မျက်စိဖွင့်ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ ဖြစ်စေချင်သလိုပါပဲ။

ဒေါက်တာအိုဇင်စကီးက ‘မျက်စိမှိတ်ပြပါဦး’ဆိုတော့လည်း မျက်စိမှိတ်ပြတယ်၊ သူ့ဦးဇာတ်ကိုမထိတာ ကျိန်းသေပါပြီ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ရှုကုသပေးနိုင်အောင် လူနာကို ကျုပ်ရဲ့လူနာအဆောင်ဆီ ရွှေ့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ နောက်နောင်တော့ ဘယ်လို ချွတ်ချော်တိမ်းပါးတာမျိုးမှ မဖြစ်ရအောင် သတိပြုရမယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၅၈ခု ဇူလိုင်လ ၂၉ရက်နေ့မှာ ကျုပ်သူ့ဆီရောက်တော့ ကျုပ်လက်ကိုကိုင်ပြီး ‘ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်း တောင်မသိပါဘူး ဆရာ’ လို့ ပြောတယ်၊ ‘ဆရာလက်ကို အခုလို ဆုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ အတွက် ငါ့အဖို့ အပူလုံးကြီး ကျသွားပြီကွ၊ ကျေးဇူးတင်စကား အထူးပြောနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး’၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်က အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေတဲ့ အချိန်မှာ အခုလိုသက်သာ နာလန်ထလာတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့အားလုံး သက်ပြင်းချနိုင်ကြပါပြီ။

အဲဒီနောက်လည်း ကျုပ်တို့အဖွဲ့ဟာ အခက်အခဲသိပ်မရှိနိုင်တဲ့ နှလုံးခွဲစိတ်မှုအချို့ကို ရွေးချယ်ခွဲစိတ်ရာမှ တစ်ဆင့်ချင်းတစ်ဆင့်ချင်း ပိုမို ခက်ခဲရှုပ်ထွေးတဲ့ ရောဂါမျိုးတွေကို ခွဲစိတ်ကုသပေးကြတာ အဖိတ်အစင်မရှိခဲ့ပါဘူး၊ (၁၂) ယောက်မြောက်လူနာကတော့ သူနာပြုဆရာမကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ညီမမိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။

သူမရဲ့နှလုံးမှာ ချို့ယွင်းချက် (၃)ခုရှိတယ်၊ အဆုတ်သွေးလွတ်ကြောနဲ့ အေအော်တာ သွေးကြောမကြီးတို့ရဲ့ အရင်းမှာရှိတဲ့ အဆိုရှင်တွေ ကျဉ်းနေတယ်၊ ပြီးတော့ နှလုံးအပေါ်ခြမ်း သွေးလက်ခံခန်း (၂)ခုကို ပိုင်းခြားထားတဲ့ နံရံမှာလည်း အပေါက်တစ်ခုပါတယ်၊ ခက်ခဲတဲ့ ခွဲစိတ်မှုဖြစ်မှာမို့ မခွဲစိတ်မီ တစ်ရက်အလို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကလေးကို သွားကြည့်တယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းအချိန်၊ ကလေးမလေးက လသာဆောင်ကနေ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေတယ်၊ ၁၂နှစ်အရွယ် ညိုညိုချောချော ကလေးမလေး။

‘မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကျွန်မ ဒီမှာမရှိတော့ဘူး၊ မဆန်းဘူးလား’ လို့ သူမက ဝရန်တာလက်ရမ်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ကျုပ်ကို တစ်ချက်လေးမှ မော့မကြည့်ဘဲ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း အေးတီအေးစက်နဲ့ ပြောတာဖြစ်ပါတယ်။
‘မဟုတ်တဲ့ စကားတွေ မပြောပါနဲ့ ကလေးရယ်’

မျက်လုံးပြာပြာတွေနဲ့ ကျုပ်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး အောက်ကို သာ ငုံ့ကြည့်နေရင်း ထပ်ပြောပြန်တယ်။

‘မနက်ဖြန်ဆို ကျွန်မ ဒီမှာမရှိတော့ဘူး’

အဟုတ်ပါပဲ။ ခွဲစိတ်ကုတင်ပေါ်မှာ သူမ အသက်ပျောက်သွားခဲ့ရ ရှာတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျုပ်ဟာ အလုပ်ရဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံနေရပါတော့တယ်။ ကျုပ်အဖို့ အဓိကခွဲစိတ်မှုဆောင်ရွက်ရာမှာ ညွှန်ကြား ပြသ အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်မည့်သူ မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ဆုံးဖြတ် လုပ်ကိုင်နေရ တာမဟုတ်ပါလား။ အဆုတ်နှလုံးစက်ရဲ့အကြောင်း ကျုပ်ထက်ပိုပြီး သိတဲ့သူ လည်း တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူး။ နောက်ထပ် ချွတ်ချော်တိမ်းစောင်းတာ မရှိရ အောင် အသေအပျောက် မရှိရအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမယ် ဆိုတာလည်း မသိဘူး။

တကယ်တော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ နှလုံးကိုဖွင့်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသမှုအတွက် လိုအပ်တဲ့နည်းပညာ အဆင့်ဆင့်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်ဆောင်နိုင်မည့် သူတွေကို လေ့ကျင့်ပြီး အဖွဲ့ဖွဲ့ပေးထားရမှာဖြစ်ပါတယ်။ နှလုံးခွဲစိတ်တဲ့ လူနာ တွေကို ပြုစုတတ်တဲ့ သူနာပြုတွေ အရန်သင့်ရှိဖို့လိုတယ်။ အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာဖီးလစ် ထွက်သွားပြီမို့ ရင်ခေါင်းခွဲစိတ်ဌာနကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဦးစီး လုပ်ကိုင်ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ခွဲစိတ်ရာမှာကူညီမည့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တွေလည်း အရန်သင့်ရှိရမယ်။ အဆုတ်နှလုံးစက်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုင်တွယ်တတ် မည့် ဝန်ထမ်းတွေလိုအပ်တယ်။ အောက်ထစ်ဆုံး ပြောရလျှင် သွေးသွင်းတာ၊ ဆီးသွေးစစ်ဆေးတာ၊ နှလုံးစမ်းသပ်တာ အစရှိတဲ့ အထောက်အကူအဖွဲ့တွေ လည်း အသင့်အနေအထားမှာ ဖြစ်နေရမှာပါ။

ကျုပ်တို့ ဝရုရူးဆေးရုံကြီးမှာ ပါရမီရှင် ပါမောက္ခ ဗဲလ်ဟရိုင်းယား စတင်ထူထောင်ခဲ့တဲ့ အလွန်ကောင်းမွန်တဲ့ နှလုံးအထူးကုဌာန ရှိပြီးသားမို့ သိပ်ကို အဆင်ပြေလှပါတယ်။ အခုတော့ ခွဲစိတ်အဖွဲ့ဝင်တွေလည်း တစ်စစ နဲ့ အင်အားပိုကောင်းလာပြီ။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့သားတွေဟာ နှလုံးဖွင့်ပြီး ခွဲစိတ် ကုသရာမှာ စွမ်းရည်အရ ဖြစ်စေ၊ စည်းကမ်းပိုင်းအရ ဖြစ်စေ၊ လက်ရာပိုင်းမှာ ဖြစ်စေ သူများအောက်မကျဘဲ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူများထက်သာတဲ့ အဖွဲ့ဖြစ်အောင် ရည်မှန်းချက် ထားရှိခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ်တို့အဖို့ အဆုတ်နှလုံးစက် အကောင်းစားတစ်ခု လိုအပ်တဲ့ အတွက် ထပ်ပြီးရှာရတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့လူနာတွေ အန္တရာယ်နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား။ အန္တရာယ်က Bubble Oxygenator လို့ခေါ်တဲ့ အောက်ဆီဂျင်ပေးတဲ့ ကိရိယာမှ လာနေတာကို တွေ့ရှိရတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် လိုအပ်တဲ့အောက်ဆီဂျင် ရရှိအောင်လို့ သွေးထဲကို အောက်ဆီဂျင် နဲ့နဲချင်းလွှတ်ပေးပြီး၊ အသုံးပြုပြီးသား သွေးတွေကို သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သွားအောင်လုပ်တာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အခါ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပူဖောင်းလေးတွေဟာ သွေးလှည့်ပတ်လမ်းထဲ ရောက်သွားလျှင် အသက်သေစေနိုင်တဲ့အတွက် ဖယ်ရှားပစ်ဖို့လိုတယ်။ ပူဖောင်းလေးတွေ ကြောပျက်သွားအောင် သွေးစီးတဲ့ပိုက်ရဲ့ အတွင်းနံရံမှာ ဆေးရည်တစ်မျိုး သုတ်လိမ်းထားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆေးရည်က သွေးလှည့်ပတ်လမ်းထဲ ရောက်သွားလျှင်လည်း သေလျှင်သေ၊ မသေလျှင်တောင် လေဖြတ်သလို ခြေတွေလက်တွေ သေစေနိုင်ပါသေးတယ်။

ဒီပြဿနာရဲ့အဖြေကလည်း အသင့်ရှိပါရဲ့။ ဒေါက်တာလီဟိုင်းနဲ့ ပူးတွဲပြီး Oxygenator ကို တီထွင်ခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာရစ်ချတ်ဒီဝေါက အမြှုပ်ချေဖျက်တဲ့ ဖျော်ရည်ကို အိသာနဲ့ရောပြီး steel sponge တွေထဲမှာ နှစ်ဖို့အကြံပြုတယ်။ အိသာအငွေ့ယုံတဲ့အခါ sponge တွေပေါ်မှာ အပေါ်ယံအလွှာလေးဖြစ်ပြီးကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ sponge တွေကို ဖြတ်ပြီး စီးဆင်းရတဲ့အခါကျတော့ သွေးထဲမှာအန္တရာယ်ဖြစ်စေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ကပ်ငြိမပါတော့ ဘူး။ ကျုပ်တို့လည်း ဒီနည်းစနစ်ကို အနည်းငယ်ပြုပြင်ပြီး ကျင့်သုံးကြပါတယ်။

ကြီးကျယ်တဲ့ နောက်ပြဿနာကတော့ အခြေအနေမကောင်းတဲ့ လူနာတွေဟာ အဆုတ်နှလုံးစက်တပ်ဆင်လိုက်လျှင် နှလုံးခုန်တာ ကဘောက်တီ ကဘောက်ချာနဲ့ စည်းလွတ်ဝါးလွတ်ဖြစ်ပြီး မကြာခဏဆိုသလို အသက်အန္တရာယ် ကြုံကြရတယ်။ ဒီလူနာအများစုဟာ နှစ်ရှည်လများ ဆေးဝါးကုသမှုခံထားတဲ့သူတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ခွဲစိတ်ကုသပြီးတဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ ပိုတက်စီယမ် ကုန်ခန်းမှုကြောင့် အခုလို နှလုံးခုန် မမှန်တာတွေ ဖြစ်လွယ်တာပဲလို့ သံသယဝင်မိပါတယ်။ သွေးတွေ စစ်ကြည့်တော့လည်း ထင်တဲ့အတိုင်း ဟုတ်မှန်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သွေးမှာရှိတဲ့ ပိုတက်စီယမ် ဓါတ်ကို အမြဲစစ်ဆေးနေရမှာဖြစ်ပြီး လိုအပ်လျှင် ဖြည့်ပေးရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ

အစီအစဉ်ကြောင့် နှလုံးခုန် ကဘောက်တိ ကဘောက်ချာ ဖြစ်တဲ့နှုန်းရော၊ ပြင်းထန်မှုပါ သိသိသာသာ လျော့ကျသွားပါတယ်။

ခါတ်ခွဲခန်းမှာ စမ်းသပ်လိုက်၊ တွေ့ရှိချက်ကို အသုံးပြုပြီး ခွဲစိတ်ခန်းမှာ ပြုပြင်လိုက်နဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ နှလုံးဖွင့်ခွဲစိတ်ကုသမှုဟာ တစ်စစတိုးတက်လာတဲ့ အတွက် ပိုပြီးအဆင့်မြင့်တဲ့ ခွဲစိတ်မှုမျိုး၊ ခက်ခဲတဲ့ ခွဲစိတ်မှုမျိုးတွေ လုပ်ဆောင် နိုင်မည့်အဆင့်ကို ရောက်ရှိလာပါပြီ။

ဆေးပညာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုတွေ ရှိလင့်ကစား ကုထုံးမရှိသေးတဲ့ တစ်နည်းအားဖြင့် ကုသလို့မရနိုင်တဲ့ နှလုံးရောဂါတွေကလည်း အများအပြား ရှိနေသေးတယ်။ ကျုပ်တို့ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒီ ရောဂါမျိုးတွေအတွက်လည်း တတ်စွမ်းသမျှ အဖြေရှာပေးဖို့ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း အထိုက်အလျောက်တော့ ကုသ ပေးနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။

မွေးကင်းစကလေးတွေမှာ အသေအပျောက် အများဆုံးဖြစ်စေတဲ့ နှလုံးရောဂါကတော့ Transposition of Great Vessels ဆိုတဲ့ မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကလေးတွေမှာ အေအော်တာနဲ့ ပါ(လ)မိုနရီ သွေးလွှတ်ကြောကြီးတွေဟာ နေရာမှားယွင်းပြီး ထွက်လာကြလို့ သွေးလှည့် ပတ်လမ်းကြောင်း(၂)ခုက ဆက်သွယ်မှုကင်းပြီး တစ်သီးတခြားစီ ဖြစ်နေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှလာတဲ့ သွေးညစ်တွေဟာ နှလုံးရဲ့ ညာဘက်ခြမ်းက သွေးလက်ခံအခန်းထဲကို ရောက်ရှိပြီး အဆုတ်ထဲမှာ သန့်စင်အောင် မပြုလုပ် ရဘဲ ပြန်ထွက်သွားတယ်။ အဆုတ်ကို ဖြတ်သန်းလာတဲ့ သန့်စင်ပြီးသွေးတွေ ကျပြန်တော့ နှလုံးရဲ့ဘယ်ဘက်ခြမ်း လှည့်ပတ်လမ်းကြောင်းထဲမှာပဲ လှည့်လည် နေတယ်။ နှလုံးရဲ့ဝဲယာအခန်းတွေကို ကန့်ထားတဲ့နံရံမှာ အပေါက်ရှိမှသာ သွေးညစ်တွေနဲ့ သန့်စင်ပြီးသွေးတွေ ရောသမသွားပြီး နှစ်အတန်ကြာ အသက် ရှင်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဗေရာဟင်တုန်းကလည်း အဲဒီရောဂါမျိုးပဲ ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ နှလုံးရဲ့ဝဲယာအခန်းတွေကို ကန့်ထားတဲ့ နံရံမှာ အပေါက်မရှိလို့ကတော့ သွေးလှည့်ပတ်လမ်းကြောင်း နှစ်သွယ်ဟာ ဆုံဆည်းခြင်း မရှိတဲ့အတွက် အဲဒီကလေးမျိုးကတော့ သန္ဓေသားဘဝမှာ သေ လျှင်သေ၊ ဒါမှမဟုတ် မွေးပြီးမကြာခင် သေကြတာများပါတယ်။ စီးရီးမှာ ရှိ တုန်းက လက်(၈)ရန်ကင်းရဲ့ကလေးလေးမွေးပြီး နာရီပိုင်းအတွင်း သေသွား တာ အဲဒီချို့ယွင်းချက်မျိုးကြောင့် ဖြစ်တာပါ။ တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေမနက်ခင်းမှာ ကျုပ်ဟာဘုရားကျောင်းထဲမှာ ထိုင်နေရင်းနဲ့ Transposition of Great

Vessels ကို ဘယ်လိုခွဲစိတ်ပြုပြင်နိုင် မလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေရင်း ရုတ်ချည်း ဆိုသလို အကြံကောင်းတစ်ခု ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတယ်။ ကျုပ်တို့ဆေးရုံမှာ အဲဒီရောဂါမျိုးရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ တစ်စုံတစ်ခု လုပ်မပေးနိုင် လျှင် သေတော့မည့် ကလေးဆိုပါတော့။ ဘယ်လို ခွဲစိတ်ပြုပြင်ရမလဲဆိုတာ နည်းလမ်းကြုံဆမိတဲ့အခါ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ တရားဟောတာတောင် ပြီး အောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ကလေးရဲ့ သွေးညစ်တွေ အဆုတ်ဆီ ရောက်ပြီး သွေးသန့်တွေ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားရောက်အောင် ပြုပြင်တဲ့ နှလုံး ခွဲစိတ်ကုသမှုကို အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကလေးဟာ ဆေးရုံ ဆင်းတဲ့အခါ အရင်ကလို ပြာနှမ်းမနေတော့ဘဲ ဘဝသစ်တစ်ခု စတင်နိုင်ခဲ့ ပါတယ်။

Ebstein's Anomaly ဟာ အသေအပျောက်များတဲ့ မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါ နောက်တစ်မျိုးပါ။ ဒီရောဂါမှာ Tricuspid valve လို့ခေါ်တဲ့ RA နှင့် RV ကြားက အဆိုရှင်နေရာ ချွတ်ချော်ပြီး RA ထဲကသွေးတွေ RV ဆီ မရောက်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီရောဂါရှိတဲ့ ၅နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ကို ခွဲစိတ်ပြီး မူမမှန်တဲ့ အဆိုရှင်ကို ဖြုတ်ကာ ပလပ်စတစ်အဆိုရှင် အစားထည့် ပေးလိုက်ပါတယ်။ ချောချောမောမော အောင်မြင်လို့ အရင်တုန်းက ပြာနှမ်း နေတဲ့ ကလေးငယ်ဟာ အခုလူကောင်းပကတိလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ အခုအခါ ပလပ်စတစ်အဆိုရှင်နဲ့ အစားထိုးတဲ့ ကျုပ်ရဲ့နည်းကို ကမ္ဘာ့နေရာအနှံ့အပြားမှာ လက်ခံ ကျင့်သုံးနေကြပါပြီ။

၁၉၆၂ခုနှစ်ရောက်တဲ့အခါ ကျုပ်တို့ဟာ ပလပ်စတစ် အဆိုရှင် အမျိုး မျိုးကို တီထွင်ပြုလုပ်နိုင်တဲ့အတွက် နှလုံးမှာ ပျက်ယွင်းနေတဲ့ ဘယ်အဆိုရှင် မဆို ဖြုတ်ထုတ်ပြီး ပလပ်စတစ်အဆိုရှင်နဲ့ အစားထိုးတာတွေ တော်တော် များများ ဆောင်ရွက်လာနိုင်ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ နှလုံးရောဂါတွေထဲမှာ အသေအပျောက် အများဆုံးဖြစ်တဲ့ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းရောဂါကိုတော့ ကျုပ်တို့ဆရာဝန်တွေ ဘာမှ သိပ်လုပ်မ ပေးနိုင်ဘဲ လက်မှိုင်ချနေကြရပါတယ်။ သူကတော့ အဆိုရှင်အစားလဲလို့ ရတာ မျိုးမဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးနဲ့ အသေသတ်နိုင်တဲ့ရောဂါမျိုးပါ။ မသေမချင်း မရပ်မနားခုန်နေရတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ နှလုံးသားဟာ သန်မာလှတဲ့ ကြွက်သားတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာမို့ သွေးအဟာရ ကောင်းကောင်းရရှိဘို့လိုပါတယ်။ နှလုံး ကြွက်

သားကို ဝဲယာကော်ရိုနရီ သွေးကြော(၂)ချောင်းနဲ့ အကိုင်းအခက်များက သွေးအာဟာရ ထောက်ပံ့ပေးတာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ကော်ရိုနရီ သွေးကြောတွေရဲ့ နံရံ ထူပြီး သွေးကြောကျဉ်းသွားတဲ့အခါ နှလုံးကြွက်သားတွေဆီ ရောက်ရှိတဲ့ သွေးပမာဏ လျော့သွားတာပေါ့။ အထူးသဖြင့် ခွန်အားစိုက်ထုတ်ရလို့ နှလုံးကြွက်သားတွေက သွေးအာဟာရ ပိုမိုလိုအပ်တဲ့ အချိန်မျိုးမှာ အခုလို သွေးရောက် ရှိမှု မလုံလောက်လျှင် အပြင်းအထန် ရင်ဘတ်အောင့်တဲ့ ဝေဒနာ ခံစားရ ပါတယ်။

အဲဒီ နာကျင်တဲ့ဝေဒနာကို 'အင်ဂျိုင်နာ' လို့ခေါ်ကြတယ်။ ရင်ဘတ် အလယ်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာတာဖြစ်ပြီး ဝေဒနာရှင်ကို ငြိမ်ငြိမ်လေးနေဖို့ သတိပေးလိုက်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ဖိအားရှိလျှင် သို့မဟုတ် ကော်ရိုနရီသွေးကြောက လုံးလုံးပိတ်သွားလျှင် နှလုံးရဲ့ကြွက်သား သေသွားပြီး လူနာခေါက်ခနဲ အသက်ထွက်သွားလေ့ရှိပါ တယ်။ ကော်ရိုနရီ သွေးကြောပိတ်ဆို့ ပြတ်တောက်သွားတာ လုံးလုံးလျားလျား မဟုတ်ဘဲ အနဲ အကျဉ်းမျှသာဖြစ်လျှင် သို့တည်းမဟုတ် တဒင်္ဂ လောက်သာ ဖြစ်တယ်ဆိုလျှင်တော့ နှလုံးရဲ့တစ်စိတ်တစ်ဒေသလောက်သာ ပျက်စီး သေဆုံး တာမို့ ကြွင်းကျန်နေတဲ့ နှလုံးကြွက်သားအကောင်းတွေက ဆက်ပြီး တာဝန်ယူ အလုပ်လုပ်ပေးကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အဖို့လည်း မနိုင်ဝန် ထမ်းရသလို ပိုပြီးအလုပ်လုပ်ကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ အခြေအနေမျိုးတွေမှာ ဆရာဝန် တွေဘက်က ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘဲ လက်ပိုက် ကြည့်နေရတာ များတယ်။ ခွဲစိတ်ကုသမှု နည်းအမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြံဆ တီထွင်ကြပေမဲ့ ရလဒ် မကောင်း ပါဘူး။ အဖြေကလည်း ရှင်းပါတယ်။ နှလုံးကြွက်သားတွေဟာ သေကြေပျက်စီး သွားတာနဲ့ ပြန်ကောင်းအောင် လုပ်လို့မှ မရနိုင်ဘဲကိုး။

ဖြစ်နိုင်စရာ ဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခုပဲရှိတယ် ဆိုတာ ထင်ရှား ပါတယ်။ သွေးကြောပိတ်လို့ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့တဲ့ နှလုံးကို စက်ကိရိယာ နဲ့ဖြစ်စေ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုကြောင့် သေဆုံးတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံး အကောင်းနဲ့ ဖြစ်စေ အစားထိုးပေးဖို့ နည်းလမ်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

ပရိတိုရီးယားတက္ကသိုလ်က ကျောင်းသားဇွေကို ဟောပြောရင်း ဒီအကြောင်းထည့်ပြီး ဆွေးနွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါတွေမလုပ်ခင် ကျွန် ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သုတေသန လက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်းဆီ သွားပြီး ခွေး(၂) ကောင်နဲ့ စမ်းသပ်မှုပြုလုပ်ပါတယ်။ အေအော်တာ သွေးလွှတ်ကြောကြီးကို

ပိတ်ထားတဲ့ Clamp ကို လွှတ်လိုက်တာနဲ့ အစားထိုးတဲ့နှလုံးက အလုပ် စလုပ် တော့တာပဲ။

အဲဒီနေ့ညက ကျုပ်စာတမ်း ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ‘အနာဂတ်ကာလ တွင် နှလုံးရောဂါကုသရာ၌ နှလုံး သို့မဟုတ် အဆုတ်ရောနှလုံးကိုပါ အစားထိုး ကုသမှု ပါဝင်လာဖွယ်ရှိသည်။ မျက်မှောက်ခေတ်၌ ခွဲစိတ်ပညာဖြင့် အစားထိုး ကုသရန်မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြဿနာမဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ အစားထိုးလိုက်သော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကသာ တစ်စိမ်းလူတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်သင့်ခံပြီး ဆက်လက်ရှင်သန် နေနိုင်ဖို့သာလျှင် အခက် အခဲ ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါသည်။ ထိုပြဿနာကိုလည်း တစ်စစနှင့် ကျော်လွှား နိုင်မည်မှာ မလွဲဧကန် . . . ’

အဲဒီတုန်းက ၁၉၆၃ ခုနှစ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့သားတွေ ပထမဆုံး အကြိမ် နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု မပြုလုပ်ခင် ၅နှစ် အလိုဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်နိုင်ဖို့နဲ့ ခွဲစိတ်ပြီးတဲ့ လူနာကို စနစ်တကျ ပြုစုနိုင်အောင် လိုအပ်တဲ့စက်ကိရိယာတွေ ဖန်တီးဖို့ အချိန်ယူရတာ အဲဒီ လောက် ကြာမြင့်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီ နှစ်ကာလတွေအတွင်းမှာ ကျုပ်မိသားစုနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ ရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့အဖေ ဆုံးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျုပ်တို့ လင်မယား(၂)ယောက်လုံး တစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာကို တစ်ယောက်မထိပါးအောင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောဆို ဆက်ဆံ နေထိုင်လာတတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကလေးတွေလည်း စိတ် ချမ်းသာကြတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဇနီးက ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးသားကိုသာမက ကျုပ်ရဲ့ အလုပ် ချိန်အချို့ကိုပါ မသိမသာ ဆွဲဆောင်သိမ်းယူနိုင်ခဲ့တယ်။

Knysna မှာ အပန်းဖြေသွားကြရင်း ဒဲဒရီနဲ့ ဘိုးတီတို့ (၂) ယောက် ရေလွှာလျှောစီးကြတယ်။ ဘိုးတီလေးက တတ်လွယ်တယ်။ ဒဲဒရီကတော့ အဏ္ဏဝါမင်းသမီးလေးလို ကြော့ရှင်းလှပတယ်။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဟန်တီဗင် ရူးယန်က သမီးလေးကို ကောင်းကောင်း လေ့ကျင့်ပေးဖို့ ပြောလာတယ်။

‘ခင်ဗျား ကလေးက ၁နှစ် ၂နှစ်အတွင်း အငယ်တန်းရေလွှာလျှောစီး ချန်ဗီယာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်’

သမီးလေး ချန်ဗီယာ ဖြစ်မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကလည်း သဘောကျ တာပေါ့။ ‘ဒီလိုဆိုလျှင် ဘာတွေစလုပ်ရမှာလဲ’

‘ခင်ဗျားမှာ လှေတစ်စီး၊ စက်တံတစ်စုံလိုတယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်ရှည်ရမယ်၊ လေ့ကျင့်ရေးဆိုင်ရာ စည်းကမ်းတွေ’ စိတ်ရှည်ဖို့နဲ့ စည်းကမ်း ရှိဖို့ကတော့ ကျုပ်မှာရှိပြီးသားပါ။ ဟန်တီက လှေတစ်စီးပေးတယ်။ အဲဒီလှေကို လျှို့ဝှက်လို့ နာမည်ပေးပြီး ကိပ်တောင်းရောက်အောင် သယ်သွားခဲ့တယ်။ ဒဲဒီရီကို စနစ်တကျ လေ့ကျင့်စေပါတယ်။ ၁၉၆၁ ခု မတ်လ၊ သမီးအသက်က ၁၁နှစ်၊ ရေလွှာလျှောစီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ နလဗိန်းတုံးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်အပါအဝင် မိသားစုအားလုံး သင်ကြားလေ့ကျင့်ခဲ့ကြပါတယ်။

ပြိုင်ပွဲမှာအဆင့်(၃)ခု ရှိတယ်။ ပထမအဆင့်မှာ အဆန်းတကြယ် လှုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်ပြရတယ်။ ဒုတိယအဆင့်မှာ တိုင်တွေကြားထဲ မြွေလိမ် မြွေကောက် ဝင်ထွက်ပြရတယ်။ တတိယအဆင့်မှာ ခုန်ရတယ်။

ဒဲဒီရီလေးဟာ ရေလွှာလျှောစီးရင်း ဒူးမှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားလို့ အဲဒီနှစ်က ပြိုင်ပွဲမဝင်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ချီးမွမ်းလောက်တဲ့ အရည်အသွေးကိုတော့ သတိပြုမိပါတယ်။ နှလုံးခွဲစိတ်ကုသရေးမှာလည်း ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်အတိုင်းအတာလောက်အထိ လုပ်ဆောင်နိုင်မလဲဆိုတာ မသိနိုင်သေးဘူး။ သမီးလေး ဒဲဒီရီကတော့ ရေလွှာလျှောစီးမယ်လေးအဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်သွားနိုင်မယ်ဆိုတာ သံသယဖြစ်စရာမရှိပါဘူး။

ဆေးရုံက ပြန်လာပြီဆိုတာနဲ့ ကျုပ်ဟာ သမီးလေး ရေလွှာလျှောစီးလေ့ကျင့်တဲ့နေရာမှာ အချိန်ပြည့်ရောက်နေတယ်။ သမီးလေးကတော့ အမြဲကိုရယ်မောပျော်ရွှင်နေတာပဲ။ ၁၂နှစ်ပြည့်တာနဲ့ ချန်ပီယံ ဆုတွေရနေပြီ။ တောင်အာဖရိက အမျိုးသမီးငယ် ရေလွှာလျှောစီး ချန်ပီယံ ဖြစ်လာတဲ့အပြင် စပိန်မှာကျင်းပပြုလုပ်မည့် အငယ်တန်း ဥရောပချန်ပီယံပြိုင်ပွဲမှာ တောင်အာဖရိကကိုယ်စားပြုယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ရွေးချယ်ခံရတယ်။ ၁၃နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံဖြစ်ဖို့ အလားအလာကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ လူတွေက ကျုပ်ကိုတောင် ကျုပ်နာမည်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်အကိုင်နဲ့ သိပ်ပြီး မသိကြ သေးဘဲ ဒဲဒီရီဘားနစ်ရဲ့အဖေလို့ ပြောဆိုနေကြလေရဲ့။

အဲဒီလို လျှမ်းလျှမ်းတောက်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ သူမဟာ ပထမဆုံး အကြိမ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရသွားတယ်။ ဒဏ်ရာကောင်းသွားတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတောင် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မချဘဲ ယုံကြည်ချက်မရှိသလို ဖြစ်နေလို့ ကျုပ်က အားပေးရတယ်။ ကျုပ်တို့ နေ့လည်ရောက်တာနဲ့ ရေစပ်ကို

ကားမောင်းသွားပြီး မှောင်မှ ပြန်လာကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လျှို့ဝှက် တော် သင့်တဲ့အချိန်ကို ဆုံးဖြတ်ပေးတယ်။

‘ခြေကုန်လက်ပန်း ကျတော့မယ်၊ တော်တော့၊ နားတော့’

အဲဒီနောက် ကျုပ်တို့တွေ ဇီကိုလယ်ရေကန်ကြီးနားက အိမ်တစ်လုံးကို ဝယ်လိုက်ကြတယ်။ ရေကန်ကအိမ်နောက်ဖေးမှာပဲ ဆိုတော့ ဒဲဒရီတစ်ယောက် အစွမ်းကုန် လေ့ကျင့်တော့တာပဲ။ သူ့လေ့ကျင့်တာ အဆင်မပြေလျှင် အားလုံးနဲ့ ပြေလည်လို့ သူ့လေ့ကျင့်တာ အဆင်မပြေလျှင်တော့ ရန်တွေဖြစ်လိုက်၊ ငိုလိုက်၊ စကားမပြောဘဲ ရက်အတော်ကြာ စိတ်ကောက်လိုက်နဲ့၊ ခြေထောက် ဒဏ်ရာ ရှိပေမဲ့ မနားဘူး၊ နားပြည်ယိုတာလည်း မမှုဘူး၊ ဒဲဒရီလေးကလည်း အောင်ပွဲတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရနေတယ်။ ဖလော်ရီဒါ၊ ဩစတြေးလျ၊ အာဖရိက၊ သွားလေရာ ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲ၊ ဆုတံဆိပ်တွေနဲ့ပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ကတော့ လူလားမြောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ ဘိုးတီ တစ်ယောက် အထီးကျန်ဖြစ်နေတာကို သတိပြုပြီး စိတ်ပူနေမိတယ်။ သားက သွယ်သွယ်လှလှနဲ့ ကျန်းမာသန်စွမ်းပါတယ်။ ကျုပ်က သူ့အတွက် ကြိုးစားပြီး အဖော်လုပ်ပေးချင်ပေမဲ့ ဒဲဒရီရဲ့ လေ့ကျင့်မှုတွေကိုပဲ အမြဲလိုလို ဦးစားပေး နေရတယ်။ သူမက ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံ ဖြစ်အောင်လုပ်နေတာ မဟုတ်လား။

ကျုပ်က (၁၈)ပေအရှည်ရှိပြီး မြင်းကောင်ရေ (၂၂၅) ရှိတဲ့ Mercruiser တစ်စီး ဝယ်လိုက်တယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ၁၉၆၇ခုနှစ် ကနေဒါမှာ ကျင်းပတဲ့ပြိုင်ပွဲမှာ ဒဲဒရီကို ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံဖြစ်အောင် လေ့ကျင့် ပေးဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျုပ်ဟာ ဒဲဒရီကို ထိပ်ဆုံးနေရာကို ရောက်စေ ချင်တဲ့ ဆန္ဒက ပြင်းထန်လွန်းနေတာကို သတိပြုမိတယ်။ သမီးလေးက လိမ္မာ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသေကြေကြေ မရရအောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ချန်ပီယံ စိတ်ဓါတ်မျိုးမရှိဘူး၊ ပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်မရလျှင်လည်း သူကတော့ အရယ်အပြုံး မပျက်ဘူး၊ ကျုပ်က ကျုပ်မှာရှိတဲ့ ခွဲသတ္တိတွေကို ရိုက်သွင်းပြီးတော့ သမီးလေး ကို အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီလို ကျုပ်က လုပ်လေ ရေပြင်မှာ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တဲ့အခါ စိတ်ထိခိုက်စရာ ဖြစ်ရပ်တွေ ကြုံရတော့တာပဲ။

‘ဒဲဒရီ နင်က လုံ့လဝီရိယမှ မစိုက်ဘဲ၊ ငါ့မှာ အချိန်ကုန် လူပန်းဖြစ် ရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်’

ကျုပ်က စိတ်မရှည်လို့ အဲဒီလို အော်ဟစ်ကြိမ်း မောင်းမိတယ်။

‘သမီးကြီးစားပြီးလေ့ကျင့်နေတာ အဖေ စိတ်ချမ်းသာရအောင်လို့ပါ’
 သူက ရေထဲကနေ မျက်စောင်းကြီး ထိုးပြီးပြန်ပြောတယ်။ ပြီးတော့
 သမီးလည်း ခြူးမဲချင့်ရော ကျုပ်လည်း စိတ်ညစ်ရတာပေါ့။ တကယ်တော့ သူ့မှာ
 အစွမ်းအစရှိပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်တိုင်းကျ မောင်းရလောက်အောင် ဇွဲနဲ့ပဲမရှိဘူး ဆိုတာ
 သိသာပါတယ်။ ချန်ပီယံဖြစ်တဲ့သူတွေက အောင်မြင်မှုကို အငန်းမရ
 လို့ချင်တဲ့သူမျိုးတွေ။ သမီးမှာ အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ဓါတ်မရှိဘဲကိုး။

ကျုပ်ရဲ့ဇနီးလို့ ဂျီကတော့ ဒဲဒရီ မျက်ရည်ကျတာတွေ့တာနဲ့ နှစ်သိမ့်
 တော့တာပဲ။

‘သမီး ရေလွှာလျှော့ မစီးချင်တော့ဘူး’ လို့ ဒဲဒရီက ငိုနှိုက်ရင်းပြော
 ရှာတယ်။ ‘ဟိုတုန်းကတော့ ရေလွှာလျှော့စီးရတာ ပျော်တယ်။ အခုတော့ ရေလွှာ
 လျှော့စီးရတာ မပျော်တော့ဘူး။ မုန်းတယ်’

သမီးရဲ့ အပြောအဆို အမူအရာတွေဟာ ကျုပ်ဖြစ်စေချင်သမျှ
 လက်မခံဘဲ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ပယ်ချနေပြီဆိုတာ အချက်ပြတဲ့ သဘော
 ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အဲဒီအချက်ကို အလေးမမူဘဲ သမီးလေးကို ဆက်ပြီး
 ဖိအားပေးနေခဲ့မိတယ်။ မကြာပါဘူး ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရပြန်တယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
 သမီးလေးကို သက်ဆိုင်ရာပါရဂူဆီခေါ်သွားတယ်။ ပါရဂူက ကျောက်ပတ်တီး
 စည်းပေးပြီး ‘ခဏတော့ လှုပ်ရှားလို့ မရသေးဘူး’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျုပ်ကတော့ ‘သူပြောတာ မယုံပါနဲ့ကွာ။ မင်း ကနေဒါ မသွားခင်
 ပြန်ကောင်းအောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံ ဗိုလ်လုပွဲကို လွတ်လို့
 မဖြစ်ဘူး’

ကျုပ်က သမီးကို အားကစားရုံထဲခေါ်သွားပြီး လေ့ကျင့်ခန်းတွေ
 လုပ်ပေးတယ်။ ကနေဒါမသွားခင် နှစ်ရက်အလိုလောက်ကျမှ ကျောက်ပတ်တီး
 ဖြေရတယ်။ သမီးလေးရဲ့ဋ္ဌး ပုံမှန် မဟုတ်သေးတာကို ကျုပ်တို့သားအဖ
 နှစ်ယောက်လုံး သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက သတ္တိကောင်းပါတယ်။

‘ကနေဒါရောက်လျှင် ကောင်းသွားမှာပါ။ အဖေကလည်း သမီးကို
 ချန်ပီယံ သိပ်ဖြစ်စေချင်တယ် မဟုတ်လား’ ဟုတ်ပါရဲ့ ကာယံရှင်ဖြစ်တဲ့
 သမီးလုပ်သူထက် ကျုပ်က ပိုပြီးသဲသဲလှုပ် ဖြစ်နေတာကိုး။ ခုတော့ သဘော
 ပေါက်ပါပြီ။ ကျုပ်ရဲ့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ပေါက်မြောက်ဖို့ ကျုပ် ဖြစ်စေ
 ချင်တာတွေ ဖြစ်လာဖို့ ကျုပ်ရဲ့သမီးလေးကို အတင်းအဓမ္မ အသုံးချလို့ ဘယ်
 ဖြစ်ပါ့မလဲ။

ကနေဒါရောက်တော့ ဒဲဒရီလေးက ကြိုးစားယှဉ်ပြိုင်ရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခူးနာနေတော့ သူ့ခမာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ဘူး။ ဆုတံဆိပ် မရခဲ့ဘူး။ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ရေလွှာလျှောစီးတာကိုတော့ သမီးစိတ်ချမ်း သာသလိုလုပ်ပါ။ ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ တော့လို့ ကျုပ်ကပ် သမီးကို ပြောရတယ်။ ကျုပ်လည်း အောင်မြင်မှုကို အာသာ ငန်းငန်းလိုချင်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ရမ္မက်လောကို သမီးလေးဆီ အတင်းရိုက်သွင်းတာမျိုး မလုပ်တော့ဘဲ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသရေးဘက်ကို ပိုပြီး လောင်းပေး အာရုံစိုက် လုပ်ကိုင်နိုင်ပါပြီ။

လူသားမှာ နှလုံးအစားထိုး ကုသတဲ့အခါ နှလုံးအသစ်ကို တပ်ဆင်ရ တဲ့ ပြဿနာက ဒီလောက်မကြီးဘူး။ အစားထိုးရောက်ရှိလာတဲ့ နှလုံးက ပိုင်ရှင်အသစ်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ဆက်လက်ရှင်သန်နိုင်ဖို့ ပြဿနာကသာ ပိုကြီးပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်လေးတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ပြုလုပ်ထားတဲ့ သုတေသန စမ်းသပ် ချက်တွေအရရော ပြည်ပကထုတ်ပြန်တဲ့ စာတမ်းတွေအရပါ လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က ပြင်ပ သူစိမ်းတစ်ရံဆံရဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံ ဘူးဆိုတာ သိရှိထားပြီးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို သူစိမ်းတစ်ရံဆံကို ခါးခါးသီးသီး လက်မခံဘဲငြင်းဆန်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့တုံ့ပြန်မှုသဘာဝကို မထိန်းချုပ်နိုင်သမျှ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း အစားထိုးကုသရေးဟာ အောင်မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ၁၉၆၆ခု နှစ်ဦးပိုင်းမှာတော့ ကျောက်ကပ်အစားထိုးတဲ့အခါ အသစ်ရောက် လာတဲ့ ကျောက်ကပ်ကို လူနာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က လက်မခံတာမျိုး မဖြစ်ရအောင် ကာကွယ်တဲ့နည်းလမ်း။ အဲဒီတုံ့ပြန်မှုဖြစ်လျှင်တောင် ချက်ချင်း မဖြစ်ဘဲ နောက်ဆုတ်သွားအောင် ကြံဆောင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ တွေ့ရှိလာကြပါ တယ်။

လူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ကျောက်ကပ် အစားထိုးတာကို လက်သင့်ခံလျှင် နှလုံးအစားထိုးတာကိုလည်း လက်သင့်ခံရမှာပေါ့။ အဲဒီစိတ်ကူးနဲ့ ကျုပ်ဟာ ကျောက်ကပ်အစားထိုးနှင့် အစားထိုးကျောက်ကပ်ကို လူနာက လက်မခံတာမျိုး မဖြစ်ရအောင် ထိန်းချုပ်တဲ့ နည်းနာနိဿယတွေကို စဦးတီထွင်သူ ဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာဒေးဗစ်ဟျူမ်းရဲ့လက်အောက်မှာ လက်တွေ့ပညာ ဆည်းပူးဖို့ လျှောက်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ကို လိုလိုလားလား လက်သင့်ခံတဲ့ အတွက် ဩဂုတ်လကစပြီး (၃)လကြာ သင်တန်းတက်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ရစ်ချ်မွန်မှာတည်ရှိတဲ့ ဟင်္ဂါနီးယားဆေးတက္ကသိုလ်မှာ ကျုပ် မျှော်မှန်း သမ္မု ပြည့်ပြည့်ဝဝ တွေ့မြင်လေ့လာ ဆည်းပူးခွင့် ရရှိခဲ့တယ်။ ဒေါက်တာဟျူမ်းရဲ့ လက်ထောက်အဖြစ် ကျောက်ကပ်အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုမှာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရတဲ့အပြင် ခွဲစိတ်ပြီးကာလမှာ လူနာပြုစုကုသပုံကိုလည်း အနီးကပ် ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့ရပါတယ်။ အစားထိုးတဲ့ ပြင်ပပစ္စည်းကို လူနာက လက်သင့်မခံတဲ့ တုံ့ပြန်မှုမျိုး မဖြစ်ရအောင် ဆေးဝါးနဲ့ ထိန်းချုပ်ကာကွယ်တဲ့ နည်းနိဿယ တွေကို မှတ်သားခဲ့ရတယ်။ ဒါ့အပြင် လေ့လာဆည်းပူးသင့်တဲ့ ဆေးပညာဌာန တော်တော်များများကိုလည်း သွားရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ရစ်ချ်မွန်မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ သိပ္ပံနည်းကျ မေးမြန်းစူးစမ်းတဲ့ အလေ့အထ ရှိကြတာလည်း အသိပညာ နှိုးဆွပေးရာရောက်တယ်။ အဖွဲ့ထဲမှာ နှလုံးအစားထိုး ကုသမှုနည်းလမ်းတွေကို ဒေါက်တာရွမ်းဝေးနဲ့အတူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ဒေါက်တာရစ်ချတ်လိုဝါးလည်းပါတယ်။ ဒေါက်တာဟျူမ်း ခေါင်းဆောင်တဲ့ ကျုပ်တို့တတွေဟာ အိပ်ချိန်တောင် သိပ်မရတဲ့ မဆုံးနိုင်တဲ့ အလုပ်တွေကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ သိပ္ပံပညာရှင်လည်းဖြစ်၊ လူသားအကျိုး ရှေ့တန်းတင်သူလည်းဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာဟျူမ်းဟာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အသိပညာ အတတ်ပညာတွေ ကုံလုံကြွယ်ဝ ရုံသာမက သစ္စာ သမာဓိ ရှိသူလည်း ဖြစ်လို့ စံပြအမေရိကန်နိုင်ငံသားတစ်ဦးလို့ သတ်မှတ်ချင်ပါတယ်။

ကိပ်တောင်းကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ကျောက်ကပ်အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုလုပ်ဖို့ ကျုပ်အနေနဲ့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပေမဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် မျှော် တွေးပြီး ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါ အစားထိုးအဖွဲ့တစ်ခု စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းထူထောင်ဖို့ ဦးစားပေးရတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့မှာ သက်ဆိုင်ရာ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါ အစားထိုးခွဲစိတ်မှု လုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ ပါရဂူတွေ၊ ကိုယ်အင်္ဂါအလှူရှင်နဲ့ ရယူမဲ့ လူနာတို့ရဲ့ တစ်ရှူး သင့်မြတ်မှုစစ်ဆေးရေး ကျွမ်းကျင်သူတွေ၊ ပိုးမွှားဗေဒ ဆရာဝန်၊ ဓါတ်မှန် ဆရာဝန်၊ ဇီဝကမ္မသိပ္ပံပညာရှင်၊ သွေးစစ်ဆေးရေးမှူး စသည်ဖြင့်၊ အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုလုပ်တဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းအလိုက် လိုအပ်လျှင် လိုအပ်တဲ့ ပါရဂူ တွေလည်း ဝင်ရောက်ပူးပေါင်း လုပ်ကိုင်ဖို့ ခေါ်ရလိမ့်မယ်။

ပြီးတော့ သမားရိုးကျ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ အပြောင်းအလွဲတစ်ခု လုပ်ရမယ်။ အရင်တုန်းက လူနာတွေကို သမားတော် ကြည့်ရှုပြီးမှ ကျုပ်တို့ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ဆီ လွှဲပေးရတယ်။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က ခွဲစိတ်ပြီးနာလန်ထစ ရက်အနည်းငယ်အထိသာ တာဝန်ယူကြည့်ရှုပေးရပြီး

နောက်ပိုင်း ဆက်လက်ကုသမှုအတွက် လူနာကို သူ့ရဲ့ မူလပထမ သမားတော် ဆီ ပြန်ပို့ပေးလေ့ရှိပါတယ်။ အင်္ဂါအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြုလုပ်တဲ့အခါမှာ ခွဲစိတ်ပြီးတဲ့နောက် အစားထိုးတဲ့အင်္ဂါကို လူနာက လက်သင့်မခံဘဲ ပြင်းထန်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ကာကွယ်ဖို့ ဖြစ် လာလျှင် ကုသပေးဖို့ ပါရဂူရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိသေးဘူး။ ဒါကြောင့် အစားထိုးအင်္ဂါ ခွဲစိတ်မှုပြုလုပ်တဲ့ ဆရာဝန်ကပဲ ဒီပြဿနာအားလုံးကို ဒိုင်ခံ ဖြေရှင်းပေးဘို့ တာဝန်ယူရမည့် အနေအထားဖြစ်ပါတယ်။

ကျုပ်တို့လည်း ဒီအတိုင်း လုပ်ရမှာပဲ။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အင်္ဂါအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသရမည့် လူနာတစ်ယောက် ရပြီဆိုတာနဲ့ မခွဲခင် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေရမည့်အပြင် ဆေးရုံဆင်းပြီးတဲ့အထိ ပတ်စာခွဲဖျာသိမ်း အစစအရာရာ ကျုပ်တို့ပဲ တာဝန်ယူကြရမှာပေါ့။ အခါအားလျော်စွာတော့ သက်ဆိုင်ရာ သမားတော်တွေနဲ့ ပြသပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

လူအင်အားသာမက ပစ္စည်းကိရိယာတွေလည်း အများအပြား လို တယ်။ ခွဲစိတ်ခန်းမဝင်မီ ပြုစုဖို့နဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းက ထွက်လာပြီးနောက် ပြုစုဖို့ အထူးကြပ်မတ်ကုသဆောင်တွေ လိုတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း လျှူ မည့်သူတွေ ရှာဖွေဖို့ အဖွဲ့အစည်းလိုတယ်။ သူစိမ်းတစ်ရံဆံပစ္စည်းကို လက် မခံဘဲ တုံ့ပြန်တာမျိုးဖြစ်လျှင် ပြန်လည်ခုခံဖို့ Anti-Lymphocyte Serum လို အထူးဆေးဝါးတွေ ရှိရမယ်။ အဲဒီလို အဘက်ဘက်ပြည့်စုံမှသာ ကျောက်ကပ် အစားထိုးဌာနရယ်လို့ ထူထောင်အောင်မြင်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၆၇ခုနှစ် အောက်တိုဘာလထဲမှာ မစွန်အီဒစ်ဘလက်ဆိုတဲ့ ကျောက်ကပ်နှစ်ဖက်လုံး ပျက်စီးနေတဲ့ လူနာတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာတဲ့ အတွက် သူ့ကိုကျောက်ကပ် အစားထိုးပေးဖို့ ရည်မှန်းထားပါတယ်။ ပထမဆုံး အဆင့် ခွဲစိတ်မှုများအဖြစ် မူလရှိရင်းစွဲ ကျောက်ကပ်များကို ဖယ်ရှားခြင်းနဲ့ လက်ဖျံမှာ သွေးလွှတ်ကြောနဲ့ သွေးပြန်ကြောကို ဆက်ပေးခြင်း စတာတွေကို ပါမောက္ခလိုရဲ့ လက်ထောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ လက်ဖျံက သွေး ကြောမှ တစ်ဆင့် ကျောက်ကပ်သန့်စင်စက်နဲ့ လူနာရဲ့သွေးတွေကို တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ် ဆေးလို့ရတယ်။ အဲဒီလို မှန်မှန် ကျောက်ကပ် ဆေးပေးလျှင် နှစ် အတန်ကြာ အသက်ရှင် ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကန့်အသတ်နဲ့ ရရှိတဲ့ ဒီအကျိုးအတွက် ကုန်ကျရမည့် အရင်းအနှီးက ကြီးမားလှပါတယ်။ ဒီလူနာမျိုး ကို ကျောက်ကပ်အစားထိုး ပေးနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့

ကျုပ်တို့လည်း ကျောက်ကပ်လျှင်နိုင်တဲ့သူ တွေတဲ့အထိ သူမကို ဆေးရုံမှာ လက်သပ်မွေးထားရလိမ့်ဦးမယ်။

ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းလျှမည့် အလျှင်တွေအတွက် ပြည့်စုံရမည့် အချက်အလက်တွေ ရေးဆွဲရတယ်။ အခြေခံလိုအပ်ချက် သုံးရပ်ကတော့ (၁) ပေးလှူမည့် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းဟာ အကောင်းပကတိ ဖြစ်ရမယ်။ (၂) အလျှင်မှာ ကူးစက်ရောဂါကင်းရမယ်။ (၃) ပေးလှူတဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကို လက်မခံ ပယ်တာမျိုး အဖြစ်နည်းရအောင်လို့ အလျှင်နဲ့ လူနာတို့ရဲ့ သွေးအုပ်စု တူရမယ်။

အလျှင်ရဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို ထုတ်ဖို့ဆိုတာလည်း ပြဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေနဲ့ မငြိစွန်းဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကံအားလျော်စွာ အဲဒီ အချက်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဥပဒေစည်းကမ်း ရှိနှင့်ပြီးသား ဖြစ်နေပါ ခွင့်ပြုချက်ယူပြီး အလောင်းကို စစ်ဆေးရတယ်။ အဲဒီလို အလောင်းကို ခွဲစိတ် စစ်ဆေးရင်း ကာယကံရှင်တို့ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရရှိမှသာလျှင် ဆေးပညာ သင်ကြား ရေးမှာ အထောက်အကူပြုဖို့အတွက် အလောင်းမှအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုကို ထုတ်နိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း အစားထိုးကုသတဲ့အခါမှာ အဲဒီ ဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်လို့ရနိုင်ပါတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ခွဲထုတ်လိုက်တဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကို ဖန်ဘူးထဲထည့်ပြီး စင်ပေါ်မှာ တင်ထားတာ ဖြစ်ပေမဲ့ အခုထုတ်ယူမည့် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကတော့ လူနာတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ထဲ ရောက်သွားမှာဖြစ်လို့ ပိုပြီးတောင် အကျိုးရှိတယ်။ ပိုပြီး ကုသိုလ်ရတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။

ဝမ်းထဲအင်္ဂါကို ထုတ်ယူတဲ့အခါမှာ အဓိက ကွာခြားချက်ကတော့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း အစားထိုးဖို့အတွက် ဆိုလျှင် အဲဒီ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကို အကောင်းပကတိအတိုင်း ရရှိအောင် လူနာသေပြီးနောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီတော့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း ထုတ်ယူမည့် လူနာ သေဆုံး ပြီးဆိုတာ သေသေချာချာ ပြတ်ပြတ်သားသား အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်ဖို့ လိုအပ် ပြန်ရော။ အသက်မရှုတော့တာ၊ နှလုံးမခုန်တော့တာ၊ မျက်စိသူငယ်အိမ်က အလင်းရောင်ကို တုံ့ပြန်မှု မရှိတော့တာ၊ နာကျင်မှုကို မတုံ့ပြန်တာတွေက ဦးကျောက်သေပြီဆိုတာ ညွှန်ပြတဲ့အချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက် သေပြီဆိုတာ အလျင်စလို အဆုံးအဖြတ် မပြုလုပ်မိဖို့နဲ့ လူသေအလောင်းရဲ့ ဝမ်းတွင်းအင်္ဂါတွေကို အတင်းအဓမ္မ ယူငင်တယ်လို့ စွပ်စွဲတာမျိုး မခံရအောင်

အင်္ဂါအစားထိုးအဖွဲ့ထဲက ဆရာဝန်ကို အင်္ဂါလှူမည့်သူ သေပြီလား၊ မသေသေးဘူးလားဆိုတာ ဆုံးဖြတ်မည့်အဖွဲ့ထဲ မပါဝင်စေရပါဘူး။

မူခင်းဆိုင်ရာဆရာဝန်ကြီးက ဥပဒေကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ အငြိအစွန်း မရှိရအောင် စည်းစနစ်တွေ ချမှတ်ပြီးတဲ့အခါ ကျုပ်တို့ဘက်က ကျောက်ကပ်လှူနိုင်မည့်သူရလျှင် ဆက်သွယ်ဖို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာနဲ့ အရေးပေါ်ဌာနကို တပ်လှူနဲ့ဆော်ထားရတယ်။ ပထမ (၆)ယောက်ကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူနာနဲ့ သင့်မြတ်မှုမရှိလို့ ပယ်လိုက်ရတယ်။ သတ္တမမြောက် လူနာဖြစ်တဲ့ ကားတိုက်ပြီး ဦးကျောက်ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရထားတဲ့ လူမဲ့လူငယ်လေးကတော့ အဆင်ပြေဖို့ ရှိတယ်။ အဲဒီလူငယ်လေး အသက်မရှိတော့ပါဘူးဆိုတာ အတည်ပြုပြီး သူ့ရဲ့ကျောက်ကပ်ထုတ်ယူဖို့ ခွင့်ပြုချက်ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်တို့အဖွဲ့က သူ့ရဲ့ညာဘက်ကျောက်ကပ်ကို ထုတ်ပြီး Mrs Black ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာ အောင်မြင်စွာ ထည့်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ခွဲစိတ်စဉ်ကာလနဲ့ ခွဲစိတ်ပြီးကာလအတွင်း ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ မပေါ်ပေါက်ဘဲ မကြာမီ အချိန်အတွင်း ဆီးထွက်လာတာကို တအံ့တဩ တွေ့ရှိခဲ့ကြပါတယ်။

ကျုပ်တို့ရဲ့ကျောက်ကပ် အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုကို တောင်အာဖရိက သတင်းစာတွေထဲမှာ အဓိကရ အောင်မြင်မှုအဖြစ် တခမ်းတနား ကြိုဆိုရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြား သတင်းစာတွေမှာတော့ 'မြို့နေတစ်ယောက် လူမည်းကျောက်ကပ် ရရှိသွားခြင်း' ဆိုပြီး လူမျိုးရေး ခွဲခြားတဲ့ လေသံခပ်ပြင်းပြင်းလေး စွက်ဖက်ရေးသားကြတာကို တွေ့ရှိရပါတယ်။ ကျောက်ကပ်အစားထိုးခွဲစိတ်ပြီး (၃)ပတ်အကြာမှာ Mrs Black ဟာ ဆေးရုံဆင်းခွင့်ရပြီး ပုံမှန်ဘဝ ရရှိသွားတဲ့အတွက် အစားထိုးတဲ့ကျောက်ကပ်ကို လက်သင့်ခံမခံဆိုတာ အသားရောင်နဲ့ လုံးဝမသက်ဆိုင်ကြောင်း သက်သေထူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အင်္ဂါအစားထိုးအဖွဲ့အနေနဲ့ စက်ယန္တရားတစ်ခုလို ပုံမှန်လည်ပတ်လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိနေပါပြီ။ အခြေခံလိုအပ်ချက်အားလုံး ပြည့်စုံနေပြီမို့ နှလုံးအစားထိုးခွဲစိတ်ကုသမှု လုပ်မယ်ဆိုလျှင်တောင် ဖြစ်နိုင်တဲ့အနေအထားပါ။ ကျုပ်လည်း ပါမောက္ခဘဏ္ဍာနည်းသားကို အဲဒီအကြောင်း သွားပြောပါတယ်။ ကျုပ်ကို နှလုံးရောဂါခွဲစိတ်ကုသမှုမှာ စိတ်ဝင်စားအောင်လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့တာ ဒီ ပါမောက္ခကြီးပါပဲ။ နှလုံးရောဂါနဲ့ ပတ်သက်လျှင် ဆရာကြီးဟာ သူ့ဘဝတခုလုံး နှစ်မြှုပ်ပြီး စိတ်ရောကိုယ်ပါ စွမ်းစွမ်းတမံ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

သူနဲ့တကွ သူ ထူထောင်ခဲ့တဲ့ နှလုံးဌာနကြီးသာမရှိလျှင် တောင်ဖရိကမှာ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်လာနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။

‘မင်းက နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်မှုလုပ်ဖို့ အသင့်နေပါပြီလို့ တကယ် ယုံကြည်တာလား၊ မင်း သုတေသနလုပ်နေတဲ့ ခွေးတွေက ခွဲစိတ်ပြီးမကြာခင် သေကုန်ကြတာမဟုတ်လား၊ လူကို စမ်းသပ်ခွဲစိတ်တာမလုပ်ခင် တိရစ္ဆာန်တွေကို ခွဲစိတ်ပြီးတဲ့နောက် ဒီထက်ကြာကြာ အသက်ရှင်နေနိုင်အောင် လုပ်ပြဖို့ လိုသေးတယ်’

‘ဆရာကြီး တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို နှလုံးအစားထိုးခွဲစိတ်ပြီးတဲ့နောက် သက်တမ်းရှည်အောင် မလုပ်နိုင်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ သူတို့ကို လူ တစ်ယောက်လို ပြုစောစောင့်ရှောက်မှု မပေးနိုင်တာက တစ်ကြောင်း၊ လူတွေမှာလို Immunosuppressive (ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ခုခံအားကို ချိုးနှိမ်တဲ့) ဆေးမျိုးတွေ မသုံးနိုင်တာကတစ်ကြောင်း ကြောင့်ပါ’

ကျုပ်တို့အဖွဲ့သားတွေ လပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ပြီး အဆင့်သင့် ဖြစ်နေပေမဲ့ ဆရာကြီးဆီက လူနာမရသေးပါဘူး။

နှလုံးအစားထိုး ပြုလုပ်ရမည့် လူနာရဖို့အတွက် အောက်တိုဘာ တစ်လလုံး ဆရာကြီးနဲ့ တောက်လျှောက် ဆက်သွယ်နေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ ကာလအတွင်း အဆစ်ရောင်ရောဂါကြွလာလို့ ကျုပ်လက်တွေ ရောင်ရမ်းကိုက်ခဲလာပါတယ်။ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသဖို့ လူနာရတဲ့အချိန်မှာ အဆစ်ရောင်ရောဂါထနေလို့ မခွဲစိတ်နိုင်မှာကို တွေးပြီးပူပန်နေမိတယ်။

နီဝင်ဘာပထမပတ်မှာ ပါမောက္ခကြီးက ကျုပ်ကို သူ့ရုံးခန်းမှာ ခေါ်တွေ့ပါတယ်။

‘ခရစ်ရေ မင်းအတွက် သင့်တော်တဲ့လူနာရပြီဟေ့၊ လူနာရဲ့ နာမည်က လူဝစ်ဝါရှန်စကီ . . . တဲ့’

အခန်း (၇)

‘ဇူလိုင်လတုန်းက မင့်ဆီကို ခွဲစိတ်ကုသပေးဖို့ ဒီလူနာကိုလွှတ်ပေးခဲ့
ဘူးတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ မင်းက ခွဲလို့မရနိုင်ဘူးလို့ပြောခဲ့တယ်’

‘သူ့ အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးတာပေါ့’

‘အခြေအနေကတော့ တကယ်ဆိုးပါတယ်’ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်
ဝါရှန်စကီရဲ့ရောဂါမှတ်တမ်းကို လှန်လှောကြည့်ကြတယ်။ နှလုံးအခန်းတွေထဲ
ရောက်အောင် ကက်သီတာထည့်ပြီး ဆေးခါတ်မှန် ရိုက်ထားပြီးဖြစ်တဲ့အတွက်
အဲဒီပုံတွေကြည့်ဖို့ ကျုပ်က အကြံပြုလိုက်တယ်။ အဲဒီဆေးခါတ်မှန်ပုံတွေ ကြည့်
တဲ့အခန်းဆီ သွားတဲ့အခါ စိတ်စောနေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေက သွက်လိုက်
တာ။ ကျုပ်ရဲ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ရောက်ဘို့ လမ်းစပေါ်လာပြီလား ဆိုတာ
ကတော့ ယုံကြည်ဖို့ ခက်လှပါတယ်။

‘လူနာကရော နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုခံယူဖို့ သဘောတူပြီလား’

‘သဘောတူပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့မိသားစုဆရာဝန် ဒေါက်တာ
ကက်ပလင်ကိုတော့ ဆွေးနွေးလိုက်လျှင် ကောင်းမယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား၊
သူလည်း နှလုံးဌာနက အတိုင်ပင်ခံဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ’

ဒေါက်တာကက်ပလင်လည်း ပါမောက္ခရှိုင်းယားနည်းတူ လူနာကို
ကျုပ်တို့ဆီလွှဲပြီး နောက်ဆုတ်သွားပါတယ်။ အဲဒီတော့ တစ်စစနဲ့ ဇာတ်လမ်းမှာ

ပါဝင်ကပြမည့်သူအရေအတွက် လျော့နည်းလာလို့ နှလုံးအလှူရှင်ရယ်၊ နှလုံးအစားထိုးမည့် လူနာရယ်၊ ကျုပ်တို့ နှလုံးအစားထိုးအဖွဲ့သားတွေရယ်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု မပြုလုပ်မီ အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့် ဆိုတဲ့အတိုင်း ကျရာကဏ္ဍမှ ပါဝင်ခဲ့သူများစွာလည်း ရှိပါသေးတယ်။

ဒေါက်တာ ဘာရီကက်ပလင်ဟာ လူသားဆန်ပြီး နားလည်မှုရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့လူနာအကြောင်း ဖော်ပြရေးသားချက်ကလည်း အလွန်ပြည့်စုံတယ်။

‘လူ့ဝစ်ဝါရှန်စကီက ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ။ ၁၉၆၆ခု ဧပြီလအတွင်းက သူ့နဲ့သူ့မိန်းမတို့ ကျုပ်ဆီရောက်လာကြတယ်။ သူက မောလွန်းလို့ လှဲမအိပ်နိုင်ဘူး။ မနှစ်ကလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် နှလုံးရောဂါ လက္ခဏာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင်လူနာအနေနဲ့တော့ နှလုံးရောဂါကြောင့် အသက်ရှူခက်တာဖြစ်မှန်း မသိပါဘူး။ အသက်(၅၂)နှစ်အရွယ် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေတတ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက သူ့ရဲ့ မိန်းမကို အမြဲပြောလေ့ရှိတာက ‘ငါက လောကကြီးရဲ့ ထိပ်မှာရှိနေတာ’ တဲ့။

‘ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ချိန်းစတုတ်အသက်ရှူပုံစံက မြင်ရတဲ့သူတောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ ကောင်းလှပါတယ်။ မိန်းမဖြစ်တဲ့သူလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်လို့ရနိုင်ပါမလဲ၊ အသက်ရှူတာ ဘယ်တော့ရပ်သွားမလဲ တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေရတာပေါ့။ ကျုပ်က အမိုင်နိုဖိုင်လင်းဆေး စအိုထဲထည့်ပေးလိုက်လျှင် ခဏပဲ သက်သာတယ်။ သူ့ရဲ့နှလုံးကလည်း ကျုပ် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသမျှထဲမှာ အကြီးဆုံးပဲ။ ဓါတ်မှန်ထဲမှာ သူ့ရဲ့နှလုံးကြီးက ရင်ဘတ်ရဲ့ဘယ်ဘက်စွန်းနဲ့ ထိဖို့ လက်တစ်လုံး၊ ညာဘက်စွန်းနဲ့ထိဖို့ လက်နှစ်လုံးလောက်ပဲလိုတော့တယ်။

‘ကျုပ်က သူ့ကို နှစ်လထက် ပိုခံမယ်လို့တောင် ထင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက အသက်ပြင်းတော့ နောက်ထပ်တစ်နှစ်လောက်အထိ တောင့်ခံနိုင်တယ်။ အဲဒီလို သေမင်းကို အလွယ်တကူ အလျှော့မပေးဘဲ ကြုံကြုံခံတဲ့ စိတ်ရှိတာလည်း တကယ်ကောင်းတဲ့အချက်တခုပဲ။ နှလုံးရဲ့သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်က သွေးမရောက်လို့ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘဲ ပျက်စီးနေတာတောင် အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်တွေ့လျှင် ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အံ့မခန်းစရာပဲ လို့ ပြောမိမှာသေချာပါတယ်။

‘နောက် သုံးလလောက်ကြာတော့ သူ့ရဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာ ပိုမိုပြင်းထန်လာပြီ။ ခြေထောက်တွေလည်းရောင် အသည်းကလည်း အကြီးကြီးဖြစ်လာတယ်။

ရောဂါကျွမ်းတာနဲ့အမျှ လူလည်းနွမ်းနေပြီ၊ အစပိုင်းမှာ နှလုံးရဲ့ဝဲဘက်ခြမ်းက အလုပ်မလုပ်နိုင်တာ၊ ခြေထောက်ရောင်ပြီး အသည်းကြီးတယ်ဆိုတော့ နှလုံးရဲ့ ညာဘက်ခြမ်းလည်း ထိပြီပေါ့။

‘ပြီးတော့ သူ့မှာရှိတဲ့ ဆီးချိုသွေးချိုကလည်း တစ်စစ ပိုဆိုးလာပြီး ထိန်းသိမ်းရခက်လာပြီ၊ ကြာကြာနေရဖို့ မျှော်လင့်ချက် သိပ်မရှိတော့တဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို အစားရှောင်ဖို့၊ ဆေးထပ်တိုးပေးဖို့လည်း ကျုပ်အနေနဲ့ မလုပ် ရက်တော့ဘူး၊ အီးစီဂျီကလည်း ဆိုးဆိုးရွားရွား ကမောက်ကမဖြစ်နေတော့ အဲဒီလိုလူမျိုး လမ်းလျှောက်နေနိုင်သေးတာတောင် အံ့စရာပါပဲ။

‘နေ့တိုင်း သူ့ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီးတော့ မြို့တစ်ပတ် ပတ် ရင်း သူ့ရဲ့လက်ကားကုန်စုံဆိုင်အတွက် လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေ မှာကြားတယ်၊ ရင်ဘတ် အောင့်တာ၊ မူးမိုက်တာ၊ အသက်ရှူမဝတာနဲ့ ချောင်းဆိုးသွေးပါတာမျိုးတွေ ဖြစ်တာ ပိုပြီးစိတ်လာတယ်၊ ကား မမောင်းနိုင်လျှင်လည်း တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ဆိုင်အတွက် မှာကြားတဲ့အလုပ်ကို လုပ်မြဲဆက်လုပ်နေခဲ့သေးတယ်၊ သူ့ ဖောက်သည်တွေကလည်း သူ့ကို သစ္စာရှိကြတယ်၊ ဇွဲနပဲကောင်းလှတဲ့ သူ့ရဲ့ စိတ်ခါတ်ကြောင့် ခင်မင်ရင်းနှီးပြီး အမြဲတန်း ဝယ်ယူ အားပေးတဲ့ ဖောက်သည် တွေ ရတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

ကျုပ်က သူ့ကို နှလုံးရောဂါဌာနပို့လိုက်၊ နှလုံးဌာနကလည်း ကျုပ်ဆီ ပြန်လွှဲလိုက်နဲ့ အခေါက်ခေါက်အခါခါပဲ၊ နှလုံးဌာနအနေနဲ့လည်း သူ့တို့ လုပ် ပေးနိုင်တာမရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဝါရှန်စကီကိုတော့ ဘယ်သူမှ တားလို့ မရဘူး၊ ရောဂါသည်းနေတဲ့ကြားက သောကြာညတိုင်း ဘောလုံးပွဲကို အလွတ်မပေးဘူး၊ ပါတီပွဲတွေလည်း နွဲ့တယ်၊ အသောက်အစားကလည်း မကင်းဘူး။

‘၁၉၆၇ခုနှစ် စက်တင်ဘာလမှာ သူ့ကို အနားရအောင်လို့ ဆေးရုံ တင်ပေးလိုက်တယ်၊ နှလုံးဌာနကတော့ ဒီလူနာအတွက်တော့ သေမည့်နေ့ စောင့်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်လို့ ပြောကြတာ၊ အသက်ပြင်းတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့လူနာက တော့ မသေနိုင်သေးဘူး၊ ဆီးချိုတက်ပြီး သတိလစ်သွားတော့ ဆေးရုံက အသက် ကယ်ပေးလိုက်နိုင်သေးတယ်၊ နှလုံးရောဂါကြောင့် ခြေထောက်တွေက ရောင်ရမ်း နေတယ်၊ ဆောက်သေးရဲ့ ပိုက်တွေနဲ့ အရောင်ကျအောင်လုပ်ပေးတယ်၊ ကုလားထိုင်မှာ မတ်မတ် ထိုင်ခိုင်းထားပြီး ခြေထောက်ကို လေ့ထဲချထားရတယ်၊ ပြီးတော့ အပ်နဲ့ဖောက်ပြီး အရည်တွေ စီးကျအောင် ၄-၅ရက်လောက် အဲဒီပုံပဲ အတိုင်း မတ်မတ်ကြီး ထိုင်နေရတယ်။

ကျုပ်လည်း နှလုံးရောဂါဌာန ဆေးပညာဆွေးနွေးပွဲတွေမှာ တက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ လူနာအကြောင်း မကြာခဏတင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ‘ဆရာတို့ ဝါရှန်စကီကို မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား၊ တစ်ခုခု လုပ်မပေးနိုင်ကြတော့ဘူးလား’ နောက်ဆုံး တော့ ပါမောက္ခရှိုင်းယားက ကျုပ်ကို သူ့ဆီလာတွေ့ဖို့ မှာတယ်။ ‘နှလုံးအစားထိုး ကုသပေးဖို့ စဉ်းစားနေတယ်။ သူ လက်ခံနိုင်ပါမလား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီကုသနည်းကို တစ်ခါဘူးမှ မကြုံဖူး မကြားဖူးလို့ စိတ်ကူးထဲမှာလည်း မထည့်ခဲ့မိပါဘူး။ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားပြီးနောက်မှ ‘ဒီလူက တကယ့် အာဂလူပါ။ သူ့ အသက်ရှင်ဖို့ ဆိုလျှင် ဘာပဲလုပ်လုပ် လက်ခံမည့် လူမို့ပဲ’ ပါမောက္ခရှိုင်းယားက ‘ဒါဆိုလျှင် ဒီအကြောင်း ခင်ဗျားပဲ သူ့ကို အရင်ဆုံး ဆွေးနွေးပြီး နားသွင်းပေးထားပါ’ လို့ ကျုပ်ကိုပြောတယ်။

ကျုပ် သူ့ဆီရောက်တော့ လူဝစ်စ်က ခြေထောက်နှစ်ဖက် တွဲလောင်း ချပြီး ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း ဆေးလိပ်သောက်နေတယ်။ ခင်ဗျားအတွက် နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ရှိတယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကုထုံးကတော့ တကယ့် ကို စွန့်စားရမည့်လောင်းကစားမို့ ကျိန်းသေအောင်မြင်မယ်လို့တော့ မပြောနိုင် ဘူး။ မအောင်မြင်လျှင် အသက်အန္တရာယ် ရှိနိုင်တယ်။

‘အဲဒါ ဘယ်လိုနည်းလဲ’ လို့ သူက ကျုပ်ကို မေးတော့တာပေါ့။

‘ပါမောက္ခရှိုင်းယားကတော့ သူတို့အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို နှလုံး အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသပေးနိုင်မယ်လို့ ယူဆနေကြတယ်’

သူက ကျုပ်ကို အကဲခတ်သလိုမျိုးကြည့်ပြီး ‘ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တယ် ဆိုလျှင် ကျုပ်ကတော့လုပ်ချင်ပါတယ်။ အခုလည်း ကျုပ်အဖို့ အသက်မသေ ပေမဲ့ အသက်ရှင်နေရတာနဲ့ လုံးလုံးတူတော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ဒီ ခွဲစိတ်ကုသမှုမျိုး အရင်တုံးက တခါမှမလုပ်ဖူးသေးဘူး နော်။ ထပ်ပြီး စဉ်းစားပါဦးလား’

‘ကျုပ်ကတော့ ထပ်ပြီး စဉ်းစားစရာမလိုဘူးလို့ ထင်တယ်။ အခွင့် အလမ်း ရှိလျှင်တော့ အမြန်ဆုံး လုပ်လိုက်ချင်တာ’

လူဝစ်စ်ဝါရှန်စကီရဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းက နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသဖို့ လူနာရွေးချယ်ရာမှာ လိုအပ်ချက်တွေအားလုံး လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံ နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ နှလုံးကိုလေ့လာတဲ့ ဆေးခါတ်မှန်အရလည်း သူ့ရဲ့ နှလုံးရောဂါက ကြုံတောင့်ကြံ့ခဲ ဆိုးရွားပြင်းထန်နေပြီဆိုတာ အထင်အရှား

တွေ့ရတယ်။ ဝဲဘက်သွေးညစ်ခန်း ကြီးနေတဲ့ပုံက ရေအိုးတစ်လုံးလောက် ရှိလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာတဲ့သူဆိုလျှင် ဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ သွေးတွေကို ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားရောက်တဲ့အထိ ညစ်နိုင်တယ်။ အခုတော့ ဒီအခန်းရဲ့ နံရံတွေက ညစ်အားမရှိသလောက်ဖြစ်နေလို့ တစ်ခါညစ်လျှင် နည်းနည်းလေးပဲထွက်တာကို ဆေးခါတ်မှန်မှာတွေ့ရတယ်။ ကော်ရိုနာရီသွေးကြော(၃)ချောင်းမှာ (၂)ချောင်းက သွေးခဲတွေပိတ်နေလို့ သွေးကြောမြင်ရအောင် ထိုးပေးတဲ့ဆေးရည်တောင် မဝင်နိုင်ဘူး။ တကယ်တော့ ဒီလူနာရဲ့ နှလုံးဟာ ဆေးဝါးနဲ့ကုသလို့လည်း မရနိုင်။ သမားရိုးကျ ခွဲစိတ်ပြုပြင်လို့လည်း မရနိုင်တော့တဲ့အခြေအနေပါ။

ကျုပ်က ဆေးခါတ်မှန်တွေကြည့်ပြီး ပါမောက္ခရှိုင်းယားကို ‘ကျုပ်တော့ ဒီလောက်ပျက်စီးနေတဲ့ နှလုံးမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး၊ လူနာက အသက်ရော ရှိသေးရဲ့လား’ လို့ မေးမိတယ်။

‘လူနာက အဆောင်(က)(၁)မှာ ရှိပါတယ်ဗျာ၊ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌတွေ့ရအောင် ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်လိုက်ပါလား’

ကျုပ်ရောက်တော့ ဝါရှန်စကီက ခုတင်ကိုမှီပြီးထိုင်လျက် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ မျက်မှန်ပေါ်က ကျုပ်ကိုကြည့်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို တွေ့တာနဲ့ ကျန်းမာတုန်းကဆိုလျှင် တောင့်တောင့်တင်းတင်းနဲ့ အတော်ကြည့်ကောင်းမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိသာပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ပါးစပ်နှုတ်ခမ်းတွေက အမြဲပြုံးနေတဲ့ ပုံမျိုး၊ အညှိရင့်ရောင် မျက်လုံးတွေက ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ။

ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မိတ်ဆက်ပြီးတော့ ဒေါက်တာကက်ပလင်နဲ့ ပါမောက္ခရှိုင်းယားတို့ ဘာတွေပြောထားသလဲဆိုတာ သူ့ကို မေးကြည့်ပါတယ်။

‘ကျုပ်က လုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ်ဖို့ အဆင့်သင့်ပဲ’ လို့ ပြောပြီး ဘာမှလည်း ထပ်မပြောတော့ဘူး။ ဘာမှလည်း စူးစမ်းမေးမြန်းချင်တဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး။

အဲဒီအချိန်ကတည်းက နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသဖို့ လက်ခံခဲ့တဲ့ လူဝစ္စဝါရှန်စကီရဲ့ စိတ်ဓါတ်နဲ့သတ္တိကို လူအများက အံ့ဩချီးကျူးခဲ့ကြတယ်။ ဒီလောက်ကြီးကျယ်ပြီး အန္တရာယ်များတဲ့အပြင် အရင်တုန်းက တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသေးတဲ့ ခွဲစိတ်မှုကြီးကို သေလုမြောပါးလူတစ်ယောက်က လက်ခံတယ်ဆိုလျှင် မဆန်းလှဘူး။ လောလောဆယ် အပြင်ပန်းအရ အကောင်းပကတိနီးပါး လူတစ်ယောက်က ရဲရဲရင့်ရင့် ဆုံးဖြတ်လက်ခံလိုက်တာဖြစ်တဲ့အတွက် အံ့ဩနေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့လူနာက တကယ့်သူရဲကောင်းပါ။

ကျုပ်အမြင်အရ သူဟာ အရေးမလှတဲ့ စစ်မြေပြင်မှာ ဒူးထောက်အနိုး မပေးဘဲ ကြုံကြုံခံနေတဲ့ စစ်သည်တော်တစ်ယောက်ပါပဲ။

ဇနီးဖြစ်သူ အင်း(နီ)ဝါရှန်စကီကလည်း သူမှတ်မိသလို ပြောပြတယ်။

‘စက်တင်ဘာလထဲမှာ ဆေးရုံသွားတက်တယ်။ ဆေးရုံရောက်တာနဲ့ သူ့ကို အသက်အန္တရာယ်ရှိတဲ့ စာရင်းထဲ သွင်းကြတော့တာပဲ။ ကျွန်မလည်း အဲဒီတော့မှ အချိန်မရွေး သေနိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့အခြေအနေကို ရိပ်စားမိပါတယ်။ သူကတော့ ကျွန်မကို ဒါတွေမသိရအောင် ဖုံးကွယ်ထားချင်တာ။ ‘ဟေ့ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေရလဲ၊ ငါက ပြန်ကောင်းသွားမှာ ပါကွ’ လို့ ကျွန်မကို ပြောတယ်။

‘ဆေးရုံမှာနေတဲ့ နှစ်လလုံးလုံး နေ့တိုင်းလိုလို သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတာပဲ။ အရေးပေါ် ပြဿနာတွေကလည်း အမြဲကြုံနေရတာပဲ။ ကုလားထိုင်မှာ ၅ရက်နဲ့ ၅ည တိတိ တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်နေပြီး ခြေထောက်က ဖောရောင်နေတဲ့ရေတွေကို ထုတ်ပစ်ကြတာလည်း ကျွန်မ မျက်စိထဲက မထွက်ပါဘူးရှင်။ ဝေဒနာပြင်းထန်လွန်းလို့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေတာတောင် သူက တစ်ချက်လေးမှ ညည်းတာမဟုတ်ဘူး။ အစားအသောက်ကိုတော့ သူက ဝေဖန်တတ်တယ်။

‘ဆေးရုံကတော့ ကျွန်မကို အစားအသောက်တွေ ယူလာစေချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူက အစားမက်တဲ့သူဆိုတော့ ကျွန်မမှာလည်း တိတ်တိတ်လေး သယ်သယ်သွားရတယ်။ ဥပမာ ဆေးရုံက ချယ်ရီသီးနှစ်လုံးလောက် စားခွင့်ပေးရင် သူကတော့ တစ်ပေါင်လောက်စားရမှ ကျေနပ်တာ။ စားလည်းစားနိုင်တယ်။ အစားအသောက်ကို ထက်ဝက်လျှော့ချဖို့ ပြောလို့မရဘူး။ ဆေးရုံက မသောက်ရဘူးဆိုတဲ့ လိမ္မော်ဆိုဒါဆိုလည်း သိပ်ကြိုက်တယ်။ ကျွန်မရဲ့အစ်ကို ‘ဆောလီ’ သူ့ဆီလာတော့ လိမ္မော်ဆိုဒါ သယ်လာတာ သူ့နာပြုဆရာမကြီးတွေ့လို့ အသိမ်းခံရတယ်။ ဆောလီရောက်တော့ လိမ္မော်ဆိုဒါမပါတာနဲ့ သူက ဘယ်လိုပြောတယ်ထင်လဲ ‘ဆိုဒါလေးတောင် ယူမလာဘူး။ ဒါ မိတ်ဆွေကောင်းလားကွ’။ ဆောလီက အဖြစ်မှန်ပြောပြတော့မှ ‘မပူပါနဲ့ကွာ၊ ဝါရှန်စကီပဲ။ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ ဆိုဒါယူလာမည့်သူ တွေဦးမှာပေါ့’

‘တစ်ညတော့ ကျွန်မရောက်တာနဲ့ သူကပြောပြတယ်။ ငါ့ကို ဆရာကြီးနှစ်ယောက် လာကြည့်သွားတယ်ကွ၊ ပါမောက္ခရှိုင်းယားနဲ့ ဘားနဒ်တဲ့ ပါမောက္ခ

ရှိုင်းယားကိုတော့ သိတာပေါ့။ ဘားနဒ်ကိုတော့ မတွေ့ဖူးဘူး။ သူတို့က ငါ့ရဲ့ နှလုံးကို နှလုံးအသစ်တစ်ခုနဲ့ အစားထိုးပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။

‘ကျွန်မလည်း သူ့ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်နဲ့ ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်မနဲ့အတူ သူ့ညီမ အင်နီတိုင်းဘဲ လည်းရှိနေတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း နှလုံး အသစ် အစားထည့်ပေးမယ်ဆိုတာကို နားမလည်နိုင်ကြဘူးပေါ့။ ကျွန်မကပဲ ‘အဆိုရှင်အသစ်လဲပေးမယ်လို့ ပြောတာလား၊’ ‘မဟုတ်ဘူးဟေ့ အဆိုရှင်လေး လဲမှာမဟုတ်ဘူး။ နှလုံးတစ်ခုလုံးကို အသစ်တစ်ခုနဲ့ အစားထိုးလဲပေးမှာ’ လို့ သူက ပြန်ပြောပါတယ်။

‘ကျွန်မတို့ကတော့ သူ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ ပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်ထင်လို့ သူနဲ့ ပြိုင်ပြီး ငြင်းမနေတော့ပါဘူး။ သူကတော့ နှစ်ရက်လုံးလုံး အဲဒီအကြောင်းပဲ ပြောနေတယ်။ တတိယမြောက်နေ့ ကျွန်မ ဆေးရုံရောက်တော့ သူ့နေရာမှာ သူမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မ သေပြီထင်လို့ ခြေ မကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့နာပြုဆရာမ တစ်ယောက်လာပြီးတော့ အပေါ်ထပ်ကိုရွှေ့သွားတဲ့အကြောင်း သိရတယ်။ ဒါနဲ့ အပေါ်တက်သွားတော့ သူ့ကို သီးသန့်ခန်းတစ်ခုမှာ တွေ့ရတော့မှ မသေသေးပါဘူးဆိုတာ စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချနိုင်တော့တယ်။ လူတစ်ယောက်က ကျွန်မနောက်ကနေ ‘မစ္စစ်ဝါရှန် စကီလာ’ လို့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နှုတ်ဆက်တဲ့သူက လူငယ်လေးတစ်ယောက်၊ ကျွန်မက လူဝစ္စကို အဲဒါ ဘယ်သူလဲလို့ မေးတော့မှ ဒေါက်တာဘားနဒ်မှန်း သိရတယ်။

‘ပြောရမယ်ဆိုလျှင် အသက်အစိတ်လောက်ရှိတဲ့ လူငယ်ဆရာဝန် လေးကို တွေ့တော့ မှင်တက်မိသွားမိတယ်။ အသက်က အစိတ်လည်း ကျော် ချင် ကျော်မှာပေါ့။ သူက သူ့ဘယ်လိုလုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို ရှင်းပြပါ တယ်။

‘ကောင်းနိုင်တဲ့ အလားအလာရော ရှိရဲ့လား’ လို့ ပါမောက္ခဘားနဒ် ကို မေးတော့ သူက မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေပါတယ်။ ‘၈၀% ကောင်းနိုင်ပါတယ်’

‘ကျွန်မကတော့ ၂၀%ဘက် ရောက်သွားမှာ စိုးရိမ်တာပေါ့ရှင်၊ ဒါနဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှု မခံယူလျှင်ရော ဘယ်လိုနေမလဲ’

‘ခွဲစိတ်ကုသမှု မခံယူလျှင်တော့ အသက်ရှင်ဖို့လမ်း လုံးလုံးမရှိပါ ဘူးဗျာ’

ဆရာဝန် ထွက်သွားတော့ ကျွန်မယောက်ျားကို မေးရသေးတယ်။
'ဘုရားရေ ရှင် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်ရောသိရဲ့လား'
'မင်းဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့၊ ငါက ဆုံးဖြတ်ပြီးသား' တဲ့။

'ကျွန်မမှာဖြင့် ကြောက်လွန်းလို့ မှင်တက်မိသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်မ
၁၀နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက မိသားစုဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာ ဝိန်းရစ်ဆီ
တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး မေးမြန်းတိုင်ပင်မိတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးက 'သမီးရယ်
အောင်မြင်ဖို့ ၁၀%လောက် ရှိတယ်ဆိုလျှင်တောင် လုပ်သင့်ပါ တယ် '

'အဲဒီတော့မှ ကျွန်မအနေနဲ့ လူဝစွရဲ့ ရောဂါအတိုင်းအတာကို ရိပ်စား
မိတာဖြစ်ပါတယ်'

ကျုပ်ရဲ့ ဌာနကိုရောက်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ ဝါရှန်စကီကို နှလုံးအစား
ထိုးခွဲစိတ်မှုခံယူဖို့ အကောင်းဆုံးအနေအထားရောက်အောင်နဲ့ အစားထည့်ဖို့
နှလုံးတစ်ခုမရမချင်း တောင့်ခံနိုင်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး စောင့်
ရှောက်ထားပါတယ်။

ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူနာအကြောင်းကိုလည်း ချေးခါးအူမ
မကျန် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိထားဖို့လိုတယ်။ အဲဒီလိုသိဖို့နဲ့ နှလုံးသာမက အသည်း၊
ကျောက်ကပ်၊ အဆုတ် အစရှိတဲ့ ဝမ်းထဲအင်္ဂါများရဲ့ ပကတိ အခြေအနေနဲ့
လုပ်ငန်းဆောင်တာ၊ လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဲလွန်စ ရရှိနိုင်ဖို့
ခေတ်ပေါ်နည်းပညာ အတတ်ပညာတွေ ပုံအောပြီး သဲလွန်စရှာဖွေရပါတယ်။
သွေးအုပ်စု တိတိကျကျစစ်ရတယ်။ သွေးဖြူဥအရေအတွက် စစ်ဆေးရတယ်။
သွေးဖြူဥရဲ့ အင်တီဂျင်ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပုံကြမ်းယူထားရတယ်။ ဒါမှ နှလုံးအလျှင်
ရတဲ့အခါ အနီးစပ်ဆုံး ဟုတ်မဟုတ် နှိုင်းယှဉ်လို့ရမယ်။ သွေးနီဥတွေကို စစ်
ဆေးရသလို သွေးနီဥမှာတွယ်ပြီး အောက်ဆီဂျင်သယ်ပေးတဲ့ ဟေမိုဂလိုဘင်
ကိုလည်း စစ်ဆေးရပါတယ်။

အလားတူပဲ သွေးရည်ကြည်မှာရှိတဲ့ ဇီဝခါတ်ကူပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို
လည်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးရတယ်။ သွေးကလာပ်စည်းတွေအတွက် မရှိမဖြစ်
လိုအပ်တဲ့ ခါတ်ဆားတွေရဲ့ပမာဏကိုလည်း တိုင်းတာရတယ်။ ပိုတက်ဆီယမ်
ပမာဏကို မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြစ်အောင် မထိန်းချုပ်နိုင်လျှင် နှလုံးခုန်နှုန်း
ကဘောက်တိ ကဘောက်ချာ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

ဒါတွေအားလုံးက ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာရှိတဲ့ သွေးနှင့်တကွ အရာခပ်သိမ်း သဘာဝပုံမှန် အနေအထားမှာ ထိန်းထားနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းတာ ဖြစ်တယ်။ ခွဲစိတ်မှုကြောင့် သဘာဝပုံမှန်အနေအထား ပျက်ပြားသွားတဲ့အခါ ဖြစ်ပေါ်နိုင်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေအတွက်လည်း အသင့်ပြင်ထားဖို့ လိုတယ်။ လူနာက တောင့်တောင့်တင်းတင်းဆိုလျှင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် နာလန်ထဲမှာ ဆိုတဲ့ အခြေခံ ခွဲစိတ်ဥပဒေကို နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသရာမှာ အားကိုးလို့မရဘူး။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဝါရှန်စကီရဲ့ ဆီးချိုသွေးချိုကို ထိန်းပေးရတယ်။ သွေးအား နည်းနေတာကို ကုသပေးရတယ်။ ခြေထောက်က အနာကိုလည်း ကုသပေးရတယ်။ အသက်ရှူတာ ပုံမှန်ဖြစ်အောင်လို့ လေ့ကျင့်ခန်း အနည်းငယ်လည်း လုပ်ခိုင်းရသေးတယ်။

မလွဲမရှောင်သာတဲ့ ခွဲစိတ်မှုဒဏ်သာမက သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးကို အစားထည့်တဲ့အတွက် ဆိုးရွားပြင်းထန်လှတဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေလည်း ဖြစ်လာဦးမှာဧကန်ပဲ။ ပြင်ပပစ္စည်းကို လက်မခံပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တုံ့ပြန်တာမျိုးမဖြစ်ရအောင် ဆေးဝါးတွေပေးထားရတယ်။ အဲဒီဆေးတွေကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ပင်ကိုယ်သဘာဝ ကာကွယ်ထိန်းချုပ်မှုစနစ် ပျက်ယွင်းပြီး ရောဂါပိုးတွေ အလွယ်တကူဝင်နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ရှိပြန်ရော။

ရောဂါပိုးမွှားတွေက နေရာတကာမှာ ရှိနေတာကိုး။ ကျုပ်တို့ အသက်ရှူတဲ့ လေထဲမှာရှိသလို ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ထိတွေ့တဲ့ နေရာမှန်သမျှမှာလည်း ရှိတယ်။ တစ်စတုရန်းလက်မအရွယ် လူရဲ့အရေပြားအပေါ်မှာ ပိုးမွှားကောင်ရေ (၆၀၀၀၀)လောက် ရှိနေနိုင်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ဒွါရပေါက် ဝန်းကျင်တွေမှာ ပိုးမွှားအရေအတွက် ပိုပြီး များပြားသိပ်သည်းတာပေါ့။ ဒီရောဂါ ပိုးမွှားတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကို ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့သဘာဝခုခံမှုစနစ်က ဟန့်တားတာဖြစ်ပေမဲ့ ကျုပ်တို့က အဲဒီခုခံမှုစနစ်ကို ပိတ်ဆို့ရမှာဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ပြင်ပပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးကိုလည်း လက်မခံဘဲ တုံ့ပြန်တာမျိုးမဖြစ်ရုံနဲ့ ရောဂါပိုးမွှားတွေမဝင်နိုင်အောင် ဟန့်တားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သဘာဝခုခံမှုစနစ်လည်း မထိခိုက်ရုံ ချိန်ချိန်ဆဆပေးဖို့ အလွန် အရေးကြီးပါတယ်။

ဒုက္ခအပေးနိုင်ဆုံး ရန်သူတွေဟာ ဒွါရပေါက်တွေမှာ ကျက်စားနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ရှိ ပိုးမွှားတွေ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ဟာ လူနာရဲ့ အရေပြား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်း၊ အာခံတွင်း၊ စတုရံ စတဲ့ နေရာစုံမှာ ပိုးသန့်ထားတဲ့ ဝါဂွမ်းလေးတွေနဲ့ တို့ယူပြီး ပိုးမွှားတွေ ရှာဖွေရတယ်။ ပိုးမွှားရတယ်။

ဘယ် ပဋိဇီဝဆေးနဲ့ပေးမှ ထိရောက်မယ်ဆိုတာအထိ အဆင့်ဆင့်စမ်းသပ်မှု တွေ ပြုလုပ်ရပါတယ်။

ခြေထောက် ဖောရောင်တာလျော့အောင် ဝါရှန်စကီရဲ့ ဘယ်ဘက် ခြေသလုံးမှာ အပ်တွေနဲ့ဖောက်ထားခဲ့တာ တော်တော် အန္တရာယ်များလှပါတယ်။ ဘယ်ဆေးပေးလို့မှ မပျောက်နိုင်အောင် အကြီးအကျယ် ရောင်ရမ်းနေတယ်။ ပါမောက္ခလိုရဲ့ အကြံပေးချက်အရ ဓါတ်ရောင်ခြည်နဲ့ပြုပြီးတဲ့အခါ အသားစ တွေ ကြေမှု ဆွေးမြေ့သွားတယ်။ ပိုးမွှားတွေ Klebsiella ပိုး တွေလို့ သင့်လျော်တဲ့ ထိုးဆေးတွေ ထိုးပေးတာတောင်မှ ဝါရှန်စကီရဲ့ သွေးလှည့်ပတ်မှုက သိပ်ပြီး ညှပ်ဖျင်းလွန်းတဲ့အတွက် ထိရောက်သင့်သလောက် မထိရောက်ဘူး။

ကျုပ်တို့ဟာ လူနာရဲ့ ရင်ဘတ်ကိုလည်း ပိုးသတ်တဲ့ဆေးရည်တွေ နေ့စဉ်မပြတ် ဆေးကြောသန့်စင် ပေးရတယ်။ ပါးစပ်၊ နှာခေါင်းတို့မှာလည်း ပိုးမွှားတွေ မခိုအောင်းနိုင်အောင် သောက်ဆေး လိမ်းဆေးတွေ ပေးထားရတယ်။

ခွဲစိတ်ပြီးတဲ့အခါ ဝါရှန်စကီကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မည့် အခန်း(၂၇၀) ကိုလည်း သေသေချာချာ ပိုးသန့်စင်အောင် လုပ်ထားရတယ်။ အခန်းရဲ့နံရံတွေ၊ ကြမ်းပြင်တွေ၊ ထောင့်နဲ့အကြိုအကြားတွေပါ မကျန်ရအောင် ပိုးသတ်ဆေးနဲ့ ဆေးကြော သန့်စင်ရတယ်။ အခန်းထဲမှာထားတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယမှန်သမျှ ရေနွေးနဲ့ ပွက်ပွက်ဆူအောင် ပြုတ်သင့်တာပြုတ်၊ ပေါင်းအိုးနဲ့ ပိုးသန့်အောင် လုပ်သင့်တာလုပ်၊ ဖီနောဆေးရည်ထဲမှာ စိမ့်သင့်တာစိမ့်ပြီး ထားရပါတယ်။ ပြုတ်လို့ မရ၊ ပေါင်းလို့မရတဲ့ ခုတင်လိုဟာမိုးကိုတော့ အထပ်ထပ်ဆေးကြောသန့်စင် ရတယ်။ မွေ့ရာတွေ စောင်တွေလည်း မကျန်ရအောင် ပေါင်းရတယ်။ လူနာကို ပြုစုစောင့်ရှောက် ကိုင်တွယ်ရမည့် အဖွဲ့သားတွေကိုလည်း လူနာ ဝါရှန်စကီ ကို လုပ်သလိုမျိုး နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်း၊ စအို၊ အရေပြားတို့ကနေ ပိုးမွှား တွေရှာဖွေ၊ မွေးမြူပြီး လိုအပ်လျှင် ပဋိဇီဝဆေး စမ်းသပ်မှုပါ ပြုလုပ်ရပါတယ်။ ပြင်းထန်တဲ့ ပိုးမွှားပေါက်ပွားတဲ့ သူကိုတော့ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမည့် အဖွဲ့ထဲ မပါဝင်စေဘဲ ချွင်းချန်စေခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ်တို့ဘက်က အစစပြီးပြည့်စုံတဲ့ အချိန်ကျတော့မှ ဦးကျောက် အာရုံကြော ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး နှစ်ယောက်ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီးတော့ နှလုံးအစားထိုးရမည့် လူနာတစ်ယောက် ရှိတဲ့အကြောင်းနဲ့ နှလုံးလျှို့ဝှက်ရမည့် သူမျိုး ကြုံကြိုက်လျှင် အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်အကြောင်းကြားဖို့ ပြောပြရပါတယ်။

ဦးကျောက်အာရုံကြော ခွဲစိတ်ဌာနရဲ့ အကြီးအကဲ ဒေါက်တာ ရိုးစ် အင်းက သူတို့ဘက်ကလည်း အစွမ်းကုန် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပါမယ်လို့ ကတိ ပေးပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ နှလုံးအလှူရှင်ကို စောင့်ဆိုင်းရတဲ့ အလုပ် လုပ်ရတော့တာပဲ။ တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း ဥဩဆွဲပြီးလာတဲ့ လူနာတင်ယာဉ် မှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ လူနာပါလာလျှင် နှလုံးမထိမခိုက်ဘဲ ဝါရှန်စကီကို နှလုံး လှူနိုင်မည့် သေကောင်ပေါင်းလဲလူနာမျိုးများ ဖြစ်လေမလားလို့ မျှော်တော်ဇော နဲ့ မောနေခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို နှလုံးအလှူရှင်ရမည့်အချိန်အထိ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူနာက တောင့်ခံနိုင်ပါ့မလားလို့လည်း စိတ်ပူရသေးတယ်။

(၃)ပတ်ရှိပြီ။ ဝါရှန်စကီလည်း တနေ့တခြား ပိုပြီး အားနည်းလာနေ ပြီ။ သူ သေတော့မှာဆိုတာ သူကိုယ်တိုင်သိပေမဲ့ နှလုံးအလှူရှင် မရသေးခင် သေသွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ခေါင်းမာမာနဲ့ လက်သင့်မခံသေးဘဲ တောင့်ခံထားတာကို သတိပြုမိပါတယ်။

၁၉၆၇ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ(၂)ရက် စနေနေ့ မနက်ခင်းဟာ ခါတိုင်း နေ့များလို့ ထူးခြားမှုမရှိတဲ့ နေ့တစ်ရက်ပါ။ မွန်းမတည့်ခင်လောက်က ကျုပ် လူးဝစ္စကို ဝင်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ သူက ကျုပ်ရဲ့လူနာဆိုပေမဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ သူဟာ မသွေးရသေးတဲ့ စိန်ရိုင်းလိုမျိုး အပြင်ပန်းလည်းမလှ၊ အပြောလည်း မချိုပေမဲ့ စိတ်သဘောရင်းကတော့ ကောင်းတဲ့သူပါ။ သူများက သူ့ကိုသနားတာ၊ ကရုဏာသက်တာမျိုး ခံချင်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ သူများကို ငဲ့ညှာထောက်ထားတာမျိုးလည်း မရှိဘဲ ကျုပ်တို့အပေါ် စိတ်မရှည်နိုင်တော့တဲ့ ပုံစံမျိုးတွေ့ရတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူပြောတဲ့စကား ကတော့ 'ကျုပ် ဒီနေရာကထွက်ပြီး ငရဲကိုပဲသွားတော့မယ်။ ဇာတ်လမ်းက ဆွဲ လွန်းလှတယ်ဗျာ' အဲဒီနေ့ကလည်း သူက ဒီအတိုင်းပြောတာပဲ။

'လူဝစ္စ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါ ဗျာ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ နှလုံးအလှူရှင်ဆိုတာ အချိန်မရွေး မိနစ်မရွေး ရောက်လာနိုင်တာ မဟုတ်လား'

'မိနစ်မရွေးဆိုတာ နောက်နှစ်အထိ ပြောတာလား'
စစ္စတာ ပါပင်ဒက်(ခ)က သူ့ကို အဖျားလာတိုင်းရင်း အင်ဆူလင် ထိုးပေးတယ်။

'ရှင်ကို ဘယ်သူက လိမ္မော်ရည်ပေးထားလဲ'

ဝါရှန်စကီကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်မရှိတဲ့ဟန်ပန်မူရာနဲ့
'ဘာ လိမ္မော်ရည် ဟုတ်လား' လို့ ပြန် ပြောတယ်။

စစ္စတာကြီးက လိမ္မော်ရည် ပုလင်းတစ်ဝက်ကို သူ့မျက်နှာရှေ့ ထိုးပြ
တော့ စေ့စေ့ကြည့်ပြီး 'ကျုပ် တစ်သက်လုံး ဒီပုလင်းကို မတွေ့ဖူးပါဘူး ဗျာ' လို့
ပြောင်ညာတယ်။

'တကယ်ဆိုတဲ့ လူပဲ။ သူ့ ဆွေမျိုးတွေကလည်း မတည့်တဲ့ အစား
အသောက်တွေကို ခိုးဝှက်ပြီး ယူလာကြတယ်' လို့ စိတ်ဆိုးတဲ့လေသံနဲ့ ပြောပြီး
သာမိုမီတာကို ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်တော့ ဝူးဝူးဝါးဝါးက လွဲလို့ဘာမှ ပြန်မပြော
နိုင်တော့ဘူး ပေါ့။ ပြီးမှ စစ္စတာကြီးက ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ဝါရှန်စကီရဲ့ ခေါင်း
ကို ပွတ်သပ်ပေးပါတယ်။ သူ့ကို လူတိုင်းက ဗွေမယူဘဲ ချစ်ခင်ကြပါတယ်။

ကျုပ်လည်း ကားမောင်းပြီးတော့ (၉)မိုင်ခရီးလောက်ဝေးတဲ့ အိမ်ကို
ပြန်သွားတယ်။ ဇနီးသည် လျှို့ဝှက် ဈေးဝယ်ထွက်နေလို့ အိမ်မှာမရှိဘူး။ ပင်ပန်း
လို့လှဲနေရင်း ခဏလေးအိပ်ပျော်သွားတယ်။ နိုးတာနဲ့ ဝါရှန်စကီကို နှလုံး
အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသရမည့်နည်းလမ်းအကြောင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။

ရုတ်တရက် ကျုပ်ခေါင်းထဲ ရောက်လာတာကတော့ နှလုံးအသစ်ရဲ့
သွေးလက်ခံတဲ့ အခန်း(၂)ခုကို ပိုင်းခြားထားတဲ့အကန့် (Interatrial Septum)
ကို ဖောက်မနေတော့ပဲ ဒီအတိုင်းထည့်လိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်။ အဲဒီ အကန့်မှာ
အပေါက်မဖောက်တဲ့အတွက် Atrioventricular Node ကို ထိခိုက်တဲ့
အန္တရာယ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါက အရင်မလုပ်ဖူးသေးတဲ့ နည်းစနစ်အသစ်
မို့ အခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ လုပ်သင့် မလုပ်သင့် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတယ်။
ကျုပ်ကတော့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားဝေဖန်ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့နည်းသစ်
ကြောင့် ဘေးဥပါဒ် ဖြစ်စရာမရှိတဲ့အပြင် အကျိုးရှိလိမ့်မယ်လို့သာ တစ်ထစ်ချ
ယုံကြည်နေမိပါတော့တယ်။

အဲဒီနေ့ည (၈)နာရီလောက်မှာ ဒေါက်တာဗင်တာ တယ်လီဖုန်း
ဆက်ပါတယ်။ 'ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ နှလုံးအလှူရှင် ရတော့မယ်ထင်တယ်။
ကားကြိတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ဒင်းနစ်ဒါဝေါတဲ့၊ သူ့ဦးဇောက်က
ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ထိခိုက်ထားလို့ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်တော့ဘူး'

'ဦးဇောက်နဲ့အာရုံကြော ဆရာဝန်ကြီးတွေက ဘယ်လိုပြောသလဲ'

'အခုတော့ ဒေါက်တာရိုးစ်အင်း ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ် စစ်ဆေးနေ
ပါတယ်'

‘ကောင်းပြီလေ၊ သူတို့ဆီက သိရတာနဲ့ ငါ့ဆီ ချက်ချင်းပြန်ဆက်ပါ’

တစ်နာရီလောက် စောင့်ရတဲ့အချိန်အတွင်း မမျှော်လင့်ပဲ ကျုပ်ရင်ထဲ မှာ စိတ်ဆန္ဒနှစ်ခု လွန်ဆွဲသလို ဖြစ်နေကြတယ်။ နှလုံးအလှူရှင်ရပါစေလို့ ဆန္ဒဖြစ်မိသလို ကိုယ့်ဆန္ဒကြောင့် ကားကြိတ်ခံရတဲ့မိန်းကလေးကို ပြန်မကောင်းနိုင်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရာရောက်မှာလည်း စိုးမိတယ်။

ခဏနေတော့ ဒေါက်တာပင်တာ ဖုန်းပြန်ဆက်ပါတယ်။ နှလုံးလှူမည့် လူနာ ကျွန်တော်တို့အဆောင်ကို ရောက်လာပြီ။ သွေးအုပ်စုတူတယ်။ လူနာရှင်တွေရဲ့ သဘောတူညီချက်လည်း ရထားပြီ။

‘ငါ အခုလာနေပြီ’ လို့ ပြောပြီး ကားဆီကို ဒရောသောပါး ပြေးသွားခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ်က ခွဲစိတ်မှုအကြီးစားတွေလုပ်တိုင်း ဆေးရုံသွားရင်း ကားထဲမှာ ဘုရားဆုတောင်းလေ့ ရှိပါတယ်။ အခုလည်း ကားမောင်းရင်း ဆုတောင်းတော့ အတွေးပေါင်းစုံ ခေါင်းထဲရောက်ရောက်လာသေးတယ်။ ‘ဘုရားသခင် ကျွန်ုပ်အား ဤခွဲစိတ်မှု ချောမောအောင်မြင်စေဖို့ ဖေးမကူညီစောင့်ရှောက်ပါလော့’၊ တကယ်တော့ ခွဲစိတ်မှုက တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘူးလေ။ တစ်ပြိုင်နက် ခွဲစိတ်မှုနှစ်မျိုး လုပ်ရမှာပဲ။ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့(၂)ဖွဲ့ ခွဲပြီး ပြင်ဆင်ထားပြီးသား၊ တစ်ဖွဲ့က အလှူရှင်ရဲ့နှလုံးကို အကောင်းအတိုင်း ရအောင်ထုတ်ရမယ်။ နောက်တစ်ဖွဲ့က အဲဒီနှလုံးကို ကျုပ်တို့ရဲ့လူနာ ဝါရှန်စကီရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ တပ်ဆင်ပေးရမယ်။ အဖွဲ့(၂)ဖွဲ့က အချိန်ကိုက် လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်ကြဖို့ အရေးကြီးတယ်။ တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ချွတ်ယွင်းတာနဲ့ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တကယ်တော့ အဖွဲ့ဝင်အားလုံး ဆေးရုံမှာ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ထားရလို့ ပင်ပန်းနေကြတဲ့ အခုလိုအချိန်မှာ သိမ်မွေ့ခက်ခဲတဲ့ ဒီခွဲစိတ်မှုကြီးကို ညလုံးပေါက် ဆက်ပြီးပြုလုပ်ကြရမှာဖြစ်တယ်။ ညလုံးပေါက်တဲ့အပြင် နောက်နေ့မနက်အထိ ကူးနိုင်သေးတယ်။ ဒီခွဲစိတ်မှုကြီးက အချိန် ဘယ်လောက် ကြာမယ်ဆိုတာ အတတ်မပြောနိုင်သေးဘူး။

နှလုံးအလှူရှင် ဒင်းနစ်ရဲ့ အဖေ အက်(ဒ)ဝဒ် ဂျော့ ဒါဝေါက အဲဒီနေ့ ဖြစ်ပျက်သမျှကို သူမှတ်မိသလို ပြန်ပြောင်းပြောပြပါတယ်။

‘ဆရာဝန် ဆရာမတွေ အားလုံး သမီးလေးအသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစား ကုသနေကြတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်က အရေးပေါ်ဌာနရဲ့ အပြင်ဘက်စင်္ကြံနံ က ထိုင်ခုံရှည်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးစောင့်နေတယ်။ နောက်ဆုံး သူတို့

တတွေ သမီးလေးကို အပေါ်ထပ်သယ်သွားကြတာ တွေ့လိုက်တယ်။ ဒေါက်တာဘော့စ်မန်းက ကျုပ်ကို ဆရာဝန်တွေရဲ့ အခန်းထဲခေါ်လာပြီး အဲဒီထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေအောင်ပြောပါတယ်။

(၁၀)နာရီ ထိုးလောက်ကျတော့ ဒေါက်တာဘော့စ်မန်းနဲ့ ဒေါက်တာဗင်တာတို့ အခန်းထဲဝင်လာပြီး သမီးရဲ့ ဦးကျောက်ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်လွန်းလို့ အသက်ရှင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့တဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ဆက်ပြောတာကတော့ ဆေးရုံမှာ နှလုံးအစားထိုးနိုင်လျှင် အသက်ကယ်လို့ရမည့် လူနာတစ်ယောက်ရှိတဲ့အကြောင်းနဲ့ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ကျုပ်ကသာ ခွင့်ပြုရင် အသက်ရှင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့တဲ့ သမီးလေးရဲ့နှလုံးကို အစားထိုးဖို့ ရယူချင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

ကျုပ် စဉ်းစားတာ (၄)မိနစ်လောက်ပဲ ကြာပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့မွေးနေ့တစ်ခုမှာ သမီးလေးက ကျုပ်အတွက်မွေးနေ့ကိတ် လုပ်ပေးဖူးတာကို သွားပြီး သတိရမိတယ်။ ကိတ်မုန့်ပေါ်မှာ နှလုံးပုံလည်း ပါတယ်။ ဖေဖေ့ကို အားလုံးက ချစ်ကြပါတယ်လို့လည်း စာထိုးထားသေးတယ်။

ကျုပ်ကို ရေချိုးခန်းဝင်တဲ့ ဝတ်စုံတစ်စုံ ဝယ်ပေးခဲ့ဖူးတာလည်း သတိရမိတယ်။ သမီးလေးဟာ ရက်ရောတဲ့စိတ်ရှိလို့ အမြဲတန်းပဲ သူ့မှာရှိသမျှ သူများတကာကို ပေးချင်ကမ်းချင်တဲ့ သူမို့ဖြစ်တယ်။ သမီးလေးသာ စကားပြောနိုင်တဲ့ အခြေအနေဆိုလျှင် ဒေါက်တာဘော့စ်မန်းရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ငြင်းဆန်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး သိနေတယ်။ သမီးလေးရဲ့ နှလုံးကို တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တပ်ဆင်ပေးလိုက်လို့ အဲဒီလူအသက်ရှင်နိုင်မယ်ဆိုလျှင် ဘာလုပ်ဖို့ သမီးလေးရဲ့နှလုံးကို ရုပ်ကလာပ်ထဲမှာ ချန်ထားတော့မှာလဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း သူတို့ကို မဆိုင်းမတွ အဖြေပေးလိုက်ပါတယ်။

‘အေးပါဗျာ ကျုပ်သမီးလေးရဲ့ အသက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကယ်နိုင်တော့ဘူးဆိုလျှင်တော့ သမီးလေးရဲ့နှလုံးကို အသုံးပြုပြီး ဆရာတို့ ပြောတဲ့ လူနာရဲ့အသက်ကို ကြိုးစားကယ်တင်ပေးလိုက်ကြပါ’

‘အဲဒီတော့ ဆရာဝန်တွေက သဘောတူညီချက် ပုံစံစာရွက်တွေ ယူလာပြီး ကျုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပါတယ်။ သမီးလေးရဲ့ နှလုံးကို အခုလို စွန့်လွှတ်လျှာဒါန်းလိုက်ရလို့ ကျုပ်အနေနဲ့ နောင်တရစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။’

လှူဖို့ငြင်းမိမှသာ 'ဘာဖြစ်လို့ မလှူရသလဲ အဖေရယ်' လို့ သမီးလေးက တမလွန်ဘဝမှ ကျုပ်ကို အပြစ်တင်နေမှာ သေချာတယ်။

ပြတ်တိပြတ်တောင်း ဆုတောင်းစာရွတ်ရင်း ကျုပ်ဟာ အမှောင်ထုထဲ မှာ ဖြတ်သန်းပြီး ဆေးရုံဆီကို ကားမောင်းလာခဲ့ပါတယ်။

ဆေးရုံရောက်တော့ ဘော့စ်မန်းနဲ့ ကိုအတ်ပင်တာတို့ နှစ်ယောက်ကို ဒင်းနစ်ဒါဝေါရှိတဲ့ အခန်း(၂၈၃)မှာ တွေ့ရပါတယ်။ ဦးကျောက်အာရုံကြော ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးတွေကတော့ ကားကြိတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးကို သူတို့အနေနဲ့ ဘာမှလုပ်ပေးလို့ မရတော့ဘူးဆိုပြီး လက်လျှော့သွားပြီလို့ ပြောပါတယ်။

'ဘော့စ် သူတို့က ငါ့ကို တရားဝင်မပြောသေးသရွေ့ အသက်ရှင်နိုင်ခွင့် ရှိသေးတဲ့ လူနာတစ်ယောက်အဖြစ် ပြုစုကုသမှု ပေးနေရဦးမယ်၊ ရှိ(စ)အင်း ကို ခေါ်ပြီး ထပ်စမ်းခိုင်းပါဦး၊ မိသားစုဆီကရော သဘောတူညီချက် ရထားပြီ လား'

'ရထားပါပြီ' လို့ ပြောပြီး ဘော့စ်က ဦးကျောက်အာရုံကြော ခွဲစိတ် ဌာနမှူးဆီ သွားပါတယ်။

ကျုပ်ကတော့ လက်ဆေးပြီး ကိုအတ် သွေးပြန်ကြောထဲ ပိုက်ထည့်ဖို့ လုပ်နေတာကို ဝင်ကူခဲ့ပါတယ်။ ပိုက်ကို ပေါင်ခြံသွေးပြန်ကြောကနေ ဝမ်းဗိုက် လောက်အထိ ရောက်အောင်ထည့်ထားလျှင် လူနာရဲ့ သွေးပြန်ကြောဖိအားကို တိုင်းတာနိုင်သလို သွေးသွင်းဖို့ ဆေးသွင်းဖို့အတွက်လည်း လမ်းကြောင်း ရပြီးသား ဖြစ်တာပေါ့။

အဲဒါတွေ အားလုံးဆောင်ရွက် ပြီးစီးတဲ့အခါ ကျုပ်အနေနဲ့ လူနာ မိန်းကလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးဖို့ အခွင့်သာပါပြီ။ သူ့ရဲ့နားထဲ မှာ သွေးတွေတော့ ပြင်းထန်တဲ့ ဦးကျောက်သွေးယိုပြီး အသက်မရှင်နိုင်တော့ ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေပါပြီ။ ဦးကျောက်သေပြီ ဆိုမှတော့ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ အသက်ကို ဘယ်လိုလုပ် ကယ်နိုင်တော့မှာလဲ။ အသက်ရှူစက် တင်ထားပြီး တော့ ဆွဲတဲ့နည်းမျိုးကလည်း ဒီဘက်ခေတ်မှာ အသုံးမပြုကြတော့ပါဘူး။ ဆေး မှတ်တမ်းတွေအရ ဒီမိန်းကလေးမှာ ရောဂါဘယဆိုလို့ ဘာမှမရှိပါဘူး။

ဘော့စ်ပြန်လာတော့ မိန်ကလေးရဲ့ ကာဒီယိုဂရမ် ပါလာတယ်။ ကာဒီယိုဂရမ်က အောက်ကိုပဲ စိုက်နေတယ်။

‘ပါမောက္ခ ရှိုင်းယားကို အကြောင်းကြားပါ။ ဦးကျောက်သေလို့ ဖြစ်တာလား၊ သေချာဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ သူနဲ့ ချက်ချင်းတွေ့မှ ဖြစ်မယ်’

ဘော့စီက ‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်အဖွဲ့သား အားလုံးကိုလည်း ခေါ်ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်’

ကျုပ်က နည်းနည်း တုံ့ဆိုင်းနေမိသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့ ကျော်လွှားစရာ အဆင့်လေးတွေ ကျန်ရှိနေသေးတယ်၊ ဒေါက်တာရို့(၈)အင်းရဲ့ နောက်ဆုံး အတည်ပြုချက် မရမချင်း နှလုံးအသစ်ရပြီလို့ မမှတ်ယူသင့်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွမ်းကျင်ဝန်ထမ်း၊ သူနာပြု၊ ဆရာဝန်တွေ ပါဝင်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့အဖွဲ့သားတွေက မြို့ထဲမှာ ဟိုနေရာတစ်ယောက် ဒီနေရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေကြတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ အားလုံး အုပ်မိဖို့ လိုသေးတာမို့ ‘ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့သားတွေကိုလည်း ခုချက်ချင်းလာကြဖို့ တပ်လှန့်လိုက်ပါ’

ဒေါက်တာဗင်တာ ထွက်သွားတော့ သူနာပြုတစ်ယောက် လိုက်သွားတယ်၊ ဝါရှန်စကီကို ပြင်ဆင်ပေးဖို့ ကျုပ်လည်း ပါမောက္ခရှိုင်းယားဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်သွားတုန်း စစ္စတာကြီးက လာအကြောင်းကြားတယ်။ ‘ဒေါက်တာရို့စအင်း လူနာမိန်းကလေးဆီမှာ ရောက်နေပြီ’ နောက်တော့ မေ့ဆေး ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာအိုဇင်စကီ ရောက်လာလို့ နှလုံးပေးမည့်သူရော၊ နှလုံးတပ်ဆင်ရမည့်သူရော (၂)ယောက်လုံး မေ့ဆေးပေးဖို့ကိစ္စ ဆွေးနွေးလိုက်ရသေးတယ်၊ မေ့ဆေးဆရာဝန်ကြီးက ဝါရှန်စကီကို ကြည့်ဖို့သွားတုန်း ကျုပ်က နှလုံးယူရမည့် လူနာမိန်းကလေးဆီကို ခပ်သုတ်သုတ် သွားရပါတယ်။

ကျုပ်ရောက်တော့ ဒေါက်တာရို့(၈)အင်း စမ်းသပ်တာ ပြီးစီးနေပါပြီ။

‘ညနေ(၅)နာရီခွဲလောက်ကစပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလွဲမှုမရှိပါဘူး’

သူ ထောင်ပြတဲ့ ဓါတ်မှန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ဦးခေါင်းခွဲရဲ့ အောက်ခြေမှာ ကွဲအက်ထားတဲ့ ဒါဏ်ရာကြီးက ဘယ်ဘက်နားကနေ ညာဘက်နားအထိရောက်ပြီး နှာခေါင်းရဲ့ နောက်ဘက်အထိ ရောက်တယ်၊ ‘ဒီလူနာ ဆေးရုံရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဘာမှလုပ်ပေးနိုင်တာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်တွေ့တဲ့အချိန်ကတည်းက နည်းမျိုးစုံနဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်တော့ သူ့ရဲ့ ဦးကျောက် သေဆုံးနေပါပြီ’

‘ဒါဆိုလျှင် ကျုပ်တို့ လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်လို့ ရပြီလား’

‘ရပါပြီ’

အဲဒီ တဒဂ်အချိန်လေးက အလွန်အရေးကြီးလှပါတယ်၊ အဲဒီခွင့်ပြုချက်မရလျှင် သမိုင်းဝင် ခွဲစိတ်မှုကြီးဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပထမဦးဆုံး

နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်မှုကြီး အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပိုင်း ပါဝင်ပတ်သက်လာမည့် ပြဿနာအဝဝနဲ့ လုပ်ငန်းပေါင်းစုံရဲ့ ကြီးမားများပြားမှုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ ဒင်းနစ်ဒါဝေါဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ခေတ်မီသိပ္ပံပညာရဲ့စွမ်းပကားနဲ့ ထူးခြားတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ ရောက်ရှိနေတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဆေးတွေထိုး၊ သွေးသွင်း၊ အသက်ရှူစက် တင်ထားပြီးတော့ သူ့အသက်ကို ဆွဲဆန့်ထားရတာပါ။ အသက်ရှူစက်ခလုပ် ကို တစ်ချက်ပိတ်လိုက်တာနဲ့ အသက်ရှူ ချက်ချင်းရပ်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သမားတော်တွေဟာ လူတစ်ယောက် အသက်သေမသေကို နှလုံးခုန်ရပ်ခြင်း၊ အသက်ရှူရပ်ခြင်း၊ ဦးဇောက်အလုပ် မလုပ်တော့ခြင်းဆိုတဲ့ အချက်(၃)ချက်ကို အခြေခံပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒင်းနစ်ဟာ ဆေးပညာအလိုအရ အသက်သေပြီ လို့ သတ်မှတ်နိုင်သလို ဥပဒေရှုထောင့်အရလည်း အသက်မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အသက်ရှူစက်ကို ခပ်စောစော တပ်ဆင် ပေးထား ပြီး နှလုံးကိုလည်း လျှပ်စစ်နဲ့နွိုးဆွလိုက်မယ်ဆိုလျှင် မျှင်မျှင်လေး ကျန်တော့တဲ့ သူရဲ့ အသက်ကို တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ဆွဲဆန့်နိုင်ပါတယ်။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နှလုံးခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးတွေ အားလုံးက ၁၉၅၇ခုနှစ်မှာ သမားတော် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အား ဒွါဒဿမမြောက် ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ပီယပ်(စ်) မိန့်ကြားခဲ့တဲ့ ဩဝါဒကို သဘောတူထောက်ခံကြပါတယ်။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး က ပြန်ကောင်းလာဖို့ မျှော်လင့်ချက်လုံးလုံးမရှိတော့တဲ့ လူနာတွေကို သမား ရိုးကျမဟုတ်ဘဲ စက်ပစ္စည်းတွေ အကူအညီနဲ့ မသေအောင် လုပ်ထားကြတာ လူ့ကျင့်ဝတ်သိက္ခာအရ မလိုလားအပ်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒင်းနစ်ဝေါကို ဒီအခြေ အနေမျိုးမှာ အခုလို အသက်မသေအောင် လုပ်ထားရတာကတော့ ခေတ္တခဏ အချိန်ပိုင်းလောက်ပါ။ သတိလည်ပြီး ပြန်ကောင်းလာဖို့ လမ်းမရှိပါဘူး။

ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒင်းနစ်ရဲ့နှလုံးကို ထုတ်ယူရမည့် အချိန်အထိတော့ သူ့ကို အသက်ရှူစက်နဲ့ ထိန်းထားရဦးမှာပဲ။ တကယ်တော့ အသက်ရှူစက် ဖြုတ်လိုက်လို့ နှလုံးခုန်တာရပ်သွားတောင်မှ လုံးလုံးလျားလျား သေတာ မဟုတ်သေးဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေဟာ တစ်ပြိုင်နက် ဇီဝိန်ချုပ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ့နှုန်းနဲ့သူ မရှေးမနှောင်း ထိုက်သင့်သလောက် အချိန်လေးတွေခြားပြီး သေဆုံးကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးဇောက်ဆိုတာကတော့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရလို့ ပျက်စီးတာမျိုးမရှိလျှင် လူတစ်ယောက်သေတဲ့အခါ ပထမ

ဦးဆုံး ဇီဝိန်ချုပ်တဲ့ အင်္ဂါဖြစ်ပါတယ်။ နှလုံးကတော့ ဦးကျောက်ဇီဝိန် ချုပ်ပြီး တဲ့နောက် အပူချိန်အပေါ်မူတည်ပြီး တစ်နာရီနှစ်နာရီလောက်အထိ မသေသေးဘဲ ကြုံကြုံခံနိုင်တယ်။ အဲဒီအချက်ကြောင့် နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြုလုပ်နိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ နှလုံးသာမက အသည်း၊ ကျောက်ကပ်စတဲ့ ဝမ်းတွင်း အင်္ဂါတွေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကနေ တခြားသူ တစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြောင်းရွှေ့တပ်ဆင်လို့ရနိုင်အောင် အချိန်ရှိပါတယ်။

ပါမောက္ခရှင်းယားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ ကာဒီယိုဂရမ်မှာ ပြောင်းလွဲတာ နှလုံးထိခိုက်ပျက်စီးလို့ မဟုတ်ဘဲ ဦးကျောက်ထိခိုက်ပျက်စီးလို့ ဖြစ်တာပါတဲ့။ ‘နှလုံးက အခုအထိတော့ အကောင်းပတိပဲ ရှိသေးတယ်။ မဆိုစလောက် ပြောင်းလွဲမှုမျိုးတော့ မလွဲမသွေ ရှိနိုင်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ စောင့်ဆိုင်းတဲ့ အချိန်ကြာတာနဲ့အမျှ ပိုဆိုးလာနိုင်တာပေါ့’

ကျုပ်လည်း လူဝစ္စဝါရှန်စကီရဲ့အခန်းဆီ ပြေးကြည့်ရပြန်တယ်။ သူက လှဲနေတယ်။ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားတစ်ယောက်က သူ့ရင်ဘတ်ရှိ အမွှေးအမှင်တွေကို ရိတ်ပေးနေတယ်။

‘အဲဒီလို လုပ်ရမှာ မဟုတ်လား’ လို့ သူက မေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ‘ဘယ်လိုနေလဲ၊ နေကောင်းရဲ့လား’ လို့ မေးကြည့်ပါတယ်။

‘ကောင်းပါတယ်’လို့ ပြောပြီး အသံတိတ်သွားတယ်။ ခဏနေမှ ‘မှန်တာ ပြောရလျှင် နဲ့နဲ့တော့ ကြောက်ဒူးတုန်တာပေါ့ဗျ။ ဘာနဲ့တူသလဲ ဆိုတော့ ဘယ်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ထိုးရမယ်မှန်းမသိဘဲ ကြိုးပိုင်းထဲဝင်ရမလို့ ဖြစ်နေတာကိုး’

ဝါရှန်စကီက ခွဲစိတ်မှုရဲ့ အလားအလာကို ထပ်မေးတော့ ကျုပ်ကတော့ ၈၀%လို့ သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ သူက လောင်းကစားမှာ ပြောတဲ့ စကားနဲ့ အနက်ကောက်ပြီး ‘တစ်ကျပ်ဖိုးထိုးရင် လေးကျပ်ရမည့် အဓိပ္ပါယ် ပေါ့နော်’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဗျာ’
‘အလားအလာဆိုတာ အချိန်နဲ့အမျှ ပြောင်းတတ်တယ် မဟုတ်လား ဆရာ၊ အခု အခြေအနေက အကောင်းဘက်လား၊ အဆိုးဘက်လား’

‘အကောင်းဘက်ပါ’
‘စိတ်မပူရအောင် နိုင်မှာသေချာပေါက်လို့သာ ပြောလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ မခွဲစိတ်ခင် ဆရာနဲ့ထပ်တွေ့ရဦးမှာလား’

ကျုပ်က ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တဲ့စိတ်ရှိမရှိ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးကို စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်တော့ ကြောက်တဲ့အမူအယာမျိုး မတွေ့ရဘဲ သူကလည်း ကျုပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။

‘တွေ့မှာပေါ့၊ မခွဲစိတ်ခင် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ထပ်ပြီး လာကြည့်ဦး မှာပါ’

ဝါရှန်စကီရဲ့ ဇနီးကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက် တယ်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရားသခင်၊ ခွဲစိတ်မှ ကောင်းမယ်ဆိုလျှင် ကျွန်မက စိတ်မပူတော့ဘူး၊ ဆရာကလည်း လုပ်စရာရှိတာ ဆက်သာလုပ်၊ ကျွန်မလာပြီး အချိန်ပြည့်စောင့်နေပါမယ်’

ခွဲစိတ်ခန်းဆီကို လျှောက်သွားရင်း အတားအဆီးတွေတော့ အားလုံး ကျော်လွှားနိုင်ပြီလို့ ကျုပ်ဖါသာ ပြောနေမိတယ်၊ ပြီးမှ ပြန်စဉ်းစားမိတယ်၊ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ နောက်ဆုံးနဲ့ အကြီးမားဆုံး အခက်အခဲကြီး ကျန်နေသေး တယ်၊ အဲဒီ အခက်အခဲကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်တွင်းအဇ္ဈတ္တထဲမှာ ရှိနေတာ။

အခန်း(၈)

သံသယက ကျုပ်ရဲ့ ရန်သူဟောင်းပါ။ သံသယစိတ်ရဲ့ ခြိမ်းခြောက် တတ်တဲ့ သဘောကို ကောင်းကောင်းသိပေမဲ့ အခုလို တကယ့်အရေးကောင်းတဲ့ အချိန်မှာ ဒုက္ခပေးဘို့ ကျုပ်ဆီကို အင်နဲ့အားနဲ့ရောက်ရှိလာလိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်မှတ်မိဘူး။ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်မှုကြီးကို တကယ်လုပ်ဆောင်တော့မှာ ပါလားဆိုတဲ့အသိစိတ် ကျုပ်ခေါင်းထဲကို ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာတယ်။ ခွဲစိတ် ခန်းဆီ လျှောက်လာလိုက်တာ မရောက်နိုင်တော့ဘူးလို့တောင် ထင်ရတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ခွဲစိတ်ခန်းထဲမဝင်မီ ရေချိုးတယ်။ ပိုးသတ်ဆေးရည်တွေနဲ့ ဖျန်း တယ်။ ခြေလက်တွေကို ဘရတ်ရှ်နဲ့ ပွတ်တိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်နဲ့အတူ ငြိတွယ်ပြီးပါလာတဲ့ သံသယစိတ် ကွာသွားအောင်လုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး။

‘ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းများသာ’ လို့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားတဲ့ အဝတ် အစား လဲလှယ်ခန်းတံခါးကို ကိုယ်နဲ့တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်သွားတော့ အဖွဲ့သားတွေ ရောက်နေကြပြီ။ ရေချိုးဖို့ အဝတ်အစား လဲနေကြတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ညီ မားရီးယပ် အပြင် ဘော့စမန်း၊ တယ်ရီ၊ အိုဒိုနီမန်း၊ ဖရန်ကျွဲကပ်စ်၊ ဟစ်ချကော့ အစရှိတဲ့ ဆရာဝန်တွေ စုံစုံညီညီပဲ။ ကျုပ်ဝင်လာတာနဲ့ သူတို့အားလုံး ကျုပ်ဆီကို တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာမူကြတယ်။ လူတိုင်းကိုယ်စီ သူလုပ်ရမည့်ကဏ္ဍကိုသိပြီး ဖြစ်ကြပေမဲ့ အပြီးသတ်မေးခွန်းတော့ မေးမြန်းစရာ ရှိကြပုံရတယ်။

နှလုံးအလှူရှင် လူနာဆီက နှလုံးကိုထုတ်ပေးမည့် အဖွဲ့ထဲမှာပါတဲ့ မားရီးယပ်က အချိန်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကွက်တီမဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေတယ်။

‘နှလုံးပေးမည့် လူနာကို Bypass လုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတုံး နှလုံးရပ် သွားလျှင်တော့ ဖွင့်လို့ ခင်ဗျားဆီက အမိန့် မရမချင်း ကျွန်တော်တို့ သူ့ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို မဖွင့်သေးဘဲ ထားမယ်နော် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ပြီးတော့ နှလုံးကို ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်လာပြီး ခွဲထုတ်ယူမှာလား’

‘မင်းနဲ့တယ်ရီ လုပ်ရင် မဖြစ်ဘူးလား’

‘ကျုပ်တို့ မလုပ်တော့ဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့ ခွဲထုတ်တဲ့နှလုံးကို ယူမည့် အစား ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အစအဆုံးလုပ်မှ ပိုကောင်းမှာပေါ့’

သူပြောတာ မှန်တယ်။ အဲဒီလို မားရီးယပ် အကြံပြုလိုက်တာ ကျေးဇူး တင်စရာ ကောင်းလိုက်တာလို့ နောက်တော့မှ ပိုသိရတယ်။ လောလောဆယ် တော့ စကား ထပ်မပြောတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း နေချင်သေးတယ်။ ဝါရင့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးများလို့ ကမ္ဘာ့ထီးထားတဲ့ ဒုတိယတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ကျုပ်နာမည်နဲ့ အဝတ်ဘီဒိုရှေ့မှာ တစ်အောင့်လောက် နားနေလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ သံသယစိတ်က ကျုပ်ကို နှိပ်စက်နေတာ။

‘မင်း ခွေးတွေက ဘယ်မှာ သက်ဆိုးရှည်လို့လဲ’

‘အခုလုပ်မှာက လူနော် လူ၊ ခွေးတွေမဟုတ်ဘူး’

‘အောင်မြင်ပါ့မလား၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရမှာလဲ’

‘ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ’

‘ကျုပ်ပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား’

‘ဆိုပါတော့ ခွဲစိတ်ပြီးလို့ တစ်နှစ်လောက် ပိုပြီး အသက်ရှည်တယ် ဆိုရင် တန်ရဲ့လား’

‘မခွဲရင် ရက်ပိုင်းနဲ့တောင် သေနိုင်တာ’

‘ကျုပ်က လူနာကို မျှော်လင့်ချက်ပေးလိုက်လို့ လူနာကလည်း လက်ခံ တယ်။ အခုကျမှ ကျုပ်က မခွဲတော့ဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်ရင် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သစ္စာဖောက်ရာရောက်သလို ကျုပ်ရဲ့ ပရော်ဖက်ရှင်ကိုလည်း သစ္စာဖောက်ရာ ရောက်လိမ့်မယ်’

‘ခွဲစိတ်တာ မအောင်မြင်ရင် ခွဲတဲ့ဆရာဝန်ကတော့ ဘာမှ ဖြစ်စရာ မရှိဘူး၊ လူနာကတော့ သေရမှာ’

‘ကျုပ်က အသက်ကယ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း သူက သေသွားနိုင်တယ်’

‘အခု ခွဲစိတ်တာမအောင်မြင်ရင် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး ကြိုးစားလို့ ရသေးတယ်။ ထပ်ပြီး အောင်မြင်အောင် မကြိုးစားရင်တော့ မင့်အနေနဲ့ အသက်ကယ်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ။ ဆေးပညာရှုထောင့်အရရော အကျင့်သိက္ခာ ပိုင်းအရရော အပြစ်တင်စရာ မရှိဘူးဆိုရင်တောင်မှ မင့်ရဲ့ မအောင်မြင်တဲ့ ပထမခွဲစိတ်မှုကို မဆင်မခြင် လက်တည့်စမ်းတယ်လို့ လက်ညှိုးထိုးနိုင်တယ်။ ထပ်ကြိုးစားပြန်တော့လည်း မအောင်မြင်ပြန်လျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဒီလိုဆို ဘာလုပ်ရမလဲ’

‘နည်းနည်းလောက် စောင့်ပါဦးလား၊ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုကို စိုင်းပြင်းနေကြတဲ့ ဆရာဝန်တွေ ရှိတယ်။ သူတို့ စွန့်စားပြီး လုပ်ကြပါစေဦးလား။ အခု မင်းလုပ်တာအောင်မြင်ရင် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းက နှလုံးခွဲစိတ်ဆရာဝန်တွေရဲ့ စီမံကိန်းကို အကောင်အထည် ဖော်လိုက်တယ်လို့ပဲ မှတ်ချက်ပေးကြမှာ။ မင်းရဲ့ ခွဲစိတ်မှု မအောင်မြင်ရင်တော့ အပြစ်က မင်းအပေါ်မှာပဲ လုံးလုံးကျလိမ့်မယ်။ သူများတွေကို အတာချလို့မရဘူး။ ဒါတွေ မင်း ကြိုတင်စဉ်းစားမိရဲ့လား’

ကျုပ်ရဲ့ခေါင်းထဲမှာ အတွေးပေါင်းစုံနဲ့ နောက်ကျနေပြီ။

‘ပါမောက္ခဘားနဒါ၊ ကျွန်မ ဝင်လာလို့ရလား’

စစ္စတာတော်လီလမ်းဘရက်ရဲ့ အသံဖြစ်ပါတယ်။ သူမက တံခါး ပေါက်ဝကနေ ကျုပ်ကို ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်မှာ သိုးမွေးအောက်ခံ ဘောင်းဘီလေး တစ်ထည်ပဲ ဝတ်ထားတယ်။

‘ကျွန်မ ဒီအခန်းထဲက စက်ယူရဦးမယ်’

ဟုတ်ပါရဲ့။ မင်နီယာပိုလစ်(စ)က အပြန် ကျုပ်သယ်လာခဲ့တဲ့ အဆုတ် နှလုံးစက်ပဲ။ အခုတော့ ဒီစက်ကို ဒင်းနစ်ဒါဝေါအတွက် အသုံးပြုရတော့မယ်။ ဒီစက်ကို ခွဲစိတ်ခန်းရောက်အောင်ရွှေ့ဖို့ အဝတ်အစားလဲလှယ်တဲ့ အခန်း (၂)ခုကို ဖြတ်ပြီး တွန်းသွားရမယ်။ ခွဲစိတ်ဖို့ ရက်ရွှေ့ချင်သေးတယ်ဆိုလျှင် ဒါကို အကြောင်းပြပြီး ရွှေ့ဆိုင်းလို့ ရနိုင်သေးတယ်။ ကျုပ်ကတော့ စစ္စတာ လမ်းဘရက်နဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ရာမှာ အသုံးပြုရမည့် အဆုတ်နှလုံးစက်ကို ကြည့်နေရင်း စောစောက ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဘလောင်ဆူ နေသမျှ သံသယအားလုံး လွင့်စင် ပပျောက်သွားပါပြီ။

‘စစ္စတာကြီး သယ်သွားတော့လေ’

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ တစ်ဖက်ခန်းမှာ ဒေါက်တာ ဘော့စမန်း တစ်ယောက်ကလည်း ခါးမှာ တဘက်လေးတစ်ထည် ပတ်လို့။

‘ဘော့စီ၊ စစ္စတာကြီး စက်သယ်တာ ဝိုင်းကူပေးလိုက်ပါဦး’

ရေချိုးပြီးတော့ အောက်ခံဘောင်းဘီလေးနဲ့ပဲ ခွဲစိတ်ခန်းဘက် ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ ဒေါက်တာအိုဇင်စကီးက လူနာကို မေ့ဆေးပေးဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်ခန်းဆီ သယ်လာခဲ့ပြီ။ ကျုပ်လည်း ခွဲစိတ်ခန်းဝတ်စုံတွေ အမြန်ဝတ်ပြီး အထဲဝင်သွားခဲ့တယ်။

ဆင့်ထားတဲ့ ခေါင်းအုံးတွေကို မှီပြီး ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဝါရှန်စကီးက ကျုပ်ကိုတွေ့တာနဲ့ ‘ဆရာက ဘယ်ရောက်နေတာလဲ’ လို့ မေးပါတယ်။ သူက အခန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ စစ္စတာဖောက်(စ)စမစ်နဲ့ ဒေါက်တာ အိုဇင်စကီး တို့ကိုလည်း တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်သေးတယ်။

‘ဆရာ့ကို နှုတ်မဆက်ရသေးခင် မေ့ဆေးမပေးပါနဲ့ဦးလို့ ကျွန်တော်က သူတို့ကို ပြောထားတယ်’

‘နှုတ်ဆက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘာကို နှုတ်ဆက်မလို့လဲ’

‘ဝါရှန်စကီးအဟောင်းကို နှုတ်ဆက်မှာ၊ လူနာဆောင်ထဲကနေ အဟောင်းဘဝနဲ့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ဝါရှန်စကီး အသစ်ဘဝနဲ့ လူနာဆောင်ကို ပြန်ဝင်မယ်လို့ ပြောတာ’

သူတို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း အသက်ရှူရလွယ်ကူအောင် လူနာကို ထိုင်ခိုင်းတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အခု မေ့ဆေးပေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ စစ္စတာကြီးက လူနာကို လှဲနေဖို့ပြောတယ်။ ‘ထိုင်လျက်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလား ဗျ’ ဒေါက်တာအိုဇင်စကီးက အခုလို ဝင်ပြောတယ် ‘လှဲနေရတယ် ဗျ၊ ခွဲစိတ် ဆရာဝန်တွေက ရုပ်ရှင်မင်းသားထက် ပိုဆိုးတယ်။ သူတို့ရဲ့ မြင်ကွင်းကို ဘယ်သူကမှ ကွယ်လို့မဖြစ်ဘူး’၊ ခေတ်မီ မေ့ဆေးပညာကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဒေါက်တာအိုဇင်စကီးဟာ အခုလိုမျိုး ခွဲစိတ်ဆရာဝန်နဲ့ လူနာကို နားလည်မှု ရှိရုံသာမက၊ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိတယ်။ သူက ဝါရှန်စကီးကို ခွဲခန်းရောက်တဲ့အထိ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားတပြောပြောနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် ထရော်လီတွန်းပြီး ခေါ်လာခဲ့တာ။ အဲဒီလို လုပ်ထားတော့ လူနာကလည်း သူ့ကို ခင်မင်အားကိုးပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။

ခေတ်မီ ခွဲစိတ်ပညာမှာတော့ မေ့ဆေးဆရာဝန်ရဲ့ ကဏ္ဍက တော်တော်အဓိကကျတယ်။ သူက လူနာကို ခွဲစိတ်မှုဒဏ်သိပ်မခံရအောင် ကာကွယ်ပေးတယ်။ ဆေးတွေကိုလည်း တတ်နိုင်သရွေ့ နည်းနည်းလေးပဲ အသုံးပြုတယ်။

သွေးခုန်နှုန်း၊ သွေးပေါင်ချိန်၊ ပင်မသွေးပြန်ကြောဖိအား၊ အသက်ရှူစနစ်၊ ဆီးထွက်နှုန်း၊ ဦးကျောက်တုံ့ပြန်မှု အစရှိတာတွေ အားလုံးကို ခွဲစိတ်စဉ်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး မျက်ခြေမပြတ် တိုင်းထွာစစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး လိုအပ်သလို ထိန်းသိမ်းပေးနေရသူဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ မေ့ဆေးဆရာဝန်ဟာ ခွဲစိတ်စဉ် အချိန်အတွင်း လူနာတစ်ယောက် သက်သောင့်သက်သာ မေ့မြောအိပ်စက် နေအောင် တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်နေရတဲ့အပြင် လူနာရဲ့ ဇီဝကမ္မ လုပ်ဆောင်ချက်အဝဝကို တရစပ် မှတ်တမ်းတင်ထိန်းသိမ်းပေးနေရတာ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒေါက်တာအိုဇင်စကီတို့လို ကျွမ်းကျင်စိတ်ချရတဲ့ မေ့ဆေးပါရဂူမျိုးသာ မရှိလျှင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြီးမားတဲ့ နှလုံးခွဲစိတ်မှု တစ်စုံတရာကို ဆောင်ရွက် နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒေါက်တာအိုဇင်စကီက လူနာကိုလဲ့ချဖို့ရာ သူ ဝိုင်းကူရမလားလို့ မေးတော့ ကျွန်တော့်ဖာသာ လဲ့နိုင်ပါတယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်။ လူနာ လဲ့ချလိုက် တာနဲ့ အိုဇင်စကီးက အနက်ရောင် Mask လေး တပ်ပေးလိုက်တယ်။

‘ဒါ မေ့ဆေး မဟုတ်သေးဘူး၊ အောက်ဆီဂျင်သန့်သန့်ပါ။ ပြေးခုန်ပစ် အားကစားသမားတွေ စံချိန်ချိုးနိုင်ဖို့ ဒါမျိုး ရှုခိုင်းရတယ်။ ခါတိုင်း ပုံမှန် အသက်ရှူသလိုမျိုးပဲ မှန်မှန်ရှုပါ’

ဝါရှန်စကီးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး Mask တပ်တာကို ရှောရှောရှုရှု လက်ခံပါတယ်။ လူနာရဲ့မျက်လုံးကတော့ ကျုပ်ကိုပဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ လိုက်တာ တစ်ခုခုပြောစရာ ရှိနေသလိုပဲ။ ကျုပ်လည်း သူပြောချင်တာ ကေန္တ သူ့ဇနီး အင်းနီဝါရှန်စကီးကို ပြောချင်တာဖြစ်ရမယ်လို့ စဉ်းစားမိတဲ့အတွက် ‘ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးကို ခွဲစိတ်တာအောင်မြင်မှာ သေချာပါတယ်လို့ ပြောပေးရမလား’ လို့ မေးတော့ပါးစပ်နဲ့ ဖြေလို့မရတော့ မျက်တောင်လေးခတ်ပြီး ကျေးဇူးတင် ကြောင်း အသိအမှတ်ပြု တုန်ပြန်ပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီလူနာကို ဘေးမသိ ရန်မခစေဘဲ သူ့ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ သူ့ဇနီးရဲ့လက်ထဲ ပြန်အပ်နိုင်အောင် ကူညီ မှိုင်းမတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

ဒေါက်တာအိုဇင်စကီက အကြောဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးတဲ့အခါ သူ့ မျက်ခွံတွေ လေးပြီးကျသွားတာကို ကျုပ် တွေ့နေရတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူနာက တော့ ဖိုးရိမ်ကြောက်လန့် စိတ်တွေကို ဖုံးဖိထားနိုင်ပြီး ထူးခြားတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရဲစွမ်းသတ္တိ အပြည့်အဝပြသလျက် ညင်ညင်သာသာ သတိမေ့မြောသွားပါပြီ။

အခုတော့ ဒေါက်တာ အိုဇင်စကီက မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ခန္ဓာကိုယ် ကြွက်သားတွေ မတောင့်တင်းတော့ဘဲ ပျော့သွားစေနိုင်တဲ့ ဆေးတစ်မျိုး ထပ်ထိုး ပေးတယ်။ အဲဒီဆေးကြောင့် အသက်ရှူတဲ့ ကြွက်သားတွေပါ အားလျော့သွား စေမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ အခုသူ့ကို ပေးထားတဲ့ထူးခြားလှတဲ့ အောက်ဆီဂျင်ရဲ့အစွမ်းနဲ့ သူ့ရဲ့အသက်ကို ထိန်းထားနိုင်ပါတယ်။ ဒေါက်တာအိုဇင်စကီက လေပြွန်ထဲက ပိုက်ကို အမဲရောင်အိတ်နဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီးသန့်စင်တဲ့ အောက်ဆီဂျင် တွေ လူနာရဲ့ အဆုတ်ထိရောက်အောင်လို့ အိတ်ကို မှန်မှန်ညှစ်ပေး နေပါတော့တယ်။

ကြွက်သားတွေ အားလျော့သွားအောင်လုပ်တဲ့ ဆေးရဲ့ အာနိသင်က ၂မိနစ်လောက်ကြာမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီအတောအတွင်း နှာခေါင်းပေါက်က တစ်ဆင့် အစာအိမ်ထဲကိုလည်း ပိုက်သေးသေးလေးတစ်ချောင်း ထည့်သွင်းပေး ဖို့ ကောင်းကောင်း အချိန်ရပါတယ်။ အစာအိမ်ထဲ ပိုက်ထည့်ထားတဲ့အတွက် အစာအိမ်ကြီး လေနဲ့ ဖေါင်းတင်းနေတာမျိုး မဖြစ်အောင် ကာကွယ်နိုင်တဲ့အပြင် အစာအိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ အရည်တွေကိုလည်း စုပ်ထုတ်လို့ရတယ်။ ပြီးတော့ အပူချိန် တိုင်းလို့ရအောင် အာရုံခံပစ္စည်းပါတဲ့ ဝါယာကြိုးလေးနှစ်ခုကို နှာခေါင်းပေါက် ကတစ်ဆင့် နှလုံးရှိတဲ့ နေရာလောက်မှာ မှန်းပြီး ထည့်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီ အာရုံခံနဲ့ နှလုံးရဲ့အပူချိန်ကို အနီးစပ်ဆုံး သိရှိနိုင်တယ်။ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ် ကုသစဉ် လူနာကို အပူချိန်လျော့ကျအောင် လုပ်ရတယ်။ ပြီးခါနီးလျှင် ပြန်နွေး အောင် လုပ်ပေးရတယ်။ ဒါကြောင့် မေ့ဆေးဆရာဝန်နဲ့ အဆုတ်နှလုံးစက် ကိုင်တွယ်တဲ့ ကျွမ်းကျင်သူတို့ဟာ နှလုံးရဲ့အပူချိန်ကို သိရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

အခုတော့ ဒေါက်တာအိုဇင်စကီက အောက်ဆီဂျင်ရယ်၊ နိုက်ထရပ် အောက်ဆိုက်ရယ် ဟေလိုသိန်းရယ်၊ ဓါတ်သုံးမျိုးပါဝင်တဲ့ ဓါတ်ငွေ့နှောကို အလိုအလျောက် အသက်ရှူစက်နဲ့ တွဲပြီးပေးထားတော့ လူနာလည်း ညင်ညင် သာသာ အိပ်မောကျနေပါပြီ။ လက်နဲ့ညှစ်ပေးစရာ မလိုတော့ ကျန်တဲ့ကိစ္စပိစ္စ တွေလည်း ဆောင်ရွက်နိုင်တာပေါ့။

စစ္စတာ ဖေါက်စမစ်က ဝါရှန်စကီးကို သန့်ရှင်းရေး ဆက်လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ခွဲခန်းဆီမှာ အလှူရှင်ဆီက နှလုံးထုတ်ယူနေတာ အဆင်ပြေမပြေ သွားကြည့်ရပါသေးတယ်။ နှလုံးအလှူရှင် မိန်းကလေးရဲ့ အီးစီဂျီကို ကျုပ်က သိပ်ပြီး စိတ်တိုင်းကျလှတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝါရှန်စကီးက ခွဲစိတ်ဖို့အဆင်သင့် မဖြစ်သေးခင် သူရမည့် နှလုံးက ပျက်စီးသွားမှာ ဖိုးရိမ်နေမိတယ်။ ဒီဘက်ခန်းမှာ

တာဝန်ယူခွဲစိတ်မည့် တယ်ရီဒိုနိုဗန်ကို ကျုပ်က လောပေးရတယ်။ ‘တယ်ရီရင်ဘတ်ဖွင့်ပြီး အဆုတ်နှလုံးစက် တပ်ဆင်ဖို့ ခပ်မြန်မြန် လုပ်လေ’

ခွဲစိတ်ခန်း(၂)ခုလုံးကို ဟိုဘက်ဒီဘက် ကူးပြီးကွပ်ကဲနေရတော့ ကျုပ်ရဲ့လက်တွေ့ကိုတောင် သေသေချာချာ အပြီးသတ် ပွတ်တိုက် ဆေးကြောသန့်စင်တာ မလုပ်ရသေးဘူး။ ကျုပ်က ဘာပြီးရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ လူတိုင်းကို ညွှန်ကြားနေရတယ်။ အမှားမရှိရအောင်လို့ ညွှန်ကြားတာ လုပ်ဆောင်တာတွေ အားလုံးကို စစ်ဆေးရတယ်။ လူငယ်ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တွေထဲမှာ အလားအလာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ တယ်ရီကို ပံ့ပိုးကူညီနေတဲ့ သူက ကျုပ်ရဲ့ညီမားရီးယပ်။

ခွဲစိတ်ခန်း(၂)ခုကြားက ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ ကိုယ်လက်ဆေးကြောသန့်စင်တဲ့အခန်းမှာ ကျုပ်ရဲ့ ပထမခွဲစိတ် လက်ထောက်ဖြစ်တဲ့ ရောဒီနီ ဟီဝစ်ဆန်နဲ့ ဆုံပါတယ်။ တကယ်တော့ သူက နွေရာသီ အပန်းဖြေနေတာ။ သူ့ကို အမှားပြည်သူ့အတွက် အသံလွှင့်တဲ့ ရေဒီယိုကနေ အမြန်ဆုံးလာဖို့ ဆက်သွယ်ခေါ်ယူထားရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တော်ဝင်ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရရှိထားသူဖြစ်တဲ့ မစ္စတာ ဟီဝစ်ဆန်က ကျုပ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ သူက ခွဲစိတ်ပညာမှာ တိကျပြီး လက်ရာကောင်းသလို အလုပ်မှာလည်း ဇွဲလုံ့လပြည့်စုံတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ခွဲစိတ်ခန်း ‘အေ’ ထဲဝင်သွားတော့ အထဲမှာ လူနာ ဝါရှန်စကီရယ်၊ ဒေါက်တာ ဖရန်ကျွိုက်(စ်)ဟစ်ချကော့ရယ် စောင့်နေကြပါတယ်။ ကျုပ်က အခုထက်ထိ အပြီးသတ် လက်မဆေးရသေးဘဲ မေ့ဆေးဆရာဝန်တွေ အလုပ်လုပ်တဲ့ လိုက်ကာနောက်မှာ ရပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ရောဒီနီက လူနာရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ နေရာယူပြီး ဟစ်ချ ကော့ခံက ညာဘက်မှာ နေရာယူထားတယ်။

လူနာရဲ့ညာဘက်ပေါင်ခြံမှာ အပေါက်ဖောက်ပြီးတော့ ပိုက်နှစ်ချောင်း ထည့်ကြတယ်။ ပိုက်တစ်ချောင်းကတော့ ဖိမော်ရယ် သွေးပြန်ကြောက တစ်ဆင့်နှလုံးရဲ့ ညာဘက်ခြမ်းရောက်အောင် ထည့်ထားပြီး ပင်မသွေးပြန်ကြောရဲ့ ဖိအားကို တိုင်းပေးမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယ ပိုက်တစ်ချောင်းကတော့ ဖိမော်ရယ် သွေးလွှတ်ကြောကြီးထဲကို ထည့်ထားပြီး အဆုတ်နှလုံးစက်နဲ့ ဆက်သွယ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီပိုက်ကမှတဆင့် သန့်စင်ပြီးသွေးတွေကို အဆုတ်နှလုံးစက်ရဲ့ တွန်းအားနဲ့ ဝါရှန်စကီရဲ့ နှလုံးဆီ ရောက်အောင်ပို့မယ်။ နှလုံးရောက်တော့

နှလုံးထဲ မဝင်နိုင်အောင် ပိတ်ထားတဲ့အတွက် နှလုံးနဲ့အဆုတ်ကို ဖြတ်သန်းခြင်း မပြုဘဲ တကိုယ်လုံးကို ပျံ့နှံ့သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ သွေးလှည့်ပတ် မှုလမ်းကြောင်းမှာ အဆုတ်နှလုံးပါဝင်ခြင်း မရှိအောင် ဖန်တီးထားတာ ဖြစ် ပါတယ်။

ခွဲစိတ်ခန်း 'ဘီ'ကိုသွားတော့ တယ်ရီနဲ့မားရီးယပ်တို့ နှစ်ယောက်က အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပေမဲ့ ပူပန်နေကြတာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့က အသက်ရှူ စက်ကို ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး နှလုံးရပ်အောင်လုပ်၊ အဆုတ်နှလုံးစက်နဲ့ တစ်ခါတည်း ဆက်ပေးချင်နေကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ရှူတာကို အခုနေ ရပ်ပစ်လိုက်မယ် ဆိုလျှင် နှလုံးသေသွားတဲ့အချိန်နဲ့ အစားထည့်တဲ့အချိန်ကြားကာလ ပိုပြီး ကြာသွားလိမ့်မယ်။ ဝါရှန်စကီကို နှလုံးအသစ်တပ်ဆင်ဖို့ ပြင်ဆင်ခွဲစိတ်တာက မျှော်လင့်တာထက် ပိုပြီး အချိန်ကြာလျှင် ပေးလှူမယ့်နှလုံးက ပျက်စီးဖို့လမ်း ပိုများလို့ အန္တရာယ်ပိုကြီးပါတယ်။

ကျုပ်က ဝင်ပြီးဟန့်တားရတယ်။ 'ဝါရှန်စကီကို အဆုတ်နှလုံးစက် တပ်ဆင်ဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်မချင်း ဒီဘက်က အသက်ရှူစက်ကို မရပ်နဲ့ဦး၊ အသက်ရှူစက်ရပ်ဖို့ ကျုပ်ပြောတာနဲ့ မင်းတို့ဘက်က ခပ်သွက်သွက် လုပ်ဖို့ လိုတယ်'

အခုတော့ အချိန်ကို နှလုံးခုန်နှုန်းနဲ့ မှတ်ရမလိုဖြစ်နေပြီ။ အချိန် အကန့်အသတ်က ကြီးမားလွန်းလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဘယ်အဆင့်မှာမဆို ကြန့်ကြာလို့မဖြစ်ဘူး။ ခွဲစိတ်ခန်း'အေ'မှာရော ရော့ဒ်နီတို့ လုပ်နေကြတာ စံချိန် ကောင်းမှ ကောင်းရဲ့လား၊ ကျုပ်ရောက်တော့ သူတို့က ဝါရှန်စကီရဲ့ နှလုံး အပေါ်ယံမြွေးကို စပြီးဖွင့်နေကြပြီ။ ဝါရှန်စကီရဲ့ နှလုံးကြီး ကျုပ်တို့ မြင်ကွင်း ရှေ့ရောက်လာပါပြီဗျာ၊ ဒေါသတကြီးနဲ့ သူ့ကိုယ်ပိုင် စည်းချက်ဝါးချက်အတိုင်း လူးလို့မို့ တွန့်လိမ်နေလိုက်တာ ထွက်ပေါက်ရှာနေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ခြေကုန်လက် ပန်းကျသလိုမျိုး တစ်ချက်တစ်ချက် ရပ်ရပ်သွားသေးတယ်။

ရော့ဒ်နီက သူ့ရဲ့ မျက်ခုံးထူထူကြီးကို ပင့်ပြီး တအံ့တဩနဲ့ ကျုပ်ကို ကြည့်နေတယ်။

'ဒီနှလုံးမျိုး တစ်သက်နဲ့တကိုယ် တွေ့ဖူးရဲ့လား' လို့ ကျုပ်ကလည်း မေးလိုက်မိတယ်။ နံရံတွေ မောင်းကားပြီးတော့ ဘယ်ဘက် သွေးညှစ်ခန်းက ဧရာမအကြီးကြီး ဖြစ်နေပြီ။ သွေးကြောတွေပိတ်ပြီး နှလုံးကြွက်သားနေရာ

တော်တော်များများ ပျက်စီးနေကြပြီ၊ ဒီလို အခြေအနေနဲ့ အသက်မသေဘဲ ကြံကြံခံနိုင်တဲ့ လူရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ ပဉ္စလက်ပမာ အံ့ချီးမကုန်နိုင်အောင် ဆန်းကြယ်လှပါပေတယ်၊ 'တစ်ခုတော့ ကျိန်းသေပြောနိုင်တယ် ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ မဖြစ်မနေ နှလုံးအသစ် တပ်ဆင်ပေးမှ ဖြစ်တော့မှာပဲ'

ရော့ဒ်နီက သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းစရမည့် အချိန်ရောက်ပြီ။

သူတို့ရှိနေတဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲကို ကျုပ်ဝင်လာတော့ တယ်ရီနဲ့ မာရီး ယပ်တို့က ကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်ကြတယ်၊ 'ကိုင်း အခု အသက်ရှူစက်ကို ပိတ်လိုက်တော့' ကျုပ်က နှလုံးမော်နီတာကို ကြည့်နေတာ၊ အပြောင်းအလွဲ တစ်စုံတရာ မရှိသေးဘူး၊ သွေးလွှတ်ကြောတွေထဲ သွေးခဲနဲ့ မပိတ်ရအောင်လို့ နှလုံးအလှူရှင် လူနာရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းက တစ်ဆင့် သွေးကြဆေး ဟက်ပရင်ကို သွင်းပေးထားပါတယ်၊ အသက်ရှူစက် ရပ်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် အောက်ဆီဂျင် မရတဲ့အတွက် နှလုံးခုန် ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်တာကို အီးကေဂျီ မော်နီတာမှာ တွေ့ရမလားလို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်နေပါတယ်၊ အီး ကေဂျီ လှိုင်းတွန့်တွေ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ရာကနေ တဖြည်းဖြည်းချင်း လွှဲသွားတွေလို ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်လာပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ မျဉ်းတစ်တန်း တည်း ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ အသက်ရှူစက် ရပ်ပြီးပေမဲ့ ဒင်းနစ်ဒါဝေါရဲ့ နှလုံးက ကောင်းကောင်းကြီး ဆက်ခုန်နေသေးတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း မလှုပ်မယှက် ဇီဝိန်ချုပ်နေပါပြီ၊ အဆုတ်တွေလည်း အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အရှုံး မပေးတဲ့ နှလုံးကဆက်ပြီး ညစ်နေသေးတော့ သွေးလှည့်ပတ်မှု မရပ်ဆိုင်း သေးဘူး။

'အီးကေဂျီ မျဉ်းတစ်ဖြောင့်တည်း မဖြစ်မချင်း ကျုပ်တို့ ဓါးမကိုင် သေးပါဘူး' တယ်ရီပြောတော့ ကျုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပေမဲ့ သူ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ လေ့ကျင့်သင်ယူထား တာက လူ့အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့၊ အခု ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဘယ်သူရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ရမှာလဲ၊ နှလုံးလှူမည့် ဒင်းနစ်ဒါဝေါက အသက်ဇီဝိန်ချုပ်ပြီးတဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သူ့အသက်ကို ကာကွယ်စရာ မလိုသလို ရပ်ဆိုင်းပစ်ဖို့လည်း မလိုဘူး။

'ခရစ် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ' မာရီးယပ်ကတော့ စိတ်စောနေတယ်။
'သူ့ နှလုံးခုန်တာ လုံးလုံးရပ်သွားအောင် စောင့်ရမယ်'

(၁၅)မိနစ်လောက် စောင့်ကြည့်မှ အီးကေဂျီမော်နီတာမှ လှိုင်းတွန့်လုံးလုံး မရှိတဲ့ အစိမ်းရောင် မျဉ်းတန်း ပေါ်လာတော့တယ်။ လုံးဝဥသည့် နှလုံးရပ်ဆိုင်းပြီး သေပြီပေါ့။ ဒါတောင် သေချာသထက် သေချာရအောင် နောက်ထပ် နှစ်မိနစ်သုံးမိနစ်လောက် ထပ်ပြီး စောင့်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။

အဲဒီတော့မှ ကျုပ်က 'ရပြီ၊ ဖွင့်တော့' လို့ အချက်ပေးလိုက်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ် အပူချိန်လျော့ကျအောင် လုပ်မထားတဲ့အတွက် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းအင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းအားလုံး ဆက်တိုက်ဆိုသလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ယိုယွင်းပျက်စီး ကုန်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျုပ်လည်း ခွဲစိတ်ခန်း 'အေ'ဘက်ကို ပြေးပြီး 'ရော့ဒ်နီရေ အဆုတ် နှလုံးစက် ချိတ်လိုက်တော့ ဗျို့' လို့ အော်ပြောပြီး အပြီးသတ် ဆေးကြောသန့်စင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရပါတယ်။ အပြီးသတ် ဆေးကြောသန့်စင်တာကလည်း အနည်းဆုံး (၅)မိနစ် အချိန်ယူရတယ်။ လက်မှာ ဆပ်ပြာတွေ မစင်သေးဘဲနဲ့ ခွဲစိတ်ခန်း'ဘီ'ကို ဝင်ပြီး နှလုံးအလျှူရှင် မိန်းကလေးရဲ့ နှလုံးကို ခွဲထုတ်နေတာ အဆင်ပြေမပြေ မေးရသေးတယ်။

'ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ နှလုံးလေးဗျ၊ ကျုပ်တို့ ဖွင့်တဲ့အချိန်မှာ တစ်စက်မှ မလှုပ်တော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ အဆုတ် နှလုံးစက် ပြင်တော့မယ်'

နှလုံးက သေးသေးလေးပါလား၊ ကျုပ်တို့ကလည်း အကောင်းပကတိ နှလုံးကို သိပ်တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတာ မဟုတ်လို့ ထင်ပါရဲ့၊ ကျုပ်တို့ အမြဲတွေ့နေတာက ရောဂါရှိတဲ့ နှလုံးအကြီးကြီးတွေ မဟုတ်လား၊ အပြာရောင်သန်းပြီး မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေတဲ့ နှလုံးကို တွေ့မြင်ရပြီး ကျောချမ်းသလို ခံစားမိသေးတယ်။

'အဆုတ်နှလုံးစက်လည်း ဖွင့်လိုက်ရော အပြာရောင်နှလုံးလေးက ပန်းရောင်သန်းလာပြီး ပျော့တွဲတွဲမနေတော့ဘဲ မာတင်းတင်း ပြန်ဖြစ်လာပါတယ်'

'နှလုံးအလျှူရှင်ကို ၈၉. ၆ ဒီဂရီ ဖါရင်ဟိုက်အောက် ရောက်တဲ့အထိ အပူချိန် ချထားပေးရမယ်'

'ချထားပြီးလို့ အသင့်ပါပဲ'

'ဟုတ်ပြီ၊ ငါ တစ်မိနစ်အတွင်း ပြန်လာခဲ့မယ်'

ဆေးကြောသန့်စင် ပိုးသတ်ပြီးတာနဲ့ ခွဲစိတ်ခန်း ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ပြီး ခွဲစိတ်ခန်း'အေ'မှာ နေရာယူလိုက်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ လူ(၁၄) ယောက်တောင် ရှိတယ်။ သူနာပြုတွေ၊ ဆရာဝန်တွေ၊ ကျွမ်းကျင်အမှုထမ်းတွေ

အားလုံး ပါးစပ်နှာခေါင်းစည်း စည်းထားကြရတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ နောက်မှာလည်း မှန်ပြတင်းတွေက တစ်ဆင့် ကြည့်ရှုနေကြတဲ့ ဆရာဝန်တွေ ပါရဂူတွေ အခန်း အပြည့်ပါပဲ။

‘အဆုတ်နှလုံးစက်နဲ့ လမ်းလွဲဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီလား’ ကျုပ်ကမေးတော့ ရော့ဒ်နီက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ပြီးတော့ အဆုတ်နှလုံးစက်ကို ကိုင်တွယ်တဲ့ ဂျီဟန်ဗန်ဟာဒင်းကို ကြည့်တော့သူကလည်း အသင့်ပါပဲလို့ ပြောတယ်။

‘စက်ဖွင့်’ လို့ ကျုပ်က အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ သွေးလှည့်ပတ်မှု စပြီး စက်ထဲကနေ လူနာဆီတက် လူနာဆီကနေ စက်ထဲပြန်သွား၊ အဆုတ်နှလုံးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး လှည့်ပတ်နေတာပေါ့။ ဂျီဟန်ရဲ့လက်ထောက် ဒင်းဖရို(ဒ်)မန်းက သွေးလှည့်ပတ်မှု ချောချောမောမော ဖြစ်မဖြစ် ညွှန်ပြနိုင်တဲ့ သွေးပေါင်ချိန်ကို အော်ပြီးဖတ်ပေးရတယ်။ သူစအော်တဲ့ ဂဏန်းတွေက ကြောက်စရာလန့်စရာ။

‘သွေးဖိအား(၂၀၀)ကျော်တယ်’

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီတစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိရမှာ၊

‘သွေးဖိအား ၂၅၀’

သူက သွေးဖိအားကို အော်နေတဲ့အချိန်မှာ တကယ်တော့ အီးကေဂျီ စက်က တိတိတိတိ မြည်နေတဲ့အသံနဲ့ အသက်ရှူစက်က ရှူးရှူးဆိုတဲ့ အသံ နှစ်မျိုးကလွဲလို့ ခွဲစိတ်ခန်းတခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေတာပေါ့။

ဂျီဟန်ကလည်း မယုံနိုင်တဲ့လေသံနဲ့ ‘ကျွန်တော်ရဲ့ လမ်းလွဲစက်က အပြည့်အဝဖွင့်ရတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ လိုအပ်တဲ့ သွေးတစ်ဝက်လောက်ပဲ လွှတ်ရသေးတယ်’

‘ဖိအား ၂၆၀-၂၆၅-၂၇၅’

‘တရားခံက ဖိမော်ရယ် သွေးလွှတ်ကြော ဖြစ်လိမ့်မယ်’ လို့ ကျုပ်က ပြောတော့

‘ဖိမော်ရယ် သွေးလွှတ်ကြောက တော်တော်လေး အခြေအနေ ဆိုး တယ်၊ နံရံတွေက မာနေတာပဲ’

လက်စသတ်တော့ သွေးလွှတ်ကြောက သိပ်ကျဉ်းနေတော့ သွေး လှည့်ပတ်တဲ့လမ်းကြောင်းမှာ ကောင်းကောင်း မစီးနိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြား သွေးအလုံအလောက် ရရှိမှာမဟုတ်လို့ နှလုံးအသစ် ရတဲ့အထိ ကြုံကြုံခံနိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ လုပ်ရမည့် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်း ကတော့ ဖိမော်ရယ် သွေးလွှတ်ကြောထဲ ထည့်ထားတဲ့ ပိုက်ကိုဖြုတ်ပြီး နှလုံး

က တိုက်ရိုက်ထွက်တဲ့ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းရှိ အေအော်တာ သွေးကြောမကြီးထဲ တိုက်ရိုက်ထည့်ဖို့ပဲ။

‘ဂျီဟန်၊ လူနာရဲ့ အပူချိန်လျော့ကျအောင် လုပ်ပေးမှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ သူ့ရဲ့သွေးလှည့်ပတ်မှုကို ခဏလောက် ဖြတ်တောက်ရမယ်၊ အပူချိန် မြန်မြန် ချပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

‘နံပါတ်တူးဇီးရိုး ချုပ်တဲ့ကြိုးပေးပါ’ ကျုပ်က စစ္စတာ ပဂ္ဂီဂျော်ဒန်ဆီ လှမ်းတောင်းလိုက်တာ၊ အေအော်တာ သွေးကြောမကြီးရဲ့ နံရံမှာစက်ဝိုင်းပုံ ချုပ်ရိုးလေးအဆင်သင့် လုပ်ထားပြီး အလယ်တည့်တည့်မှာ ဓါးနဲ့အပေါက် ဖောက်ကာ ပိုက်ကို ထိုးထည့်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ရာဘာကြော့ကွင်းတစ်ခုကို ပိုးကြိုးပေါ်မှာ လျှော့ချပြီး အသင့်လုပ်ထားတဲ့ ချုပ်ရိုးကို တင်းအောင် ဆွဲချည် လိုက်တာနဲ့ သွေးယိုစိမ့်တာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ လမ်းကြောင်း ဖန်တီး ပြီးစီးသွားပါပြီ၊ အဲဒီလမ်းကြောင်းကနေ အဆုတ်နှလုံးစက်ရဲ့ သွေးလွှတ်ကြောပိုက်နဲ့ ဆက် သွယ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။

‘လိုင်းကို ပိတ်လိုက်တော့’ သူများတွေထက် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သတိ ပေးရင်း ပြောတာပါ။

ခွဲစိတ်ခန်းမှာ ကျုပ်ကို အမြဲကူတဲ့ စစ္စတာဂျော်ဒန်ဟာ ဘာပြီး ဘာလို မယ်ဆိုတာ အလိုအလျောက်သိနေတဲ့သူပီပီ ကျုပ်ဖာသာ တီးတိုးပြောတဲ့ စကား ကို ရုတ်ချည်း နားလည် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်၊ သူမက လိုင်းကို ပိတ်လိုက် တာနဲ့ ရှူးခနဲ အသံမြည်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ရောက်တဲ့အထိ သွေးတွေစီးကျလာ တယ်၊ အဆုတ်နှလုံးစက်ကို မပိတ်ဘဲ လိုင်းကို ပိတ်လိုက်တော့ အရှိန်နဲ့ လှည့် ပတ်နေတဲ့ သွေးတွေက အားနည်းတဲ့နေရာကနေ ပန်းထွက်လာတာကို ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်မိပါတယ်။

‘အဆုတ်နှလုံးစက်ကို ပိတ်လိုက်’၊ မော်တာသံ ချက်ချင်း တိတ်သွား တယ်၊ ‘သွေးလွှတ်ကြောဘက်ခြမ်းမှာ လေတွေ ခိုနေပြီလား’

‘လေတွေအပြည့် ရောက်နေတယ်’

ဘုရားဘုရား... ဒီလေတွေက ဦးကျောက်အထိရောက်ပြီး ဒုက္ခပေး နိုင်တာ မဟုတ်လား၊ ဒုက္ခတော့ တွေ့ပြီ၊ နှလုံးခွဲစိတ်မှု အကြိမ်(၁၀၀၀)လောက် လုပ်ပြီးပါလျက် ကျုပ်ရဲ့ မပြည့်စုံမပြတ်သားတဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကြောင့် လူနာ တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးတော့မလို့ပါလား၊ တနည်းနည်းနဲ့ ဒီလေတွေကို

ခပ်မြန်မြန် ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်၊ ဖျတ်ခနဲ အကြံပေါ်လာတာနဲ့ ဝါရှန်စကီရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ လှိုင်း(၂)ခုကို ဆက်ပြီး စက်ဖွင့်ခိုင်းလိုက်တယ်။ စက်ရဲ့အမြှုပ်တွေချေအောင် လုပ်နိုင်တဲ့အစွမ်းနဲ့ သွေးလွှတ်ကြောလှိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့ လေတွေကို ရှင်းပစ်နိုင်ပါတယ်။ ဆက်ထားတဲ့ လှိုင်း(၂)ခုကို ပြန်ဖြုတ်ပြီး မူလအတိုင်း နေရာပြန်ချရတယ်။ ပြီးတော့ ဂျူဟန်နဲ့ ဒင်းတို့ကို ခေါင်းညိတ် အချက်ပြလိုက်ပါတယ်။

သွေးလှည့်ပတ်မှု ပြန်စတဲ့အခါ အိုဇင်စကီရဲ့အသံကြားလို့ အားတက် ရပါတယ်။ 'စိတ်မပူကြနဲ့ ကိုယ့်လူတို့၊ အခြေအနေကောင်းပါတယ်၊ နှလုံး ကောင်းကောင်း ခုန်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ လူနာက တကယ်ကြံ့ခိုင်တဲ့သူပဲ၊ ခန္ဓာ ကိုယ် အပူချိန်လည်း လျော့လာပြီ၊ အချိန်ကောင်းကောင်း ရပါတယ်'

အဲဒီလို အချိန်မှာပြောလိုက်တဲ့ အိုဇင်စကီရဲ့ စကားတွေက ကျုပ် အတွက် တကယ့်ကို တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ အားဆေးတွေပါပဲ။

'မြန်မြန်လုပ်ကြဟေ့၊ ငါတို့က ဒီအတိုင်း ရပ်စောင့်နေရမှာလား' ဂျူဟန်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

တကယ်တော့ ရပ်ပြီး စောင့်နေရုံကလွဲလို့ ဘာမှလုပ်နိုင်တာ မရှိ သေးဘူး၊ (၂)မိနစ်လောက်အကြာ ဂျူဟန် စိတ်တိုင်းကျတော့မှ 'အားလုံး ရှင်း ပါပြီ ဆရာကြီး' လို့ ဂျူဟန်က ပြောလာပါတယ်။

ကျုပ်လည်း ပိုက်တွေကို သေသေချာချာ ခွဲခြားပြီး တစ်ချောင်းကို သွေးပြန်ကြောမကြီးက ထွက်တဲ့ပိုက်နဲ့ဆက်၊ တစ်ချောင်းကို ကျုပ်တို့ ဖောက် ထားတဲ့ သွေးလွှတ်ကြောမကြီးက ထွက်တဲ့ပိုက်နဲ့ ဆက်လိုက်တယ်။

'အဆုတ်နှလုံးစက် ဖွင့်'

'လှိုင်းဖိအား (၁၀၀)၊ သွေးပြန်ကြောဖိအား (၁၁)' အော့ဇီ ဖတ်ပြနေ တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ နှလုံးရပ်တော့မည့်၊ အရိပ်လက္ခဏာတွေ ပြပြီး၊ သွေးညစ်ခန်းက မြှင်မြင်လေးပဲ လှုပ်နေတယ်။

လူဝစ္စဝါရှန်စကီရဲ့ အံ့ဩဖွယ်နှလုံးဟာ တကယ့်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိတာ ပဲ၊ သူ့ရဲ့အပေါ်ခန်းတွေထဲမှာ ပိုက်တန်းလန်း၊ အဆုတ်နှလုံးစက် (၃) မိနစ် ရပ်ထားတာတောင်မှ အရှုံးမပေးဘဲ ခုန်နေသေးတာကို တွေ့ရတယ်။ အရေး ပေါ်ကိစ္စ ပြီးတဲ့နောက် အဆုတ်နှလုံးစက်ကလည်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို သွေးတွေ ပို့ပေးနေပြီ၊ ဝါရှန်စကီရဲ့ ပျက်စီးယိုယွင်းနေတဲ့ နှလုံးကလည်း တုတ်တုတ်မှ

မလှုပ်တော့ပါဘူး၊ ရာဇဝင်မှာ စာတင်လောက်တဲ့ ဒီနှလုံးဟာ သူ့ရဲ့ပိုင်ရှင် ဝါရှန်စကီနည်းတူ အညံ့မခံ အရှုံးမပေး ဇွဲနပဲ ကောင်းလှပါ ပေတယ်။

အိုဇီ ပြောလိုက်တာကတော့ ‘ဆရာခရစ် ဟိုဘက်ခန်းက နှလုံး အသစ်ကို သူများမဦးခင် ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် သွားယူပေတော့’

ကျုပ်ဟာ ခွဲစိတ်ခန်း ‘ဘီ’ဘက်ကိုသွားရင်း နောက်ထပ်ဘယ်လို ချွတ်ချော်တိမ်းစောင်းတာမျိုးမှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ အထူးဂရုစိုက်ရမယ်လို့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သတိပေးနေမိပါတယ်။

‘ဆရာ ဆက်လုပ်ပါတော့’ လို့ ပြောပြီး တယ်ရီက ဘေးထွက်ပေး တယ်၊ ပထမဆုံး ခါးချက်မှာ ကျုပ်လက်တွေ နည်းနည်း တုန်နေသေးတယ်၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ သိပ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြေးဖြေးချင်း စိတ်ရောလက်ပါ တည်ငြိမ်သွားဖို့ ဆုတောင်းရသေးတယ်။

နှလုံးထဲကိုဝင်နေတဲ့ သွေးကြောက(၈)ချောင်း ရှိတယ်၊ ဖြတ်ရလွယ် တဲ့ SVC နဲ့ IVC ကို အရင်ဖြတ်မယ်လို့ ကျုပ်ဖာသာ ပြောနေမိတယ်၊ ဖြတ်ရင်လည်း နည်းနည်း မြင့်မြင့် ပိုပိုသာသာ ဖြတ်ထားမှ၊ ပြီးတော့ အေအော်တာ သွေးလွှတ်ကြောမကြီးကို ဖြတ်တယ်၊ သူ့ကိုလည်း ပိုပိုသာသာ ဖြတ်ထားရတယ်၊ ကလေးမလေးရဲ့ အေအော်တာက သေးနေတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ ကန့်လန့်ဖြတ် အတိုင်းအတာကမှ ဝါရှန်စကီရဲ့ အေအော်တာနဲ့ အနေတော် လောက် ဖြစ်မှာ၊ အဆုတ်ကိုသွားတဲ့ သွေးလွှတ်ကြောကလည်း သေးတယ်၊ နှလုံးကထွက်လာပြီး ဘယ်ညာခွဲတဲ့ ခွဆုံနားမှာတော့ တော်တော်လေး ကျယ် တဲ့အတွက် ဝါရှန်စကီရဲ့သွေးကြောနဲ့ အတော်လောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ခွဆုံနေရာအထိ ရှင်းထုတ် ပြီး ဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဘယ်ဘက် သွေးလက်ခံ ခန်းထဲကိုဝင်တဲ့ အဆုတ်သွေးပြန်ကြော (၄)ချောင်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒီ လေးချောင်းဖြတ်ပြီးတာနဲ့ နှလုံးကို ဖြုတ်ယူနိုင်ပါပြီ။

ကျုပ်ရဲ့လက်နဲ့ နှလုံးကို မယူလိုက်ပြီး မားရီးယပ် ကိုင်ထားတဲ့ ဆေးရည်ဇလုံထဲကို ထည့်လိုက်တယ်၊ ခွဲစိတ်ခန်း‘ဘီ’ကနေ ခွဲစိတ်ခန်း‘အေ’ဆီ ကို လျှောက်သွားရတဲ့ ခြေလှမ်း၃၁လှမ်းစာ ခရီးအတွင်း စကားသံမထွက်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်၊ သတ္တုဇလုံထဲမှာတော့ ဖြုတ်ယူလာတဲ့ နှလုံးမှာ ထွက် နေတဲ့ ပိုက်(၂)ချောင်းက တွဲလောင်းလေး။

ကော်ရိုနရီ သွေးကြောလေးတွေကို ထိန်းသိမ်းပေးမယ့် အော့စီက ကျုပ်လက်ထဲက နှလုံးကို လေ့အလွတ်ထဲ ပြောင်းထည့်ဖို့ အကူအညီပေးတယ်။ အေအော်တာ သွေးလွှတ်ကြောမကြီးထဲမှာ ချန်ထားတဲ့ပိုက်ကို ကော်ရိုနရီ သွေးကြောအတွက် သီးသန့်စီမံပေးထားတဲ့ ပိုက်သေးသေးလေးနဲ့ ဆက်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် အဆုတ်နှလုံးစက် လှည့်တဲ့အခါ ဝါရှန်စကီရဲ့ သွေးအနည်းငယ်ဟာ သူရင်ဘတ်ထဲမှာ နေရာယူမည့် နှလုံးအသစ်ဆီကို ရောက်ရှိ ထောက်ပံ့ပေးနေပါတော့တယ်။

ကျုပ်ရဲ့လက်တွေကို လေ့အသစ်ထဲမှာစိမ်ကာ သန့်စင်အောင် လုပ်ပြီးမှ ခွဲစိတ်ဖို့ နေရာယူလိုက်ပါတယ်။ ဝါရှန်စကီရဲ့နှလုံးကတော့ ကဘောက်တီကဘောက်ချာ ခုန်နေရာက အခုတော့ မလှုပ်သလောက်ပါ။ 'အေအော်တာ သွေးလွှတ်ကြောမကြီးကို ပိတ်တဲ့ညှပ် ပေးပါ။ ကျုပ်က နှလုံးကို သွေးသွားတာ ရပ်အောင် လုပ်ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ စကားမဆုံးသေးမီ စစ္စတာဂျော်ဒန်က ကပ်ကျေးအသေးလေးတစ်စုံ ကမ်းပေးနေပါပြီ။ နှလုံးမှထွက်လာတဲ့ အရင်းနားကပ်ပြီး အေအော်တာ သွေးကြောမကြီးကို ဖြတ်တဲ့အခါ ကျုပ်ရဲ့လက်တွေဟာ လုံးဝမတုန်တော့ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်နေပါပြီ။ လိုနေလျှင် အခက်ကြုံနိုင်တာမို့ ပိုပိုမိုမို ချန်ထားဖို့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သတိပေးနေမိပါတယ်။

အဆုတ်ကိုသွားတဲ့ သွေးလွှတ်ကြောမကြီးကိုလည်း စောစောက အေအော်တာ ဖြတ်သလိုမျိုး ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နှလုံးရဲ့ အပေါ်ခန်းတွေထဲ ဝင်တဲ့ သွေးပြန်ကြော (၆)ခုကျန်တာကိုတော့ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရမယ်။ နှလုံးရဲ့ အပေါ်ဘက် ပတ်ပတ်လည် အဲဒီသွေးပြန်ကြောတွေရဲ့ အောက်မှာဖြတ်တဲ့အခါ သွေးပြန်ကြောတွေနဲ့အတူ သူတို့ရဲ့ အဖုံးလေးတွေကို ချန်ထားရမယ်။ အဲဒီအဖုံးထဲမှာ နှလုံးရဲ့ အပေါ်ခြမ်းက သွေးလက်ခံခန်းတွေပါတယ်။ သွေးလက်ခံခန်းမှတဆင့် အောက်ဘက်က သွေးညစ်ခန်းတွေဆီ ရောက်ပြီး သွေးညစ်ခန်းက ညစ်လိုက်တဲ့အခါ အဆုတ်နဲ့တကွ ခန္ဓာကိုယ်နေရာ အနှံ့အပြား သွေးတွေ ရောက်ရှိသွားတာပေါ့။

အပေါ်ဘက်က သွေးလက်ခံခန်း (၂)ခုကို ကန့်လန့်ဖြတ်ခွဲလိုက်တော့ သွေးလက်ခံခန်းနဲ့ သွေးညစ်ခန်းတွေရဲ့ အောက်ခင်းကြမ်းပြင်ကို ဖယ်ရှားလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က သွေးညစ်ခန်းတွေကိုသာ အစားထိုးလဲလှယ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သွေးလက်ခံခန်းတွေကတော့ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပါ။

ခွဲစိတ်နေရင်းနဲ့ ကျုပ် ရင်ထဲမှာလည်း နှလုံးခုန်နေလိုက်တာ တဒိန်း ဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဝါရှန်စကီရဲ့နှလုံးကို ဖြတ်တောက် ဖယ်ရှားပြီးလို့ စစ္စတာ ဂျော်ဒန်ရဲ့ လက်ထဲက ဇလုံထဲကို ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အံ့စရာကောင်းတဲ့ ဝါရှန်စကီရဲ့ နှလုံးဟာ ဇလုံထဲမှာတောင် နဲနဲလေးလှုပ်တာ တွေ့လိုက်ရသေးတယ်။

ပြီးတော့ ဒင်းနစ်ဒါဝေါနဲ့ နှလုံးသေးသေးလေးကို ကျုပ်လက်နဲ့ လှမ်းယူလိုက်တော့ ပန်းရောင်သန်းနေတဲ့ နှလုံးက မာမာတင်းတင်းနဲ့ အေး စက်စက်၊ ပထမဆုံးအကြိမ် အသစ်တပ်ဆင်မည့် နှလုံးကို ခွဲရတော့မယ်။ အခု ဆက်ပြီး ခွဲစိတ်ရမည့်အပိုင်းက စွန့်စားတီထွင် စမ်းသပ်ပြုလုပ်ရတာဖြစ်လို့ အန္တရာယ် များသလောက် မှားယွင်းချွတ်ချော်တာ ဖြစ်မှာလည်း စိုးရိမ်ရတယ်။

နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသရာမှာ လက်ခံထားတဲ့ နည်းစနစ်ကတော့ ရွမ်ဝေးနဲ့လိုဝါးတို့ တီထွင်ထားတဲ့ နိဿယကို အခြေခံပြီးတော့ အလှူရှင်ရဲ့ နှလုံးအပေါ်ဖုံးကိုညှိပြီး တပ်ဆင်ပေးတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် နှလုံး (၂)ခုလုံးရဲ့ အပေါ်ခြမ်းကို ကန့်ထားတဲ့အကန့်ကို ဖြတ်ဖို့လိုတယ်။ အဲဒီအကန့်ကိုဖြတ်တဲ့အခါ အသစ်တပ်ဆင်မည့် နှလုံးခုန်အောင်နှိုးဆွတဲ့ ပို့ဆောင်ရေးလမ်းကြောင်းကို ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီပို့ဆောင်ရေးလမ်းကြောင်း ထိခိုက်သွားလျှင် နှလုံးခုန်နှေးသွားတဲ့အတွက် တစ်သက်လုံး ပေ(၈)မိတ်ကာ (Pace Maker) တပ်ရတော့မယ်။ ကျုပ် စဉ်းစားမိတဲ့နည်းအရ အစားထိုးမည့်နှလုံးရဲ့ သွေးလက်ခံခန်း (၂)ခုအကြားက အကန့်ကိုမဖြတ်ဘဲ၊ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ပြီး သွေးပြန်ကြောတွေ ဝင်တဲ့နေရာမှာပဲ အပေါက်လေး(၂)ပေါက် ဖောက်မယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအပေါက်လေးတွေကို ဝါရှန်စကီရဲ့ နှလုံးနဲ့ တပ်ဆင်တဲ့အခါကပဲ လုံအောင်ချုပ်ရမယ်။ အရွယ်အစား(၂)ခု အလောတော် မဖြစ်လျှင်လည်း ညီအောင်ညှိလို့ရတယ်။ အဲဒီတော့ အသစ်တပ်ဆင်မည့် နှလုံးရဲ့ အကန့်မပျက်စီးတော့ဘူးပေါ့။

ကျုပ်လည်း စိတ်ကူးစိမ်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြတ်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့ဟာ အလှူရှင်ရဲ့နှလုံးကို နေရာသစ်ဖြစ်တဲ့ လူနာရဲ့ ရင်ခေါင်းထဲမှာ နေရာချထားပေးဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ရော့ဒ်နီက နှလုံးကို ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေတဲ့ ဝါရှန်စကီရဲ့ ရင်ခေါင်းဆီသို့ ညင်ညင်သာသာ မယူလာပါတယ်။ ဒီနှလုံးသေးသေးလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ကြီးမားလှတဲ့ တာဝန်

တွေကို ဒီဟာလေးက ဘယ်လိုလုပ် ရှေ့ဆက်ပြီး တာဝန်ယူနိုင်ပါမလဲလို့ အတွေး နယ်ချဲ့ လိုက်မိသေးတယ်။ နောက်တော့ နှလုံးအသစ်ရဲ့ အပေါ်ဘက်က အပေါက်(၂)ပေါက်ကို လူနာရဲ့ အောက်ခံအခြမ်းနဲ့ တွဲပြီး ချုပ်ပေးရတယ်။ ပထမဆုံးတော့ နှလုံးရဲ့ နောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ LA (ဝဲဘက် သွေးလက်ခံခန်း) ကို အရင်ဆုံး ပြီးအောင် လုပ်ရတယ်။ ချုပ်ပြီးရင် သူ့ကို လက်လှမ်းမီဖို့ ခက် သွားပြီ။

‘ကျုပ်တို့ ချုပ်ရိုးတွေ လုံဖို့ အရေးကြီးတယ်။ နောက်တစ်ခါ ပြန်လုပ်လို့ မလွယ်ဘူး’

ရောဂါနိကာ ချုပ်ရိုးမလုံတဲ့ နေရာတစ်ခုတွေလို့ ပြတော့ သေချာအောင် ထပ်ပြီး ချုပ်ရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ညာဘက် သွေးလက်ခံခန်း(၂)ခုကို တပ် ပေးရတယ်။

‘တို့ ခရီးတစ်ဝက်ရောက်ပါပြီကွ’

နှလုံးကိုယ်ထည်မှာ သွေးကြော(၆)ချောင်း နေသားတကျ ရှိနေပါပြီ။ သွေးလွှတ်ကြောမကြီး (၂)ခုကို ဆက်ပေးရမယ်။ အဆုတ်ကိုသွားတဲ့ သွေးကြော ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ပိတ်ပေးနိုင်ပေမဲ့ အေအော်တာ သွေးလွှတ်ကြောကြီးကို ကိုင်တွယ်တဲ့အခါ ပြဿနာ ကြုံရသေးတယ်။ နှလုံးအသစ်ရဲ့ သွေးလွှတ်ကြောကို ဝါရှန်စက်ရဲ့ သွေးလွှတ်ကြောနဲ့ တွဲပြီးချုပ်ပေးရမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ ပိုက်တွေ၊ ညှပ်တွေ၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်လို့ မရဘူး။ ကျုပ်လည်း ချုပ်ဖို့ အဆင်ပြေရအောင် ကော်ရိုနရီ သွေးကြောကို သွေးပေးတဲ့ ပိုက်တွေကို ဖြုတ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ်။

‘ရောဂါနိရေ တို့တော့ ကော်ရိုနရီ သွေးကြောကို သွေးပေးတဲ့ ပိုက် တွေဖြုတ်လိုက်မှ အလုပ်လုပ်လို့ရမှာကွ။ ငါ့ဘက်အခြမ်းကို ငါလုပ်မယ်။ မင်း ဘက်ကအခြမ်းကို မင်းချုပ်ပေး’လို့ ပြောတော့ သူက ခေါင်းညိတ်ပြပါတယ်။

‘ကော်ရိုနရီ သွေးကြောကို သွေးလွှတ်တဲ့လိုင်းကို ဖြုတ်လိုက်တော့’ ဂျီဟန်က ကျုပ် ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြုတ်လိုက်တာနဲ့ နှလုံးက အပြာရောင် သန်း လာတယ်။ နှလုံးရှင်သန်ဖို့ သွေးအထောက်အပံ့ မရှိတော့တဲ့အတွက် အချိန်မီ ပြီးစီးအောင် မလုပ်ဆောင်နိုင်ရင် မလွဲမသွေ နှလုံးက ပျက်စီးတော့မှာ။ နာရီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မနက် (၅)နာရီ (၁၅)မိနစ်တိတိ၊ မိနစ်တိုင်း စက္ကန့် တိုင်း အရေးကြီးနေပြီ။

အသစ်တပ်မည့် နှလုံးမှာတပ်ထားသမျှ ပိုက်တွေကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ အေအော်တာ သွေးလွှတ်ကြောမကြီးကို ဆက်လိုက်တာနဲ့ နှလုံးထဲကို သွေးတွေ ဝင်ရောက်လာပြီးတော့ ဝါရှန်စကီရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံး ယုံ့နဲ့ အောင် သွေးလှည့်ပတ်တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

‘ဂျီဟန်ရေ အနွေးခါတ်ပေးတော့ဟေ့’ ဂျီဟန်က လူနာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန် ဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်လာအောင် လုပ်ပေးနေပါတယ်။ အော့ဇီကလည်း လူနာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အောက်မှာရှိတဲ့ ရာဘာပွေ့ရာထဲမှာ ပူနွေးတဲ့ရေ တွေ လွှတ်ပေးနေပါတယ်။

နှလုံးအသစ်ရဲ့ အေအော်တာက နည်းနည်းသေးပြီး လူနာ ဝါရှန်စကီရဲ့ အေအော်တာက နည်းနည်း ပိုကြီးတော့ ဆက်ပြီး ချုပ်တဲ့အခါ အလောတော်ဖြစ်ရအောင် ညှိပေးရသေးတယ်။ အဲဒီနောက် ကျုပ်ဘက်ကအခြမ်းကို ကျုပ်ကစပြီးချုပ်၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းကို ရော့ဒ်နီက ဆက်ချုပ်လိုက်တော့ အေအော်တာနှစ်ပိုင်းကို သေသေသပ်သပ် ဆက်စပ်ပေးလိုက်နိုင်ပါပြီ။

ရော့ဒ်နီ ချုပ်နေတုန်း အပြာရောင်သန်းနေတဲ့ နှလုံးကိုကြည့်ရင်း နာရီကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ (၅)နာရီ ခွဲပြီ။ အသစ်တပ်ဆင်မည့် နှလုံးဟာ (၁၅)မိနစ်လောက်ကြာအောင် သွေးထောက်ပံ့မှု မရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ရော့ဒ်နီရဲ့ နောက်ဆုံးအချက် ချုပ်တဲ့အချိန်မှာ (၅)နာရီ(၃၄)မိနစ်။

သွေးပြန်ကြောတွေကို ပိတ်ထားတဲ့ ညှပ်ကိုလွှတ်ပြီး ပါမိုနရီ သွေးလွှတ်ကြောထဲ သွေးတွေစီးဝင်အောင် အရင်ဆုံးလုပ်လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် အန္တရာယ်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ သွေးလွှတ်ကြောရဲ့ ချုပ်ရိုးကြောင်းတစ်လျှောက် လေလုံးတွေ ပလုံစီထနေပြီး အဆုတ်ကိုသွားတဲ့ သွေးကြောထဲဝင်ဖို့ တာစူနေကြတာ တွေ့ရတယ်။

ခါးတစ်လက် ခပ်မြန်မြန်ပေးဖို့ အော်ပြီးတောင်းရတယ်။ ပါ(လ)မိုနရီ သွေးလွှတ်ကြောကို ခါးနဲ့အပေါက် တစ်ပေါက် ဖောက်ပြီး လေစုပ်ပိုက်ထည့်ကာ နှလုံးထဲမှာ လေကုန်တဲ့အထိ စုပ်ပစ်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ အေအော်တာ သွေးလွှတ်ကြောကို ပိတ်ထားတဲ့ညှပ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ နှလုံးအသစ်ထဲကို နွေးထွေးတဲ့သွေးတွေ တဟုန်ထိုး စီးဆင်းလာပါတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အံ့အားသင့်စရာကောင်းတဲ့ အကျိုးဆက်ကို ချက်ချင်း တွေ့ရပါပြီ။ ကျုပ်တို့ တပ်ဆင်ထားတဲ့ နှလုံးအသစ်ဟာ အားသေးသေးနဲ့ စပြီး

လျှပ်ရှားသက်ဝင်လာတော့တာပဲ။ ကျုပ်တို့ ထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဝါရှန်စကီးရဲ့ နှလုံးဟာ အခုလိုမျိုး အားသေးသေးနဲ့ လျှပ်ရှားပြီး ခဏကြာတော့ လုံးဝရပ်သွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အခု ကျုပ်တို့ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ဒင်းနစ်ဒါဝေါရဲ့ နှလုံးကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ (၃)နာရီလောက်က လုံးလုံးရပ်သွားရာကနေ အခုမှ သက်ဝင် လျှပ်ရှားလာတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျုပ်တို့တတွေ ညလုံးပေါက် ကျားကုပ်ကျားခဲ ကြိုးစား လုပ်ဆောင်ခဲ့သမျှ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်နေပါပြီ။ ကျုပ်တို့ ကျော်လွှားခဲ့ရတဲ့ ဧရာမ အခက်အခဲ အဟန့်အတားကြီး (၂)ခုကတော့ နှလုံး(၂)ခုကို ရပ်တန့်အောင် ရပ်ပြီးမှ ဟန်ချက်ညီညီ ပြန်လည်ပေါင်းစပ်ပေးရတဲ့ လုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ပြန်လည်ပေါင်းစပ်ပေးထားတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ နှလုံးအသစ်ဟာ ဆက်လက် တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလား၊ ကြံ့ကြံ့မခံနိုင်ဘူးလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရပါတော့မယ်။

နှလုံးကြွက်သားတွေက တညီတညာ မဟုတ်ဘဲ စည်းလွတ်ဝါးလွတ်ကဘောက်တိ ကဘောက်ချာ ခုန်နေတာကို လျှပ်စစ်ဓါတ်နဲ့ ရှော့(ခံ)ရိုက်ပြီး ရပ်ဆိုင်းသွားအောင် လုပ်ဖို့လိုတယ်။ ပြီးမှသာ နှလုံးကြွက်သားတွေဟာ ညီညီညာညာနဲ့ စည်းမှန်ဝါးမှန် ပြန်ခုန်နိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အော့ဇီတစ်ယောက် လိုက်ကာနောက်ကနေ ထွက်လာပြီး နှလုံးအဆုတ်စက်ကို စစ်ဆေးပြီးတော့ ဝါရှန်စကီးရဲ့ ကြွက်သားတွေလျော့စေတဲ့ အာနိသင်ရှိတဲ့ Relaxant ထိုးပေးလိုက်တယ်။ လူနာရဲ့ နှလုံးကို ရှော့(ခံ)ရိုက်တဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ်ကြွက်သားတွေ ဝရုန်းသုန်းကား မဖြစ်ရအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူကပဲ 'အသင့် ဖြစ်ပါပြီ၊ နှလုံးရပ်အောင် လုပ်နိုင်ပါပြီ' လို့ အချက်ပေးပါတယ်။

ဆရာမကြီး ဂျော်ဒန်က မီးခိုးရောင် အဝိုင်းပြား(၂)ချပ် ကျုပ်ကို ကမ်းပေးတယ်။ အဲဒီကိရိယာတွေကို နှလုံးခုန်ရပ်စေမည့် Defibrillator စက်နဲ့ ဆက်သွယ်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်က အဲဒီအဝိုင်းပြား(၂)ချပ်ကို နှလုံးရဲ့ နံရံမှာ ကပ်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရော့ဒ်နေက နှလုံးကို ဖုံးအုပ်ထားတဲ့ အမြှေးပါးကို ဖောက်ပြီး ပိုက်လေးတစ်ခု ထည့်ထားတယ်။

ရော့ဒ်နေက နှလုံးအမှေးအိမ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ သွေးတွေကို စုပ်ပြီးတာနဲ့ လျှပ်စစ်ဓါတ်ကို လွှတ်ပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။ 'ရှော့(ခံ)ရိုက်နိုင်ပြီ'

လျှပ်စစ်ခါတ် လွတ်လာတာနဲ့ နောက်ကျောက်ကို အကန်ခံလိုက်ရတဲ့ အတိုင်း ဝါရှန်စက်တစ်ယောက် ကော့ပြီး မြောက်တက်သွားတယ်။ ချက်ချင်း နှလုံးခုန်ရပ်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေကြတုန်း ဝဲဘက်သွေးလက်ခံတဲ့အခန်းက ရုတ်တရက် စခုန်တာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သွေးညစ်ခန်းတွေက ဖြည်းဖြည်းချင်း စခုန်လာတယ်။ မကြာပါဘူး။ နှလုံး ကြွက်သားတွေ အားလုံးပေါင်းစုပြီး ညီညီညာညာ လျှပ်ရှားသက်ဝင်လာကြပါတော့တယ်။

‘သွေးပေါင်ချိန် ၉၀၊ သွေးခုန်နှုန်း ၁၂၀၊ အစာပြွန်နေရာ အပူချိန် ၉၅.၇ ဖါရင်ဟိုက်၊ စအိုဝဲအပူချိန် ၈၃.၈ ဖါရင်ဟိုက်’ ဒင်နီက လူနာရဲ့ အခြေအနေကို ဖတ်ကြား ကြေညာနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

‘သွေးပေါင်ထပ်တက်အောင် လုပ်ပါဦး၊ အိုင်ဆိပ်ရိနလင်း ပေးပါဟေ့၊ ပိုတက်စီယမ် ဘယ်လောက် ရှိသလဲ’

‘ပိုတက်စီယမ် ၄.၅’

‘ပိုတက်စီယမ် ၈ရမ်တဝက်၊ ကယ်လစီယမ် ၁၀စီစီ ထိုးပါ’

ကျုပ်တို့အားလုံး လက်ပိုက်ပြီးတော့ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေတဲ့ လူနာရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ငေးကြည့်နေကြရင်း ကျုပ်တို့ရဲ့ နှလုံးအသစ်ဟာ တစ်စစ အရှိန်ရလာတာကို မြင်တွေ့နေရပါတယ်။ နှလုံးခုန်တဲ့အား တော်တော်ကောင်းတယ်။ ကျုပ်တို့လူနာ ဝါရှန်စက်တစ်ယောက် ခွဲစိတ်ခုတင်ပေါ်မှာတင် သေမလား ရှင်မလား အဖြေထွက်တော့မည့် အချိန်ရောက်လာပြီ၊ အဆုတ်နှလုံးစက်ရဲ့ အကူအညီမပါဘဲ ကျုပ်တို့ တပ်ဆင်ပေးလိုက်တဲ့ နှလုံးအသစ်က ကောင်းကောင်း တာဝန်ယူ အလုပ်လုပ်နိုင်ပြီလား။

ကျုပ်ဟာ ရော့ဒ်နေနဲ့တွဲပြီး ချုပ်ရိုးကြောင်းတွေအားလုံး သွေးယိုစိမ့်တာ ရှိမရှိ စစ်ဆေးရတယ်။ ချုပ်ရိုးကြောင်း အားလုံးကောင်းတယ်။ အယိုအစိမ့် မရှိဘူး။ ကျုပ်က ဝဲဘက် သွေးညစ်ခန်းကို ပြန်ပိတ်ပြီးတော့ ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်း သွေးပြန်ကြောမကြီးထဲက ပိုက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အောက်က ပိုက်ရဲ့ အဆုံးကို ညာဘက် သွေးလက်ခံခန်းထဲရောက်အောင် ဆွဲချထားလိုက်တယ်။ အဆုတ်နှလုံးစက်သုံးဖို့ လိုသေးလျှင်လည်း အဆင်ပြေရအောင်လို့ပါ။ အခုတော့ ကျုပ်တို့ တပ်ဆင်ထားတဲ့ နှလုံးအသစ်ဟာ ဝန်ပိုထမ်းရသည့်တိုင် လှလှပပ အလုပ်လုပ်နေပါသေးတယ်။

နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အဆုတ်နှလုံးစက်ကို ရပ်ကြည့်တဲ့အခါ ကျုပ်တို့ရဲ့ နှလုံးအသစ်က စက်အကူအညီမရဘဲ သူ့အလိုအလျောက် မလျှပ်ရှားနိုင်သေး တာကို တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်လည်း မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေလို့ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကြီး အော့ဒီရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို မေးကြည့်ရတယ်။

‘ကျွန်တော့်အထင် နှလုံးအသစ်က အသက်ပြန်ဝင်ဖို့ အချိန်ယူနေ ရတာ ဖြစ်မှာပါ’

သူပြောတာလည်း သဘာဝကျသားပဲ။ ဒီနှလုံးကို ရပ်အောင် လုပ် တုန်းကလည်း မိနစ် ၂၀လောက် အချိန်ယူရတယ်။ ဒီတော့ ပြန်လည်သက်ဝင် လျှပ်ရှားနိုင်ဖို့ ပိုပြီးတောင် အချိန်ယူရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

‘သွေးပေါင်ချိန် တက်လာပြီ’ အော့ဒီရဲ့ ကြေငြာချက်၊ နာရီကြည့် လိုက်တော့ (၆)နာရီ(၁၂)မိနစ်၊ (၆)နာရီ(၁၃)မိနစ်ရောက်တော့ တတိယ အကြိမ်မြောက် အဆုတ်နှလုံးစက်ကို ရပ်ကြည့်ဖို့ ညွှန်ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဒီအကြိမ်မှာလည်း စက်ရပ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ခဏလေးတော့ ငြိမ်နေသေး တယ်။ ပြီးတော့မှ ရုတ်ချည်းဆိုသလို သက်ဝင်လျှပ်ရှားလာတာကို တွေ့ရပါ တယ်။ ကျုပ်လည်း ဂျီဟန်နဲ့ဒန်နီတို့ဘက် လှည့်ပြီး ကလေးဘဝတုန်းက ပြော သလိုမျိုး ပြောလိုက်မိတယ်။

‘အောင်ပြီကွ၊ အောင်ပြီကွ’ နှာခေါင်းစည်းပေါ်က တွေ့နေရတဲ့ သူတို့ မျက်လုံးတွေမှာ အံ့ဩဝမ်းသာမှုကို အတိုင်းသား တွေ့ရတယ်။ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ အခုမှ သက်ပြင်းချသံ၊ တီးတိုးစကားပြောသံနဲ့ ရယ်မောသံတွေ ထွက်ပေါ်လာပါတော့တယ်။

သွေးကြဲအောင်ပေးထားတဲ့ ဟက်ပရင်ဆေးရဲ့ အာနိသင်တွေကို ချေ ဖျက်ဖို့ ပရိတမင်းဆေး ထိုးပေးရမယ်။ အချိန်စောင့်ပြီး၊ စိတ်ချရမှ အဆုတ်နှလုံး စက်နဲ့ ဆက်သွယ်ထားသမျှ ပိုက်တွေအားလုံး ဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ သွေးကြဲတဲ့ အာနိသင်မရှိမှ ဒဏ်ရာတွေက ကျက်နိုင်မှာ၊ နောက်ဆုံးအကြိမ် နာရီကို လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ (၆)နာရီ(၂၄)မိနစ်၊ ပိုက်တွေ အားလုံးဖြုတ်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ နှလုံးအသစ်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ နှလုံးလှည့်ပတ်မှုတာဝန်ကို လုပ်ဆောင်နိုင်နေပါပြီ။ အီးကေဂျီစက်လည်း ပုံမှန် မြည်ကြွေးကာ စက်ရဲ့ ဖန်သားပြင်ပေါ်က အစိမ်းရောင် လျှင်းတွန့်တွေကလည်း စည်းချက်ဝါးချက် ညီညီ ပုံမှန်ပကတိ ဖြစ်နေပါတယ်။

လူနာရဲ့ ရင်ဘတ်ဟောင်းလောင်းပေါ်ကနေ ရော့ဒ်နီကို လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်လိုက်မိတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး လက်အိတ်ကြီးတွေ စွပ်လျက်သား နဲ့ပေါ့။
'တို့လုပ်တာ အောင်မြင်ပါပြီကွာ' လို့ ပြောတော့ ရော့ဒ်နီက 'ပြောဖို့
စောသေးတယ် ထင်တယ်' လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ရင်ဘတ်ကို ပြန်ပိတ်ပေးဖို့ သူ့ကို တာဝန်ပေးပြီး ကျုပ်လည်း လှည့်
ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဆရာဝန်တွေ အနားယူတဲ့ အခန်းထဲရောက်တော့ ကျုပ်ရဲ့ညီ
မာရီးယပ်နဲ့ ဖရန်ကျိုက်တို့က ကျုပ်လည်ပင်းကို စမ်းပြီး သွေးခွန်နှုန်း တိုင်း
ကြည့်ကြတယ်။ တစ်မိနစ်မှာ အကြိမ် ၁၃၀တဲ့၊ မကျေနပ်လို့ လက်ကောက်ဝတ်
မှာ ပြန်စမ်းတော့ သွေးခွန်နှုန်း ၁၄၀၊ လွှက်ရည်တစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြီးမှ
နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အော့ဇီရောက်လာပြီး ကျုပ်တို့နဲ့အတူ
ဝိုင်းဖွဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အားလုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေလို့ တော်တော်
နဲ့စကား မပြောနိုင်ကြသေးဘူး။

မိနစ်အနည်းငယ် နားပြီးတော့ နှာခေါင်းစည်းလေး ဆွဲပြီး ခွဲစိတ်ခန်း
ဘက်ကို ပြန်လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ အခြေအနေအားလုံး ကောင်းတာ တွေ့ရ
ပါတယ်။ ဝါရုန်စကီ မျက်လုံးဖွင့်နိုင်နေပြီ။ သူငယ်အိမ်ကလည်း အလင်း ရောင်ကို
တုံ့ပြန်နိုင်မှာရှိတယ်။ နှလုံးခုန်နှုန်း တစ်မိနစ်မှာ(၁၂၀)။ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က
အသစ်ရောက်လာတဲ့ နှလုံးကို လက်သင့်မခံတာမျိုး မဖြစ်ရအောင် လိုအပ်တဲ့
ဆေးတွေ စပေးနေပြီ။

ကျုပ်လည်း အနားယူတဲ့အခန်းကိုပြန်လာပြီး ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်
တာ ဂျက်ကိုဘတ်(စ်)ဘာဂါထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းပို့လိုက်ပါတယ်။

'ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုတစ်ခု
အောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ။ တိရိစ္ဆာန်မှာ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။
လူကို လုပ်တာဗျ။ သက်ရှိလူသားကို နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသပေးတာ'

အခန်း(၉)

ဝါရှန်စကီကို လူနာဆောင် ပြန်ပို့လိုရတဲ့ အချိန်မှာ ဘီးတပ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ကုတင်ကို ခွဲစိတ်ခန်းနဲ့ ကပ်လျက် ပိုးသတ်ထားတဲ့ အခန်းထဲသို့ တွန်းပြီး ရွှေ့သွားရတယ်။ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ သူ့ကို ဝေးဝေးလံလံ မရွှေ့ရဲဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူနာက နှလုံးဖွင့်ပြီး ခွဲစိတ်ထားတဲ့ ဧရာမခွဲစိတ်မှုဒဏ်ကိုခံထားရ ရုံသာမက အစားထည့်ထားတဲ့ သူ့စိမ်းလူရဲ့ နှလုံးကို လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်တာမျိုး မဖြစ်ရအောင် ပေးထားတဲ့ဆေးတွေကြောင့် သူ့ရဲ့ ကိုယ်ခံအားဟာ အလွန် ချိန့်နေပြီး ရောဂါပိုးဝင်လွယ်တဲ့ အနေအထားမှာ ရှိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ ခုတင်ကို ပိုးသန့်ထားတဲ့ ပလပ်စတစ်နဲ့ ရွက်ဖျင်ထိုးသလို အုပ်ဆိုင်ထားရတယ်။ ဆေးရုံဆိုတာ လူနေအိမ်ထက် ရောဂါပိုးမွှားတွေ ပိုများ တယ်မဟုတ်လား။

ဝါရှန်စကီ အိပ်ရာနီးတော့ သူ့အနားကို ချဉ်းကပ်လာကြမည့် ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ အားလုံးကလည်း ဦးခေါင်းကနေ ခြေဖျားအထိ ပိုးမွှား သန့်စင်ထား တဲ့ ဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်ဆင်ထားကြတာကို တွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဇနီး လာ ကြည့်လျှင်လည်း အဲဒီလို ဝတ်စုံမျိုး ဝတ်ဆင်ရတဲ့အပြင် လူနာခုတင်နဲ့ ခပ်လှမ်း လှမ်းမှသာ ကြည့်ရှုခွင့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဝါရှန်စကီကို Antirejection Drug

တွေ ပြေးပြေးချင်းလျှော့ချပြီး ကိုယ်ခံအား အထိုက်အလျောက် တိုးတက်လာမည့် အချိန်တိုင်အောင် အခုလိုမျိုး လုံလုံခြုံခြုံထားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အခု လောလောဆယ် အချိန်မှာ ဝါရှန်စကီကို အသက်ဆက်ပေးဖို့ အာဟာရထည့်သွင်းတဲ့ ပိုက်တွေ တပ်ဆင်ထားရသလို ခန္ဓာကိုယ်တွင်းက အညစ်အကြေးတွေ စွန့်ထုတ်ဖို့လည်း စနစ်တကျ စီစဉ်ရတယ်။ ခုတင်ပေါ်ကနေ သူ့ကို ထူဖို့မဖို့အတွက် လူ့အင်အား(၆)ယောက် လိုတယ်။ လူ(၄)ယောက် က သူ့ကို မြှောက်ပေးထားတုန်း အင်္ကျီဝတ်ပြီး စောင်နဲ့ပတ်။ လူ(၂)ယောက်က ဆီးပုလင်းလဲပြီး ကုတင်အောက်မှာချိတ်၊ ဘယ်ညာ လက်(၂)ဖက်နဲ့ ခြေထောက် တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ သွေးပြန်ကြောထဲကို သွင်းတဲ့ပိုက်တွေကိုလည်း မထိမခိုက် စေဘဲ ပုလင်းတွေကိုတော့ ခုတင်ပေါ်က တိုင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားရတယ်။ အိပ်ရာပေါ် ပြန်ချတော့ ဝါရှန်စကီက လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ထားပြီး ခေါင်းလှုပ်တာလည်း တွေ့ရတယ်။ လူနာက သတိပြန်လည်လာနေပါပြီ။

‘သွားကြရအောင်’ လို့ ပြောရင်း အော့ဇီက အောက်ဆီဂျင်အိတ်ကို လက်နဲ့ ညှစ်ပေးနေတယ်။ ဝါရှန်စကီရဲ့ လည်ချောင်းမှာ အပေါက်ဖောက်ပြီး အဲဒီ အပေါက်မှထွက်တဲ့ ပိုက်က အောက်ဆီဂျင်အိတ်နဲ့ ဆက်နေတာပေါ့။ လူနာ ခုတင် ရော ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ လူတွေရော ခါတ်လှေကားထဲမှာ ပြည့်ကြပ်နေပြီ။

‘သွားနှင့်၊ လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ခဲ့မယ်’ လို့ ပြောပြီး ကျုပ်က အဝတ် လဲတဲ့ အခန်းဝင်ကာ အဝတ်အစား လဲလှယ်လိုက်သေးတယ်။ အဆောင်‘စီ’ကို ကျုပ် ရောက်တဲ့အချိန်မှာ အော့ဇီက အသက်ရှူစက်နဲ့ တပ်ဆင်ပေးထား ပြီးလို့ တစ်မိနစ်အကြိမ် (၂၀)နှုန်း၊ အဆုတ်ထဲကို မှန်မှန် လေဝင်နေပါတယ်။ ဝဲယာ လက်(၂)ဖက်နဲ့ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှာ ခါတ်ကြိုးတွေနဲ့ ဆက်ထားပြီး နှလုံးခုန်တာကိုလည်း အဆက်မပြတ် မော်နီတာပေါ်မှာ ကြည့်လို့ ရအောင် စီမံထားတယ်။ တစ်မိနစ်ကို အကြိမ်(၁၁၀)နှုန်းနဲ့ နှလုံးက မှန်မှန် ခုန်နေပါတယ်။ သွေးပြန်ကြောဖိအားကိုလည်း သွေးဖိအားတိုင်းစက်နဲ့ ဆက်ထားလို့ နှလုံး ညာဘက်ခြမ်း အခန်းတွေထဲမှာရှိတဲ့ ဖိအားပုံမှန်အတိုင်း (၅. ၅) ပြနေတာ တွေ့ရပါတယ်။

အကြောဆေးတွေက နောက်ထပ် အနည်းဆုံး (၁၂)နာရီကျော် ဆက် ပြီး ပေးရဦးမှာမို့ လူနာကို ကြည့်ရှုဖို့ တာဝန်ကျတဲ့ ဒေါက်တာပင်တာက အကြောဆေးတွေ အစက်ကျတဲ့ နှုန်းကိုအနှေးအမြန် ညှိပေးနေတယ်။

လူနာထားတဲ့ အခန်းမှာ ပိုးသန့်အောင် လုပ်ထားတဲ့ အစီအမံကို သေချာရအောင် အထပ်ထပ်အခါခါ ပြန်ပြီး စစ်ဆေးရတယ်။ တံခါးရဲ့အပြင်မှာ လိုက်ကာတွေနဲ့ပိတ်ပြီး လက်ဆေးဖို့နဲ့ ပိုးသန့်ပြီးဝတ်စုံတွေ ဘိနပ်တွေ လဲလှယ် ဝတ်ဆင်ဖို့ အခန်းဖွဲ့ထားရတယ်။ လူနာခန်းထဲဝင်တဲ့သူတိုင်း ခွဲစိတ်ခန်းမဝင်မီ ဆေးကြောသန့်စင်ပြီး ပိုးသန့်ထားတဲ့ဝတ်စုံတွေ ကျကျနန ဝတ်ဆင်ဖို့ စည်းကမ်း တင်းတင်းကြပ်ကြပ် သတ်မှတ်ထားရတယ်။ လူနာခန်းရဲ့ ကြမ်းပြင်နဲ့ လူနာ ခုတင်ကိုလည်း ပိုးသန့်အောင် ဂရုတစိုက် ပြုလုပ်ရတယ်။ လူနာရဲ့ နှာသီးဝနဲ့ ခြေထောက်ပေါ်က အနာတို့ကို ပဋိဇီဝလိမ်းဆေး လိမ်းထားစေပါတယ်။ အာခံတွင်းနဲ့ စအိုတို့မှာ ဝှမ်းနဲ့တို့ပြီး ပိုးမွှားနမူနာယူခြင်း၊ ပိုးမွှားခြင်းနဲ့ ပဋိဇီဝ ဆေးများနှင့် သင့်မသင့် စမ်းသပ်ခြင်းများကို ရောဂါဗေဒဆရာဝန်ကြီးထံ ပို့ပြီး မှန်မှန် စစ်ဆေးနေရပါတယ်။ ဝါရှန်စကီရဲ့ ခြေထောက်ပေါ်ရှိ အနာက ပိုးဝင်ပြီး ဥက္ကဋ္ဌပေးနိုင်တဲ့ အနေအထားကို ရောက်နေပြီ။ ဆေးထည့်ပေးတဲ့ ဆရာမကို အထူးဂရုစိုက်ပေးဖို့ မှာကြားထားရတယ်။

အော့ဇီက လူနာရဲ့ အီးကေဂျီစာရွက်ကို ယူလာပြီး၊ ‘နှလုံးမှာ ပိတ် ဆို့မှု နည်းနည်း ရှိနေတယ်’ လို့ ပြောတယ်။

နောက်ထပ် ထွက်လာတဲ့ အီးကေဂျီ အဖြေတွေကြောင့် ပိုပြီး စိတ်ပူ စရာ ဖြစ်လာပါတယ်။ နှလုံးခုန်တာ အလွန်မြန်ပြီး ကဘောက်တိ ကဘောက် ချာဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်နေတာတွေ့ရတယ်။ နောက်ထပ် (၁၂)နာရီ သို့မဟုတ် (၂၄)နာရီလောက်အထိတော့ စိတ်ချလို့ မရသေးဘူးဆိုတာ သိနေလို့ နှလုံးပါရဂူ ဗာ(လ်)ရှိုင်းယားရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ရထားချင်တယ်။ သူ့ဆီ တယ်လီဖုန်းဆက် ဖို့အသွား စကြိုန်လမ်းပေါ်မှာ ဝါရှန်စကီရဲ့ ဇနီးနဲ့အဖော် (၃)ယောက်ကို ပက်ပင်းတွေ့တယ်။

ကျုပ်က ‘ဟဲ့လို’ လို့ နှုတ်ဆက်တော့ ဝါရှန်စကီရဲ့ ဇနီးက ကျုပ်အနား ချဉ်းကပ်လာပြီး မဝံ့မရဲ အပြုံးနဲ့ ကျုပ်ကို မေးရှာတယ်။

‘ပါမောက္ခကြီး သူ ဘယ်လိုနေသလဲ’
 ‘ကျုပ်တို့ ၇၅%တော့ အောင်မြင်မှု ရထားပါပြီ ကျန်တဲ့ ၂၅% အတွက် ဆက်ပြီး ကြိုးစားရဦးမှာပေါ့’
 သူနဲ့ပါလာတဲ့ အဖော်တွေနဲ့ ကျုပ်ကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး မောင်လုပ် တဲ့သူက ‘အမှန်တကယ် မျှော်လင့်ချက် ရှိပါရဲ့လား’ လို့ မေးပြန်တယ်။

‘ကျုပ်တို့ ရပြီးသားလေးကို တောင့်ထားနိုင်လျှင် မျှော်လင့်ချက် သိပ်ရှိတာပေါ့၊ ‘သူ သတိလည်ပြီလား၊ စကားပြောနိုင်ပြီလား’ ဇနီးဖြစ်သူက သိချင်ဇောနဲ့ ထပ်ပြီး မေးရှာတာ ဖြစ်ပါတယ်။

‘မကြာခင်လေးကပဲ သတိပြန်လည်နေပါပြီ၊ စကားတော့ မပြောနိုင် သေးဘူးပေါ့၊ မကြာခင် စကားပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်’

‘ဆရာကို အနှောက်အယှက်ပေးရာ ရောက်မှာလည်း စိုးပါတယ်’

‘တွေ့လို့ရပြီဆိုလျှင် မင်းကို အရင်ဆုံးပြောမှာပါ၊ အခုအချိန်ထိ အခုလို ကောင်းနေတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ’

‘အဖ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ပါပဲ’

ဗဲလ်ရှိုင်းယားနဲ့ လျှို့ဝှက်တို့ဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်ဖို့ ကျုပ်ရဲ့ ရုံးခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဇနီးလည်း နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသတဲ့ သတင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော်တော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားနေရှာတယ်။ ခဏနေတော့ ဓါတ်မှန် စက် ရောက်လာတယ်။ ဓါတ်မှန်ပုံအရ ဝါရှန်စက်ရဲ့ အဆုတ် နှစ်ဖက်လုံးမှာ လေတွေပြည့်တင်းနေပြီးတော့ နှလုံးအသစ် သေးသေးလေးကို အလယ်မှာ တွေ့ရတယ်။ နှလုံးခုန်နှုန်းက တစ်မိနစ်အကြိမ်(၉၀)၊ နှလုံးဆရာဝန်ကြီး ဗဲလ်ကတော့ အခြေအနေ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဝါရှန်စက် မျက်လုံးလေး ဖွင့်လာတာနဲ့ အခြေအနေကောင်းတဲ့ အကြောင်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပြောပြလိုက်တယ်။ မကြာခင်မှာပဲ အိပ်ပျော်သွား ပြန်ပါရော။

အခြေအနေ အားလုံး ကောင်းပြီဆိုတော့ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက် ထားတဲ့ ကျုပ်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီမို့ အနားယူဖို့ အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ကားထဲက ရေဒီယို ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ နေ့ခင်းပိုင်း သတင်း ကြေငြာသံ ကြားရပါပြီ။

‘ဆေးပညာသမိုင်းမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် လူသားကို နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသတဲ့ ခွဲစိတ်မှုကြီးကို ဝရုရှား ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်များက အောင်မြင် စွာ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ကြတဲ့အကြောင်းနဲ့ လူနာအမည်နဲ့ နှလုံးလျှံတဲ့သူရဲ့ အမည်တို့ ကို ဆေးရုံမှာ ထုတ်ဖော်ကြေငြာခြင်းမပြုသေးကြောင်း’ ကြေညာသွားပါတယ်။

အိမ်ရောက်တာနဲ့ လျှို့ဝှက် ပြေးထွက်လာတယ်။ ‘စီးရီးမှာရှိနေတဲ့ သမီးလေးဆီ ကျွန်မ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီးပါပြီ’ လို့ ပြောပြီး ကျုပ်ကို ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူစွာ ပွေ့ဖက်တယ်။ သူ့ မျက်လုံးတွေဟာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး အရောင်

တောက်နေတယ်။ သမီးလေးကတော့ စီးရီးမှာ ရေလွှာလျှောစီး သရုပ်ပြ ပွဲမှာ ပါဝင် တင်ဆက်နေရပါတယ်။

‘သားဆီကိုရော ဖုန်းဆက်သေးသလား’

‘ဆက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆက်လို့ မရသေးဘူး’

သားက ပရီတိုးရီးယားမှာ ကျောင်းတက်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သတင်းစာတစ်စောင်က နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု ဆောင်ရွက်ပြီးစီးတာ ဟုတ်မဟုတ်မေးတော့ ‘ဟုတ်ပါတယ်’ လို့ ခပ်တိုတိုပဲ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

‘လူဖြူရဲ့နှလုံးလား’ လို့ ထပ်မေးတော့ ကျုပ်လည်း တော်တော် ဒေါပွ သွားတယ်။ ‘ကျုပ်တို့က အသားရောင်ကို ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကျွန်တော်တို့ သတင်းရထားတာက နှလုံးအစားထိုး ရရှိတဲ့လူနာက ဝါရှန်စကီလို့ ပြောပါတယ်၊ ဟုတ်ပါသလား’

‘ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူ ပြောသလဲ’

‘သတင်းကြေငြာချက်မှာ အဲဒီအတိုင်း ပါပါတယ်၊ ဝါရှန်စကီက လူဖြူလား၊ လူမဲလား’

‘ဖြူတာတွေ၊ မဲတာတွေ ကျုပ်ကို လာမမေးနဲ့၊ နှလုံးအသစ်ရပြီး ကောင်းနေတဲ့ လူပဲဗျ’

သတင်းစာတိုက်ပြီးတော့ နောက်ထပ် ခေါ်တဲ့ဖုန်းက ဘာလင်မှ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျာမန် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှ နှလုံးအထူးကု ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လို့ ခွဲစိတ်တဲ့နည်းနိသျှတွေကို မေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ နယူးယောက်က ရုပ်သံ လွှင့်ငှာနတ်တစ်ခုကတော့ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်မှုနဲ့ပတ်သက်လို့ အသေးစိတ် မှတ်တမ်းတင်ချင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ မေးခွန်းတချို့ကတော့ ဝါရှန်စကီက ဂျူးလူမျိုးလား၊ နှလုံးလျှံတဲ့ သူက ဘာ ဘာသာဝင်လဲ အစရှိတဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် မေးခွန်းမျိုးတွေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဘာလူမျိုးမှန်း ဘယ်ဘာသာဝင်မှန်းတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ လူမျိုးနဲ့ ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာ အယူဝါဒ ကြောင့် အစားထိုးတဲ့ နှလုံးကို လက်မခံတဲ့ပြဿနာ မပေါ်ပေါက် နိုင်ပါဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ကျုပ်ရဲ့သား ဘိုတီဆီက ဖုန်းလာတော့ ကျုပ်လည်း ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင် သူ့ကို ပြောပြပါတယ်။

အိပ်ရာထဲဝင်ပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ကတော့ ဟိုရောက်ဒီရောက်နဲ့ မနားရပါဘူး၊ ဆေးရုံက ထွက်လာခဲ့တာ (၂)နာရီလောက်ရှိပြီ၊ သူတို့ ကျုပ်ဆီ

တယ်လီဖုန်းခေါ်လျှင်လည်း လိုင်းအားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အိပ်ရာက ထပြီး ဒေါက်တာဗင်တာဆီ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်တယ်။ ကိုအတ် က ကျုပ်ကို ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဖြစ်တယ်။

‘သွေးခုန်နှုန်း (၁၂၀)အထိ တက်သွားတယ်’

ကျုပ် ထွက်လာခဲ့တုန်းက သွေးခုန်နှုန်း(၉၀)ပဲ ရှိတယ်။ နှလုံးဖွင့်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသမှု လုပ်ပြီးစအချိန်မှာ သွေးခုန်နှုန်း (၁၂၀)ဆိုတာ နှလုံးဖွင့်ပြီး ခွဲစိတ်ထားတဲ့လူနာတွေမှာ ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုပေမည့် အန္တရာယ် တစ်စုံတရာ ရှိတယ်လို့ ညွှန်ပြတာ ဖြစ်နိုင်စရာရှိသေးတဲ့အတွက် ပေါ့လို့မဖြစ်ဘူး။

‘ခန္ဓာကိုယ် အပူချိန်တော့ ပုံမှန်ဖြစ်နေပြီ’ လို့ ကိုအတ်က ပြောပါတယ်။ စောစောက ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန် ပုံမှန်အောက် ရောက်နေခဲ့တာ၊ ထပ်များတက်ဦးမှာလား၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နာရီပိုင်းအတွင်း ဆီး(၂၀၀)စီစီ ထွက်တယ်ဆိုတော့ များတောင် များနေသလိုပဲ။ ကျုပ်တို့တွေ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို အရည်တွေ သွင်းပေးနေတဲ့ အချိုးအစား မှန်ရဲ့လား။

အိပ်လို့ မရနိုင်တော့တဲ့အတွက် ကိုအတ်ဆီကို တယ်လီဖုန်း ထပ်ခေါ်လိုက်တယ်။

‘သွေးခုန်နှုန်း (၁၄၀) ပြီးခဲ့တဲ့ နာရီပိုင်းမှာတော့ ဆီးထွက် လျော့သွားတယ်။ ၅၀စီစီပဲ ရှိတယ်။ လူနာရဲ့ အခြေအနေကတော့ ကောင်းပါတယ်’

‘ဆီးထွက်တာ ၅၀စီစီဆိုလျှင် နည်းလှသကိုး၊ ငါလာပြီး ကြည့်ပါဦးမယ်ကွာ’

ဆေးရုံဆီကို ကားမောင်းပြီး ပြန်သွားတော့ ရေဒီယိုမှာ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်တဲ့သတင်းကိုပဲ ဆက်တိုက် ကြေညာနေတယ်။ ညလုံးပေါက် ခွဲစိတ်တဲ့ အကြောင်း ပြောပြတယ်။ နှလုံးအလျှူရှင် ‘ဒင်းနစ်(စ)ဒါဝေါ၊ နှလုံး လက်ခံရရှိတဲ့ လူနာ လူဝစ္စဝါရှန်စကီစတဲ့ အမည်နာမတွေ အားလုံး သူတို့မိဒီယာ လောကသားတွေ သိကုန်ကြပြီ။ ‘လူနာဟာ အခုအချိန်မှာ ကောင်းကောင်း မေ့ဆေးပြယ်ပြီး နိုးနေပြီမို့ သူ့ရဲ့ နှလုံးအသစ် ခုန်နေတာကို ခံစားသိရှိနေပါပြီ။ နှလုံးအလျှူရှင် လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အသက်ရှင်ခွင့် ရရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ သူကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါတယ်’ စသဖြင့် ကြေညာနေပါတယ်။

ကျုပ်လည်း ရေဒီယိုခလုတ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ လူဝစ္စ ဘယ်လိုခံစားရတယ်၊ လူဝစ္စ ဘာတွေ သိထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ သူတို့ မိဒီယာကလူတွေမပြောနဲ့ ကျုပ်တို့တောင် ဘာများ သိလို့လဲ။

ကျုပ် လူနာဆောင်ရောက်တော့ ဝါရှန်စကီရဲ့ သွေးခုန်နှုန်းက တစ်မိနစ်ကို (၈၅)ကြိမ်နှုန်း ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါနဲ့ စိတ်အေးပြီး ကျုပ်လည်း အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အခုမှ နိဒါန်းပျိုးတဲ့အချိန်ဆိုတာ ကျုပ်ကတော့ သဘောပေါက်ထားပြီးသားပါ။ ဝါရှန်စကီကို အသက်ဆက်ပေးထားတဲ့ နှလုံးအသစ် တပ်ဆင်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ရောဂါပိုးမွှားတွေ မဝင်ရအောင် နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ကာကွယ်နေရတဲ့ အခုလို အရေးကြီးတဲ့ ကာလအတွင်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် စိတ်ပူနေရဦးမှာပေါ့လေ။

ဒီဇင်ဘာ - ၄ ရက် (ခွဲစိတ်ပြီး ပထမနေ့)

ကျုပ် မနက်စောစော အိပ်ရာကနိုးတာနဲ့ ဒီနေ့ လေရှူပြန်ထဲက ပိုက်ထုတ်ပေးလိုက်လျှင်တော့ ဝါရှန်စကီတစ်ယောက် စကားပြောနိုင်ပါလိမ့် မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ဦးစွာပထမ သတိရမိတယ်။ ဆေးရုံကို တယ်လီဖုန်း ခေါ်လိုက်တယ်။ အချိန်က မနက်(၆)နာရီ မိနစ်(၅၀) ဂျူတီထွက်တော့မည့် စစ္စတာ ပါပင်ဒီယက်နဲ့ ပြောရတယ်။ 'လူနာရဲ့ အခြေအနေကတော့ သိပ် ကောင်းတယ် ဆရာ၊ သူ့အသားက ပန်းရောင်သန်းလို့၊ ဒေါက်တာပင်တာကလည်း အားလုံး ကောင်းပါတယ်လို့ ပြောပါတယ် ဆရာ'

လူနာဆောင် 'စီ'ရဲ့ စကြိန်လမ်းမှာ ဆုံကြတော့ ဒေါက်တာဘော့စ် မန်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်က အပြုံးဟာ လူနာ အခြေအနေ ကောင်းတဲ့အကြောင်း လူနာမှတ်တမ်း ဖတ်ကြည့်စရာ မလိုဘဲ သိသာနေပါပြီ။ ဘော့စ်ဆိုတဲ့ သူက တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ ပြုံးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်လည်း ကဗျာကရာ ကိုယ်လက် သန့်စင် အဝတ်အစား လဲလှယ်ပြီး လူနာအခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပါတယ်။

ဝါရှန်စကီက ကျုပ်ကို ကြည့်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ အညှိရောင် မျက်လုံး ပေါ်က မျက်ခွံမှာ အစိမ်းရောင်အစက်သေးသေးလေးတွေ ရှိတယ်။ သူ့မျက်နှာက နုဖတ်နေသလိုပဲ၊ 'ဟဲလို လူဝစ္စ၊ မင်းရဲ့ အခြေအနေ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ လူတိုင်းက ပြောနေကြတာပဲ' သူက ခေါင်းတချက်ညိတ် အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ တစ်ချက်လောက် မျက်စိဖွင့်လာပြီး ပြန်အိပ်ပျော်သွားတယ်။

မနက်(၉)နာရီမှာ ဒေါက်တာအိုဇင်စကီ ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်တို့ အားလုံး တိုင်ပင်ပြီးတော့ အသက်ရှူစက် ဖြုတ်လိုက်ပြီးတော့ လူနာကို အောက်ဆီဂျင် Tent ထဲကို ထားပြီး သူ့ဖါသာအသက်ရှူနိုင်ရဲ့လားလို့ စောင့်ကြည့်ကြတယ်။ (၁)နာရီခွဲလောက် ကြာတဲ့အထိ ပြဿနာ တစ်စုံတရာမရှိဘဲ အဆင်ပြေ

နေတာကို တွေ့ရတော့ အော့ဇီက လည်ချောင်းဖေါက်ပြီးထည့် ထားတဲ့ပိုက်နဲ့ အစာအိမ်ထဲထည့်ထားတဲ့ ပိုက်တွေကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

အခုလိုဆိုလျှင် ဝါရှန်စကီ စကားပြောလို့ ရပြီ။

‘လူဝစ္စ ဘယ်လိုနေလဲ’

‘ကောင်းတယ်၊ နေလို့ကောင်းပါတယ်’

‘ကျုပ်တို့ ဘာ လုပ်ပေးထားတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား’

‘ကျုပ်ကို နှလုံးအသစ် တပ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ဆရာ လုပ်ပေးထားတာ မဟုတ်လား’

သူ့ကို တပ်ဆင်ပေးထားတာ ဘယ်သူ့ရဲ့နှလုံးလဲ သိချင်နေမလား။ အဲဒီမေးခွန်းကို သူ မမေးပါဘူး။ သူက ပြုံးပြရင်း အားမရှိတရှိနဲ့ လက်သီးဆုပ် လေး မြှောက်ကာ လက်မထောင်ပြရှာတယ်။ သူ ကြံ့ကြံ့ခံလျက် ရှိသေးကြောင်း အထိမ်းအမှတ်ပေါ့။

‘ခင်ဗျားရဲ့ အဆုတ်ထဲမှာ ခွဲတွေ အိုင်မနေရအောင်နဲ့ အသက်ရှူ လေ့ကျင့်ဖို့ ခင်ဗျားကို (၂)နာရီခြား တစ်ခါ ဟိုဘက်ဒီဘက် စောင်းပေးမယ်။ ကြားအချိန်မှာ အိပ်ထားပေါ့’

မျက်လုံးမမှိတ်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

လူနာခန်းထဲကထွက်လာတော့ အမေရိကန်က ရုပ်မြင်သံကြား အဖွဲ့ သားတွေနဲ့ အော့ဇီအပါအဝင် ကျုပ်ရဲ့ သူနာပြုဆရာမတွေ ငြင်းခုံနေကြတာ တွေ့ရတယ်။ လူနာဆောင်ထဲ အပြင်လူတွေ မဝင်နိုင်အောင် အတားအဆီး တွေ လုပ်ထားတဲ့ကြားက အထဲကို မရောက်ရောက်အောင် နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ကြီးစားကြတယ်။ ဆရာဝန်ယောင် ဆောင်တဲ့သူ အလုပ်သမားယောင် ဆောင်တဲ့ သူတွေလည်း ရှိတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်က တက်ပြီး ချောင်းတဲ့သူလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ သတင်းသမားတွေ မေးချင်တာ မေးလို့ရအောင် ဆေးကျောင်းမှာ သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲတစ်ခု လုပ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်တို့ ဆေးရုံဝန်ထမ်း တွေကလည်း အခုလို သတင်းသမားတွေ၊ တီဗွီအဖွဲ့တွေနဲ့ ပြောဆို ဆက်ဆံဖူး တဲ့အတွေ့အကြုံ မရှိတော့ သူတို့ကြောင့် အချိန်တွေ မကုန်သင့်ဘဲ ကုန်ခဲ့ရပါ တယ်။

လူနာရဲ့ နေ့ခင်းပိုင်း အခြေအနေကြောင့် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ် ရပြန်ပါတယ်။ သွေးထဲမှာ ယူရီယားခါတ် ထောင်တက်လာလို့ ကျောက်ကပ် သွေးလှည့်ပတ်မှု မကောင်းဘူးလားလို့ တွေးစရာဖြစ်ရတယ်။ အင်ဇိုင်းတချို့

တက်တာကလည်း ကလာပ်စည်း ပျက်စီးမှုကိုပြတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် နှလုံးအသစ်ကို လက်မခံဘဲ ပယ်ချမည့် အရိပ်လက္ခဏာများလား။ ကျုပ်တို့နဲ့တွဲပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဆီးကျောက်ကပ် သမားတော် ဒေါက်တာဂေါ်ဖရီသက်ချာက ကျောက်ကပ်လုပ်ငန်းဆောင်တာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စစ်ဆေးမှုတချို့ ပြုလုပ်ပြီး တော့သူ့အနေနဲ့ ကျေနပ်အားရမှု မရှိကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျုပ်လည်း သူ့နဲ့ ဆီးကျောက်ကပ် ဌာနမှူးပါမောက္ခ လင်းနေဒု(စ)အေးတို့ကို နောက်နေ့ မနက်မှာ ကျုပ်တို့ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်အဖွဲ့ဝင်အားလုံးနဲ့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ထားလိုက်ပါတယ်။

ည(၁၀)နာရီမှာ ဒေါက်တာဗင်တာနဲ့ ဂျူတီလဲထားတဲ့ ဒေါက်တာ ဟစ်ချကော့ ဖုန်းဆက်တယ်။

‘Ventricular Extrasystole (၃)ကြိမ် ဆက်တိုက် ရတယ်’
 ‘ပိုတက်စီယမ် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ’
 ‘ပိုတက်စီယမ် ပုံမှန်ပဲ’
 ‘ဒါဆိုလည်း ငါ လာခဲ့ပါဦးမယ်ကွာ’

ပိုတက်စီယမ် ဓါတ်မလျော့ဘဲ အခုလိုဖြစ်ရတာ ခန္ဓာကိုယ်က နှလုံးအသစ်ကို လက်မခံချင်လို့ ဖြစ်တာလား။ မီးနီတွေဖြစ်ပြီး ကားမောင်းလာခဲ့မိတယ်။ အခုတလော မီးနီဖြတ်မောင်းတဲ့ အကျင့်ဆိုးတောင် ရနေပြီ။ ကျုပ် ရောက်ပြီးတော့လည်း Extrasystole တွေ ထပ်ပြီး ရနေသေးလို့ ပိုတက်စီယမ် မလျော့ပေမဲ့ ပေးကြည့်လိုက်တယ်။ နှလုံးခုန်မှန်ပြီး စည်းချက်ဝါးချက် မှန်လာတာကို တွေ့ရတယ်။ တစ်နာရီလောက် စောင့်ကြည့်ပြီးမှ အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ နက်ဖြန်အစည်းအဝေးအတွက် စိတ်စောနေရုံသာမက နေ့စဉ်တစ်နေ့ (၂)ကြိမ် လောက်တွေဖို့ စဉ်းစားနေမိတယ်။

ဒီဇင်ဘာ - ၅ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ (ခွဲစိတ်ပြီး ဒုတိယနေ့)

ဒီနေ့မနက် ဝါရှန်စကီတစ်ယောက် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ပြုံးပြုံး ရွှင်ရွှင်တွေ့ရလို့ စိတ်ချမ်းသာစရာပါ။

‘လူဝစ္စ မင်္ဂလာပါ။ နေကောင်းရဲ့ မဟုတ်လား’
 ‘နေကောင်းတယ်လို့ ထင်တာပဲ’
 ‘နေကောင်းမှန်း ကိုယ့်ဖါသာ မသိဘူးလား’

‘ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိဖို့တောင် သိပ်မလွယ်လှဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ကျုပ် ဘယ်လို နေပါလိမ့်လို့ အကဲခတ် ဖို့တောင် ကျုပ်မှာ အချိန်သိပ်မရဘူး၊ ကျုပ်ကို ခဏခဏ ဟိုဘက်ဒီဘက် လာလိုမ့်နေကြတာ စည်ပိုင်းထဲ ဝင်အိပ်နေမိသလား လို့ ထင်ရတယ်၊ သွေးဖောက်ခံရတာလည်း အကြိမ်ပေါင်း မရနိုင်ဘူး၊ မျက်စိ မှိတ်မယ် မကြံသေးဘူး အပ်ဖောက်တာ ခံပြန်ပြီ၊ တကယ့်ကို အန္တရာယ်များတဲ့ နေရာပါလားဗျာ’

ဒေါက်တာ ဘော့စမန်း ဝင်လာတာနဲ့ မျက်စိမှိတ်ပြပြီး ‘ဟောဟော သွေးစုပ်တဲ့ ဒရက်ကူလာကြီး လာပြီ’ လို့ ပြောတော့ ကျုပ်တို့အားလုံး ပွဲကျသွား ပါတယ်။

(၁၀)နာရီတိတိမှာ ပြုလုပ်တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပထမအကြိမ် ဆွေးနွေးပွဲက တကယ့်ကို အကျိုးထူးလှပါတယ်၊ ဝါရှန်စကီရဲ့ အခြေအနေကို ပါရဂူအသီး သီးက ရှုထောင့်ကိုယ်စီ အသေးစိတ် လေ့လာသုံးသပ်ပြီး ဆွေးနွေးတင်ပြကြ တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘက်ပေါင်းစုံက အမြင်တွေ အပြန်အလှန် ဖလှယ်လို့ရ ပါတယ်။

နောက်ဆုံးရထားတဲ့ သွေးအဖြေတွေမှာလည်း အင်ဇိုင်းတွေ တက်မြ တက်နေတာကို တွေ့ရတယ်၊ နှလုံးအသစ်ကို လက်သင့်မခံဘဲ ပယ်ချတဲ့ (Rejection)ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သလို ပိုးမွှားဝင်ရောက်ခြင်း(Infection)ကြောင့် အင်ဇိုင်းတွေ တက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ရီဂျက်ရှင် (Rejection) ကြောင့် ဆိုလျှင် ကုထုံးက တစ်မျိုး၊ အင်ဖက်ရှင် (Infection) ကြောင့်ဆိုလျှင် ကုထုံးက တစ်မျိုးမို့ ဒီ(၂)ခုကို မခွဲခြားနိုင်လျှင် ကုသမှုလွဲမှားပြီး အသက်အန္တရာယ်အထိ ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။

မင်နီယာပိုလစ်(စ)မှာ နှလုံးဖွင့်ပြီး ခွဲစိတ်ထားတဲ့ လူနာတွေရဲ့ အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း စဉ်းစားကြည့်တော့ ခွဲစိတ်ပြီးစ ရက်ပိုင်းတွေမှာ အခုလိုပဲ အင်ဇိုင်းတွေ တက်လေ့ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် အခု ကျုပ်တို့ လူနာတွေမှာ အင်ဇိုင်းမြင့်တက်နေတာ ခွဲစိတ်ထားတဲ့ဒဏ်ကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ရက် နည်းနည်းရလျှင် တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကျသွားမှာပါ၊ ကျုပ်ပြောတာကို ကျန်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေက လက်ခံကြတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်မျိုး ဝင်သွားမိတယ်၊ တကယ်တော့ ကျုပ်က အကြောင်းရင်းမှန် မသိရသေးတဲ့ အခု ပြဿနာကို အရင်က ကြုံဖူးသိဖူးထားတာလေး ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခပ်လွယ်လွယ် အဖြေထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်နေသလား။

နေ့လည်ဘက်ကျတော့ ခန္ဓာကိုယ် အပြင်ဘက်ထုတ်ထားတဲ့ ပိုက်
တွေမှန်သမျှ ဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ လူနာလည်း နေသာထိုင်သာဖြစ်ပြီး ခံတွင်း
လည်းလိုက်လာတယ်။ ဆွပ်ပြုတ်နဲ့ ကြက်ဥပြုတ် သောက်နိုင်တယ်။ နောက်ပြီး
တော့ ရွှေ့ပြောင်းလို့ရတဲ့ ဓါတ်ရောင်ခြည်စက်လေးသုံးပြီး နှလုံးနေရာကို
ရောင်ခြည်လွှတ်ပေးကြတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ရောက်
လာတဲ့ နှလုံးအသစ်ကို ရန်ပြုမည့် လင်ဖိုဆိုက်တွေကို ဖျက်ဆီးဖို့ပါ။

အခု သွေးခုန်နှုန်းက(၉၂)၊ နှလုံးရဲ့ ပို့ဆောင်ရေးစနစ်မှာ ရောင်ရမ်းမှု
ရှိနိုင်တယ်။ အိုင်ဆိုပရီနလင်း အကြောထဲသွင်းနေတာကို နှုန်းတိုးမြှင့်ပေးဖို့
အားလုံး သဘောတူညီကြတယ်။

သန်းခေါင်ကျော်ကျော်လောက်မှာ ဒေါက်တာဗင်တာ ဖုန်းဆက်တယ်။
Atrial Flutter(သွေးလက်ခံခန်းတွေ တဖျတ်ဖျတ်ခုန်တာ) တစ်မိနစ်ကို အကြိမ်
(၃၀၀)နှုန်းလောက် ရှိသတဲ့။ သွေးညစ်ခန်းရဲ့ လျှပ်ရှားမှကတော့ ပုံမှန်ပဲ။ သွေး
ညစ်ခန်းရဲ့ လျှပ်ရှားကို ထိန်းနိုင်လျှင်တော့ သွေးလက်ခံခန်းရဲ့ ဖလတ်တာ
(တဖျတ်ဖျတ်ခုန်တာ)က သိပ်ပြီး အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သွေးညစ်ခန်းရဲ့
ခုန်နှုန်း သိပ်မြန်လာလျှင်တော့ . . .

‘သွေးညစ်ခန်း ခုန်နှုန်းတက်လျှင် ဖုန်းပြန်ဆက်ပါ’

သူ့ဆီက ဖုန်းထပ်မလာတော့ပါ။ မနက်(၃)နာရီမှာ ကျုပ် တယ်လီဖုန်း
ဆက်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အစစအရာရာ အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်။

ဒီဇင်ဘာ - ၆ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ (ခွဲစိတ်ပြီး တတိယနေ့)

မနက်(၈)နာရီ ကျုပ် ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဝါရှန်စကီတစ်ယောက်
ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းတွေ့ရလို့ သိပ်ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာပါ။ ပါမောက္ခရှိုင်းယားက
စစ်ဆေးပြီး စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ပါဘူးလို့ ကျုပ်ကို ပြောတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်ပါစေ
လို့ ကျုပ်က ဆုတောင်းနေတာပါ။

မနက်ပိုင်းဆွေးနွေးပွဲမှာ အင်ဇိုင်းတွေ ဆက်ပြီးတက်နေတဲ့အကြောင်း
ကို ဝိုင်းပြီးစဉ်းစား တိုင်ပင်ကြပါတယ်။ ဇီဝကမ္မဗေဒဆရာဝန်က ‘အင်ဇိုင်း
တက်တာ ပုံမှန်ထက်(၂)ဆ ဖြစ်နေပြီ။ မနေ့တုန်းကစပြီး ရောင်ခြည်ကုထုံး
ပေးထားလို့ တက်တာပဲလား။ ခင်ဗျားတို့ ပြောသလို ခွဲစိတ်မှုဒဏ်ကြောင့်ပဲလား။
တခြားအကြောင်းများ ရှိနိုင်သေးသလား’

သူ့ရဲ့စကားကို ကျုပ်ကပဲ အဆုံးသတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ‘နှလုံးအသစ်ကို လက်မခံတဲ့ Rejection ကြောင့် အင်ဇိုင်းတွေ တက်နေတာလား၊ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီအတွေးကို သိပ်ပြီး လက်မခံချင်သေးဘူး’

ဝါရှန်တင်ရဲ့ အစားအသောက်တွေကို အာဟာရပိုဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးခဲ့ကြတယ်။ ကြက်သား နုတ်နုတ်စင်းတာနဲ့ အားလူးကက်တလိပ် လုပ်ကျွေးတော့ သူ့အကြိုက်ပဲ။ ကိုဘော့ ရောင်ခြည်ကုထုံးကို ဒုတိယမြောက်နေ့ ဆက်ပေးတော့လည်း (၂)နာရီကြာအောင် ပက်လက်နေရတာ သိပ်အဆင် မပြေလှဘူး။

လူနာခန်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာတော့ သတင်းစာသမားတွေ မဝင်နိုင်အောင် အဟန့်အတားတွေ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် လုပ်ထားခဲ့ဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာ့နေရာ အနှံ့အပြားက သတင်းယူဖို့ ရောက်ရှိလာကြတဲ့ မတစ်ထောင်သား သတင်းသမားတွေကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံဖို့ မလွယ်လှပါဘူး။ Face the Nation ဆိုတဲ့ ရုပ်မြင်သွေးနွေးပွဲ အစီအစဉ်မှာ ပါဝင်ဖို့ ဖိတ်ကြားခံခဲ့ရပါတယ်။ ကျုပ်မှာလည်း အခုထက်ထိ လူနာအတွက် ရတက်မအေး ဖြစ်နေရသေးတယ်။ အဲဒီနေ့ ညသန်းခေါင်ယံအချိန် ကိုအတ်ဗင်တာဆီကို တယ်လီဖုန်းဆက်တော့ သွေးခုန်နှုန်းက(၁၄၀)တဲ့။ လူနာကတော့ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ အိပ်စက်နေပါတယ်။

ခွဲစိတ်ပြီး စတုတ္ထမြောက်နေ့မှာ ဝါရှန်တင်ရဲ့ဇနီးကို ဝင်ရောက် တွေ့ဆုံခွင့် ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က အတွေ့အကြုံကို အင်(န်)ဝါရှန်တင်က အခုလို ပြန်ပြောင်းပြောပြပါတယ်။

‘သူ့ကို ဘယ်လိုပုံနဲ့များ တွေ့မြင်ရမလဲဆိုတာ တွေးပြီး ကြောက်နေမိတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်မကလည်း အများသူငါလိုပဲ နှလုံးဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်အမူအရာ စိတ်အမူအရာနဲ့ အာရုံခံစားချက်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားတယ်လို့ လူပြုန်းတွေးပဲ တွေးမိတာပေါ့။ အဲဒီတော့ လူဝစ္စတစ်ယောက် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ပြောင်းပြီး လူစိမ်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားမလားလို့တောင် စိုးရိမ်နေမိတာ။’

‘သူ့အခန်းထဲ ကျွန်မ ဝင်သွားတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်လေး အိပ်နေရင်း ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေတယ်။’

‘လူဝစ္စ၊ ကျွန်မပါ’

‘ဟဲလို အငယ်လေး’ တဲ့၊ သူက ပြန်နှုတ်ဆက်တာပါ။ ဘာဆိုဘာမှ မပြောင်းလွဲတဲ့ ကျွန်မရဲ့ မူလလက်ဟောင်း လူဝစ္စပါပဲရှင်၊ သူ့ မျက်လုံးထဲက ဝင်းလက်တဲ့အရောင်၊ စကားပြောပုံဆိုပုံ၊ အားလုံး ပင်ကိုယ်အတိုင်းပါပဲ။ ဘာကြောင့်ခေါ်မှန်း မသိပါဘူး။ ကျွန်မကို ‘အငယ်လေး’ လို့ အမြဲခေါ်လေ့ ရှိ တယ်။ ကျွန်မက ဘယ်လိုနေသလဲလို့ မေးတော့ ကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ ထိပ်မှာ သူ ပြန်ရောက်လာပြီလို့ ပြောပါတယ်။ ‘စိတ်မပူပါနဲ့တော့ကွ၊ ငါ့ အခြေအနေ အားလုံး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်နေပါပြီ’ တဲ့။

‘ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခွဲစိတ်တဲ့အကြောင်းကိုတော့ မပြောဖြစ်ပါဘူး။ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေက သူ့ကို ကမ္ဘာကျော် ဖြစ်နေပြီလို့ ပြောပေမဲ့ သူကတော့ ယုံတဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး။

‘ဟုတ်တယ် လူဝစ္စ၊ ရှင့်အကြောင်း သတင်းစာတွေထဲမှာ နေ့စဉ် ရက်ဆက် ပါနေပြီး လူတိုင်းက ရှင့်အကြောင်းကိုပဲ ပြောနေကြတာ’

‘သတင်းစာထဲပါလျှင်လည်း ဖြတ်ပြီးသိမ်းထားပေါ့၊ ခွဲစိတ်တဲ့ ဆရာဝန်ကသာ နာမည်ကျော်မှာပေါ့ဟ၊ ငါက ဘာလုပ်ရတာ မှတ်လို့၊ သတင်းစာထဲမှာ မင်းပုံရော မပါဘူးလား’

‘သူက ဟိုတုံးက ပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်မကို မျက်စိမှိတ်ပြပါတယ်။ သူ့ကို လက်နဲ့ သေသေချာချာ ဆုပ်ကိုင်စမ်းသပ် ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်မိပါတယ်။ ပိုးသတ် ထားတဲ့ ဝတ်စုံဖိုးရိုးဖားရား ဝတ်ဆင်ထားရတဲ့အတွက် ကျွန်မပုံက ကိုးရိုး ကားရား ဖြစ်နေမယ်ထင်ပါတယ်။ သူကတော့ အဲဒါတွေကို အရေးတယူရှိတဲ့ ပုံမပေါ်ပါ ဘူး။ လူမပြောင်းသလို သူ့နဲ့ကျွန်မနဲ့ ဆက်ဆံရေးလည်း အရင်က အတိုင်း ပြောင်းလွဲမှု တစ်စုံတရာ မရှိပါဘူး။ ပြန်ဖို့ နှုတ်ဆက်ရတဲ့ အချိန်ရောက် တော့ ဝမ်းသာစိတ်တောင် ဖြစ်မိသေးတယ်။ အကြောင်းကတော့ နောက်ထပ် တစ်မိနစ်လောက်သာ ပိုနေလျှင် ကျွန်မ ငိုမိတော့မှာပါ’

ဒီဇင်ဘာ - ၈ ရက်၊ သောကြာနေ့ (ခွဲစိတ်ပြီး ပဉ္စမနေ့)

ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရတဲ့ နှလုံးကို ငြိမ်ကျသွားအောင် လုပ်နိုင်ပြီဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ညသန်းခေါင်ကျော်လောက်မှာ နှလုံး ခုန်နှုန်း (၁၁၀)အထိ လျော့ကျသွားပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ မနက်ရောက်တော့ ဒေါက်တာပင်တာဆီကလာတဲ့ တယ်လီ ဖုန်းသတင်းကတော့ သတင်းဆိုးပဲ။ ဆေးတွေပေးထားလျက်နဲ့ နှလုံးခုန်နှုန်း

(၁၃၀)ထိ ပြန်တက်လာတယ်။ အဖျားမရှိပေမဲ့ ဆီးအထွက်နည်းသွားတယ်။ ဒီလက္ခဏာတွေဟာ Rejection ကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုလျှင်တော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လုပ်စရာရှိတာတွေ အမြန်ဆုံးလုပ်ဆောင်ဖို့ လိုနေပြီ။

ဝါရှန်စကီက ဘေးစောင်းအိပ်နေတယ်။ ကျုပ် ဝင်လာတာနဲ့ ဟိုဘက်စောင်းပြီး ကျောခိုင်းနေလိုက်တယ်။ ကျုပ်က သူ့ မျက်နှာမူတဲ့ဘက် ရောက်အောင်သွားပြီး 'မင်္ဂလာ မနက်ခင်းပါ' လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကျုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်က 'ဘယ်လိုနေလဲဗျ' လို့ မေးတော့ 'တော်လောက်ပါပြီ ဗျာ၊ ကျုပ်ဖါသာ နေပါရစေ' တဲ့ 'ဘာကို တော်လောက်ပြီ ပြောတာလဲ' 'သူတို့တတွေ ကျုပ်ကို အသေသတ်နေကြတာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်မှာ အိပ်ကောင်းခြင်းလည်း မအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်းလည်း မစားရ၊ သွေးစုပ်လိုက် ဆေးထိုးလိုက်နဲ့ အပ်ရာတွေ ထပ်နေပြီ၊ လူလည်း ရူးချင်နေပြီ'

'ဟုတ်ပါပြီ၊ လူဝစွ၊ ဘာ လုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ ကျုပ်လည်း ကြည့်ပါဦးမယ်'

တကယ်တော့ ဝါရှန်စကီ နေထိုင်လို့မကောင်း ဖြစ်နေတာပါ။ သူ့ ပုံစံက ဒီလိုမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။

အော့ဇီက နောက်ဆုံးဆွဲထားတဲ့ အီးစီဂျီကို ကျွန်တော် လာပြတယ်။ အော့ဇီရဲ့ မျက်နှာကိုတွေ့တာနဲ့ အီးစီဂျီ မကောင်းဘူးဆိုတာ မှန်းလို့ရပါတယ်။ နှလုံးရဲ့ လျှပ်စစ်ဗို့အား အရမ်းလျော့နည်းနေတယ်။ နှလုံးခုန်တာပြတဲ့ မော်နီတာကို ကြည့်လိုက်တော့ နှလုံးခုန်နှုန်း(၁၅၀)၊ ဒုက္ခလှလှ တွေ့ကြပါပြီ။

မနက်ပိုင်း ဆွေးနွေးပွဲမှာ ဒေါက်တာဖေါ်ဒါက ဝါရှန်စကီရဲ့ ဘယ်ဘက်နှာသီးဝမှာ ကလက်(ဘ)ဆီယဲလား ပိုးတွေရှိကြောင်း၊ ပြီးခဲ့တဲ့(၂) ရက်က စအိုနှင့်အာခံတွင်းက ယူတဲ့ Swab တွေမှာလည်း အဲဒီရောဂါပိုး တွေ့ထားတာမို့ ပေါ့ဆလို့မရကြောင်း တင်ပြပါတယ်။

ဘုရားရေ အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက် ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကျောထဲမှာ စိမ့်သွားတယ်။

ဆွေးနွေးပွဲပြီးတာနဲ့ Rejection မဖြစ်အောင် ဟန့်ထားတဲ့ကုထုံးကို စတင်ပြီး ဖိဖိစီးစီး ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီလုပ်ရပ် မှန်မမှန်ကိုတော့ နောက်ကျမှ သံသယဝင်မိပါတယ်။ နောက်ပိုင်း အတွေ့အကြုံအရ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြီးလို့(၅)ရက်မြောက်နေ့မှာ နှလုံးရဲ့ လျှပ်စစ်ဗို့အားကျတာ အစားထည့်

ထားတဲ့ နှလုံးအသစ်အနေနဲ့ နေသားကျဖို့ ကြိုးပမ်းနေရတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပုံရတယ်။

ဝါရှန်စကီမှာ နှလုံးအသစ်ကို လက်မခံ ငြင်းဆန်တဲ့ Rejection ဖြစ်စဉ်တွေဟာ ခွဲစိတ်ပြီးစ အချိန်ကတည်းက အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ထင်သလောက်တော့ မပြင်းထန်လှဘူး။ တကယ် မပြင်းထန်ဘဲနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ခုခံအားကိုချိုးနှိမ်တဲ့ ဆေးတွေပေးမိလျှင် ဒွါရပေါက်တွေမှာ ကျက်စားနေတဲ့ ပိုးတွေထကြွလာပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ပြန်လည်မခုခံနိုင်တော့လို့ ဒုက္ခလှလှ တွေ့နိုင်တယ်။ လိုအပ်လျက်နဲ့ အဲဒီဆေးတွေ မပေးမိလျှင်လည်း ဒီထက်စောပြီး အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ ဝါရှန်စကီရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်မူတည်နေပါကလား။

တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကုသမှုကြောင့် ဝါရှန်စကီဟာ (၅)ရက် အတွင်း ထူးထူးခြားခြား နေသာထိုင်သာ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ သင်္ချိုင်းကို ခြေတစ်ဖက် နင်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ နှလုံးအသစ်နဲ့ ဘဝအသစ်မှာ (၅)ရက် လုံးလုံး ပျော်မဆုံးမော်မဆုံးနေရတာ အမြတ်လို့ ဆိုနိုင်ကောင်းမယ် ထင်ပါရဲ့။

**ဒီဇင်ဘာ - ၉ ရက် မှ ၁၃ ရက်၊ စနေနေ့ မှ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ထိ
(ခွဲစိတ်ပြီး ၆ ရက် မှ ၁၀ ရက်မြောက်နေ့ထိ)**

စနေနေ့ မနက်ပိုင်းကတော့ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ထူးခြားတယ်။ ဝါရှန်စကီတစ်ယောက် အိပ်ရာမှ နိုးကတည်းက ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ပို့ လူတိုင်း အံ့အားသင့်နေကြရတယ်။ စိတ်ဓါတ်ကျလို့ သူတစ်ယောက်ထဲ နေပါရစေလို့ ပြောနေတဲ့သူက အခုတော့ လူတိုင်းနဲ့ စကား ပြောချင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အောက်ဆီဂျင် လွှတ်ထားတဲ့ ပလပ်စတစ် Tent ထဲကနေ စစ္စတာ ပါပင်ဒီးယက်ကို စကားပြောတယ်။

‘ဒီအကာအရံတွေ ဘယ်တော့ ဖြုတ်မှာလဲဗျ’

‘မကြာခင် ဖြုတ်တော့မှာပါ’

ပြီးတော့ သူ့လက်ဖျံမှာ အိုက်ဆိုပရီလင်းဆေးသွင်းတဲ့ ပိုက်တန်းလန်းကို ပြုပြီး ‘ဒီပိုက်လည်း ဖြုတ်လို့ ရပါပြီ၊ အခု ကျုပ် နေကောင်းပါတယ်။ ဘာမဆို စားလို့ရတယ်။ ဆေးရုံက ကျွေးတာလည်း စားနိုင်ပါတယ်’

စစ္စတာကြီးက ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ‘ကောင်းပါပြီရှင်၊ ပါမောက္ခကြီးကို ပြောပေးပါမယ်’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ကျုပ်ရောက်ပြီး စမ်းသပ်ကြည့်တော့လည်း ဝါရှန်စကီရဲ့ နှလုံးက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အလုပ်လုပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အားလုံး သက်သာ လာပြီမို့ အောက်ဆီဂျင် Tent ရော တစ်ခုတည်းသော အကြောဆေးသွင်းတဲ့ ပိုက်ရော ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ အခုတော့ သူ့ ရင်ဘတ်ပေါ်က အီးစီဂျီ Electrode လေးတွေကလွဲလို့ တို့လို့တွဲလောင်းပိုက်တွေ တစ်ခုမှ မရှိတော့ ပါဘူး။

ပိုးသန့်ထားတဲ့ ရေဒီယိုတစ်လုံး သူ့ကို ပေးထားတယ်။ ရေဒီယိုသတင်း မှာ သူ့အကြောင်း အသံလွှင့်နေတာကို နားထောင်နေတယ်။ ဒီနေ့ဆိုလျှင် ဝါရှန်စကီကို ခွဲစိတ်ပြီးတာ တပတ်ပြည့်ပြီမို့ ဒင်းနစ်ဒါဝေါ လှူထားတဲ့နှလုံးကို Reject လုပ်မလုပ် အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် အရေးကြီးတဲ့ရက်ကို ရောက်လာပြီ။

‘သတင်းမှာ ကြေညာသွားတာ ကြားလိုက်ရဲ့လား’ သူက စစတော့ ဂျော်ဂျီဝေါကို မေးတယ်။

‘ဒီနှလုံးအသစ်ကို ငါက လက်သင့်မခံဘူးလို့ ထင်နေကြရင် အဲဒီလူက အရူးပဲပေါ့’

‘ဘာပြောတယ်’

‘အရူးလို့ ပြောတာလေ၊ ငါ့ဘဝမှာ အခုလိုမျိုး တစ်ခါမှ ကောင်း ကောင်း မနေခဲ့ရဘူး၊ အခုလိုမျိုး တစ်ခါမှ မပျော်ရွှင်ခဲ့ပါဘူး’

ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ့်ကို ပိုပြီး ပျော်ရွှင်ရတဲ့ ဘဝရဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ် နိုင်တဲ့ အချိန်ကာလပါပဲ။ အခုလို ရောဂါလက္ခဏာမရှိဘဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရတဲ့ တစ်မိနစ်တာ အချိန်ဟာ ဟိုတုန်းက ရက်(၁၀၀)နဲ့တောင် နှိုင်းယှဉ်လို့ မရဘူး။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တပ်ဆင်ပေးလိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးနှလုံးကို အပြစ်ဆို စရာ တစ်ချက်မျှမတွေ့ဘဲ ကြေကြေနပ်နပ် လက်သင့်ခံလျက် ရှိပါတယ်။

‘အမျိုးသမီးနှလုံးကို တပ်ထားတော့ အမျိုးသမီးပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ် လာမှာလား’

ဂျော့ဂျီက ရယ်ပြီး ‘မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မိန်းမပုံ ဖြစ်မလာနိုင် ပါဘူး’

‘အသည်းကြောင်တာရော ဖြစ်နိုင်သလား’

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်’

ဆရာမကြီး ပြောတာဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ဒီမိန်းကလေးက သတ္တိခဲပါ။ သူ့ သတ္တိကောင်းမှန်း ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ခုတင်ပေါ်

ကနေ စောင်းလိုမှပြီးတော့ မော်နီတာပေါ်မှာ သူ့ရင်ထဲက အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ နှလုံးခုန်နေတာကို ငေးကြည့်နေတယ်။ သူ့ကြည့်နေတာ မူလပိုင်ရှင် မိန်းကလေးရဲ့နှလုံးလား။ ဝါရှန်စကီရဲ့နှလုံးလား ဆိုတာ ခွဲခြားပိုင်းဖြတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။

နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ပြီးတဲ့နောက် သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး ခံစားချက် ဘယ်လိုနေသလဲလို့ ကျုပ်က မေးတော့ 'ကျုပ် သတိလည်တာနဲ့ ခါတိုင်းနဲ့ မတူဘဲ ထူးခြားနေလို့ ဘာထူးခြားသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဖာသာ စဉ်းစားကြည့် ရတယ်။ အသက်ရှူလို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ဟိုတုန်းကလို မမောတော့ဘူး။ သိပြီ၊ နှလုံးအသစ် တပ်ဆင်ပြီးလို့ပဲ ဆိုတာ ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားပါတယ်။

'ကျုပ်ရဲ့နှလုံး မဟုတ်ဘူး သူမရဲ့ နှလုံး။ အဲဒီနှလုံးက သူ့အတွက် သွေးတွေညစ်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ သွေးလှည့်ပတ်အောင် လုပ်ပေးနေတော့ ကျုပ်ရဲ့နှလုံး ဖြစ်သွားပြီပေါ့'

အဲဒီ(၅)ရက်အတွင်း နှလုံးအသစ်နဲ့ လူ့အသစ်ဖြစ်လာတဲ့ ဝါရှန်စကီကို သူ့ရဲ့ မိသားစုဝင်တွေ လာရောက် တွေ့ဆုံခွင့် ရရှိခဲ့ကြပါတယ်။ သူ့အစ်မ အင်နီတိုင်ဘဲက အခုလို ပြန်ပြောင်းပြောပြပါတယ်။

'သူ့အခန်းထဲ ကျွန်မ ဝင်လာတာနဲ့ 'ဟဲလို အင်နီ'လို့ ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ သူ့ပြုံးတဲ့ပုံက ဟိုအရင် နေကောင်းတုန်းကလို လင်းလက်တဲ့ အပြုံးပါ။ မခွဲစိတ်ရသေးခင်တုန်းကတော့ သူ့ခမျာ ကောင်းကောင်း အသက်ရှူ လို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ကျွန်မကတော့ သက်ဆိုးရှည်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ ကျန်းမာစဉ်တုန်းက လူဝစ္စအတိုင်း၊ အကောင်းပကတိ ပါပဲ ရှင်။

'ပြီးတော့ သူက ပြောသေးတယ်။ 'အင်နီ ရေခဲတွေကြောင့် တံတားကြီး ပျက်ပြီး မြှောပါသွားတဲ့နေ့က ဇာတ်လမ်း ပြောပြစမ်းပါဦး' တဲ့

ကျွန်မက 'လူဝစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအကြောင်းကို ကြံကြံဖန်ဖန် စိတ်ကူးမိတာလဲ'

'ကျွန်တော့်မှာလည်း တနေကုန် ဒီမှာ လှဲနေရင်းနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ တွေးနေမိတာ စုံတကာစေ့နေတာပဲ'

'ဟိုရှေးပဝေသဏီတုန်းကပါ။ လီသွေးနီးယားမှာ နေစဉ်ကပေါ့။ လူဝစ္စက ငယ်ငယ်လေးလေးပဲ ရှိသေးတော့ ကျွန်မတို့က သူ့ကို ပုံပြင်တွေ ပြောပြရတယ်။ အဖေက တောင်အာဖရိက ရောက်နေပြီ၊ အမေက စတိုးဆိုင်လေးမှာ

ညဉ့်နက်တဲ့အထိ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ အမေ မရောက်ခင် ကျွန်မတို့ အကြီး (၃) ယောက်က လူဝစ္စကို ထိန်းရတာပေါ့။

‘ကျွန်မတို့တတွေ ကြွေပြားအဖြူကပ်ထားတဲ့ မီးလင်းဖိုရှေ့မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး အမေ့ကို စောင့်ရင်း ပုံတွေ ပြောပြကြတယ်။ မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်မတို့ အဘွားကပါ ဝင်ပြီး သူတို့တော့ရွာ ဇာတ်လမ်းတွေ ပြောပြတတ်တယ်။ တစ်နှစ်မှာတော့ နှင်းတွေကျလိုက်တာ ရွာကတံတားကြီး ကျိုးပြီး မြောပါသွားသတဲ့။ အဲဒီနေရာရောက်ရင် တံတားကျိုးတော့ လူတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တဖက်ကမ်းကို ကူးကြသလဲလို့ လူဝစ္စက အမြဲမေးတယ်။ သူသာဆိုလျှင် လှေတစ်စင်း လုပ်ပြီး ကူးမယ်လို့လည်း ပြောတတ်တယ်။

‘တခါတလေ ကျွန်မတို့ အစ်မနှစ်ယောက်က သူ့ကို ကျီစားလျှင် ကျွန်မတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်ရောပဲ။ သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲ ရိုက်ရိုက်မငိုဘူး။ သူ မငိုတော့ ကျွန်မတို့က ပိုပြီး စိတ်တိုတယ်။ သွေးတွေရင်တော့ တော်တော် ကြောက်တတ်တယ်။ သွေးတွေ့တဲ့အခါ သူ သေတော့မှာပဲဆိုပြီး ငိုတော့တာပဲ။ နို့မို့ရင်တော့ သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲ ရိုက်ရိုက် မျက်ရည် မထွက်တတ်ဘူး။

‘ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး စဖြစ်တော့ သူက (၃)နှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်။ မြို့ထဲကို ရုရှားတွေဝင်တော့ ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးကြရတာပေါ့။ အဝတ်အစားလေး နည်းနည်းပါးပါး သယ်ပြီး လှည်းတွေနဲ့သွားရတာ။ လှည်းတစ်စီးမှာ လူ(၅၀-၆၀) တောင် ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကို ရုရှားပို့တာလို့ ပြောတယ်။

‘(၇)ရက်နဲ့ (၇)ည သွားပြီးမှ မဲလီတိုပေါ ဆိုတဲ့ မြို့ကို ရောက်တာ။ ပင်လယ်နက်အနီးက ကရီးမီးယားမှာရှိတဲ့ မြို့ပါ။ အဲဒီမှာ ခြေချမိပြီဆိုတာနဲ့ အမေကတော့ နေစရာအိမ်တစ်လုံးရအောင် အရင်ရှာတယ်။ ပြီးတော့ ဈေးထဲမှာ ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ပြီး ခြေစွပ်တွေ၊ ဘိနပ်ကြီးတွေ ဝယ်ပြီး ရောင်းတော့တာပဲ။ အဲဒီမှာနေတဲ့ (၄)နှစ်လုံးလုံး အမေက ဈေးရောင်းပြီးကျွေးရတာ အဖေဆီကတော့ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။

‘နောက်တော့အစိုးရ အပြောင်းအလွဲတွေ ခဏခဏဖြစ်ပြီး လူတွေ ဒုက္ခရောက်ကြတာပဲ။ အစိုးရပြောင်းတာကလည်း ရက်ပိုင်းလပိုင်းနဲ့ ပြောင်းတာ။ ရုရှားအဖြူတွေ တက်ရင် သူများတွေကို သတ်တယ်။ ကွန်မြူနစ်တွေ တက်တော့ ရုရှားအဖြူတွေကို သတ်တယ်။ တက်သမျှ လူတွေက ဈေးဆိုင်တွေကို လုယက်ကြနဲ့ ဘေးကင်းရန်ကင်း နေရတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဦးလေးရောက်လာပြီး အိမ်ပြန်ကြရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။

‘နွားလှည်းတွေနဲ့ အိမ်ပြန်ရတဲ့ခရီးဟာ (၂)လလောက်ကြာတယ်၊ လူဝှေ့က (၇)နှစ်သား၊ သူ့ခမာ (၄)နှစ်ကာလအတွင်း လှည်းတွေနဲ့ ဟိုပြေးဒီပြေး ပြေးလွှားရင်းနဲ့ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတာတယ်။

‘ကျွန်မအထင် အဲဒီနှစ်တွေ အတွင်းမှာပဲ ငိုတဲ့ အကျင့်ပျောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းတတ်သွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

‘လူဝှေ့ ဒီတံတားက နင့်အဘို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အရေးပါ နေရတာလဲ’

‘ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူးဗျာ’

‘စကားပြောရင်း ပြုံးနေပါတယ်၊ နှလုံးအသစ်လဲထားတယ်လို့ ပြောကြတော့လည်း ယုံရမှာပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ မူလနှလုံးကိုပဲ ပြုပြင် တပ် ဆင်တာ ဖြစ်မယ်လို့ထင်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝါရှန်စကီဟာ ပင်ကိုယ် အတိုင်းပဲ၊ နည်းနည်းလေးမှ ပြောင်းလွဲမှ မရှိပါဘူး’

နှလုံးအသစ်က သူ့အလုပ်သူ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ အသည်းတို့ ကျောက်ကပ်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေလည်း ပုံမှန် လည်ပတ် လာတဲ့အတွက် ခွဲစိတ်မှုဒဏ်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ပြုပြင်စရာရှိတာတွေကို အလိုအလျောက် ပြုပြင်နိုင်စွမ်းရှိလာပြီ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတွေဟာ လတ်ဆတ်တဲ့ သွေးအာဟာရကို ပုံမှန် ရရှိတဲ့အခါ နာမကျန်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးကို ပြန်လည်ရှင်သန်လာအောင် ဝိုင်းဝန်းစွမ်းဆောင်နိုင်တယ်၊ ဝါရှန်စကီရဲ့ ခြေသလုံးက ပြည်တစ်စုံနဲ့ အနာကြီးတောင်မှ တော်တော်လေး ကျက်စပြု လာပြီ။

ဝါရှန်စကီရဲ့ ခြေထောက်အနာ ပြန်ကောင်းလာတာကို မျက်ဝါး ထင်ထင် တွေ့မြင်သူ ယောက်ဖတော် ဆော်လီ စကလားက အခုလို ပြောပြ ပါတယ်။

‘ကျွန်တော်က ဝါရှန်စကီရဲ့သားနဲ့အတူ သူ့ဆီသွားတာ၊ ဆေးရုံဝတ် စုံကြီးတွေ ကိုယ့်ယိုးကားယားနဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တော်တော် ရယ်စရာကောင်း နေပုံရတယ်။

‘စန်တာကလော့စ(၂)ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’လို့ ပြောပြီး ‘ခရစ်စမက်တောင် ရောက်ခါနီးပြီပဲ’

‘ပါမောက္ခဘားနဒ်ကတော့ ခရစ်စမတ်လောက်ဆိုလျှင် အိမ်ပြန်ရ မယ်လို့ ပြောတယ်၊ ခရစ်စမတ် ပါတီပွဲ လုပ်ဖို့တော့ ပြင်ထားပေးပါဗျာ၊ ကျုပ် ဆေးရုံဆင်းရမှာပါ’

‘လူဝစ္စ ခရစ်စမတ်ကျရင် တဖြည်းလုံး ဝက်ဝက်ကွဲအောင် နွဲ့ကြတာ ပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင့်ခြေထောက်ကရော ကောင်းပြီလား’

‘ရာနှုန်းပြည့် ကောင်းပြီ’

‘သူနာပြုဆရာမကြီးက အနာကို ကြည့်ကြဦးမလားလို့ ပြောပြီး ပတ်တီးတွေ ခွါပြပါတယ်၊ တကယ့်ကို မယုံနိုင်အောင်ပါပဲ၊ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်မှု မပြုလုပ်ခင်က ခြေထောက်အနာကို တွေ့ဖူးတယ်၊ ခြေထောက်ကြီးက ရောင်ကိုင်းနေပြီး ခြေဖျားတွေဆိုလျှင် ပြာနှမ်းနှမ်းဖြစ်နေတာ၊ အခုတော့ အရောင်ကျတဲ့အပြင် ခြေဖျားတွေလည်း ပြာနှမ်းမနေတော့ဘူး၊ တကယ့်ကို ကျက်နေပြီပဲ။’

‘(၁၀)ရက် ပြည့်တဲ့နေ့မှာလည်း သူနဲ့တွေ့ခွင့်ရတယ်၊ ကျုပ်နဲ့အတူ ဓါတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်ပါ လိုက်ခွင့်ရလို့ လူဝစ္စ စိတ်တိုင်းကျ ဓါတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြသေးတယ်၊ ဓါတ်ပုံဆရာတွေ ပြန်သွားမှ ‘ဘယ်လိုနေသလဲ’ လို့ သူ့ကို မေးတော့ ဝါရုန်စကီက

‘နေထိုင်လို့ကောင်း၊ ဗိုက်ကလည်း ဆာမှဆာ၊ ဗိုက်ဆာလို့ အခု တောင် ဗိုက်နာချင်သလို ဖြစ်လာပြီ၊ သူတို့ ကျွေးသမျှနွားနို့တွေ ဆွပ်ပြုတ်တွေ တစ်စက်မှမကျန်ဘူး၊ အကုန်ပြောင်တာပဲ’

‘သူ့ရဲ့ စကားကို သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျပေမဲ့ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ခဏလောက်နေတော့ ပြန်တာပါပဲ၊ သူ့ရဲ့ အဲဒီနေ့က ပုံစံ မျိုးကိုတော့ နောက်ထပ် မမြင်တွေ့ရတော့ပါဘူး’

နာလန်ဝရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ပြီး ကျန်းမာရေး ယိုယွင်းလာတာ သိမ်မွေ့လွန်းတဲ့အတွက် အစပိုင်းမှာတော့ ဘယ်လိုမှ မသိသာ မမြင်သာဘူး၊ စိတ်ဓါတ်ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်နဲ့ ဝေဒနာနုဿတိ ပွားများနိုင်တဲ့ ကာယကံရှင် လူဝစ္စ တစ်ယောက်သာလျှင် သိကောင်းသိနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဒီဇင်ဘာ - ၁၄ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ (ခွဲစိတ်ပြီး ၁၁ ရက်မြောက်နေ့)

ညတုံးက ဗိုက်နာလို့ဆိုပြီး (၃)ကြိမ် နိုးတယ်၊ နိုးတိုင်းအစား တောင်း တာပဲ၊ ည(၁၁)နာရီခွဲမှာ ပေါင်မုန့် (၂)ချပ် နဲ့ ကြက်ဥမွှေကြော် စားတယ်၊ (၂)နာရီခွဲကျတော့ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနဲ့ နို့တစ်ဖန်ခွက် သောက်တယ်၊ မနက် (၄)နာရီခွဲမှာ နို့ထပ်သောက်တယ်၊ အစာဝင်ရင် ဗိုက်နာတာ သက်သာသွား တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ကြားအချိန်မှာ ကောင်းကောင်း အိပ်ပါတယ်၊ မနက်(၆)

နာရီ အိပ်ရာကနိုးတော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး စိတ်တိုနေတယ်။ မနက်စာစားပြီး မှု နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ တစ်နေ့တာအစီအစဉ်ကို စဉ်းစားရင်းနဲ့ စစွတာပါပင်ဒီယက်နဲ့ ရင်ဖွင့်နေတယ်။

‘မြို့ထဲက လူတွေ အားလုံးများ လာကြတာလား မသိဘူး၊ မြို့တော်ဝန် နဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း မကျန်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒေါက်တာဘော့စ်မန်း ပြောတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား အဖွဲ့သားတွေ၊ သူတို့က ဘယ်ကပါလိမ့်’

‘အမေရိကန်တွေ ထင်တယ်’

‘ကျွန်တော်ကတော့ အမေရိကန်တွေကို သဘောကျပါတယ်။ သူတို့က ကျုပ်တို့ တောင်အပရိကသားတွေလိုပဲ၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခါးနဲ့ ရေရနိုင်မလား၊ ဒီနေ့ ကိုယ်ဘာသာ မုတ်ဆိတ်ရိတ်မလို့’

ကိုယ်တိုင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်နိုင်တာလည်း စွမ်းဆောင်ချက် တစ်ခုဖြစ်လို့ စစွတာကြီးက ဝမ်းမြောက်တဲ့အမူအရာနဲ့ သူ မုတ်ဆိတ်ရိတ်တာကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။

‘ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူ့ဖါသာသူ မုတ်ဆိတ်မရိတ်နိုင်ဘူး ဆိုလျှင် ယောက်ျားမပီသဘူးဗျ’ သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲကြည့်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ် နဲ့ ပြုံးနေတယ်။ ‘မုတ်ဆိတ်ရိတ်တာများ ဘယ်သူမှ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ် ပြောကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီးတောင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်နိုင်ပါတယ်’

‘ရှင်က ကြည့်ကောင်းပါတယ်’

တဖွဲဖွဲရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေထဲမှာ ဝါရှန်စကီရဲ့အကို တယ်ဗီယာနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး အစွရေးအဘရာဟင်တို့ (၂)ယောက်ထိပ်ဆုံးကပဲ။ ဘုန်းတော်ကြီးက တံခါးဘေးမှာ ရပ်နေပြီး လွန်ခဲ့တဲ့(၂၁)နှစ်တုန်းက လူဝစွနဲ့ အင်(န်)တို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့နေ့ကို သူ မမေ့နိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ သူတို့(၂)ယောက်လို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်ကြင်နာကြတဲ့ စုံတွဲကတော့ ခပ်ရှားရှားပါပဲလို့ မှတ်ချက်ချပါတယ်။

‘ခုံထက်ထိလည်း မေတ္တာမပျက် ရှေးကလို ချစ်နေကြဆဲပါ။ ကျုပ်တို့လို ကျုပ်တို့လောက် အချစ်ရူးကြတဲ့သူတွေ ရှိမှရှိပါလေစ၊ ကျုပ်အဖို့ ဒီမိန်းမကို ရတာ တကယ်ကံကောင်းပါတယ်’

‘မင့်ကျန်းမာရေးက တကယ့်ကို ကောင်းနေတာပဲ၊ ဝမ်းလည်းသာတယ်၊ ဂုဏ်လည်းဂုဏ်ယူပါတယ်’

နောက်ပြီးတော့ ဝင်လာတာ မြို့တော်ဝန်၊ သူကတော့ ကိပ်တောင်း မြို့သူမြို့သားတွေကို ဘာစကားများ ပါးချင်ပါသလဲလို့ ကျုပ်ကို မေးတယ်။ ပျော်ရွှင်ဘွယ် ခရစ်စမတ်နဲ့ မင်္ဂလာနှစ်သစ်ပါလို့ နှုတ်ခွန်းဆက်တဲ့အကြောင်း ပြောပေးဖို့ မြို့တော်ဝန်ကို ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ကြောင့် လူတွေ ကျေနပ်သဘောကျခဲ့ကြပါတယ်။

လူဝစ္စရဲ့မရိုး ဂရေစီစကား(လ်)နဲ့ မိသားစုဝင် (၂)ယောက်တို့ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ရောက်လာကြတယ်။ လူဝစ္စက သူမကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ သူမ ချစ်ခင်တဲ့ လူဝစ္စတစ်ယောက်ဟာ အရင်တုန်းက ကျန်းမာရေး အခြေအနေ မျိုး မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သူမကိုယ်တိုင် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရပါပြီ။ အဲဒီနေ့က တွေ့ဆုံကြပုံကို သူမက အခုလို ပြန်ပြောပြပါတယ်။

ကျွန်မနဲ့အတူ လူဝစ္စရဲ့သား မိုက်ကယ်ရယ် သူ့တူမ ချာဗီယာ တိုင်းဘဲရယ် ပါလာတယ်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ဆီလာပြီး ‘မစ္စတာ ဝါရှန်စကီရဲ့အမျိုးတွေမဟုတ်လား၊ ရှင်တို့ လူနာခန်းထဲ ဝင်ပြီး တွေ့ဆုံတာ ကို ရုပ်မြင်အဖွဲ့က ရိုက်ကူးချင်လို့၊ ခွင့်ပြုတယ် မဟုတ်လား’

ရုပ်မြင်ကင်မရာနဲ့ အရိုက်ခံရတာ ကျွန်မအဖို့ စိတ်ကသိကအောက် တကယ်ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ။ အထဲမဝင်ခင် သူတို့ ကင်မရာတွေဆင်တာ စောင့်ရသေးတယ်။ တစ်နာရီလောက်တောင် ကြာမလား မသိဘူး။ လူဝစ္စနဲ့တွေ့ဖို့ မျှော်တော်ဇောနဲ့ မောနေရတဲ့အချိန်မှာ သူတို့က တမှောင့်ပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဆေးရုံဝတ်စုံကြီးတွေ ဝတ်ဆင်ပြီး အထဲဝင် တွေ့ကြရပါပြီ။

မိုက်ကယ်လေးက ရှေ့ ကျွန်မက သူ့နောက်၊ ဆလိုက်မီးတွေက လင်းထိန်နေလို့ လူဝစ္စကိုတောင် တော်တော်နဲ့ မမြင်ရဘူး။ လူဝစ္စကို တွေ့တာနဲ့ ရုပ်မြင်အဖွဲ့သားတွေ ရှိတာလည်း သတိမရတော့ပါဘူး။ ခုတင်ပေါ် ပြေးတက်ပြီး ‘လူဝစ္စ နေကောင်းတယ်နော်’ လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ သူကလည်း ‘အိမ်သူ အိမ်သားတွေ နေကောင်းကြရဲ့လား’ တဲ့ ‘အိမ်ကလူတွေ အားလုံး နင့်အတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့နေကြတာ။ အောင်မယ် နင်က ပို့တောင် ချောလာသဟဲ့’

ကျွန်မတို့ စကားတွေအများကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘာတွေ ပြော သလဲတော့ မှတ်တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ နောက်တော့ ဒေါက်တာဘော့စမန်း ရောက်လာပြီး ‘ကိုင်း တော်လောက်ပါပြီ၊ ကျေနပ်ကြပါတော့’ လို့ ရုပ်မြင် အဖွဲ့က လူတွေကို လှည့်ပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။

ရုပ်မြင်သံကြားအဖွဲ့က လူတွေ ရှင်းသွားတဲ့အချိန်မှာ လူဝစ္စက ခုတင် အစွန်းမှာ ထိုင်နေတယ်။ ကျွန်မက နံရံကိုမှီပြီး ရပ်နေတယ်။ သူက ချာဗီယာကို မေးတယ် 'မင့်အဖေ ဒင်နီယယ်တစ်ယောက် ဘယ်လိုနေလဲ'

'အဖေ့ကိုတော့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာပဲ ထားရတယ်'

လူဝစ္စက ဒင်နီယယ်ကို ညီအရင်းအကိုပမာ ချစ်ခင်ရှာတယ်။ လူဝစ္စက နှလုံးရောဂါလက္ခဏာ ပထမဆုံးအကြိမ် ခံစားရတဲ့အချိန်မှာ ဒင်နီယယ်ကလည်း သွားဖုံးကင်ဆာ ဖြစ်နေတာမို့ သူတို့(၂)ယောက်လုံး ဝေဒနာသည်တွေပါ။ ကင်ဆာကို ခွဲစိတ်ဖယ်ရှားပြီးတော့ (၅)နှစ်လောက် ကောင်းသေးတယ်။ အခုတော့ မူလကင်ဆာကနေ မျက်နှာပေါ်အထိ ပျံ့ပြီး သေဖို့ ရက်စောင့်နေရတဲ့သူ ဖြစ်နေပြီ။

'ဒင်နီယယ် အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ' လို့ ကျွန်မဘက်ကို လှည့်ပြီး မေးပြန်ပါတယ်။

'ချာဗီယာ ပြောသလိုပါပဲ။ အိပ်ယာထ လဲနေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နင်သိတဲ့အတိုင်း သူကလည်း စိတ်ဓါတ်ကြံ့ခိုင်ပါတယ်'

ဒင်နီယယ်ရဲ့ အခြေအနေက သူ့ထက် ပိုဆိုးတယ်ဆိုတာ လူဝစ္စအနေနဲ့ သဘောပေါက်မှာပါ။ ကျွန်မတို့ စကားတွေကြားတာနဲ့ သူ့ မျက်နှာမကောင်းဘူး။ မျက်ရည်တောင်မှ စိမ့်လာတယ်။ ကျွန်မသိတဲ့ လူဝစ္စက ဒီလိုမျက်ရည်လွယ်တဲ့ သူမျိုးမဟုတ်လို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်မတို့ကို မျက်နှာလွှဲပြီး 'ဂရေစီရေ ကျွန်တော် နည်းနည်းပင်ပန်းလို့ ပြန်ချင်ရင်လည်း ပြန်ကြပါတော့လေ'

'အေးပါကွယ်၊ နင်အနားရအောင် တို့ ပြန်လိုက်တော့မယ်နော်'

အဲဒီနေ့ ညနေက ဆွေးနွေးပွဲလုပ်တဲ့ အခန်းထဲမဝင်မီ ဒေါက်တာဘော့စမန်းက နောက်ဆုံးရတဲ့ သွေးအဖြေ လာပြတယ်။ (၄)ရက်အတွင်း သွေးဖြူဥ အရေအတွက် မှန်မှန်တက်လာနေတယ်။ သွေးပါရဂူရဲ့ မှတ်ချက်က 'သွေးဖြူဥတွေရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ထိခိုက်ပြောင်းလွဲမှု တွေ့ရတာ ခုခံအား ချိုးနှိမ်တဲ့ ဆေးတွေကြောင့် ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ရောဂါပိုးမွှား ဝင်တာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်'

ကျုပ်တို့က စတိုးရွိုက်ဆေးတွေကို လျှော့ပေးနေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်က ပခုန်းတွန်ပြီးတော့ ဘော့စီကို ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

‘ဘယ်ကနေ ပိုးမွှားဝင်တာလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ ဗိုက်နာတာတော့ သက်သာလာပုံ ရပါတယ်’

ဒီအကြောင်း ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတော့ စတီးရွိုက်ကြောင့် ဖြစ်မယ်လို့ ကောက်ချက်ချခဲ့ကြပါတယ်။ ပါမောက္ခ အေးက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆီးထဲမှာ ကော်ပရိုပေါ်ဖိုင်ရင် ဓါတ်တွေများနေတာ နှလုံးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင် တယ်။ အသည်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သွေးနီဥတွေ သက်တမ်းစေ့ မနေဘဲ ကွဲကုန်လို့ သွေးအားနည်းတဲ့ ရောဂါကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တခြား အဆိပ်အတောက်တွေကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

‘ကျုပ်တို့ပေးနေတဲ့ စတီးရွိုက် ဆေးတွေကြောင့်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’
‘ဖြစ်နိုင်တယ် ဗျ’

နောက်ဆုံးတော့ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ ရေရေရာရာ သိဖို့ မလွယ်လှပါလား။

ဒီဇင်ဘာ - ၁၅ရက်၊ သောကြာနေ့ (ခွဲစိတ်ပြီး ၁၂ ရက်မြောက် နေ့)

ဝါရှန်တင်တန် တစ်ညလုံးလိုလို ဝေဒနာခံစားနေရပြီး မနက်လင်း တော့ ယောက်ယက်ခတ်သလို ဖြစ်နေတဲ့အပြင် ဘယ်ဘက် ပခုံးစွန်းမှာ အောင့် တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါမျိုးအရင်က မဖြစ်ဖူးပါ။ ပခုံးအောင့်တယ် ဆိုပေမဲ့ ကျန်တဲ့လက္ခဏာတွေအားလုံး ကောင်းနေတာမို့ ကြီးကျယ်တဲ့ပြဿနာ မဖြစ် နိုင်ဘူးလို့ ယူဆရပါတယ်။ စိတ်ချရအောင် ဓါတ်မှန်ရိုက်ကြည့်တော့လည်း ဓါတ်မှန်ဆရာဝန်က နှလုံးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် အရွယ်အစားတွေ ကောင်းတဲ့ အကြောင်း အတည်ပြုမှတ်ချက် ပေးပါတယ်။ အစာအိမ်နာတဲ့ လက္ခဏာလည်း သက်သာလာပြီ။ မျက်စေ့လည်စရာ ဖြစ်နေတဲ့ သွေးဖြူဥအရေအတွက်တောင် ကျလာတာတွေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူနာကတော့ မောပန်းပြီး ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ် နေတယ်။ လူနာတစ်ယောက်ရဲ့ ဝေဒနာကိုစမ်းသပ် စစ်ဆေးချက်တွေနဲ့ ဖော် ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိသေးမီ သူ့ရဲ့ ဟန်ပန်မူရာကနေ ရိပ်စားသိရှိနိုင်ပါတယ်။

ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာ တစ်ခုကတော့ ဧည့်သည်တွေ များလွန်းတဲ့ အချက် ပါပဲ။ ဒီနေ့တော့ ဝါရှန်တင်တန်၊ ဇနီးနဲ့ မိသားစုအပြင် BBC နှင့် CBS ရုပ်မြင် သံကြားအဖွဲ့တို့က တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်းလုပ်ဖို့ ခွင့်ပြုထားပါတယ်။ တခြား ဧည့်သည်တွေတော့ အဝင်မခံတော့ပါဘူး။

CBS ရုပ်မြင်သံကြားအဖွဲ့ ရောက်လာပြီး လူဝစ္စတို့ ဇနီးမောင်နှံကို အခန်းပြင်ဘက် ဝရံတာကနေ မှတ်တမ်းတင် ရိုက်ကူးကြပါတယ်။ ရုပ်မြင် သံကြားအဖွဲ့တွေ ထွက်ခွါသွားပြီးတော့ ဇနီးဖြစ်သူလည်း ခဏပဲ နေပါတယ်။ ဂျော့ဂျီဟောက လူဝစ္စ အိပ်ယာပေါ်လှဲတာကို ကူညီပေးတော့ ဇနီးသည်က ခေါင်းအုံးကို နေသားတကျ ရွှေ့ပေးတယ်။

‘လူဝစ္စ ကျွန်မ အထင်တော့ ရှင် အအေးမိနေတာ ဖြစ်မှာပါ’

‘မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ မောနေတယ်၊ ပခုံးမှာ နာတယ်’

အင်း(န်)ကတော့ ‘ဂျော့ဂျီ သူ အအေးမိနေတယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ဘယ်တော့မှ အအေးမမိပါဘူး’

လူဝစ္စက ဝင်ပြောတယ် ‘သူက ကျုပ်ထက် ပိုသိတယ်ဗျ၊ အအေးမိ တယ်ဆိုမှ သူ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုလျှင်လည်း အအေးမိတယ်ပေါ့ ဗျာ’

‘ပြောပုံက ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သူ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်မ ဘယ် လိုလုပ် ထိန်းရမလဲ’

‘ကြီးနဲ့တုတ်ထားပေါ့ ဗျ’

လူဝစ္စက ‘ဂျော့ဂျီ ငါက မင့်ကို ငါ့လူလို့ ထင်နေတာ’

‘ခင်ဗျား မိန်းမကလည်း ခင်ဗျာလူ မဟုတ်လို့လား’

လူဝစ္စ ဝါရုန်စကီက သူ့လက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်တော့ သူ့ဇနီးက ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။

‘ငါ့ရဲ့ ဘဝအဖော်မွန်ပါကွာ’ လို့ ပြောပြီး သူတို့နှစ်ယောက် တစ် ယောက်လက်ကိုတယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားကြတယ်။ ခွဲစိတ်ပြီးတဲ့နောက် ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် အခုလို လက်ချင်း ထိတွေ့ ဆုပ်ကိုင်ခွင့်ရရှိတာ ဖြစ်ပါတယ်။

‘မင့် ငိုနေစရာ မလိုဘူးကွ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ ပြောတာယုံစမ်းပါ’

ဆွေးနွေးပွဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမရှိပေမဲ့ ဒေါက်တာဖော်ဒါက တော့ လူနာရဲ့ခံတွင်းနဲ့ နှာခေါင်းပေါက်တွေမှာ ကလက်(ဘ်)ဆီရဲလား ပိုး ကောင်တွေ ထပ်မံတွေ့ရှိကြောင်း တင်ပြပါတယ်။ အာခံတွင်း သန့်ရှင်းရေးကို ပိုပြီး ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် လုပ်ပေးဖို့ ညွှန်ကြားကြရပါတယ်။

မကြာခင်မှာ ဗာ(လ်)ရှိုင်းယားဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်။ ‘ခရစ်၊ နှလုံး အစား ထိုးရမည့် နောက်ထပ် လူနာတစ်ယောက် ရောက်လာပြီ’

‘ဒေါက်တာ ဘလေးဘာ(ဂ်)လား’

‘ဟုတ်ပါ၊ ညက အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ သူ့ကို ကြည့်ပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်တွေက ဆေးရုံ လာပို့ကြတယ်၊ နှလုံးကြွက်သားမှာ ဒဏ်ရာထပ်ရပြီ ပေါ့၊ လူက နည်းနည်း ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဝါရှန်စကီအတွက် စိတ်အေး ရတဲ့ အချိန်လောက်အထိတော့ သူလည်း တောင့်ထားနိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့’

သတင်းပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး အဆောင် ဒီ(၁)ဆီ လျှောက်သွားခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ဒေါက်တာဘလေးဘက် ငိုက်မြည်းနေတယ်၊ ဗိုက်ရွဲရွဲပါးအိုနီနီနဲ့မို့ စန်တာကလော့(စ်)နဲ့တောင် တူတယ် လို့ ပြောချင်ပေမဲ့ သူက မရှုနိုင်မကယ်နိုင်အောင် မောနေရှာတယ်၊ စန်တာ ကလော့(စ်)လိုတော့ မပြုံးရယ်နိုင်ပါဘူး။

‘ဒေါက်တာဘလေးဘက် ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လာ နှုတ်ဆက်တာပါ’

‘တွေ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ ဗျာ၊ ကျုပ် တော်တော်ကို နေရဆိုးနေပါတယ်’ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဝါရှန်စကီတုန်းက မောတာထက်တောင် ပိုဆိုးတယ်။

‘နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသတာ လုပ်ပေးနိုင်တဲ့အကြောင်း သိရဲ့လား’ ‘သိပါတယ်’

‘အဲဒီလို နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်လို သဘောရ သလဲ’

‘မြန်မြန် လုပ်ပေးနိုင်လေ ကောင်းလေပေါ့၊ လူနာတစ်ယောက်အနေ နဲ့ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်စရာ ရှိတာ လုပ်ပါ့မယ်’

သူ့မှာ ကြောက်စိတ်ရှိမရှိ သူ့မျက်လုံးကို စေ့စေ့ကြည့်တော့လည်း ကြောက်တဲ့ အရိပ်လက္ခဏာ လုံးလုံး မတွေ့ရပါ။

‘ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ထပ်ပြီး လာကြည့်ဦးမှာပါ’

ကျုပ်လည်း ဆေးကျောင်းမှာရှိတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ရုံးခန်းကိုသွားပြီး အလုပ် လုပ်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ သတင်းထောက်တွေ၊ ခါတ်ပုံသမားတွေနဲ့ တယ်လီဖုန်း တဂွမ်ဂွမ် ဆက်နေတာတွေကြောင့် အလုပ်ကောင်းကောင်း မလုပ်ရပါဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘော့စီထံက တယ်လီဖုန်း ဝင်လာတယ်။

‘ဝါရှန်စကီရဲ့ ရင်ဘတ်ခါတ်မှန်ကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လာကြည့်ရင် ပိုကောင်းမယ်၊ အဆုတ်မှာ အဖြူစက်တခု တွေ့တယ်၊ သေးတော့သေးပါရဲ့၊

အရေးကြီးချင်မှလည်း ကြီးမှာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာလဲဆိုတာ စဉ်းစား မရလို့ပါ’

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချလိုက်တာနဲ့ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီ။

ဆေးရုံဆီကို ကားနဲ့ပြန်သွားပြီးတော့ အဆောင် ၈(၂)ရှိရာကို လှေကား တစ်ထပ်ကျော် တစ်ထပ်ကျော် အပြေးတက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဘော့စီက ဝါရှန် စကီရဲ့အခန်းထဲကနေ ဓါတ်မှန်တစ်ချပ် ကိုင်ပြီး ထွက်လာနေတယ်။ သူက သူ့များတွေ ဂရုမမမိတဲ့ ဘယ်ဘက်အဆုတ်က အဖြူစက်လေးတစ်ခုကို ထောက်ပြပါတယ်။

‘သွေးကြောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်။ ပုံဟောင်းတွေနဲ့ ယှဉ် ပြီး ကြည့်ရမှာပေါ့’

ပုံဟောင်းတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်တော့လည်း မကွာခြားလှဘူး။

‘ပြီးတော့ လူနာက အဖျားသွေး ရှိနေတယ်။ ပခုံးနဲ့ ရင်ဘတ်တွေမှာ လည်း နာတယ်လို့ဆိုတယ်’

တကယ်တော့ မားရိုးယပ်ရဲ့ အိမ်မှာ ပါတီပွဲတစ်ခု သွားစရာရှိပါတယ်။ မသွားတော့ပါဘူးလေ။ ဒီမှာပဲ နေလိုက်တာကောင်းမယ် ထင်ပါရဲ့။

ဒီဇင်ဘာ - ၁၆ရက်၊ စနေနေ့ (ခွဲစိတ်ပြီး ၁၃ ရက်မြောက် နေ့)

ကိုအက်ဗင်တာက မနက်စောစော ဖုန်းခေါ်ပြီး တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောပါတယ်။ ‘အသက်ရှူသံက ပုလွေမျှတ်တဲ့ အသံမျိုးဖြစ်နေလို့ နမိုးနီးယား ဖြစ်နေပုံရတယ်။ လူကလည်း သိပ်ပြီး ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိဘူး’

ဒီလိုဆိုရင် အဆုတ်ထဲ ပိုးမွှားဝင်ပြန်ပြီး ထင်တယ်။ ဘယ်ကလာတဲ့ ဘယ်လို ပိုးမွှားပါလိမ့်။

ဝါရှန်စကီရဲ့ ခုတင်ကို ခေါင်းရင်းဘက်က နဲနဲမြင့်ထားပြီး လူကိုလည်း နည်းနည်း ထောင်ထားရတယ်။ ဒီနေ့မနက် သူ့ဘေးမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ချ ထားတာတွေ့ရတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို နှုတ်ခွန်းဆက် မေးမြန်းတော့ ‘ဆိုးတယ်ဗျာ၊ မကောင်းပါဘူး’ လို့ ပြောပါတယ်။

အသံက ကွဲအက်အက် ဖြစ်နေပြီး မျက်ကွင်းညှိနေတယ်။ အသက်ရှူ လည်း မြန်နေတယ်။ သွေးခုန်နှုန်းက (၁၀၀)၊ သွေးပေါင်ချိန်က အပေါ်သွေး (၁၀၅)၊ အဖျားတိုင်းတော့ (၁၀၁.၆) ဖါရင်ဟိုက်။

‘ကျွန်တော် တော်တော်လေး မောနေတယ်၊ ဒီနေရာမှာလည်း နာတယ်’ လို့ ပြောပြီး ရင်ဘတ် ဘယ်ဘက်ခြမ်းကို လက်နဲ့ပြပါတယ်။ ‘ပြီးတော့ ဒီဘက်အထိ ထိုးသွားတယ်’ ဘယ်ဘက်ပခုံးနဲ့ လည်ပင်းကို ထိုးပြပါတယ်။

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ကိုအတ်ဘက် လှည့်ပြီးတော့ ချောင်းဆိုးသလား၊ သလိပ်ရသလား မေးကြည့်တဲ့အခါ . . .

‘ချောင်းနည်းနည်း ဆိုးတယ်၊ သလိပ်မထွက်ဘူး’

‘ဟုတ်ပါပြီ’ ကျုပ်က လူဝှက်ကို မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြပြီး ‘ခင်ဗျားကို ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် ထားဖို့လိုတယ်၊ ရုပ်မြင်သံကြား ရိုက်ကူးရေးလည်း လုပ်ခွင့် မပြုဘူး’

သူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သူ့ရဲ့အဖြစ်မှန်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်ဆီက သဲလွန်စရလိုရငြား ကျုပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေလိုက်သေးတယ်။

ထပ်ပြီးရိုက်တဲ့ ခါတ်မှန်တွေက ကျုပ်တို့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတာ မမှားကြောင်း အခိုင်အမာ သက်သေထူခဲ့ပါတယ်။ ဘော့စီတွေတဲ့ အဖြူစက်လေးက အဆပေါင်းများစွာ ကြီးထွားလာတယ်။ အဆုတ်ကို ရောက်ရှိလာတဲ့ ပိုးမွှားကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါလေးဟာ အခုတော့ အဆုတ်(၂)ဖက်လုံးကို လျင်လျင် မြန်မြန် ယုံ့နဲ့လာနေပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ထိထိရောက်ရောက် ကုသဖို့ အရေးတကြီး လိုအပ်နေပါပြီ။ အကြောင်းရင်းက ဘာများပါလိမ့်။

နမိုးနီးယား ဖြစ်နိုင်သလို အဆုတ်ရဲ့ သွေးကြောထဲမှာ သွေးခဲကြောင့် ပိတ်သွားလျှင်လည်း ဒီလိုပုံမျိုး ဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါတယ်။ သွေးခဲက တစ်ခုတည်း မဟုတ်လျှင် နေရာအနှံ့အပြားမှာ သွေးလှည့်ပတ်မှု ပြတ်တောက်ပြီး ခါတ်မှန်မှာ အခုတွေ့တဲ့ ပုံရိပ်မျိုး တွေရနိုင်ပါတယ်။ သွေးခဲပိတ်တာဆိုလျှင် သွေး ထပ်မခဲရအောင် သွေးကြဆေး ပေးရမယ်။ ပိုးမွှားကြောင့်ဖြစ်တာဆိုလျှင် ပဋိဇီဝ ပိုးသတ်ဆေး ပေးရမယ်။ ကုထုံးက သတ်သတ်စီ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ မခွဲခြားနိုင်တဲ့ ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမည့် အနေအထားကို ရောက်ရှိနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဖွဲ့သားတွေအားလုံး ဆရာဝန်များ အခန်းမှာ စုဝေးကြတဲ့အခါ ကျုပ်ကတော့ နမိုးနီးယားရယ်လို့ ကျိန်းသေ ပြောနိုင်တဲ့ အထောက်အထား မရှိသေးတဲ့အတွက် Infarct လို့ ထင်မြင်ယူဆတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

ဒေါက်တာသက်ချာကတော့ တွေ့နေကျ အမျိုးအစား မဟုတ်တဲ့ နမိုးနီးယား ဖြစ်မယ်ထင်ကြောင်း သူ့ အယူအဆကို ပြောပြပါတယ်။

‘Infarct ဖြစ်နေတာကို နမိုးနီးယားအနေနဲ့ ကုနေလျှင် လူနာ သေ နိုင်တယ်’

ဒေါက်တာဖော်ဒါကလည်း အခုလို ဝင်ပြောသေးတယ်။

‘နယူမိုကော့ကပ်စပိုး မရှိဘဲနဲ့ ပင်နီစလင်ဆေးတွေ ပုံအောပြီး ပေး လိုက်မိလျှင် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းက အကာအကွယ်ပေးတဲ့ ဘက်တီးရီးယားပိုးတွေပါ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းပြီး ကလက်ဘစ်ယဲယားလိုမျိုး အခွင့်သာလျှင် ရန်မူဖို့ချောင်း နေတဲ့ ရောဂါပိုးတွေ ဝင်ရောက်လာလိမ့်မယ်’

ဒါလည်း ဆရာဝန်တွေ အားလုံးနားလည် သိရှိကြပြီးသား ဖြစ်တဲ့ အပြင် ဆုံးဖြတ်ရ ခက်ခဲလှတဲ့အတွက် ဘယ်သူမှ ဘာမှ မပြောကြတော့ပဲ နှုတ်ဆိုတ်သွားကြပါတယ်။ ကျုပ်ကပဲ ပိုးမွှားဝင်ရောက်တယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသား မသိရသေးခင် Infarct အနေနဲ့ ကုသဖို့ ဆုံးဖြတ် ပေးလိုက်တော့ အားလုံးက လက်ခံကြပါတယ်။

ကျုပ်တို့ ဟက်ပရင် ထိုးဆေး စပြီး ပေးကြပါတယ်။ နေ့လည်(၁)နာရီ ကျော်ကျော်လောက် ဗာ(လ်)ရှိုင်းယား လူနာခန်းထဲ ဝင်တဲ့အချိန်လောက်မှာ ဝါရှန်စကီ ချောင်းဆိုးလိုက်တာ ပထမဆုံးအကြိမ် သလိပ်ထွက်လာတယ်။

‘နမိုးနီးယား လူနာတွေမှာ တွေ့နေကျ သံချေးရောင် သလိပ်ပဲ’ လို့ ဒေါက်တာဗားလ်က ကျုပ်ကို ပြောပါတယ်။ ‘ဒါကိုတော့ ပင်နီစီလင်က ကောင်း ကောင်း နိုင်နင်းတဲ့အတွက် မကြာခင် ဒေါက်တာဖော်ဒါရဲ့ မှတ်ချက်မှာ အဖြေ ပေါ်ပါလိမ့်မယ်’

ဖော်ဒါက သူ့ရဲ့တွေ့ရှိချက်ကို ဖတ်ပြတော့ ထူးထူးခြားခြား စိတ် လျှပ်ရှားနေတယ်။ နယူမိုကော့ကိုင်း ပိုးတွေ အမြောက်အမြားတွေရသတဲ့။ ကျုပ်တို့လည်း ဟက်ပရင်းကို ပေးမြဲအတိုင်း ဆက်ပေးပြီး ပင်နီစီလင် ယူနစ် သန်း ၂၀ ကို အမြန်ဆုံး စတင် ထိုးပေးခဲ့ပါတယ်။ လူနာက အဖျား (၁၀၂.၂) ဒီဂရီဖီရင်ဟိုက် ရှိတယ်။ ချောင်းဆိုးပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပါတယ်။

ဘော့စီကို ‘အချိန်မီ အုပ်မိလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့’ လို့ ကျုပ်က ပြော တော့ သူက စိတ်မပျံ့တပါနဲ့ ‘အဲဒီလို ဖြစ်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်ဗျာ’ လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

ညနေပိုင်းမှာလည်း စုပေါင်းဆွေးနွေးပွဲ ထပ်လုပ်တယ်။ နောက်ထပ် ရိုက်တဲ့ ဓါတ်မှန်တွေအရ နယူမိုကော့ကယ် နမိုးနီးယားဖြစ်ကြောင်း ပိုမိုသိသာ

ထင်ရှားလာပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီပြဿနာကို ထိန်းချုပ်နိုင်မယ်လို့ ယူဆခဲ့ကြပါတယ်။

ဝါရှန်တင်ကို ထပ်ပြီး ကြည့်ရှုစစ်ဆေးဖို့ သွားတော့ အခန်းထဲမှာ စစ္စတာပါပင်ဒီရက်ကို တွေ့ရတယ်။ တကယ်တော့ ဒီဆရာမကြီးက အနား နှစ်ရက်ရတာကို တစ်ရက်ပဲယူပြီး အလုပ်ပြန်ဝင်နေတာ။ ဝါရှန်တင်ကတော့ အိပ်ပျော်နေရှာတယ်။ အသက်ရှူသံတော့ ပြင်းတယ်။ အပူချိန်(၁၀၃. ၈) ဖါရင်ဟိုက်၊ ဝါရှန်တင်တစ်ယောက် ဒီရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ အရင်လို မဟုတ်တော့ဘဲ လုံးလုံးကြီးပြောင်းလွှဲသွားပြီ။

‘နားရက် မပြည့်သေးဘဲ ဘာလို့ ပြန်လာတာလဲ’

သူမက လူဝစ္စကို လှည့်ကြည့်ပြီး ကျုပ်ကို မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းရမ်းပြပါတယ်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ စစ္စတာကြီးရယ်’

ဒီဇင်ဘာ - ၁၇ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ (ခွဲစိတ်ပြီး ၁၄ ရက်မြောက် နေ့)

တယ်လီဖုန်း မဆက်တော့ဘဲ ဝါရှန်တင်ရဲ့ အခန်းကို တန်း သွားခဲ့တယ်။ လူနာက မျက်စေ့မှိတ်ပြီး လှဲနေချိန်မှာ စစ္စတာပါပင်ဒီရက်က ရေဖတ်တိုက်ပေးနေတာ တွေ့ရတယ်။

‘လူဝစ္စ ဘယ်လိုနေလဲ’ ကျုပ်က မေးတော့ မျက်စိဖွင့်ပြီး ခေါင်းရမ်းပြတယ်။ နံနက်စာ လာပို့တော့လည်း ခေါင်းပဲ ရမ်းပြတယ်။

‘လူဝစ္စ ခင်ဗျား အစာတော့ စားမှဖြစ်မယ်’

‘ကျွန်တော် မစားနိုင်လို့ပါ ဒေါက်တာ’

အဲဒီနေ့ မနက်ထပ်ရိုက်တဲ့ ခါတ်မှန်မှာလည်း တိုးတက်မှုမရှိပါ။ ဝါရှန်တင်ရဲ့အဆုတ်ထဲ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေတာ နယူမိုကော့ကယ် ဘက်တီးရီးယားအပြင် အခြားရောဂါပိုးတွေ ရှိလေမလား၊ နှလုံးကတော့ ကောင်းတယ်။ နှလုံးအသစ်ကို ဝါရှန်တင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က လက်သင့်မခံတဲ့ အရိပ် လက္ခဏာ တစ်စုံတရာ မတွေ့ရဘူး။

ဒေါက်တာဖော်ဒါက သူ့ရဲ့ တွေ့ရှိချက်ကို အခုလို ဖော်ပြပါတယ်။

‘ပင်နီစီလင် ပေးလိုက်တော့ နယူမိုကော့ကယ် ပိုးတွေ ဝပ်သွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မနေ့က စစ်ဆေးတဲ့ သလိပ်မှာ ကလက်ဘဆီယံလားပိုးတွေ ပေါက်

ဖွားနေတာ ထပ်မံတွေ့ရှိရပါတယ်။ ဆူဒိုမိုနပ်(စ်)ပိုးကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ရှိ တာဖြစ်ပါတယ်’

ဆူဒိုမိုနပ်စ်ဆိုတဲ့ ရောဂါပိုးက နည်းနည်း ရှားပေမဲ့ အန္တရာယ် အလွန် ကြီးပါတယ်။ ဒေါက်တာဖော်ဒါက ကက်ပလိုရီဒင်းဆေး(၁)ဂရမ်ကို ရှစ်နာရီခြား တစ်ကြိမ် ပေးရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ညနေပိုင်း ဓါတ်မှန်မှာ အဆုတ်ထဲ အဖြူရောင်တွေ ပိုမိုကျယ်ပြန့် လာတာ တွေ့ရတယ်။ ဒေါက်တာဖော်ဒါက နယူမိုကော့ကိုင်း ပိုးတွေ မရှိတော့ ဘူးလို့ ဆိုပေမဲ့ လူနာကတော့ မသက်သာသေးဘူး။ အခုဖြစ်နေတဲ့ နမိုးနီးယား ရောဂါဖြစ်စေတဲ့ပိုးဟာ မှီ သို့မဟုတ် ဗိုင်းရပ်ပိုးအသစ်တစ်ခုကြောင့်သာ ဆို လျှင် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဝါရှန်စကီရဲ့အသက်ကို ကယ်နိုင်ဖို့ လွယ်မှ လွယ် ပျံ့မလား။

လူနာရဲ့ အခြေအနေကလည်း နာရီပိုင်းနဲ့အမျှ ပိုပိုဆိုးလာတယ်။ အသက်တစ်ချက်ရှူဖို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းကန် နေရတယ်။ ရင်ဘတ်အောင့် တာကလည်း လက်တွေ့ ခြေတွေအထိ ပျံ့နေနေပြီ။ သူ့ကို ဟိုဘက်ဒီဘက် စောင်းတာမျိုးတောင် အလုပ်မခံနိုင်တော့ဘူး။

ညသန်းခေါင်ကျော်ကျော်လောက် သူ့ကို သွားကြည့်တော့ မအိပ်ဘူး။ နိုးနေပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက် တင်ထားတယ်။ လက်မှာတော့ ဆေး သွင်းတဲ့ ပိုက်တွေက တန်းလန်း၊ နှာခေါင်းပေါက်မှာ အစာသွင်းတဲ့ ပိုက်တွေ ရှိနေလို့ ပါးစပ်နဲ့အသက်ရှူနေရတယ်။ ‘ကျုပ်တော့ ခရစ်စမတ်အမီ အိမ်ပြန် ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အချီတိုင်း ရှုံးနေတဲ့ လက်ဝှေ့သမားလို ဖြစ်နေပြီ’

‘ဒီနေ့ဒီရက်မှာ အရှုံးဘက် နည်းနည်း ရောက်နေပေမဲ့ ကျုပ်တို့က သက်သာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ဦးမှာပါ’

‘ဟုတ်ပါ့မလား ဆရာ ’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီလိုပဲ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထား ပါတယ်’

သူက ကျုပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို စိတ်ဓါတ် ခွန်အားပေးဖို့လာတာ သူကတောင် ကျုပ်ကို ပြန်ပြီး စိတ်ဓါတ်ခွန်အား ပေး နေသလိုပဲ။

ကျုပ်က သူ့ လက်ကိုထိတော့ သူက ကျုပ်လက်ကို ယူပြီး ဆုပ်ထား လိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော် ဆရာကို ယုံပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူဝစ္စရယ်’ ကျုပ် မျက်ရည်စို့တာ သူ မမြင်ရအောင် လှည့်ပြန်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီဇင်ဘာ - ၁၈ရက်၊ တနင်္လာနေ့ (ခွဲစိတ်ပြီး ၁၅ ရက်မြောက် နေ့)

အပြောင်းအလွဲ မြန်ဆန်တဲ့ မနက်ပါပဲ။ ဝါရှန်စကီက အားမရှိတရှိနဲ့ ကျုပ်ကို လက်မလေးထောင်ပြတယ်။ တကယ်တော့ မဖြစ်မနေ အားတင်းပြီး လုပ်ရတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့ခမျာ အသက်ရှူရတာတောင် မချိမဆန့်ပါ။ နှလုံးကတော့ အသက်ရှူမဝတာနဲ့ ကာမိအောင် လိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်ပေးနေတယ်။ လက်ဖျားခြေဖျားတွေမှာ သွေး သိပ်မရောက်လို့ အေးစက်နေပြီ။ ရင်ဘတ် ဓါတ်မှန်ရိုက်တော့ အဆုတ်ထဲက အဖြူစက်လေးတွေ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်ကာ ရောယှက်နေပါပြီ။

ရုံးခန်းကိုသွားပြီး ခွဲစိတ်ဖို့ စီစဉ်ထားတာတစ်ခု ဖျက်လိုက်ရတယ်။ ယူရပ်မြင်သံကြားဌာနက အယ်ဒီ စထိန်းဟတ်ဒ်က ကျုပ် ဝါရှန်တန်သွား ဖို့ ရက်သတ်ထားပြီး ဖြစ်တဲ့အကြောင်း တယ်လီဖုန်းဆက်ပါတယ်။ ကျုပ်က မသွားနိုင်သေးကြောင်း ပြန်ပြောတော့ သူက ဇွတ်အတင်း စကားကြောရှည် နေလို့ ဖုန်းချပစ်လိုက်ရတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီလို ကျုပ် ပြုမူတာ အမှားပဲ။ ဝါရှန်စကီရဲ့ အခြေအနေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သတင်းဌာနတွေကို ပြောလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ညဂျူတီကျလို့ မျက်တွင်းချောင်နေတဲ့ ဒေါက်တာဘော့စီ ဝင်လာပြီး ခြေပစ် လက်ပစ်နဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ‘ကျုပ်တို့ရဲ့ တိုက်ပွဲက တကယ်ဧရာမ တိုက်ပွဲပါလား’ အသားစစစ်ဆေးတဲ့ ရောဂါဗေဒပါရူ ဒေါက်တာဘိုသာက အစည်းအဝေးကို ခပ်စောစော ရောက်လာပြီး ကျုပ်တို့ကို တစ်ချက်လောက် စောင်းငဲ့ကြည့်ရှုပေမဲ့ လူနာရဲ့ အခြေအနေကိုတော့ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မေးဖော်မရဘူး။

မကြာခင်မှာ လူစုံတက်စုံ ရောက်ရှိလာပြီး အစည်းအဝေးခန်းတစ်ခုလုံး ပြည့်လျှံသွားပါတယ်။ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးပြောဆိုရမည့်နေ့ပေါ့။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လက်ရှိအနေအထားကို သုံးသပ်ကြည့်တဲ့အခါ သွေးအဖြေတွေက ဘက်တီးရီးယားဝင်ရောက် ပျံ့နှံ့နေတယ်လို့ ညွှန်ပြပေမဲ့ ပိုးမွှားပါရူ ဒေါက်တာဖေါ်ဒါက ဘက်တီးရီးယားပိုး တစ်စုံတရာ မတွေ့ရှိပါဘူး။ ဝိုင်းရပ်တို့ မှီတို့လည်း မတွေ့ပါဘူးလို့ဆိုပါတယ်။

ပါမောက္ခအီးလ်(စ)က အခုလို ဝင်ပြောပါတယ်။ ‘ပိုပြီးဆန်းတာက ဆီးထဲမှာ ဒဲလ်တာ အမိုင်နိုလဲဗျူလီနစ်အက်ဆစ် တွေရှိတာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် တစ်သက်တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးဗျ။ ဘာရယ်လို့ အသေအချာ မပြောနိုင်ပေမဲ့ အင်ဇိုင်းတစ်မျိုးမျိုး ပြုတ်ထွက်နေပုံရတယ်’

နောက်ထပ် ရောက်လာတဲ့ သွေးအဖြေကို ဘော့စီက ကျုပ်ဆီ ကမ်း ပေးလိုက်တယ်။

‘အောက်ဆီဂျင် Tent မှာ ပြန်ထားမှဖြစ်မယ်’

သွေးထဲမှာ အောက်ဆီဂျင် သယ်ဆောင်နှုန်း(၁၀၀)ကနေ (၇၀)ထိ ထိုးကျသွားတယ်။ အခြေ အနေက တစ်စတစ်စ ပိုဆိုးလာပြီ။

‘သနားပါတယ်ဗျာ၊ အောက်ဆီဂျင် Tent ဖြုတ်တုန်းက သူ့ခမာ ဝမ်းသာနေရှာတာ’ ဘော့စီ ပြောတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဇင်ဘာ - ၁၉ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ (ခွဲစိတ်ပြီး ၁၇ ရက်မြောက် နေ့)

အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရပ်နှစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ ဝါရှန်စကီဟာ အိပ်ရာ က နိုးတာနဲ့ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပြီး စကားလုံးကွဲအောင် မပြောနိုင် တော့ဘူး။ ကိုအတ်ဗင်တာက သွေးထဲမှာ သကြားဓါတ် လျော့နည်းလို့ဖြစ်မှန်း သိလိုက်တော့ နှာခေါင်းပိုက်ထဲကနေ ဂလို့ကိုး(စ်)နည်းနည်း ထည့်ပေးလိုက် တာနဲ့ သက်သာသွားပါတယ်။ ပြီးတော့ သွေးအဖြေရောက်လာတယ်။ သွေးဖြူဥ တွေ အရမ်းကျနေတယ်။

အရေးပေါ်အခြေအနေ ဖြစ်တဲ့အလျောက် အဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံး အမြန်ဆုံးတွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးကြရပါတယ်။ သွေးဖြူဥတွေ ဖြည့်တင်းပေးရသလို ဟေမိုဂလိုဘင်ကလည်း ကျနေတော့ သွေးသွင်းဖို့ပါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ကြပါ တယ်။ သွေးဖြူဥ သွေးနီဥတွေ သွင်းပေးလိုက်တာနဲ့ ပြန်တက်လာပေမဲ့ ကြာကြာ မခံဘူး။ ခဏနေတော့ ပြန်ကျသွားတယ်။ သွေးနောက်တစ်ပုလင်း ထပ်သွင်း တာလည်း ထိုနည်း၎င်းပဲ။ သဲထဲရေသွန်သလို ဖြစ်ပါကလား။

ကျုပ်တို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစား ကုသပေးကြသော်လည်း သူ့ရဲ့ အဆုတ် တွေက ကျုံ့ကျုံ့ လာနေပြီ။ အောက်ဆီဂျင်ပြတ်လပ်တဲ့အတွက် လူက ပြာနှမ်း နှမ်း ဖြစ်လာတယ်။ အသက်ရှူစက် တင်ပေးရတော့မယ်။ အသက်ရှူစက် တင်တာနဲ့ စကားပြောဆို ဆက်သွယ်လို့ မရနိုင်တော့တဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်။

တနည်းအားဖြင့်တော့ ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားရှာပြီ။ လူနာကတော့ လည်ပင်းမှာ အပေါက်ဖောက်ရမှာကို ဘယ်လုပ်ခံချင်ရှာမလဲ။

အင်(န်)ဝါရှန်စကီကို သတင်းထောက်တွေ ဝိုင်းအုံပြီး မေးနေကြတယ်။ 'လူဝစ္စ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား'၊ သတင်းထောက်တွေကို အရေးမစိုက်ဘဲ ဘာမှ ပြန်မပြောမိဖို့ ကျုပ်က သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး မှာရတယ်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ အခြေအနေကို သိချင်ရှာတဲ့ သူမကိုတော့ 'သူလည်း ကြီးစားပြီး တောင့်ခံနေပါတယ်။ ထူးခြားတာနဲ့ အသိပေးပါမယ်' လို့သာ အဖြေပေးနိုင်ပါတယ်။ 'ကောင်းပါပြီ ဆရာ၊ ဘုရားသခင် ကောင်းခိုး ပေးပါစေ'

**ဒီဇင်ဘာ - ၂၀ ရက် မှ ၂၁ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မှ ကြာသပတေးနေ့ထိ
(ခွဲစိတ်ပြီး ၁၇ ရက် မှ ၁၈ ရက်မြောက်နေ့ထိ)**

ရှေ့မှာလည်း လမ်းမတွေ့ရ၊ နောက်ကြောင်းလည်း ပြန်လှည့်လို့မရတဲ့ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ ရောက်ရှိနေတာ ဖြစ်တယ်။ လျင်လျင်မြန်မြန် ယိုယွင်းနေတဲ့ လူနာနဲ့ အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်း ဟန့်တားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး။

နေ့လည် (၁)နာရီ ကျော်ကျော်လောက်မှာ ဒေါက်တာဖေါ်ဒါက ပိုးမွှားစစ်ဆေးချက် အဖြေလာပြပါတယ်။ 'ဒီဇင်ဘာလ (၁၉)ရက်နေ့က ရယူထားသော သလိပ်နမူနာတွင် ကလက်(တ်)စီယဲလားနှင့် ဆူဒိုမိုးနပ်စ်ပိုး အမြောက်အမြား တွေ့ရှိရသည်။ ထိုပိုးများကြောင့် အဆုတ်နှစ်ဖက်လုံး ပြင်းထန်စွာ ရောင်ရမ်းလျက်ရှိကြောင်း ယူဆရသည်'။

'ဘုရားရေ ဒီရောဂါ ပိုးတွေက အမြဲအတူတွဲလို့ ပါလား'

'ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘူး' လို့ ဘော့စိက ပြောပါတယ်။ 'ဒီပိုးတွေ ပျောက်တော့ ပျောက်သွားသေးတယ်၊ သူတို့က ခံတွင်းထဲမှာ ရှိနေတာဆိုတော့ အဆုတ်ထဲကို လွယ်လင့်တကူ ရောက်နိုင်တာပေါ့။ နယူးမိုကော့ကိုင်း ပိုးတွေကို နှိမ်နင်းပြီးတဲ့နောက် ဒီပိုးအသစ်တွေ နေရာဝင်ယူပြီး ထကြွသောင်းကျန်းကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ပင်နီစီလင် ဆေးထိုးလိုက်တော့ ရောဂါတစ်မျိုးတော့ ပျောက်ပါရဲ့၊ ဝါရှန်စကီမှာ ခုခံကာကွယ်ရေး စနစ် ကင်းမဲ့နေတော့ တခြား ရောဂါပိုးတွေ ဝင်လာကြတာပေါ့။ ကလက်ဘစီယဲလားနဲ့ ဆူဒိုမိုးနပ်စ်ပိုးတွေဟာ ကျုပ်တို့ ဆရာဝန်တွေ မရိပ်စားမိခင်အချိန်မှာ အဆုတ် နေရာ အနှံ့အပြား ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ပြီး ဖြစ်နေပါပြီ။

သက်သာခွင့်ရတဲ့ အချိန်က တစ်စတစ်စလျော့ပါး သွားပြီ။

ဒေါက်တာဖော်ဒါ ပြောတဲ့ အသုံးပြုနိုင်တဲ့ ပဋိဇီဝဆေး (၃)မျိုးလုံး ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူ့ပေါင်မှာ ဆေးထိုးပေးမယ် လုပ်တုန်း ဝါရှန်စကီ နီးသွားတယ်။ 'လူဝစ္စ ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်နော်၊ ခင်ဗျား စိတ်မလျော့ဘဲ အားတင်းထားစမ်းပါ။ ကျုပ်ပြောတာ ကြားရဲ့မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား အဆုတ်ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ပိုးမွှားတွေကို ကျုပ်တို့ တပ်အပ်သေချာသိပြီမို့ ကုသမှု စနေပါပြီ'

ဝါရှန်စကီက မျက်စိဖွင့်ကြည့်တယ်။ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ အသံမထွက်နိုင်လို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ လည်ချောင်းမှာ ဖောက်ပြီးတပ်ထားတဲ့ ပိုက်ကို ထိုးပြနေပါတယ်။

'ခင်ဗျား ပြောချင်တာတွေ ကျုပ်သိပါတယ် ဗျာ'

တကယ်တော့လည်း ပြောမထွက်တဲ့ သူ့ရင်ဘတ်က စကားတွေက သိပ်ပြီး အရေးကြီးလှပါဘူး။ သူမှာ အသက်ရှင်နေဖို့အချိန် သိပ်မကျန်တော့ ဘူးဆိုတာ ကာယကံရှင်နည်းတူ ကျုပ်တို့ အားလုံးလည်း ရိပ်စား နားလည်ပြီး ထပ်တူထပ်မျှ စိတ်ထိခိုက် နေကြရပါတယ်။

လက်ရှိပြဿနာကတော့ ဝါရှန်စကီကို အသက်ဆက်ပေးနေတဲ့ သူ့ရဲ့ အဆုတ်ထဲက လေအိတ်အကြွင်းအကျန်လေးတွေ ပိတ်ဆို့မသွားမီ ကျုပ်တို့ ပေးတဲ့ ပဋိဇီဝဆေးတွေ အစွမ်းပြနိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ အချက်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ပဋိဇီဝ ဆေးတွေက ကလက်(ဘ)စီယံလားနဲ့ ဆူဒိုမိုးနပ်(စ်)ပိုးတွေကို နှိမ်နင်းနိုင်မည့် အချိန်အထိတော့ သူ့အနေနဲ့ ကြုံကြုံခံပြီး တောင့်မထားနိုင်လျှင် အဆုတ် နှစ်ဖက်လုံး လေမဝင်နိုင်တဲ့အတွက် မွန်းကြပ်သေဆုံးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူနာ ကလည်း အစွမ်းကုန်အားထုတ်ပြီး ကြိုးစားအသက်ရှူပေးဘို့ အလွန်အရေးကြီး တယ်။ သူ့ရဲ့ဇနီးကိုခေါ်ဖို့ ကျုပ်နဲ့ ဒေါက်တာဖင်တာတို့ သဘောတူခဲ့ကြပါတယ်။

အင်(န်)ဝါရှန်စကီနဲ့အတူ သူ့မောင်ရယ် သူ့ရဲ့ခဲအိုရယ် ပါလာတယ်။ အင်း(န်)ကတော့ ငိုနေတယ်။ ကျုပ်က လူဝစ္စအနေနဲ့ စိတ်မလျော့ဘဲ ဇွဲတင်း ထားဖို့ အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း မျှော်လင့်ချက် ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်ပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက် အသေအချာ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ သူ သိထားရမယ်။ သူ့ကို စိတ်ဆန္ဒရှိနေအောင်လုပ်ဖို့ သူ့ကို ရှင်းပြ ရပါတယ်။

'ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းလား'

'ဟုတ်တယ်၊ မင်း တစ်ယောက်ပဲ'

အင်(န်)ဝါရှန်စကီကို ကိုယ်လက်သန့်စင် အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ လဲလှယ်ပြီးတော့ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ ခုတင်ဆီကို လျှောက်သွားပါတယ်။ လက်အိတ် စွပ်ထားတဲ့ သူမရဲ့လက်ကို ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ အသာလေး တင်လိုက်တယ်။ ဝါရှန်စကီက မျက်စိမိတ်ထားတယ်။ စောင်ခေါက်လေးကို ဖြန့်ပေးရင်း တိုးတိုးလေး အခုလို ပြောပါတယ်။ ‘လူဝစွ စိတ်အားမလျော့နဲ့နော်’

ဝါရှန်စကီ မျက်စိဖွင့်လာပြီး သူ့လက်က ဇနီးသည်ရဲ့ အနားတိုးကပ် လာတော့ သူမဟာ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ရတဲ့အတိုင်း လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်ပါတော့တယ်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်’

ဝါရှန်စကီရဲ့ မျက်နှာမှာ ပြုံးရိပ်သန်းနေတယ်။

‘ရှင် ပြန်ကောင်းလာမှာပါ’ အဲဒီတစ်ခွန်း ပြောပြီး နောက်ထပ် စကားသံ ထွက်မလာတော့ဘူး။

အင်(န်) ပြန်ပြီးတော့ ကျုပ်တို့တတွေ အသည်းအသန် လုပ်ကြရ သေးတယ်။ အော့ဇီက လက်နဲ့ညှစ်ရတဲ့ ကိရိယာယူလာပြီး ရာနှုန်းပြည့် အောက်ဆီဂျင်တွေကို ညှစ်ပြီး သွင်းပေးနေတယ်။ အော့ဇီက ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အားသွန်ခွန်စိုက် အောက်ဆီဂျင်တွေကို ညှစ်ပြီး သွင်းပေးနေပေမဲ့ ဝါရှန်စကီရဲ့ အဆုတ်နှစ်ဖက်လုံးမှာ ကောင်းတဲ့နေရာလပ်ရယ်လို့ ကျန်တဲ့ပုံ မပေါ်ပါဘူး။

ဝါရှန်စကီတယောက် အောက်ဆီဂျင် ပြတ်လပ်လို့ သေရတော့မယ်။ ကျုပ်တို့လည်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရုံက လွဲလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဝါရှန်စကီ ရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ တပ်ဆင်ပေးထားတဲ့ နှလုံးဟာလည်း မူလပိုင်ရှင်ရဲ့ ခန္ဓာအတွင်း မှာ မရပ်ဆိုင်းသေးမီ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို တစ်ကြော့ပြန် ဖြစ်ရလိမ့်ဦးမယ်။ အခုတော့ မော်နီတာပေါ်မှာ (၁၂)ကြိမ် ခုန်နေတယ်ဆိုတော့ တစ်မိနစ်မှာ အကြိမ်(၁၂)နှုန်းနဲ့ မှန်မှန်လေး ခုတ်မောင်းနေဆဲပါ။ မကြာခင် အချိန်အတွင်း ဒီနှလုံးလေး ရပ်တန့်က ရပ်သွားတော့မှာကို ကျုပ်ကတော့ စောင့်မကြည့်ရဲဘူး။

‘တို့တစ်ခုခုလုပ်ပေးရမယ်။ သူ့ကို အချိန်ဆွဲထားဖို့ လိုတယ် မဟုတ် လား။ အဆုတ် နှလုံးစက်နဲ့ ဆက်ပေးလျှင် မကောင်းဘူးလား။ ပဋိဇီဝဆေးတွေ အစွမ်းပြဖို့ အချိန်ရအောင် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းက သွေးညစ်တွေကို စက်နဲ့ သန့်စင်ပေးရင် မကောင်းဘူးလား’

အော့ဇီက ‘အဆုတ်နှလုံးစက်နဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထားရမှာလဲ’ လို့ ကျုပ်ကို မေးတယ်။

‘၁၂ နာရီ ဒါမှမဟုတ် ၂၄ နာရီလောက်’

‘ကျွန်တော်တို့ အဆုတ်နှလုံးစက်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ၅ နာရီထက် ပိုပြီး မထားဖူးဘူး’

‘၅ နာရီထက် ပိုမထားရဘူးလို့ သတ်မှတ်ချက် မရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ လိုအပ်တဲ့အချိန်ကလည်း ၅ နာရီလောက်ပဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်’

အော့ဇီက ခေါင်းရမ်းပြနေတော့ ကျုပ်ကလည်း ပြန်ပြီး အော်ပြော မိတယ်။

‘ကျုပ်တို့ သူ့ကို အသေမခံနိုင်ဘူးလေ၊ သူသေလို့ မဖြစ်ဘူး’

ကျုပ် ဗာ(လ်)ရှိုင်းယားကို ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့ အချိန်က မနက်(၃) နာရီ၊ မိုးမလင်းသေးဘူး၊ ဗား(လ်)ခမျာ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ဖုန်းလာပြောရှာတယ်။

‘ခရစ် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဗား(လ်) ကျုပ်ကတော့ ဝါရှန်စကီကို အဆုတ်နှလုံးစက်နဲ့ ဆက် ထားချင်တယ်၊ အချိန်နည်းနည်း ပိုရမလား လို့’

‘ဘာအတွက် အချိန် ပိုလိုချင်တာလဲ’

‘သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ယုံ့နဲ့နေတဲ့ ရောဂါပိုးကို သိနေပြီမို့ အဲဒီပိုးတွေ နှိမ်နင်းဖို့ အချိန်လိုတယ် မဟုတ်လား’

‘ခရစ် တကယ်တော့ အချိန်မမီတော့ဘူး၊ မနေ့တစ်နေ့လောက် ကတည်းက သူ့အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ အချိန်ရော အခွင့်အလမ်းပါ ကုန်ဆုံး နေပါပြီ’

‘ဘုရားရေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခင်ဗျားက အခုလို ပြောနိုင်တာလဲ’

‘ခရစ် ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ။ ဆေးပညာရှုထောင့်က ပြော ရလျှင် ဝါရှန်စကီကို လက်လွှတ်ရတော့မယ်ဆိုတာ မောင်ရင်ကလွဲလို့ လက် မခံတဲ့သူ မရှိပါဘူး။ ဒီလို လူနာကို အဆုတ် နှလုံးစက် တပ်ချင်သေးတယ် ဆိုတာ ရူးမိုက်ရာရောက်တယ်။ ဗူးလေးရာဖရုံဆင့် ဆိုတာလို သူ့ကို ဝေဒနာ ပိုခံစားရ အောင် လုပ်ပေးသလို ဖြစ်မှာသေချာတယ်’

ကျုပ် ပြန်မဖြေတတ်တော့ပါဘူး။ ကျုပ် ပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ ကျုပ်က လက်မြောက် အရူးမပေးချင်တဲ့ အတွက် လူနာကို ဝေဒနာပိုပြီး ခံစား ရအောင် လုပ်ရာရောက်နေပြီလား။ အဆုတ်နှလုံးစက်တပ်လို့ ကျုပ်အတွက်ရော လူနာအတွက်ပါ မျှော်လင့်ချက် တစ်စုံတရာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ငါပြောမိတာ တကယ်ပဲ ရူးရာမိုက်ရာ ရောက်နေပြီ။

‘ခရစ် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ’

‘ဆရာပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာ့အနေနဲ့ လုံးလုံးမျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးလို့ ယူဆတာ မဟုတ်လား’

‘ကိုယ် ဒီလိုပြောရမှာ စိတ်မကောင်းပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါပြီဗျာ’

ကျုပ် တယ်လီဖုန်းချပြီး လူနာအခန်းဆီ ပြန်သွားပါတယ်။

‘ကိုအတ် သူ့ မိသားစုဝင်တွေ ခေါ်ပြီး အသိပေးလိုက်ပါတော့ကွာ’

အင်(န်)ဝါရုန်စက်အတွက်တော့ ဒီသတင်းကို လက်ခံယုံကြည်ဖို့

ခက်ခဲလှပါတယ်။

ဒေါက်တာဗင်တာ တယ်လီဖုန်းဆက်တာနဲ့ ကျွန်မလည်း ကျွန်မရဲ့ ခဲအိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ကျွန်မသားတို့ကို ခေါ်ပြီး ဆေးရုံကို တန်းသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့သူ ညားပြီးနောက် ကျွန်မရဲ့ဘဝဟာ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်း ခဲ့တာမို့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်သရွေ့ မသေစေချင်သေးပါဘူး ရှင်။

အဲဒီတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အားပေးနေရတာပေါ့။ တစ်နည်းနည်း နဲ့ ကောင်းလာဦးမလား၊ ဘုရား ကယ်နိုင်မလား၊ ဒေါက်တာဘားနဒ်များ တစ်ခုခုထပ်လုပ် ပေးနိုင်ဦးမလား။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဒေါက်တာဘားနဒ် အခန်းထဲ က ထွက်လာပြီး လက်မြှောက်တဲ့ အမူအရာ လုပ်ပြတယ်။

‘ကျွန်တော်တို့လည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး လုပ်နိုင်သမျှအားလုံး လုပ်ထားပေးပြီးဖြစ်လို့ ဘာထပ်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး’

ပါမောက္ခဘားနဒ်ကို ဒီလို ပုံစံမျိုးနဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ သူ့ ကြည့်ရတာ ကိုယ်နဲ့စိတ်နဲ့ မကပ်သလိုပဲ။

‘တကယ်လည်း ယူကြုံးမရဖြစ်စရာ ကောင်းလှပါတယ်၊ ကျွန်တော် တို့ တပ်ဆင်ပေးထားတဲ့နှလုံးက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ တကယ့် အကောင်းပကတိပဲ’

‘နှလုံးက ကောင်းပေမဲ့ လူဝစ္စကျတော့’

‘ခင်ဗျားရဲ့ ခင်ပွန်းက သူ့ကတိသူ စောင့်ထိန်းရှာတယ်၊ ကျွန်တော် တို့ ကသာ ကတိပျက်ကွက်လို့ ရှက်လှပါတယ်ဗျာ’

သူ့စကားကြောင့် လန့်သွားလို့ ‘ကျွန်မ ယောက်ျားသေပြီလား’ လို့ မေးမိပါတယ်။

‘မသေသေးပါဘူးဗျ’ လို့ဖြေပြီး ထွက်သွားပါလေရော။

လူဝစ္စ အခန်းထဲဝင်ဖို့ ပိုးသတ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံကြီးတွေ ဝတ်ရတဲ့အခါ တိုင်း ကျွန်မ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရတယ်။ လက်အိတ်ဝတ်ဖို့ မေ့တဲ့အခါ မေ့ နှာခေါင်းစည်းတပ်ဖို့ မေ့တဲ့အခါ မေ့။ ကျွန်မအခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ဒေါက်တာဗင်တာက ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ၊ စစ္စတာ ပါပင်ဒီယက်ကတော့ ခုတင်ဘေးမှာ၊ ကုတင်ပေါ်မှာတော့ လူဝစ္စက ပက်လက်၊ သူ့အသားရောင်က ပြာနှမ်းနှမ်း မဲပုပ်ပုပ်၊ ကျွန်မ အနားကိုကပ်သွားတော့ မျက်စေ့ပွင့်လာပေမဲ့ မြင်တဲ့ပုံ မပေါ်ပါဘူး။

ကျွန်မလည်း သူ့နာမည်ခေါ်ပြီး 'လူဝစ္စ လူဝစ္စ ကျွန်မပါ၊ ရှင့်အနား မှာ ကျွန်မရှိပါတယ်'

သူကတော့ တုတ်တုတ်မျှ မလျှပ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို တွေ့ရအောင် သူ့မျက်စိကို ဖွင့်ထားသလားလို့ ထင်မိပေမဲ့ ဘာကိုမှမြင်တဲ့ပုံ မပေါ်ပါဘူး။ သူ့လက်တွေက အေးစက်နေပြီး မျက်နှာမှာတော့ ကိုယ်ငွေ့ရှိနေသေးတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်မ လက်အိတ်မစွပ်မိ နှာခေါင်းစည်း မတပ်မိခဲ့တာကို သတိရ ပါတော့တယ်။ မခွဲစိတ်မီ ကာလကစပြီး ခွဲစိတ်ပြီးတဲ့ အထိ ပိုးမွှားကူးစက်မှာ စိုးလို့ တကိုယ်လုံးသန့်စင်တဲ့ ဝတ်ရုံအပြည့်အစုံနဲ့ဝင်ရတာ ဒီတခါပဲ လက်အိတ် မပါတဲ့ ကျွန်မရဲ့လက်နဲ့ သူ့ကို ထိခွင့်ကိုင်ခွင့်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

သေခါနီးအချိန် ဖြစ်နေပြီမို့ လက်အိတ်ပါမပါပါ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ တွေးပြီး သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း နှစ်သိမ့် အားပေးစကား ပြောနေလိုက်မိပါတယ်။

ခုတင်တဖက်မှာတော့ စစ္စတာ ပါပင်ဒီယက်တစ်ယောက် ကုလားထိုင် တစ်လုံးမှာ ထိုင်ပြီး အောက်ဆီဂျင် လေအိတ်ကို မနားတမ်း ညှစ်ပေးနေတယ်။ သေသေချာချာကြည့်မှ ငိုရင်းနဲ့လေအိတ်ကို ညှစ်နေတာမို့ သူ့ရဲ့ နှာခေါင်း စည်းမှာ မျက်ရည်တွေ စိုရွှဲနေပါလား။

'စစ္စတာကြီး ကျွန်မကူပြီး ညှစ်ပေးပါရစေ၊ ကျွန်မလည်း တစ်ချက် လောက် ညှစ်ပေးပါရစေ'

အခန်းအပြင် လသာဆောင်ဘက် ကျွန်မ ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ အရုဏ်တက်လုလု ဖြစ်နေပြီ။ ကိပ်တောင်းမြို့ရဲ့ တိုက်ခန်းမီးတွေလည်း ငြိမ်း နေကြပါပြီ။ လူဝစ္စရဲ့အခန်းထဲက နှလုံးခုန်နှုန်းပြ မော်နီတာရဲ့ အသံနဲ့ အောက် ဆီဂျင် လေအိတ် ညှစ်ပေးနေတဲ့ အသံတို့ကို ကြားနေရပါတယ်။

အော့ဇီတစ်ခါက ပြောဖူးသေးတယ်။ ‘ဒီနေ့ကြည့်ရတာ နည်းနည်း ပိုကောင်းလာသလိုပဲ’။ အဲဒီဆရာဝန်ကတော့ (၁၈) ရက်လုံးလုံး အသည်းအသန် ဖြစ်နေတဲ့ကြားက မျှော်လင့်ချက်ထားနေဆဲဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ တော့ လည်း သူ့နဲ့ ကိုအတ်တို့က တချက်မျှ အသံမထွက်ဘဲ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ စစ္စတာပါပင်ဒီယက်ကို တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေ သွားပြောနေကြသလဲ မသိဘူး။ အသက်ပြင်းလှတဲ့ နှလုံးလေးကတော့ ခုန်နေဆဲပါ။ မနက်(၆)နာရီခွဲကျမှ အထိတ်အလန့် ဖြစ်စရာ အချက်ပေးသံ ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ လေး ထွန်ထွန်လူးနေရှာပြီ။ အရုဏ်တက်ချိန်၊ ညအကုန် နေ့အကူးမှာ လူဝစ္စ တစ်ယောက် အသက်ပျောက်ခဲ့ရှာတယ်။

အဲဒီအရုဏ်တက်ချိန်ဟာ လူဝစ္စ ဝါရှုန်စက်ရဲ့ ဘဝမှာ နောက်ပိတ်ဆုံး ဖြစ်သလို ခန္ဓာကိုယ်(၂)ခု ပြောင်းပြီး အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ အံ့ဩဖွယ်ရာ နှလုံးအတွက်လည်း သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာ အပြီးတိုင် ရပ်ဆိုင်းခဲ့တဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။

‘နှလုံးက Fibrillation ရနေပြီ’

ကျုပ်သွားကြည့်တော့ နှလုံးခုန် ရပ်သွားပါပြီ။ မော်နီတာပေါ်မှာ အစိမ်းရောင်မျဉ်းက တတန်းတည်း ဖြစ်နေပြီ။

စစ္စတာပါပင်ဒီယက်ကတော့ တရှုတ်ရှုတ်နဲ့ ငိုပါလေရော။

တကယ့် မေတ္တာ ကရုဏာရှင် ဆရာမတစ်ဦးပါပဲ ရှင်၊ သူ ငိုနေတာ မြင်ရတော့ ကျွန်မ တကယ့်ကို စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မက နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်တဲ့ အဖွဲ့ဝင်အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် ကျေးဇူးတင်နေမိတာပါ။ ဆရာဝန်တွေ နားနေဆောင်ဘက် လျှောက်သွားပြီး အဲဒီနားမှာ ခဏရပ် နေမိပါတယ်။

အခန်း(၁၀)

‘အလောင်းကို ရင်ခွဲစစ်ဆေးဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီလား’

‘မစီစဉ်ရသေးဘူး’

ရင်ခွဲစစ်ဆေးမှုကို ခပ်မြန်မြန် လုပ်နိုင်မှသာ ကြည့်ရှုလေ့လာ စမ်းသပ်မှုတွေ ပြုလုပ်ရတာ ပိုပြီး အဆင်ပြေတယ်။ အခုလို ရင်ခွဲစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ခြင်းဟာ နောက်နောင်ဆရာဝန်တွေ အောင်အောင်မြင်မြင် နှလုံး အစား ထိုး ခွဲစိတ်နိုင်ဖို့အတွက် အလွန်အရေးကြီးတဲ့ လိုအပ်ချက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇနီးဖြစ်သူ အင်(နီ)ဝါရှန်စကီအတွက်တော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။

‘လူနာရှင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက် ရထားပြီလား’

‘ပြောရင်းဆိုရင်း မစွမ်းဝါရှန်စကီကိုယ်တိုင် လာနေပါပြီဗျာ’ လို့ အော့ဇီက ပြောပါတယ်။

ကျုပ် အပြင်ထွက်မယ်လုပ်တော့ ဘယ်သွားမှာလဲလို့ အော့ဇီက မေးတယ်။ ‘ခြေဦးတည့်ရာပဲ’ လို့ ပြောပြီး ဆက်သွားတော့ ဆေးရုံအပြင်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ကား ရှိနေပါတယ်။ ကားမယူဘဲ တောင်ကုန်းပေါ်က

အောက်ကို ဆင်းလျှောက်လာတော့ နေထွက်တဲ့ဘက်နဲ့ တူရုံဖြစ်နေလို့ မျက်စိကို နေရောင်ထိုးနေတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဘာဆိုဘာမှ ဂရုမထားတော့ဘဲ ဆေးရုံကဝေးရာကို ရှောင်ထွက်လာခဲ့မိပါတယ်။ ခဏနေတော့ တိရစ္ဆာန်တွေ ထားတဲ့ရုံနဲ့ သိပ္ပံခါတ်ခွဲခန်းကို ဆက်ထားတဲ့ လမ်းကျဉ်းလေးထဲကို ရောက်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ အောက်ကို ဆက်ဆင်းသွားလျှင် ဆေးကျောင်းမှာရှိတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ရုံးခန်းကိုရောက်မယ်။ အချိန်က မနက်(၇)နာရီခွဲဆိုတော့ လူသူမရှိ၊ တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၈)ရက်လုံးလုံး သတင်းစာဂျာနယ်သမားတွေ ခြေချင်းလိမ်နေတဲ့ ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက်မှာ အခုတော့ ခြောက်ကပ်နေပါတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အခြားကမ္ဘာတစ်ခုများ ရောက်နေသလား အောက်မေ့မိတယ်။ ကျုပ်ရဲ့စားပွဲရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နာနာဘာဝ ဖြစ်နေပြီလားလို့ အတွေးရောက်မိပါတယ်။

အရေးကြီး စာရွက်စာတန်းတွေ စုထားတဲ့ဖိုင်မှာ ကြည့်လိုက်တော့ ကမ္ဘာတဝှမ်းက ကြေးနန်းတွေ၊ စာတွေနဲ့ ဖိတ်ကြားလွှာတွေ၊ စာတစ်စောင်ရဲ့ ထိပ်မှာ ဒီဇင်ဘာ(၂၄)ရက်နေ့ Face the Nation အစီအစဉ်မှာ ဟောပြောပေးဖို့ စီစဉ်ထားကြောင်း ရေးထားပြီး ကျုပ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးက (၄)ရက်ပဲ အချိန်ရှိတော့တာမို့ ဒီအစီအစဉ်ကို လက်ခံရမလား၊ လက်မခံရဘူးလား၊ ကျုပ်ရဲ့ အတည်ပြုချက်ကို မေးထားပါတယ်။

ဒီအစီအစဉ်ကို ကျုပ်က ဖျက်ထားပြီးသားပါ။ ကျုပ် မသွားနိုင်တဲ့ အကြောင်း အယ်ဒီတာနန်းဟန်ကို ပြောထားပါတယ်။ သူ့ဘက်က ဆက်လက်မဆောင်ရွက်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အခုတော့ ကျုပ်ရဲ့ အနေအထားက ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ‘လူနာသေသွားလို့ ပါမောက္ခဘားနစ် မလာဖြစ်တော့ပါဘူး’ လို့ စာပြန်ရမည့်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ။ တံခါးခေါက်သံ ကြားရပြီးနောက် ဒေါက်တာဂျက်ရိုး အခန်းထဲဝင်လာပါတယ်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျား ဒီမှာရှိမယ်လို့ တွက်ထားပြီးသားပါ။ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ’

‘ခင်ဗျား ဘယ်လို လုပ်သိသလဲ’

‘ရေဒီယိုက ကြေညာတာ ကြားလိုက်တယ်’

ကျုပ် စိတ်ညစ်ပြီး အထီးကျန် ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ သူက သိတယ်လေ။ ဂျက်က အဲဒီလို သူငယ်ချင်းမျိုးပါ။ ကျုပ်တို့ (၂)ယောက်ဟာ ခွဲစိတ်ပညာဌာနမှာ အလုပ်သင်ဆရာဝန် ဘဝတုန်းကတည်းက ပြိုင်ဘက်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး အလုပ်

လုပ်တဲ့ ဆေးရုံတွေမတူလို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတွေ့ဆုံဖြစ်ကြပေမဲ့ အခင်မင်မပျက် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း အပေါင်းအသင်းကောင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုလည်း ကျုပ်ရဲ့ မအောင်မြင် ရှုံးနိမ့်တဲ့သတင်းကို သိရတာနဲ့ အားပေးဖို့ ရောက်လာခဲ့တာပါ။

‘ဂျက်ရေ ငါတော့ မရှုမလှ ခံရပြီကွာ’

‘ဒါပေမဲ့ မင့်အနေနဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အောင်မြင်ခဲ့သေးတာကို အသိအမှတ် ပြုရဦးမှာပါကွ’

‘မင်းကသာ အကောင်းဘက်က လှည့်ပြီးပြောနေတာကိုး၊ တို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်လည်း မအောင်မြင်၊ လူနာလည်း သေသွားပြီလေ’

‘မသေခင် ကာလအပိုင်းအခြား တစ်ခုမှာ နှလုံးရောဂါ လက္ခဏာ ကင်းစင်တဲ့ လူသစ်တစ်ယောက်အလား နေသွားနိုင်ခဲ့ပါသေးတယ်။ နောက် နောင် နှလုံးအစားထိုးကုသမည့် လူနာတွေအတွက် ရှေ့ဆောင် လမ်းပြသွားခဲ့တာမို့ ဝါရှန်စကီက အာဇာနည်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ခွဲစိတ်ပေးတဲ့ မင့်ကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ အများက သတ်မှတ်ကြတာပါ’

‘ဂျက်ရေ ဒီနှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု မအောင်မြင်ရတာ တို့ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ၊ တို့ရဲ့ အမှားတွေကြောင့် လို့ ပြောနိုင်တယ်။ ကိုဘော့ ဓါတ်ရောင်ခြည်ကို အသုံးမပြုသင့်ဘဲ သုံးခဲ့မိတယ်။ Anti-Rejection ဆေးတွေကို လိုတာထက်ပိုပြီး ပေးမိတယ်။ လူနာရဲ့ ခုခံအားကျဆင်းအောင် လုပ်တဲ့အတွက် ရောဂါပိုးမဝင်သင့်ဘဲ ဝင်ရတယ်။ ရောဂါပိုးဝင်တာကိုလည်း စောစောစီးစီး သတ်မမှုမိဘဲ သိတဲ့အချိန်ကျတော့ ဆေးမမီအောင် နောက်ကျလွန်းနေပြီ’

‘မင်းက စဦးတီထွင်လုပ်တဲ့သူဆိုတော့ အမှောင်ထဲမှာ စမ်းပြီး လျှောက်လှမ်းရသလိုပေါ့။ နောက်တစ်ကြိမ်ကျရင် မင်း ကောင်းကောင်း သိသွားပြီပေါ့’

‘နောက်တစ်ကြိမ် အခွင့်အရေး ရှိဦးမလား မရှိနိုင်ဘူးလား ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲကွာ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အခုအချိန်ထိလည်း အမှောင်ထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်။ ငါက အမှောင်ကြောက်တယ်ကွ’

‘အလုပ်လုပ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရလာမှာပေါ့။ နှလုံး အစားထိုး ခွဲစိတ်မှု နောက်တစ်ယောက် ထပ်လုပ်ရဦးမှာပေါ့။ လုပ်ကို လုပ်ရမယ်’

အလောင်းကို ရင်ခွဲစစ်ဆေးဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလို့ အော့ဇီက လှမ်းပြီး တယ်လီဖုန်းဆက်ပါတယ်။

‘မင်းတို့ ကာယကံရှင် ခွင့်ပြုချက်ရဲ့လား’

‘အခု ရင်ခွဲစစ်ဆေးမှုက နောက်နောင် နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ် ကုသ ရေးအတွက် အထောက်အကူပြုမှာ ဖြစ်လို့ လိုအပ်တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြတော့ ‘ကျွန်မ ခင်ပွန်းအတွက် မစွမ်းနိုင်တော့ဘူးဟု ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်သင့် ခံခဲ့တော့ ကျွန်မ အလှည့်မှာလည်း ငြင်းလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ရှင်’ လို့ ပြောပြီး လွယ်လင့်တကူ လက်မှတ်ထိုးပေးပါတယ်။

ဂျက်လည်း ကျုပ်နဲ့အတူ ရင်ခွဲရုံကို လိုက်လာတယ်။ ကျုပ်တို့ ရောက် တော့ အလောင်းက အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။ ဝါရှန်စကီရဲ့ မျက်နှာကို မကြည့်မိ အောင် သတိထားနေရတယ်။ အဆုတ်နဲ့နှလုံးကို ကြည့်တဲ့အခါ လူကိုကြည့် တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးနေမိတယ်။

အဆုတ်နှစ်ဖက်လုံး စိမ်းပြာပြာအရောင်သန်းနေတယ်။ နမိုးနီးယား ကြောင့် နေရာလပ်မကျန်အောင် ခဲပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွား ပျက်စီးနေတယ်။ ဒီလောက် ဆိုးရွားပြင်းထန်တဲ့ နမိုးနီးယားကို ဘယ်လိုလုပ် ကုသပေးနိုင်မှာလဲ၊ ဗား(လ်)ပြောတာ မှန်ပါတယ်။

နှလုံးကို ဆက်လက်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးကြပါတယ်။ နှလုံးကို ဖုံးအုပ် ထားတဲ့ အမြှေးပါးရဲ့အောက်မှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တပ်ဆင်ထားခဲ့တဲ့ နှလုံးကို ချုပ်ရိုးလေးတွေနဲ့တကွ တွေ့မြင်ရပါတယ်။ ဒီနှလုံးဟာ ရပ်ပြီးမှ ပြန်လည် အသက်ဝင်လာတဲ့ သမိုင်းဝင်နှလုံးပဲ။ အခုတော့ အသက်ကင်းမဲ့ပြီး အရောင် က ပြာနှမ်းနှမ်း၊ ချုပ်ရိုးချုပ်သား အားလုံး ညီညီညာညာ သေသေသပ်သပ်နဲ့၊ သွေးယိုစိမ့်ခြင်း၊ သွေးခဲခြင်း၊ လက်သင့်မခံခြင်းစတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေ လုံးဝ မတွေ့ရှိရပါ။

ဆက်ပြီးကြည့်ရှုချင်တဲ့စိတ် မရှိတော့လို့ ရင်ခွဲရုံထဲက ထွက်ပြီး ကျုပ် ရုံးခန်းကို ပြန်လာခဲ့မိပါတယ်။ တယောက်တည်း ရှိနေတဲ့အချိန်ကျမှ အောင့် မထားနိုင်တော့လို့ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကြွေးလိုက်မိပါတော့တယ်။ တကယ်တော့ ဒီနှလုံးလေးဟာ ပိုင်ရှင်အသစ် ဝါရှန်စကီရဲ့ ရင်ခေါင်းထဲကို ချောချောမောမော ရောက်ရှိပြီးမှ တဖန်ပြန်လည် ရှင်သန်လှုပ်ရှားကာ သူ့ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခါမှ တားမနိုင် ဆီးမရအောင် အဆုတ်ထဲသို့ ပျံ့နှံ့လာတဲ့ နမိုးနီးယားရောဂါရဲ့ လက်ချက်နဲ့ နိဂုံးချုပ် သွားရ ရှာပေတယ်။

ဒါတွေ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘုရားသခင်က ဘယ်များ ရောက် နေပါလိမ့်၊ ဒီလို ဖြစ်ဖို့အကြောင်းရှိတယ် ဆိုလျှင် အဲဒီအကြောင်းက ဘာလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာလဲ တွေ့အောင်ရှာဖို့ လိုတာပေါ့။ ရင်ခွဲရုံဘက် ပြန်သွားလိုက် ပါဦးမယ်။

ကျုပ်ရောက်တာနဲ့ လူတွေအားလုံး ကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်ကြတယ်၊ ‘ခရစ် ခင်ဗျား ချုပ်ထားတာတွေ အားလုံး သိပ်ကောင်းတယ်၊ အမှားအယွင်း တစ်စုံတရာ မရှိသလို၊ သွေးခဲတာလည်း ရှာမရပါဘူး၊ တကယ့်ကို သေသပ် လှပတဲ့ လက်ရာပါ’ ရောဂါဗေဒဆရာဝန်ကြီးရဲ့ မှတ်ချက်ဖြစ်ပါတယ်။

ရောဂါဗေဒဆရာဝန်ကြီး အပါအဝင် စားပွဲပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိသမျှ လူအားလုံးရဲ့မျက်နှာကို ကျုပ် အကဲခတ် ကြည့်မိတယ်၊ လူတိုင်းက ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နဲ့ သဘောတူလက်ခံကြတဲ့ အမူအယာမျိုးပါ။

အဲဒီ တဒဂ်အချိန်လေးမှာပဲ ကျုပ်ဟာ အားသစ်မာန်သစ် ပြန်လည် ရရှိကာ သန့်ရှင်းချလိုက်နိုင်ပါပြီ၊ ပထမအကြိမ် ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှု မအောင်မြင်လို့ရရှိတဲ့ ခါးသီးနာကျင်လှတဲ့ အတွေ့အကြုံဟာ ဒုတိယအကြိမ် ကြိုးပမ်းမှု အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အရင်းအနှီး ဖြစ်စေရမယ်၊ ပထမ အကြိမ် မအောင်မြင်လို့ စိတ်ဓါတ်ကျပြီး နောက်ထပ် နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ် ကုသမှု မလုပ်တော့ဘဲ လက်မြောက်အရုံးပေးလိုက်မယ်ဆိုလျှင် ကျုပ်မှာ သွား လေသူ လူဝစွ ဝါရှန်စကီရဲ့ သတ္တိဗျတ္တိမျိုး မရှိရာရောက်လိမ့်မယ်၊ သူနဲ့တကွ နှလုံးအလျှူရှင် ဒါဝေါတို့မိသားစုရဲ့ စိတ်စေတနာကိုလည်း သွေဖီရာ ရောက် လိမ့်မယ်။

ရင်ခွဲရုံကနေ ထွက်တာနဲ့ နောက်ထပ် နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု လုပ်ဦးမည့်အကြောင်း ဂျက်ကို ပြောပြ လိုက်ပါတယ်၊ ‘ငါ ထပ်လုပ်ရမှာကတော့ အမေရိကားကို သွားပြီး Face the Nation ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်ကို ရိုက်မယ်၊ ဒေါက်တာဘလေးဘက်ဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့လူနာက စိတ်ပါလက်ပါ လက်သင့် ခံမယ်ဆိုလျှင် ဒုတိယမြောက် နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုကို အောင်မြင် အောင် လုပ်ဦးမယ်၊ အဲဒီလူနာဆီကို အခု ချက်ချင်းသွားပြီး စကားပြော ကြည့်မယ်’

လူနာခန်းထဲ ကျုပ်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ဒေါက်တာဘလေးဘက် အိပ်ရာက နိုးနေပါပြီ၊ သူ့ရဲ့ဇနီး အယ်လင်းလည်း သူနဲ့အတူ ရှိနေတယ်၊ ဒေါက်တာဘလေးဘက်က ကျုပ်ကို သူ့ဇနီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးတော့ သူမက အပြင်ထွက်ပေးရမလားလို့ မေးပါတယ်။

လူဝစ္စဝါရှန်စကီ သေဆုံးတဲ့သတင်းကို အယ်လင်းက သူ့ယောက်ျားကို အသိမပေးရသေးဘူး ထင်တယ်။

မစ္စတာလေးဘက် ခင်ဗျားလည်း အပြင်ထွက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်လုံးအတူ ရှိနေတုန်း စကားပြောချင်တာပါ'

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး 'ကောင်းပါပြီရှင်' လို့ ပြောတယ်။ သူ့ခင်ပွန်းကို သူ့ကြည့်နေတဲ့ အမူအရာကတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားကြောင့် သူ့ခင်ပွန်း ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ စိတ်ပူနေတဲ့ပုံပါပဲ

'ဒေါက်တာဘလေးဘက် မစ္စတာဝါရှန်စကီတစ်ယောက်တော့ ဒီမနက်ပဲ ဆုံးသွားတယ်၊ သတင်းကြားပြီးပြီလား'

'ကျွန်တော် မကြားသေးပါဘူး'

'သူ့ကို ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိလို့ ကျွန်မက မပြောသေးဘဲ နေ တာပါ'

'သူ အသည်းအသန် ဖြစ်နေတဲ့ သတင်းတွေ ရေဒီယိုမှာ ကြားရကတည်းက မလွယ်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော်က ထင်ပြီးသားပါ'

'ဝါရှန်စကီရဲ့ အလောင်းကို ခွဲစိတ်စစ်ဆေးတဲ့ ရင်ခွဲရုံကနေ ခင်ဗျား ဆီကို တန်းလာခဲ့တာပဲ၊ သူ့ဘာကြောင့် သေရသလဲဆိုတာ ပြောပြချင်လို့ပါ'

ဒေါက်တာဘလေးဘက်က ခေါင်းညိတ်ပြတယ်၊ ဇနီးဖြစ်သူက သူ့လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားပေးတယ်။

'ဝါရှန်စကီက နမိုးနီးယားကြောင့် သေရတာဗျ၊ နှလုံးကတော့ ကောင်းတယ်၊ နှလုံးအစားထိုးပြီး (၁၈)ရက်ပဲ နေရတာမို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှုကိုလည်း မအောင်မြင်ဘူးလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ နှလုံး အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသဖို့ စိတ်မပါလျှင် မခွဲစိတ်ဘဲ နေလို့ရပါတယ်၊ ကာယကံရှင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမှာပါ'

'ဆရာ ကျွန်တော်ကတော့ အသက်ရှိတဲ့အချိန်မှာ ဝေဒနာ မခံစားရဘဲ လူကောင်းတယောက်လို သက်တောင့်သက်သာ နေချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဝေဒနာ ခံစားပြီး သက်ဆုံးမရှည်ချင်ပါဘူး၊ အသေသာ ခံလိုက်ချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့ ခွဲစိတ်ပေးနိုင်မှာလဲ'

'အခုတော့ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ကိစ္စရှိသေးတယ်၊ (၁၀)ရက်အတွင်း ပြန်ရောက်မှာပါ၊ ကျုပ်ခရီးက ပြန်လာတဲ့အခါ အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်ရဲ့ အဆောင်ကို ပြောင်းရွှေ့ထားရမယ်'

ဘဝတစ်ခု

၂၂၉

‘ကျွန်တော့်ကို ခွဲစိတ်တဲ့အခါ ရာနှုန်းပြည့် အောင်မြင်စေချင်ပါတယ်၊
ကျွန်တော့်အတွက်သာမက ဆရာနဲ့ ဆရာအဖွဲ့သားတွေအတွက်ပါ အောင်မြင်
စေချင်တာပါ’

‘အဲဒီဆန္ဒပြည့်ဝဖို့ ခင်ဗျားဘက်က လုပ်ပေးစရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်’

‘ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ’

‘ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားက ပြန်မရောက်ခင် မသေနဲ့ဦး’

‘စိတ်ချပါဗျာ၊ ဆရာ ပြန်လာတဲ့အထိ အသက်နဲ့ခန္ဓာ မြဲမြံစွာ အသေ
အချာ စောင့်နေပါ့မယ်’ ။

ကျွန်ုပ် မှတ်မိသမျှ ဒေါက်တာခရစ္စတီယန်ဘားနစ်အကြောင်း

၁၉၅၆ခုနှစ်တွင် ခရစ်ဘားနစ်ဆိုသူ တောင်အာဖရိကမှ လူငယ် ဆရာဝန်တစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်အောက်ဝယ် အမှုထမ်းရန် မင်နီဆိုတာ တက္ကသိုလ် ဆေးပညာဌာနသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူနှင့်အတူ စတင်အလုပ် လုပ်ခဲ့ကြစဉ်ကပင် အများနှင့်မတူ တမူထူးခြားသော သူ၏အရည်အသွေး များကို သတိထားခဲ့မိပါ၏။ သူသည် အောင်မြင်မှုရရှိဖို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အပတ် တကုတ် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရာတွင် သူ့ကိုယ်သူ အားရကျေနပ်သည်ဟု မရှိ နိုင်ဘဲ မနေမနား အလုပ်လုပ်လေ့ရှိသည်။ အလုပ်မှာ ဇွဲနပဲကြီးသလောက် နှလုံးသား နူးညံ့ပြီး စိတ်ခံစားမှု ပြင်းထန်လေ့ရှိသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်သည်။ အသေးစိတ် မှတ်ဉာဏ် အလွန်ကောင်းသည်။ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သူ၊ သိလွယ် တတ်လွယ် သူ၊ အယူအဆ အသစ်အဆန်းများကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြိုဆို လက်ခံ တတ်သော သူမျိုး ဖြစ်သည်။ မင်နီဆိုတာတက္ကသိုလ်၌ ခွဲစိတ်ပညာ သင်တန်း အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့သော ၁၉၅၈ခုနှစ်မှစ၍ ထူးခြား ဖြစ်စဉ်များ ပေါ်ပေါက် ခဲ့သော ၁၉၆၇ခုနှစ်တိုင် ကာလအပိုင်းအခြားအတွင်း နှလုံးရောဂါ ခွဲစိတ် ကုသမှုဘာသာရပ်အတွက် အရေးပါသည့် သုတေသန လုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ကာ စာတမ်းများလည်း ပြုစုခဲ့သည်။

၁၉၆၇ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ (၃)ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော ဒေါက်တာဘားနစ်၏ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုက ဆေးပညာလောကတွင် တစ်ခေတ်ဆန်းသစ်တော့မည်ကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မော်ကွန်းစိုက်ထူနိုင် ခဲ့လေသည်။ များမကြာမီ ကာလအတွင်း အခြားသော ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ အဓိက အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ အစားထိုး ကုသခြင်းများကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆောင် ရွက်လာကြကာ ရှေးယခင်က စိတ်ကူးကြံစည်ရန်ပင် ခက်ခဲလှသည့် အောင်မြင် မှုများ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ တွေ့မြင်ရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်နိုင်ကြပြီ ဖြစ်ပေ၏။

အမှန်စင်စစ် နှလုံးခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်များအနေဖြင့် နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသသော နည်းနိဿယတို့ကို တတ်သိ ကျွမ်းဝင်ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တာနောန်ရွှမ်းဝေသည် ၁၉၆၀ခုနှစ်ကတည်းက တိရစ္ဆာန်ငယ် တစ်ကောင်အား အောင်မြင်စွာ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်မှု ပြုလုပ်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ အခြေခံကျသော သူ၏ ထိုခွဲစိတ်မှုကပင် လူသားများကိုလည်း နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြုလုပ်လျှင် ဖြစ်နိုင်ချေရှိကြောင်း အခိုင်အမာ သက်သေထူခဲ့ ပြီးဖြစ်ပါ၏။ နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု နှင့်စပ်လျဉ်းပါက ယနေ့ထက်တိုင် ဒေါက်တာရွှမ်းဝေ၏ လက်ရာနှင့်ရလဒ်ကို မိသောသူမရှိဘဲ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း လုံးတွင် အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဒေါက်တာဘားနစ်က ပထမဆုံးအကြိမ် နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု ဖြစ်လာရပါသနည်း။ ဤကား တောင်တက်သမား၊ နယ်ပယ်သစ် စွန့်စားရှာဖွေသူများ၊ အာကာသ သူရဲကောင်း များနှင့် အခြားစဉ်းတီထွင်သူများနည်းတူ ဒေါက်တာဘားနစ်၏ ပြင်းပြသော ဆန္ဒနှင့် အာသီသတို့၏ စေ့ဆော်တိုက်တွန်းမှုကြောင့်သာ ဖြစ်ဖွယ်ရှိ ပေသည်။

မည်သည့်ကဏ္ဍတွင်မဆို ဦးစွာပထမ စတင်လုပ်ကိုင်သူ တစ်ဦးဦး ရှိစမြဲပင်၊ ဒေါက်တာဘားနစ်က လူ့အသက်ကို ဆွဲဆန်လိုကြသည့် မျှော်လင့် ချက်ရောင်ခြည်အား ရှင်သန်စေခဲ့ပါသည်။ သမိုင်းဝင် ခွဲစိတ်မှုကြီး နောက်တွင် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ရလဒ်များ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ရင်ဆိုင်ရဦး မည့် အကဲစမ်း စိန်ခေါ်မှုများစွာလည်း ကျန်ရှိနေဆဲပင်၊ သိပ္ပံနည်းကျ သုတေသန များ ဆက်လက် ပြုလုပ်ကြမှသာလျှင် မျှော်လင့်ရည်မှန်းချက်ကို အကောင် အထည် ဖော်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် နှလုံးအစားထိုးခွဲစိတ်ကုသခြင်းနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ် သော အကျိုးဆက်များကို လက်သင့်ခံရန် ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် စိတ်ပိုင်းနှင့် ခံစားမှုပိုင်းအရ အသင့်ဖြစ်မဖြစ်ကား မေးခွန်းထုတ်စရာ ဖြစ်နေပါသေးသည်။ နုနယ်ပျိုမြစ်စဉ် အချိန်ကာလမှာပင် နုနယ်ပျိုမြစ်ခြင်းကို အချည်းနီး ဖြန်းတီး ပစ်ကြသည်ဟု ဒေါက်တာရှောက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကဲ့သို့ပင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုလည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆထက်တံပိုး ကြံဆောင်ကြိုးစားခြင်း မပြုလုပ်ကြလျှင် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများကို အစားထိုး ကုသပေးခြင်းမှာလည်း ပျိုမြစ်နုနယ်ခြင်းနှင့်

အလားတူသည့် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတို့အား အိုမင်းပျက်ယွင်းသော ပစ္စည်းများ အတွက် အချည်းနှီး ဖြုန်းတီးပစ်ရာ ရောက်သည်ဟုဆိုပါက ရင်နာစရာ ကောင်းသည့် ဟာသပြက်လုံးပမာ ဖြစ်လေမည်လော၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ် နှလုံးဖြူစင်သန့်ရှင်း အပြစ်ကင်းဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ရုပ်ခန္ဓာ ကျန်းမာချမ်းသာဖို့ကိုသာ ဦးစားပေးနေကြခြင်းမှာလည်း နည်းမှန်လမ်းမှန် ကျပါ၏လော။

လူ့ဘဝ၏ အဓိပ္ပါယ်နှင့်တန်ဖိုးမှာ သက်တမ်းတစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်၍ မဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း ရှေးသူဟောင်း ပညာရှိများ၏ ဆိုဆုံးမစကား ကိုလည်း လျစ်လျူမရှုသင့်ပေ။

ဒေါက်တာ စီဝေါ(လ)တန်လီလီဟိုင်း Ph.D.,M.D.
 ခွဲစိတ်ပညာဌာနမှူး
 နယူးယောက်ဆေးရုံ - ကော်နဲဆေးသိပ္ပံ

CHRISTIAAN BARNARD ONE LIFE

ခရစ်(စ်)တိယန်ဘားနဒ်၏
ဘဝတစ်ခု

ဒေါက်တာကျော်မြင့်(တတ်မှန်)

မြန်မာပြန်ဆိုသည်

